بسم اللہ الرحمن الرحیم

بفضل خدای جل و علا دفتر ششم دیوان قضا کلیات حقیقت آیات کامل العلم والعرفان
واقف رموز قرآن پروانہ شمع جمال جہاں آرا فرزند مرتضی سیدنا ابو العلا جناب حاجی
شاہ محمد یحییٰ صاحب ابوالعلائی عظیم آبادی در منقبت حضرت سیدنا ابوالعلا
حسینی اکبرآبادی سلام اللہ علیہ و علی آبائہ الطاہرین موسوم بہ

فتوحاتِ شوق

حسب الارشاد والا نام شاہ گلگون قبا دیوانہ حسن حضرت خامس آل عبا
شاہ نجم الدین حسین ابوالعلائی الحسینی [illegible] باہتمام منشی
محمد اسیب الدین مدرس کالج آگرہ و میونسپل کمشنر و لوکل ایجنٹ
فتحپور سیکری ضلع آگرہ بمطبع آگرہ محلہ بلوچپورہ

یوسفی روزنہال طبع گردید

این کتابیست که آئینهٔ اسرار من است
قصهٔ پر اثر طبع گرفتار من است

این کجا بخت که عشقم بحقیقت برسد
هوس خاطر من ظاهر از افکار من است

گر هوس هست و گر عشق ز من محجوب است
شاهد صدق بیان نغمهٔ گفتار من است

بس بود این که طلب کرد کسی سید را
که بدیوان قضا مالک و مختار من است

بو العلا سیدنا ملجانا مولانا
شاه من خسرو من سرور و سردار من است

رهن میخانهٔ او سبحهٔ صد دانهٔ من
بیکی جام گرو جبه و دستار من است

بنگر سر این دفتر اشعار فقیر
طرفه مجموعهٔ افکار گهربار من است

ارمغانی پی سلسلهٔ ناز ماست
دفتر مختصر از وحشت بسیار من است

ذکر سرو چمن مصطفوی هست درین
سیر کن هر ورق این گل و گلزار من است

از قصائد بکن آغاز و ببین تا انجام
که چه اسرار و چه اشعار و چه پندار من است

این کتابست عزیز دل و جانم یحیی
یوسفی رونق بازار در اشعار من است

بعد حمدِ واجب الوجودی کہ ہمہ اوست و نعت محمودی کہ ہمہ از وست

اَللّٰھُمَّ صَلِّ عَلَیْہِ وَآلِہٖ قدر احسانہٖ وجمالہٖ میگوید پروانۂ

شمع جمالِ بیثال اَبُوالعُلا محمد یحییٰ کہ این وارداتِ دلِ بیقرار ست

در تمنائے حضور مفیض النور اویسی علی مرتضی صاحب قمیص شاہ گلگون قبا

خامس آلِ عبا سیدنا و امامنا حضرت امیر ابوالعلا حسینی سلام اللہ علیہ

و علی ابائہ الطاہرین کہ رفتہ رفتہ بصورتِ دیوان فراہم آمدہ ناظرین عاشق

مزاج از حرف مخالف عقل و شرع بد دماغ نشوند کہ اَلعُشّاقُ لا

یُؤاخِذُونَ بِمَا وَقَرَ فِی قُلُوبِهِم نباشد رخنہ در شرعے اگر دیوانہ میرقصد ٥

این دردِ دل ست بانگِ نے نیست	خونِ جگر ست شیر و مے نیست

و چون گفتار بزبانِ عشق و غرام ست و ترتیبش در سنہ ہزار و سہ صد و یک از ہجرت حضرتِ خیر الانام علیہ الف الف تحیتہ و سلام اتفاق افتاد حضرتِ مولانا و استادنا مولوی شاہ محمد سعید حسرت انار اللہ برہانہ بزبانِ غرام موسوم کردند ۱۳۰۱ھ و بانشاء این ابیات قدر افزائے سن بیقدار شدند

قطعہ

بزبانِ غرام یحییٰ گفت
نظم فرمود طرفہ دیوانے
در ثنائے ابو العلا کہ بود
حسرت غنۃ حسب حالش خواند

این غزلہائے عاشقانہ تمام
غیرت سلک در بحسن نظام
در رہ عشق مقتدا و امام
نام و تاریخ آن زبانِ غرام ۱۳۰۱ھ

وھذا ما انشدت

قطعہ

در ثنائے بو العلا دیوانِ ما
میکشد دلہائے اہل شوق را
جذبۂ از جذبہائے عشق دان
سال ترتیبش چو یاران خواستند

ہست محبوب دل اہل یقین
سوئے عشق این نغمہائے دلنشین
اکید با شد در دل تو پر ز دین
قال یحییٰ جذبۃ للعاشقین ۱۳۰۱ھ

و چون بفضل و کرم سیدنا ابتدا و اختتامش شدہ است و خستہ شد لب فرزند

دلبندم محمد مہدی ابو العلائی کہ چون من دیوانگیہاے عشق را باین ترانہ مترنم گردید

قطعہ

یافت ترتیب حسن تہذیب ... چون کلام پیر و مرشد ما

نام نامیش چو مہر روشن تر ... حضرت شاہ محمد یحیی

ہمہ در منقبت و مدحت اوست ... کہ بود شافع ما روز جزا

بو العلا سیدنا فی الکونین ... بو العلائی ملجاء ما در دو سرا

چون ز فضل و کرمش یافت نظام ... این سخن چون در غلطان صفا

مہدی خستہ بسال ترتیب ... گفت فضل و کرم سیدنا ١٣٠١ھ

کلماتش ہمہ خیر و ہمہ صدق ... حرف حرفش بخدا راہنما

نام دیگر کلمات خیر است ... سال ترتیب کزو شد پیدا

عقل کل شورش عشق افزا گفت ١٣٠١ھ ... بہر تاریخ چہ نام زیبا

حضرت ناظم عالی درجات ... صلۂ نظم بیابد ز خدا

تا بود رابطہ حسن بہ عشق ... زندہ باد این سخن عشق افزا

وعلیہ الاعتصام فی الابتداء والاختتام

قصائد

جلوۂ عشق ست اگر بینی تمام　　　چشم وا کن پختہ شو اے مردِ خام

حسن را از عشق باشد زیب و زین　　　حسن را بے عشق کے باشد نظام

حسن باقی از وجودِ عشق ہست　　　حسن را از عشق شد حسن قیام

عشق باشد رافعِ ہر درد و غم　　　عشق باشد دافعِ جوع و اوام

گر بنیداری خبر از عاشقی　　　نفع کے بخشد ترا صوم و قیام

جہد کن کز عشق باشی کامیاب　　　عشق بر تو جلوہ سازد مستدام

کاہلی بگذار و بگذر از ہوس　　　در طریقِ عاشقی شو تیز گام

عشق از ہر قید آزادت کند　　　در طریقِ عشق نہ بند و نہ دام

مستیِ عشق ست بے رنجِ خمار　　　عشق بخشد لذتِ شرب مدام

دینِ عشق از جملہ ادیان خوشتر ست　　　مذہبِ عشق ست بے طعن و ملام

غور کن در کُنْتُ کَنْزاً مَخْفِیّاً　　　معنی آن عشق باشد والسلام

گر ز راہِ عشق ہستی بے خبر　　　ہان بیا شو تیز گام و خوش خرام

در حضورِ بو العلا مولائے من　　　شاہِ عشق و جلوہ گاہِ حسن تام

مطلعے برخوان و عرضِ حال کن　　　ساز اوّل بر گزارش استلام

مطلع ثانی

کاے جناب سیّد عالی مقام — بر تو از یحییٰ مسکین صد سلام

از طریق عشق ہستم بیخبر — از مے انّی انا پر ساز و جام

آستانت قبلۂ حاجات ما — درگہت رکن و حطیم ست و مقام

ہر کہ شد بر درگہ پاکت مقیم — دولتش شد رام و بخت او بکام

ہر سحر لبیک گویان بر درت — درگہ تو ہست یا بیت الحرام

گر نشد یارا حضور تو نصیب — سالہا ہم میرود در اہتمام

کن نظر بر بے سر و سامانیم — کارہایم از تو یابد انصرام

در دل غم خانۂ من نور نیست — روے بنما جلوہ کن از طرف بام

طینت من ہست از شہر شما — در عظیم آباد چون سازم قیام

اکبرآباد ست بہر عاشقان — خوشتر و دلکش تر از دار السّلام

از جمال خود شب ما روز کن — صبح محشر ہست در ہجر تو شام

حل مشکلہاے ما کن عاجلاً — یا امام ابن الامام ابن الامام

کارہایم جملہ وابستہ بتو — من کدام و درگہ من باشد کدام

بخت من بیدار گردد یا امیر — بینم از روے نکوئیت در منام

ای مسیحا از دم جان بخش تو — از دم عیسی فقط ماندست نام

مردہ دل ہستیم ما را زندہ کن — قم باذنی گوئی سوئے من خرام

زار نالیہائی عیسی گوش کن — ای جمالت قبلہ گاہ خاص و عام

مطلع ثالث

بوالعلا را جملہ آبائی کرام — کلہم کانوا امام ابن الامام

بوالعلا مولائی فی کل الامور — قبلۃ الآمال کہف للانام

از جمال بی مثال بوالعلا — گشت در ہندوستان کشف ظلام

حبذا نور جمال بوالعلا — انہ قد صار کالبدر التمام

بوالعلا من قمری او ہست سرو — من ریاض المصطفی خیر الانام

مست از بویش جہان انس و جان — عطر پرور دارم از بویش مشام

آرزو دارم کہ بر درگاہ او — من شوم حاضر بصد عشق و غرام

در جوار مرقد پاکش شوم — مدفنی یا ربنا بعد الحمام

خاک قبر آن جنید بوتراب — کحل چشمان خواص ست و عوام

بوالعلا مولائی من آقائی من — من غلامش ہستم و ابن الغلام

انّه لی منجأ فی النشأتین | انّه ملجای فی یوم القیام

قطعه

ای صبا اندر حضور بو العلا | عرض کن از جانب این مستهام
کز عطای خویش یحیی را نواز | چند ماند کار او بے انتظام
بار ده در مجلس خود یا امیر | تا شود حاصل مرا عیش مدام
الغیاث ای سید عالیجناب | المدد ای شاه والا احتشام
شعرهایم در مدیحت یا امیر | احسن الاشعار باشد فی الکلام
سالک در اندر صفاهت تحسین | حور مقصورات گویا فی الخیام
این قصیده گفته ام یا سیدی | با همه شوق و تمنا و غرام
استجب یا ذا الکرامة دعوتی | تا کجا طول سخن بسط کلام
بس کنم بر نام پاکت بس کنم | زانکه بر نامت بود مسکی الختام

نظم مهر عاشقان کردم تمام
سر منظومه بود تاریخ و نام

قصیده دیگر

اشکارا جلوه عشق ست اگر بینی تمام | چشم وا کن دیده بکشا تا بینی شواهد مرحام

حسن مطلق از وجود عشق دارد آب و رنگ ‌ ‌ حسن بی عشق کی باشد نظام حق کی قیام

حسن مطلق از وجود عشق باقی هست و بس ‌ ‌ حسن اشیا و از عشق ست و باقی هست نام

عاشقان را عشق میسازد رها از رنج و غم ‌ ‌ عشق تکلیفات را بر عاشقان سازد حرام

عاشقان را عشق ننماید سوای حسن خویش ‌ ‌ گر به بیداری ننماید بنماید در منام

شوکت و جاه و جلال عشق پیدا از عاشقان ‌ ‌ الله الله حشمت عشق ست الا احتشام

جهد کن که عشق باشی کامیاب ای خودشناس ‌ ‌ جلوهٔ عشق حقیقی بر تو گردد مستدام

عشق از هر قید آزادت کند بی درد سر ‌ ‌ در طریق عشق نه بند و نه قید ست و نه دام

مستی عشق و محبت هست بی رنج خمار ‌ ‌ عشق می بخشد بعاشق لذت شرب مدام

غور کن در مدعای کنت کنزاً مخفیاً ‌ ‌ سینه‌اش گر راست پر ز عشق باشد والسلام

گر ز راه عشق و توحیدت خبر نبود بیا ‌ ‌ در حضور بوالعلا مولائی من مولی الانام

بوالعلا مولائی من ملجای من در دو جهان ‌ ‌ آستانش بود دار الامان این غلام

بوالعلا باشد ولی ابن الولی ابن الولی ‌ ‌ بوالعلا باشد امام ابن الامام ابن الامام

بوالعلا محبوب حق بوئی نبی رنگ علی ‌ ‌ شاه عشق و جلوه گاه ذات نور حسن تام

از جمال بیمثال آن امیر بی نظیر ‌ ‌ گشت در هندوستان کشف الدجی دفع الظلام

از وطن رو کن بسوی آستان اقدسش ‌ ‌ مطلعی بر خوان و شو در اشتیاقش تیز گام

انہ لی منجائی النشائین	انہ ملجای فی یوم القیام

قطعه

ای صبا اندر حضور بوالعلا — عرض کن از جانب این مستہام

کز عطای خویش یحیی الوانم — چند ماند کار او بی انتظام

بارده در مجلس خود یا امیر — تا شود حاصل مرا عیش مدام

الغیاث ای سید عالیجناب — المدد ای شاه والا احتشام

شعر ہم در مدحت یا امیر — احسن الاشعار باشد فی الکلام

سلک دُر اندر صفاہت حُسن دین — حور مقصورات گویا فی الخیام

این قصیده گفته ام یا سیدی — با همه شوق و تمنا و غرام

استجب یا ذا الکرامة دعوتی — تا کجا طول سخن بسط کلام

بس کنم بر نام پاکت بس کنم — زانکه بر نامت بود مسکی الختام

نظم سر عاشقان کردم تمام
سر منظومه بود تاریخ و نام

قصیده دیگر

اشکار اجلوه عشق هست اگر بینی تمام — چشم وا کن دیده بگشا بینه شو ای مرد خام

حسن مطلق از وجود عشق وارد آب و رنگ
حسن اینِ عشق کی باشد نظام و کی قیام

حسن مطلق از وجود عشق باقی ہست و بس
حسن را بنیاد از عشق ست و باقی ہست نام

عاشقان را عشق میسازد دچار رنج و غم
عشق تکلیفات را بر عاشقان سازد حرام

عاشقان را عشق ننماید سوای حسن خویشتن
گر به بیداری نماید یا نماید در منام

شوکت و جاه و جلال عشق پرس از عاشقان
اللہ اللہ حشمت عشق ست و الاحتشام

جہد کن گر عشق باشی کامیاب از خود شناس
جلوۂ عشق حقیقی بر تو گردد مستدام

عشق از ہر قید آزادت کند بی درد سر
در طریق عشق نہ بند و نہ قیدست و نہ دام

مستی عشق و محبت ہست بیرنج خمار
عشق می بخشد بعاشق لذت شرب مدام

غور کن در حدیث عالی کنت کنزاً مخفیاً
معنیش گر راست پرسی عشق باشد والسلام

گر ز راہ عشق و توحیدت خبر نبود بیا
در حضور بوالعلا مولائی من مولی الانام

بوالعلا مولائی من ملجای من در دو جہان
آستانش بود دارالامان این غلام

بوالعلا باشد ولی ابن الولی ابن الولی
بوالعلا باشد امام ابن الامام ابن الامام

بوالعلا محبوب حق بوئی نبی رنگ علی
شاہ عشق و جلوہ گاہ ذات نور حسن تام

از جمال بیمثال آن امیر بی نظیر
گشت در ہندوستان کشف الدجی فتح الظلام

از وطن و کن بسوی آستان اقدسش
مطلعی بر خوان و شو در اشتیاقش تیز گام

مطلع ثانی

میروم در بارگاه سید عالی مقام ‌ ‌ ‌ با همه شوق و تمنا با همه عیش غرام

میروم در بارگاه عالی شاهی که هست ‌ ‌ ‌ خاک درا همسری با زمزم و بیت الحرام

میروم در بارگاه بوالعلا محبوب حق ‌ ‌ ‌ با درودش ز یحیی صد صلوٰة و صد سلام

میروم در بارگاه او که باشد حضرتش ‌ ‌ ‌ قبله گاه جن و انس و سجده گاه خاص و عام

میروم در بارگاه سید خود تا شود ‌ ‌ ‌ کار من با انتظام و حاصلم عیش مدام

آستانش قبلهٔ حاجات با خود رفتگان ‌ ‌ ‌ درگهش رکن و حطیم و کعبهٔ اصل و مقام

نور افشان میکنم چون مهر و مه سیر و سفر ‌ ‌ ‌ میشوم در قطع منزل خوشخرام و تیزگام

قطع منزل میکنم و ز خود نمیدارم خبر ‌ ‌ ‌ می نترسم در طریق عشق از طعن و ملام

الله الله اکبر آباد است بهر عاشقان ‌ ‌ ‌ خوشتر از جنات عدن و بهتر از دار السلام

هر که شد بر درگه والای مولایم مقیم ‌ ‌ ‌ دولت او رام گشت و بخت و اقبالش بکام

در حضورش عرض حال خویش میسازم کنون ‌ ‌ ‌ تا کند تیمار این بیمار آن صدر همام

مطلعی خوانم یحیی با همه عجز و نیاز ‌ ‌ ‌ ایستاده دست بسته هم بصبح و هم بشام

مطلع ثالث

کای امیر ابن امیر و ای امام ابن الامام ‌ ‌ ‌ چهرهٔ روشن نما کن جلوه چون بدر تمام

در دل ویرانهٔ غمخانهٔ من نور نیست
رونقی بنما ای سراج علا از طرف بام

بخت من بیدار گردد یا امیر دستگیر
گر شبی بینم خیال بی‌مثالت در منام

کارهایم جمله وابسته بذات تو بود
من کدام و رأی من در کار من باشد کدام

قطعه

ای مسیح من بدور لعل جان بخشائی تو
از دم عیسی فقط ماندست اندر خلق نام

مرده دل گشتیم ما را زنده از گفتار کن
قم باذنی گو بسوی کشتگان خود خرام

بسکه مخمور از خمار کثرت وهمی شدم
ارحمنی انی انا یا سیدی پر ساز جام

قطعه

ای صبا اندر حضور شاه عالی جاه من
عرض کن از جانب این خسته حال مستهام

کز عطا و لطف خود یحیای مسکین را نواز
چند ماند با وجودت کار او بی انتظام

چیست یحیی کیست یحیی یا امیر ابن امیر
بندهٔ تو خانه‌زاد تو غلام ابن الغلام

کمترین بندگانت فخر شاهان جهان
ذرهٔ درگاه والای تو خورشید احترام

آرزویم این که باشم بر در پاکت مقیم
تا بود در جسم خاکی جان شیرین را مقام

طینت من چون بود از شهر پاکت یا امام
در عظیم آباد کی سازد دل مضطر قیام

چهرهٔ زرد و دل پر درد و بر لب شور آه
میشوم حاضر بدربار تو با این اهتمام

در جوار مرقد پر نورت اے مولا شود — مسکنی قبل الوفات مدفنی بعد الحمام

حبذا وقتی که ای یحیی شود حاصل مرا — در جوارت مقام و بر فرازش استلام

این قصیده گفته ام در حالت عزم سفر — میچکد از بیت بیت او تمنای مرام

شغل من باشد ثنایت سال و ماه و روز و شب — کار من ذکر شریفت تو بود شاه دوام

میکند در مدح تو تائید من روح القدس — همچو حسان اندرین دورانم ای فخر کرام

کی زبان من شود خاموش ازین فخر جمیل — ذوالفقار حیدری ماند کجا اندر نیام

شعرهایم در ثنایت یا امیر نکته سنج — احسن الاشعار باید گفتنش خیر الکلام

بس کنم بر نام پاکت بس کنم یا سیدی — نام پاکت عاشقان را مایه خیر الختام

قصیده سوم

باز در دل جوش زد شوق لقای بو العلا — باز پیچان در سر من شد هوای بو العلا

یک نظر بنما جمال بو العلا را بے نقاب — از برای بو العلا ای کبریای بو العلا

هست از انی انا الله لا اله الا انا — نعره زن در گوش جانم نعرهای بو العلا

دید وجه الله وجه الله را از چشم سر — در جمال بی مثال پر ضیائے بو العلا

واقفی وان اتباع مصطفی و مرتضی — اتباع بو العلا و اقتدائے بو العلا

چشم وحدت بین خود را گر کنی وا بنگری | کیست در بین عیان پیدا سوای بو العلا

سورهٔ شوری ببین و آیت قربی بخوان | فرض بر من ساخت یزدان ولای بو العلا

قدرت حق کن تماشا جلوه‌ها را بنگر | سر بفگن ساعتی اندر قبای بو العلا

هست در غیب و شهادت جلوهٔ حسنش عیان | در ورای الورا بود وراے بو العلا

جلوهٔ توحید بنگر شان یکتا بین | بو العلا جوید رضا ایش حق رضای بو العلا

شوکت جاه و جلال من تماشا کردنیست | آیم اندر حشر چون زیر لواے بو العلا

حاصلم گردد حیات جاودانی تا ابد | گر کنم جان گرامی را فداے بو العلا

تا شود غم دیدهٔ من شاد از دیدار حق | فرش سازم دیدهٔ خود زیر پاے بو العلا

میرم از لعل لبش ترک سخن با من کند | زنده هستم از حدیث جانفزای بو العلا

ای دل شیدا بنال از درد بی درمان خویش | هست داروی تو در دار الشفای بو العلا

می نهم هر روز و شب سر بر سنگ آستان | یاد بنماید چو جاے دلکشای بو العلا

روح حسان بن ثابت مادح خیر الورا | می کند تائید من اندر ثناے بو العلا

خامهٔ من هست از نون و القلم ما یسطرون | کبریائی هیچکه وقت ثناے بو العلا

سیکند تفسیر کاف و ها و یا و عین و صاد | گردش چشمان هست خود ربای بو العلا

من کدام و رسم من در کار من باشد کدام | هر چه باشد در حق من رای بو العلا

دیده باید کی سنور می شود چشمان من
در سنامم نقطه از نور لقای بوالعلا

هست ای یحیی دلم معمور از نور و سرور
از ولای بوالعلا و از عطای بوالعلا

قصیدهٔ چهارم در عرض سلام

السلام ای آفتاب اوج وحدت السلام
السلام ای نیر چرخ ولایت السلام

السلام ای شهریار ملک صفوت السلام
السلام ای والی ملک هدایت السلام

السلام ای معنی لفظ شفاعت السلام
از قدم تا فرق هستی جمله رحمت السلام

السلام ای ماحی ظلمات بدعت السلام
السلام ای حامی ارکان سنت السلام

السلام ای محی دین مصطفیٰ ختم رسل
السلام ای نوگل باغ رسالت السلام

السلام ای نور چشمان نبی جان علی
نور وحدت شمع کثرت سر حیرت السلام

السلام ای آل پاک رحمة للعالمین
السلام ای در کف تو افقد رحمت السلام

السلام ای گوهر نایاب دریای وجود
السلام ای موج بحر امامت السلام

السلام ای شاهد خلوت سرای آها و هو
السلام ای کنت کنزاً سر ذاتت السلام

السلام ای سرور و سالار جمیع اولیا
السلام ای مالک کشف و کرامت السلام

السلام ای زلبت انی انا شد کامیاب
هست در کامت نهان مز هویت السلام

السلام ای مدعای کنتُ کنزاً مخفیاً　　مطلبِ احببتُ ان اعرف بکثرت السلام

السلام ای برزخِ ذات و صفاتِ کبریا　　آشکارا ز شانِ تو غیب و شهادت السلام

یا فتی فیضِ نبوت در ولایت یا امیر　　از نبی و از علی اندر وراثت السلام

نقشبند پیر و چشتیہ نمودی مجتمع　　یافتند این هر دو از ذاتِ تو شوکت السلام

السلام ای مجمع البحرینِ نور الخافقین　　السلام ای قاضیِ هر چار ملت السلام

از خدا و مصطفیٰ و مرتضیٰ و سیدہ　　باد بر تو ای گلِ باغِ سیادت السلام

از حسن سبطِ نبی و از حسین ابنِ علی　　از بهاؤ الدین معینِ دین و ملت السلام

هم ز تو بر تو سلام و هم ز من بر تو صلوٰة　　از انا بر تو ز تو بر علمِ وحدت السلام

از جنابِ پیر و مرشد بر تو شاها صد صلوٰة　　از همه اخوان و اصحابِ طریقت السلام

بر صفاتت باد از ذکرِ مجرد صد صلوٰة　　باد بر ذاتِ تو از علمِ امامت السلام

بو العلا ای ابنِ سید بو الوفا روحی فداک　　بر تو از یحییٰ ای مسکین تا قیامت السلام

قصیدہ پنجم در عرض سلام کہ بماہ ربیع الاول شریف گفته شد

سلام علیک ای شہِ بو العلا　　سلام علیک ابنِ شیرِ خدا

سلام ای جگر گوشهٔ مرتضیٰ　　سلام ای وصیِ علی العلا

توئی راحتِ جانِ شبیر اله | توئی وارثِ سیدِ کربلا
توئی موجهٔ خاصِ بحرِ قدم | توئی گوهرِ گنجِ سرِ خفا
توئی شرحِ اسرارِ قالِ صحیح | توئی معنیِ لفظِ انی انا
توئی سرِّ توحیدِ حیرت و صوت | توئی جلوه گر در وراء الورا
توئی مطلبِ معنیِ هر سخن | توئی مدعای همه مدعا
توئی آنکه بر فرقِ تست از ازل | شها تاجِ الملک والله لنا
بود نقشبندی را از تو قدر | کند بر تو خواجه معین نازها
ز تو خواجه احرار مسرور و شاد | ز تو خاندانِ ترا اعتلا
جمالِ تو لا ریب وجه اللهست | بود کفر انکارِ این عبسرها
برای جنابِ رسولِ کریم | برای جنابِ علی مرتضیٰ
برای جنابِ حسین و حسن | پی بضعهٔ سیدِ الانبیا
پی عابد و باقرِ علمِ حق | پی جعفرِ صادقِ حق نما
پی موسیِ کاظمِ نورِ ذات | برای امامِ علیِ رضا
ضمان ضامنِ بندگانِ اله | که هشتم امامست و هم جدِ ما
برای تقی و برای نقی | بحقِ حسن عسکری سیدا

بمهدی امامِ زمانِ زمین　　بود حجتِ خاص اخفی الخفا

باجداد و اولادِ خود یا اسیم　　بحالِ منِ خسته کن اعتنا

بود نام تو بوالعلا در ظهور　　بباطن بود حیدر الاولیا

ترحم علینا بفضلِ عظیم　　لصد رنج و غم گشته ام مبتلا

منم خوار و زار و غلامِ توام　　غیوری تو یا سیدِ الاصفیا

توئی قادر و مالک و مقتدر　　منم عاجز و خسته و بینوا

کجا خواریِ من پسندت شود　　کی این عجز ما را تو داری روا

بگرداب غم گشته ام اوفتاد　　توئی ناخدا من ای باخدا

بود این شبِ عرس تو یا امیر　　مه مولدِ جدِ تو مصطفی

بود منزلِ خاص تو اینمقام　　بیا مرحبا مرحبا مرحبا

پی مصطفی یا امیرِ کبیر　　بکن رحم بر این فقیرِ گدا

نمودیم در رنگ عرضِ سلام　　شها مدعائے دلِ خود ادا

زبیبای خود گوش کن صد سلام　　جوابی ز تو هست کافی مرا

سلامِ خدا و سلامِ نبی　　بر روحِ شریفِ توای بوالعلا

دیوان غزل بترتیب حروف هجا

بسم اللّٰه الرحمٰن الرحیم

ردیف الالف

یارب بحالِ خود بجمالِ ابوالعلا
بنما که نقدِ جانِ گرامی کنم فدا

جز آرزوی دولتِ وصلِ امیرِ پاک
نبود مراد و مطلب و مقصود و مدعا

عمری گذشت بر درِ پاکش نشسته‌ام
تا بنگرم بدیده سرِ حسنِ دلربا

از گردشِ نگاهِ خدا بینش ای کریم
گشتست مست روحِ من از بادهٔ انا

در اشتیاقِ یک نظرِ رحمت و کرم
شبها بر آستانِ تو کردیم نالها

کردیم کحلِ چشم ز خاکِ درِ حبیب
دادم بدیده دلِ خود نورِ انجلا

بر آستانِ منتهی بشفعة الرسول
بر درگهِ علی ولی شاهِ بل الی

در حضرت حسین و حسن زین عابدین — در بارگاه باقر و جعفر شه هدی

آورده ایم رو بدر کاظم امام — گاهی جناب ضامن ثامن علی رضا

از حضرت تقی و نقی عسکری امام — و ز حجت قوی تو مهدی امامنا

با این دوازده تن و با چارده مدام — هم با چهار یار و با زواج مصطفی

اظهار درد خویش نمودم بصد نیاز — آورده ام شفیع بدرگاهت ای خدا

تا چون پیام مرگ ملک نزدم آورد — بی پرده و حجاب بنیم رخ ترا

پیران سلسله بدرگاهیم رسند — گیرند از دو دست من پاشکسته را

وجه الله آن ولی خدا صاحب الجمال — کو والد است و مرشد با دستگیر ما

روی ابوالعلا بنماید مرا لقب — گوید که یا ولد بنگر نور کبریا

یا ابوالعلا ببندگیت مرا مدام — در کعبه وصال خودت جای ده مرا

عهد صبا بشد و وقت شباب رفت — پیری رسید و گشته ام آماده فنا

در آرزوی دیدن رخسار پاک تو — داریم چشم شوق چو نرگس مدام ما

بهر رسول و نفس رسول و بتول پاک — بهر حسن برای حسین ابن مرتضی

بهر جناب حضرت عباس نامدار — شاهی تمام شهیدان کربلا

بهر معین دین و پی خواجه نقشبند — بنما جمال شاهد لاهوت پیر را

سخن مستمع دستر من از علم سر سیر | قال صحیح گویم و بینم سجود و سرا
سیحی حدیث عشق بپایان نمی رسد | دیوان تو باین غزلت یافت ابتدا

چون ابتدای کار من آمد ابو العلا
الا انتہا الیہ لنا الملل المنا

الطاف دار کن رحم بر ما | بشان کبریا کن رحم بر ما
لقد جئنا ببابت یا الٰہی | فقیر عاجزا کن رحم بر ما
بتوحید و رسالت آشنا ساز | بحق مصطفٰے کن رحم بر ما
ز انوار ولایت ساز پر نور | بجاه مرتضٰے کن رحم بر ما
بخاتون قیامت بخش یارب | بشاه مجتبیٰ کن رحم بر ما
نثار جلوه بیکیف گردان | بشاه کربلا کن رحم بر ما
بزین العابدین و باقر پاک | بجعفر رہنما کن رحم بر ما
بموسی کاظم و شاه خراسان | علی موسی رضا کن رحم بر ما
تقی و ہم نقی و عسکری اند | شفیع این ہمہ تا کن رحم بر ما
بمہدی آن امام صاحب الامر | کریما ذا العطا کن رحم بر ما
ببوبکر و عمر عثمان و حیدر | بجملہ انبیا کن رحم بر ما

بازواج و بناتِ سرورِ دین — بسیدة النسا کن رحم بر ما
بغوث الاعظم محبوبِ سبحان — بسید بوالوفا کن رحم بر ما
باہلِ البیت و اصحابِ محمدؐ — خدایا با خدا کن رحم بر ما
فدائے بوالعلا کن یا الٰہی — بشانِ بوالعلا کن رحم بر ما
تماشائے جمالِ تو نمایم — بوجہ اللہ ما کن رحم بر ما
بخواہش مرشدِ کامل خدایا — جمالِ خود نما کن رحم بر ما
بآبا و باجداد کرامم — بحقِ اولیا کن رحم بر ما
بحقِ آشنایانِ خودت ساز — بخویشم آشنا کن رحم بر ما
شوم سرمستِ توحیدِ وجودی — ز صہبائے انا کن رحم بر ما
بحقِ این وسایط ساز یارب — فدائی بوالعلا کن رحم بر ما
جنابِ بوالعلا محبوبِ خاص است — امیرِ حق نما کن رحم بر ما
بعشقِ بوالعلا جانم برآید — بر او کن مبتلا کن رحم بر ما
بود شغلِ شبا روزم ثنایش — بذکرش آشنا کن رحم بر ما
درین دیوان نباشد جز بذکرش — ز سر تا انتہا کن رحم بر ما
شود در بارگاہِ بوالعلائی — قبول این گفتہ کن رحم بر ما

فقیر بو العلائی هست یحیی
بشاه بو العلا کن رحم برما

خدایا کرم کن گدائیم ما — فقیر در بو العلائیم ما
سزاوار رحم تو ام ای کریم — که از امت مصطفائیم ما
بیا مرز مارا بآل سخی — کمین بنده مرتضائیم ما
سیدم هم ابن علی بو العلا — که با او بخشنده در آئیم ما
بود ... شفیع ... روز حشر — که مداح آل عبائیم ما
ترحم بکن ای شه بو العلا — غلام شه کربلائیم ما

خریدار مهدی یحیی تو لی
عجب گوهر بی بهائیم ما

مطلبی هست در کتاب انا — که نفهمد مگر خدای انا
دیدم اندر جمال سیدنا — جلوه پرداز آفتاب انا
از جناب ابو العلا هردم — در درون مرسد خطاب انا
بندگان ابو العلا دارند — طرف از سکر شراب انا
در دو چشم ابو العلا کشید — کحل مازاغ از تراب انا

نماید کسی ورا بیدار
هر که خفته چو من بخواب انا

حسن سید ابو العلا بینی
چون کنی افتتاح باب انا

سوی حضرت ابو العلا باشد
مرجع و مطلب و مآب انا

عشق من با ابو العلا یحیی
هست از مستی شراب انا

چون شدم مست از می انی انا
گشته ام ای یحیی فدای بو العلا

بو العلا گویان گدائی می کنم
بر در ایوان شاه کربلا

حسن روی ابو العلا دیدم عیان
در جمال مصطفی و مرتضی

حق بسته من همین گوید سخن
لا اله الا انا الا انا

بو العلا را دید یحیی بی‌حجاب
در نور انتم النور انتم النور را

جز ذکر بو العلا نبود بر زبان ما
بهر حدیث دوست زبان و دهان ما

خود را نموده ایم فنا در ابو العلا
باشد نهان بیان نشانش نشان ما

روی چو ماه سید ما تا ندیده ایم
زین خسته جان که هست دل ہیچ کنان ما

در دیده کحل خاک مزارش کشیم دگر
این شوق میکشد سوی شهر شفان ما

جانرا کنم نثار بپای مبارکش
گر قصدِ امتحان کنند جانِ ما

ای همدم آرزو ز دیده و دلم نیست خبر
بنگر درین جریدهٔ نظمِ بیانِ ما

این فکرِ تازهٔ غزل تپد زد و سوز
شاهد بود ز حالِ دلِ خونچکانِ ما

کاهیده ایم در غمِ جانانه طباهر
لیکن چه تفهمانده این زبانِ ما

یحیی نمانده است زما ذره هم اثر
جز بو العلا نماند درین جسم و جانِ ما

چند ما غمِ فراقِ شما
بسکه دارد دل اشتیاقِ شما

شکرِ تو چیناب و بیکیفی
هست یا ابو العلا مذاقِ شما

شوکت و عزّ و جاه کن نیکو
چیست در پیش طمطراقِ شما

خوشتر از دولتِ جهان باشد
گر بخشند اتفاقِ شما

تا که یحیی کنند ثنا ... ان
هست تعمیر او رواقِ شما

ملاذ و ملجای من آستانِ سیدنا
کمینه بنده ام از بندگانِ سیدنا

فتاده ایم ز دنیا و دین آن زاده
بر آستانِ ملک پاسبانِ سیدنا

منم که زند با عالمی ز خوانِ من هست
رسد همیشه نصیبم ز خوانِ سیدنا

زفہم خلق بود دور رتبہ دانی او — چو خالق ست ثنا خوان شان سیدنا
ز سکر بادہ انی انا چہ ہنگامہ — نمودہ اند بپا بیکسان سیدنا
ز سر قال صحیح آگہی شود مارا — چو نکتہ شنوم از زبان سیدنا

ہمیشہ عرض تحیات می کند یحیی
ز صد نیاز بروح و روان سیدنا

ای فروغ مہر ساز روی درخشان شما — آشکارا جلوۂ حق گشت در شان شما
بی نصیبان از فیض کمالات بانصیب — نیست کس محروم یا سید بدوران شما
شہریاران بر در ایشان غلامی میکنند — طرفہ باشد حشمت و جاہ غلامان شما
گر نمی ما را جمال خودنمائی یا امیر — نیست دور از شیوۂ الطاف و احسان شما
بندہ را نبود مجال دم زدن یا بوالعلا — تابع تکلیم باشد آنچہ فرمان شما
کی شود از تند باد حادثہ بیم ہلاک — چون چراغ یا بود در زیر دامان شما

بندۂ یحیی در عظیم آباد با حال خراب
روز و شب صبح و مسا باشد ثنا خوان شما

بجوشش بودم مبتلا انی انا اسے فی انا — ز جوش عشق بوالعلا انی انا فی انا
بودم [illegible] بی نشان یا بوالعلا ہمہ بستان — [illegible] شور انا اسے فی انا انی انا

بر حسنِ خود مفتون شدم بر خویشتن مجنون شدم — بر بو العلا گشتم فدا انّی انا انّی انا

تا بی توان خود منم روح و روانِ خود منم — با خویشتن هستم آشنا انّی انا انّی انا

در بو العلا حق را نگر داری اگر حق بین نظر — باشد جمالش حق نما انّی انا انّی انا

در روی سید خویش را دیدیم هر سو برملا — اکنون ز دل خیزد ندا انّی انا انّی انا

بر آستانِ بو العلا یحییٰ منہ شو جبہہ سا
گو از سرِ صدق و صفا انّی انا انّی انا

ساقی بیا کہ دورِ فلک شد بکامِ ما — پر از ولائے سیدنا گشت جامِ ما

تا ہم کلامِ خویش مرا کرد ابو العلا — قالِ صحیح جلوہ کند از کلامِ ما

دیوانہ جمال اسیرِ ابو العلا — در اصطلاحِ عشق ہمین ست نامِ ما

تا یافتم بانجمنِ بو العلا مقام — اعلا بود ز عرشِ معلیٰ مقامِ ما

دریا دروی و موی جنابِ ابو العلا — گردد تمام روز و شب و صبح و شامِ ما

آکنون چہ غم ز کشمکشِ تنگی لحد — بر نامِ بو العلا شد حسن ختامِ ما

قطعہ

در بارگاہِ حضرتِ سید ابو العلا — آیا بود کسے کہ رساند پیامِ ما

شوقِ نیاز و بندگی من باو برد — خواند بر آنجناب صلوٰۃ و سلامِ ما

یحیی جناب حضرت سید ابو العلا
باشد ولی و مرشد و پیر و امام ما

جلوهٔ نور قدم سیدنا مولانا — آیت لطف و کرم سیدنا مولانا
ذات پاک تو بود جوهر عالم عرش است — مبتغی لوح و قلم سیدنا مولانا
وارث ملک نبی و علی و سبطین است — مفخر عرب و عجم سیدنا مولانا
بر رخ ذات و صفاتست جو پیداست — هر دو را کرد بهم سیدنا مولانا
هر که بر درگه پاک تو سر افگنده بود — چه کند دیر و حرم سیدنا مولانا
بنگاهی دل من شاد و نما ساز مرا — از غم و رنج و الم سیدنا مولانا

یحیی مترنم بهمین نغمه بود
من منم من نه منم سیدنا مولانا

دیوانهٔ سید شده یحیی لقب ما — دریاد ولیست اینهمه شور و شغب ما
با دیر و حرم نیست سرو کار مرا هیچ — کوی تو بود غایت راه طلب ما
پا ساخته از سر بره دوست دویدم — ای شیخ تو آگاه نه از ادب ما
از شربت عیسی نرود سوزش دردم — عناب لب لعل تو داروی تب ما
دوریست که در عالم سافل نبود فرق — الحال نپرسند علو نسب ما

در مدح تو ای شاه چه منظوم چه منثور ۔ چون لولوی شهوار بریزد ز لب ما

جز ذکر شریف تو مرا نیست دگر کار ۔ نعت تو بود مشغلهٔ روز و شب ما

یا سیدنا از می حب تو منم مست ۔ نام تو بود باعث وجد و طرب ما

من سیدم و سیدنا سید من هست
یحیی بود این بس نسب و بس حسب ما

یا سیدنا ذکر تو کار دهن ما ۔ نام تو بود ربط و نظام سخن ما

از ذکر تو از مدح تو از تذکرهٔ تو ۔ پر نور و صفا هست شها انجمن ما

شاها همه بهر تو بود آنچه ز من هست ۔ قربان و نثار تو سر و جان و تن ما

بر هموطن خود نظر لطف ضرورست ۔ در شهر تو شاها بود اصلی وطن ما

یا سیدنا نور جمال رخ پاکت ۔ شمعیست بکاشانهٔ سر و علن ما

رنگم بود از رنگ تو ای رنگ همه رنگ ۔ باشد ز بهار تو بهار چمن ما

یحیی در همه عشق فراموش نمودم
الحال همین عشق بود علم و فن ما

یا ابو العلا بوصل خودم شاد کن مرا ۔ در مجلس شریف گهی یاد کن مرا

ما خود گرفته ایم و اسیریم در خودی ۔ زین قید و بند هر خود آزاد کن مرا

ما را خیالِ نیک بدِ خود کنون نماند — هر آنچه مرضیت بود ارشاد کن مرا

معمورهٔ دلم شده یا سیدی خراب — یک جلوه ساز و از کرم آباد کن مرا

بر لوحِ دلِ شهید جهت کنیم نقش — نقاشِ این مثال خدا داد کن مرا

ای نونهالِ باغِ رسالت غزلسرا — بر روی خود چو مرغِ چمن شاد کن مرا

یحییٰ معینِ من بشوق و ذوقِ تو
ای یار تو العلایم امداد کن مرا

می شوم حاضر بدربارِ شما — تا شوم فایز ز دیدارِ شما

از درت محروم کی گردد فقیر — هست احسان و عطا کارِ شما

حسنِ خود ظاهر کند در روی تو — بود این مقصود از اظهارِ شما

گرد نورِ پاک وجه الله مرا — غرق در دریای انوارِ شما

مهدیِ هادی درین آخر زمان — دارد آگاهی ز اسرارِ شما

تا قیامت ماند ای ابنِ رسول — باقی و پاینده آثارِ شما

دولتِ کونین بی رنج و تعب
یافت یحییٰ ز سرکارِ شما

باشد عجب نیست اگر گفتگوی ما — دریا دوی بود همه این های و هوی ما

بر آستانِ پاکِ تو عمرم شود تمام | واند که نیست بهتر ازین آرزوی ما

هستیم تر دماغ ز بوی ابو العلا | باشد مشامِ خلق معطر ز بوی ما

من بسته ام بدامِ طریقِ ابو العلا | عالم تمام بستهٔ یک تارِ موی ما

ما مستِ حق شدیم ز جامِ ابو العلا | نان در میانِ روغن و می در سبوی ما

مقصودِ من ز کعبه و بتخانه غیر کیست | جز میر ابو العلا نبود جستجوی ما

من رهنمای خلقم و از فقر با خبر | ای طالبِ طریقه بکن رو بسوی ما

آلوده گشته ایم ز گرد و گنه تمام | از آبِ لطفِ خویش بکن شست و شوی ما

من بنده ام غلامِ ابو العلا
یحیی ز خاکِ پای امیر آبروی ما

یا سیدی گرفته از لطفِ دستِ ما | در دستِ قدرتِ تو بود بند و بستِ ما

دارم ز فیضِ سیدنا حالتِ بزرگ | باشد ورای عالمِ تقدیس جستِ ما

حکم روان بعلوی و سفلی بود ترا | گوئی بیا اگر ز رهِ لطف مستِ ما

من تو شدم تو من شدی تو و من نماند | هستم ز هستی تو و هستِ تو هستِ ما

یحیی برای عشق مرا آفریده اند
باشد همین مراد ز عهدِ الستِ ما

یا بوالعلا غلامی تو افتخار ما — در خلق عشق تو سبب اقتدار ما

اندر طریق پاک تو تا گشته ام مرید — افزوده اند اهل طریقت وقار ما

بودیم مرد گوشه نشین بر کران خلق — عشقت نموده در دو جهان آشکار ما

چون مستنیر گشت ز نور جمال تو — قندیل عرش گشت دل اعذار ما

ما هم ابوالعلائی و آبای ما همه — احباب هم اقارب و خویش و تبار ما

خود را سپرده ایم بدست تو یا امیر — از غیر تو مدد طلبی هست عار ما

من کارهای خویش سپردم بدست تو — در کارهای خویش نماند اختیار ما

از بسکه گشته ایم ز جور فلک تنگ — بنگر بچشم لطف و کرم حال زار ما

صبح و مسا و روز و شب و سال و ماه‌ها — نعت تو یا امیر کبیرست کار ما

مقصود من ز شعر و سخن ذکر تو بود — چون شاعری نبود و نباشد شعار ما

یحیی شود مراد دلم حاصل ار بود
گرد مزار سید والا مزار ما

هست تابان ز زمین تا افلاک انوار شما — بود منظور شها زین همه اظهار شما

تا قیامت بود ای ابن رسول اطهر — باقی و ظاهر ای این همه آثار شما

تو کریم ابن کریم ابن کریمی لاریب — لطف و احسان و کرم هست شها کار شما

با همه ولوله و مستی و شوق آمده ام — سیدی انت حبیبی پی دیدار شما

من اگر نیکم اگر بد سگ درگاه توام — هرچه هستیم کمین بندهٔ سرکار شما

خوشتر از ظل هما هست مرا ای مولا — جائی بخشند اگر در پس دیوار شما

کمترین تو کله گوشه شکن بر اعلا — بر نکو کار کند فخر گنهگار شما

بود یا سیدنا والد ما وجه الله — واقف راز شما حامل اسرار شما

گشت از چشم عطا و کرم وجه الله
دل سجیائی شما مطلع انظار شما

جان و عالم همه قربان تو یا سیدنا — آنچه هست آن من آن تو یا سیدنا

هست نور قدم انوار تو سبحان الله — لطف واجب دهد امکان تو یا سیدنا

آشکار است جمال تو شده جلوهٔ حق — شان ایزد چکد از شان تو یا سیدنا

عارف ذات شوم واقف اسرار شوم — یابم از دولت عرفان تو یا سیدنا

ناز بر ذات کریم تو نمایند و زنند — سکه بر عرش غلامان تو یا سیدنا

صالح و طالح و بدکار و نکوکار همه — فیض یابند بدوران تو یا سیدنا

هرچه از لطف پسندی پی من خوب بود — بنده ام تابع فرمان تو یا سیدنا

این گدا از در خویش مران بهر خدا — هست پروردهٔ احسان تو یا سیدنا

صرصرِ حادثه خاموش چراغم نکند / چون بود در تهِ دامانِ تو یا سیدنا
سگِ درگاهِ توام بر درِ پاکت جایم / حصه‌ام میرسد از خوانِ تو یا سیدنا

روز و شب صبح و مسا بندهٔ خاصت یحیی
در وطن هست ثناخوانِ تو یا سیدنا

یارب بجمالِ سیدِ والا نما مرا / سرمست ساز از میِ انّی انا مرا
تا کحلِ چشمِ اهلِ صفا خاکِ من شود / کن خاکِ راهِ سیدنا بو العلا مرا
محشور روزِ حشر کن ای ربِ ذو المنن / در اولیائی امتِ خیر الورا مرا
من لائقِ تقربِ اهلِ صفا نیم / پاکم کن از کدورت و حرص و هوا مرا
یارب چسان رسم بحضورِ ابو العلا / شرمندگیست از عملِ نارسا مرا
یارب منم گدا و فقیر از حضور دور / ده در بساطِ انجمنِ شاه جا مرا

یحیی کمینه بندهٔ تو عرض میکند
یارب بجان سیدنا کن فدا مرا

یا بو العلا بیا و نظر کن بحالِ ما / بنگر ز لطف حال پر از اختلالِ ما
باشد همین دلاسهٔ جنابِ ابو العلا / از قاضیِ مراد دو عالم سوالِ ما
افتادگی بدرگهِ آن شاهِ دین پناه / باشد همین عروج و صعود و کمالِ ما

تا یافتیم لقمهٔ از خوانِ جودِ او — بهره رباست خلق ز خوانِ نوالِ ما

ما ہم سر فگنده بباب ابو العلا — اینست عز و حشمت و جاه و جلالِ ما

ما را چه باد ماغ که سازیم با این آن — یا ابو العلا خوش شیم و خوش است این خیالِ ما

یا دِ جنابِ حضرت سید ابو العلاست

یحیی نتیجه همگی قیل و قالِ ما

ای همچو من غلامِ تو شاها هزارها — افتاده اند بر درِ تو خاکسارها

بر آستانهٔ تو فگنده ایم خویش را — امیدوارم از کرم بی شمارها

یکبار هم حضورِ تو حاصل نشد مرا — بر آستانت آمده ام از شوق بارها

برقع ز چهره بر فگن و جلوه ده شها — فرش اند دیدها به رهِ انتظارها

چون برق آمدی و قراری نساختی — بردی ز ما ز جان سوخته من قرارها

روزی بقصدِ صید بصد ناز کن خرام — سر بر کفند در رهِ شوقت شکارها

مادر پدر برادر و خویش و اقاربم — بودند جمله در رهِ تو جان نثارها

در دستِ قدرتت چو بود اختیارِ کل — زانرو سپرده ایم بدستِ تو کارها

دریا دان لب چو حقیقت نگارِ من — از دیده ریخت لختِ جگر گشته پارها

گردیده سینه ام ز غمِ یار داغ داغ — گل کرده رنگِ عشق که دارم بهارها

یحیی بدست آمده دامان بوالعلا
کردیم دلق هستی خود تار تار ها

بوالعلا مهر تو پیوست بآب و گل ما
عشق تو آمد و جا کرد درین منزل ما

عشق تو آمد و در سینه و دل ساخت مقام
جای ما نیز کنون نیست درین منزل ما

حاصل خود همه تاراج نمودم به رهت
بس درین عمر دراز است همین حاصل ما

لبم از یاد تو خاموش نباشد یکدم
هست پر نور ز ذکر تو شها محفل ما

سیدی بسکه سراسیمه شدم از گردش چرخ
می توان ساختن آسان بنگه مشکل ما

ما گدائی بدر سیدنا ساخته ایم
نیست این سلطنت و جاه و حشم قابل ما

لوحش الله نیم قائل اسرار انا
حضرت سیدنا هست بحق قائل ما

چون گذشتم ز خودی با خود تو پیوستم
بود این پردهٔ پندار مگر حائل ما

زود سیراب کن ای ابر کرم یحیی را
رحم کن رحم برین تشنه لب ساحل ها

یاد تو خوشتر از عبادتها
ذکر تو بهترین طاعتها

جلوهٔ بتا متم تماشا ها
در دل من فگن قیامتها

دارم از روی حق نمای تو
آنچه آئینه طرفه حیرتها

ندهد بکس و نداد بکس — تو حق داد آن کرامتها
دست در عشق بازی افگندم — کرده ام بس بلند همتها
مذهب رندیست بیافت — در ملامت بود سلامتها

بر در پاکت آمده یحیی
ساز بر حال او عنایتها

باشد جناب سید دستگیر ما — مولا امام قبله و پیران پیر ما
باشد اگر بسوی تو مولا نصیر ما — برتر بود ز عرش معلّا سریر ما
باشاه بینظیر مرا نسبتیست خاص — در کائنات کیست عدیل و نظیر ما
هستم فقیر درگه سلطان ابوالعلا — عالم تمام هست گدا و فقیر ما
محبوب خاص حضرت میر ابوالعلا — نعم المعین آمد نعم النصیر ما
از بینوائی خودم آید چرا ملال — این امیر عرب و عجم هست امیر ما
از جور چرخ نیست هراسم که بوالعلا — باشد معین پشت و پناه و ظهیر ما
تا بسته ام بسلسلهٔ آن خویش اشتها — عالم تمام گشت رهین و اسیر ما

یحیی بیاد گلرخ سید ابوالعلا
بالا رود ز عرش معلّی صفیر ما

یحیی بہجر میگذرد سال و ماہِ ما | تا کی نمایدم رخِ پر نورِ ماہِ ما
یحیی جنابِ سیدِ پاک ست شاہِ ما | یحیی فقیری درِ او عز و جاہِ ما
ای آفتاب ذرّہ نوازی ز مہر ساز | روزی کن التفات بروزِ سیاہِ ما
ای ابنِ بوتراب کلہ شکنم بعرش | از خاکِ درگہِ تو بود گر کلاہِ ما
نبود مرا ز روزِ حساب و کتاب بیم | ذاتِ تو ہست پیشِ خدا عذر خواہِ ما
با من توان بکن کہ توی اہلِ آن شہا | بہ عفوِ خود نگر منگر بر گناہِ ما

یحیی ز ذکرِ حضرتِ سید ابو العلا
پر نور ہست مدرسہ و خانقاہِ ما

ای نور نور ہست ز نورِ تو نورِ ما | از پرتوِ جمالِ تو باشد ظہورِ ما
یادِ تو سیدی بود آرامِ جان و دل | ذکرِ تو ہست مایۂ عیش و سرورِ ما
از دولتِ حضورِ تو ای حضرتِ امیر | حاصل حضور شد بدلِ بے حضورِ ما
بگذشتن از خودی خود اصلِ خودی بود | این بے شعوری آمدہ عینِ شعورِ ما
آلودہ کی کند دہن از لقمۂ کسے | طبعِ شگرفِ ما و مزاجِ غیورِ ما
این شعرہای عشقیۂ من بمدحِ تو | عذری کند بہ پیشِ خدای غفورِ ما

یحیی ز عشقِ شاہِ سلیمانی کم

باشد روان بخاک رہ احکم مور ما

جز سوی تو نیست راه مارا — راهی بنما شها خدا را

در روی تو حسن ذات مطلق — واللّٰه که هست آشکارا

در روی ابوالعلا ببینید — انوار جمال مصطفیٰ را

از جاه و جلال خود زندم — پیش تو شها گداست دارا

از یک نگه تو موم گردد — این دل که بود چو سنگ خارا

قطعه

از سهو و خطا و جرم و عصیان — بیمی نبود هراس مارا

در حضرت اقدس الٰهی
آریم شفیع ابوالعلا را

ای ز هر ذره عیانست جمالت شاها — خود مثال خودی و نیست مثالت شاها

کائنات او فتاد از نظم و شود زیر و زبر — آشکارا شود از شان جلالت شاها

داد حق رتبهٔ محبوبیت مطلقه ات — ترسید و نرسد کس بکمالت شاها

هر زمان میچکد از لعل لبت قال صحیح — سرّ توحید بود معنی قالت شاها

خبر از دنیا و دین نیست مرا جنبم — هست مدهوش دل من بخیالت شاها

مالک و سیّد و مختارِ من و کارِ من … تو من ساخته‌ام جمله حوالت شاها

شود از جام حیاتِ ابدی یحییٰ مست
گردد از وصل و وصالش تو صالت شاها

تاری از سیلی تو شد چو عنایت ما را … سیّدی گشت میسّر همه دولت ما را
سیّدی شاه میانجان ز عطایت آباد … تاری از سیلی تو ساخت کرامت ما را
دیده حالِ وَلَه و ولوله و شورشِ من … داد این نعمتِ عظمیٰ ز محبّت ما را
بادیا سیّد نا دفع همه کلفت او … این تمنّا و طلب هست ز حضرت ما را
تارِ سیلی تو از سیلِ طوفانِ بلا … سپری هست بلا کلفت و زحمت ما را
تارِ سیلی تو ستاریِ من خواهد کرد … حاصل این تار شد از لطفِ اخوّت ما را

رشتهٔ عمرِ من این تار بود ای یحییٰ
از ازل بست باین حضرتِ عزّت ما را

الصّلوٰة و السّلام ای صورت و شانِ خدا … هستیِ حق وحدتِ ذاتِ احدانِ خدا
الصّلوٰة و السّلام ای شکل و همسنگِ شما … نیست والله گوهرِ نایاب در کانِ خدا
الصّلوٰة و السّلام ای آنکه روزِ رستخیز … حکم تو نافذ شود مولا بدیوانِ خدا
سعدی و یحییٰ و هم آن یا سیّدی نزدم توئی … هر کجا لفظِ ولی آید بعنوانِ خدا

ساخت در هندوستان شاها ظهورِ پاکِ تو
هست بر ما هندیان از بسکه احسانِ خدا

دستگیرا داد در دستِ تو دستم از ازل
هست بر من لطف و احسانِ فراوانِ خدا

عالمی محکومِ تو و بر تو حاکم نیست کس
هست فرمانِ تو جاری مثلِ فرمانِ خدا

گفت ابیت عند ربی جدِّ پاکت یا امیر
چون نباشی یا رسول الله مهمانِ خدا

بر درت یحیای مسکین آمده با صد نیاز
لطف کن یا بوالعلا جانِ نبی شانِ خدا

بوالعلا حامیِ معینِ ما
بوالعلا هر نفس قرینِ ما

بوالعلا هست نورِ ایمانم
بوالعلا هست سترِ دینِ ما

جسمِ ما را مکان تصور کن
بوالعلا را بدان مکینِ ما

آنکه بر آسمان همی رفتند
سر فگندند بر زمینِ ما

جز غلامانِ بوالعلا که بود
یار و همدرد و همنشینِ ما

ثبت در عالمِ ازل کردند
نقشِ نامِ تو در نگینِ ما

حافظم چون توئی نباشد باک
هست اگر دیو در کمینِ ما

حق ترا دید و غیرِ تو ناحق
عاقبت طبعِ حق گزینِ ما

بر درت سجده ریزیِ هر شب
ساخت روشن چو مه جبینِ ما

دید در نورِ تو همه را غرق | متجلّی چو شد یقینِ ما

شود از ذکرِ بوالعلا یحییٰ
شاد و خرّم دلِ حزینِ ما

السّلام ای سرور و سالارِ جمع اولیا | السّلام ای مدعا و مطلبِ اِلیّ آنا

عجز و درویشی و دلریشی بین از منِ ابتلا | از برای مصطفیٰ و از طفیلِ مرتضیٰ

لافِ فرزندی مرا ثابت بود یا سیّدی | در حضورِ شامنِ ضامن علی موسی الرضا

وعوِیم این بسکه در خیلِ غلامانِ توام | بر غلام خود نظر کُن از رهِ مهر و عطا

هست وجه الله پیر و والد و مولای من | در جمالِ او تو وجه الله مرا شاہا نما

از پیِ خواجه معین الدین امامِ چشتیان | رحم فرما یا امیر ابن امیرِ بوالوفا

نسبتِ پاکِ تو روشن کرده جسم و جانِ من | گشته ام پرنور ای از روی تو کشف الدجیٰ

این شبِ عرسِ تو باشد سیّدی در خانه ام | لطف فرما و بیا یا مرحبا یا مرحبا

هم بود امروز عرسِ عشقِ پیرِ پیرِ من | عشقِ خود اندر درونِ عاشقان بس کن فزا

جز غزلخوانی بمدح و گفتنِ تکلیفِ دل | نیست کارِ این گدا یا سیّدی صبح و مسا

ده به بزمِ قربِ خود جا بهرِ حسنین و علی
بر درِ تو آمده یحییٰ ای تو یا بوالعلا

ای نورِ ایمانم بیا شمعِ شبستانم بیا ای جانِ جانانم بیا ای شاہِ شاہانم بیا

از لطف بنگر حالِ من کن رحم بر احوالِ من منگر سوی اعمالِ من ای دردِ درمانم بیا

روزم سیہ بی روی تو سر دادہ ام در کوی تو ای ماہِ تابانم بیا وی مہرِ رخشانم بیا

مجنون و حیران گشتہ ام از بس پریشان گشتہ ام بی ساز و سامان گشتہ ام ای ساز و سامانم بیا

از ہر زبان ہر سخن چون بلبلِ رنجیدہ تن ذکرت کنم در ہر چمن چون گل بدامانم بیا

ای ماہِ من ای شاہِ من ہی شاہِ من ای ماہِ من محبوبِ عالیجاہِ من سلطانِ ذیشانم بیا

امشب نیاز آوردہ ام سوز و گداز آوردہ ام شوقِ دراز آوردہ ام ای ماہِ مہمانم بیا

در خانہ ام رونق فزا بشنو حدیثِ این گدا کن گوش گفتارِ مرا ای زیبِ ایوانم بیا

یحیی غزلخوان آمدہ از ہجر نالان آمدہ
با چشمِ گریان آمدہ ای شمعِ خندانم بیا

السلام ای خلعتِ شیرِ خدا
السلام ای زخودی بیخود ساز
السلام ای طربِ جانِ حزین
بو العلا حاکمِ یومِ محشر
بو العلا معنیِ آیاتِ اللہ

السلام اے دُرِ دریائے انا
السلام ای بخدا راہنما
غم با عیش و مسرت افزا
بو العلا بادشہ روزِ جزا
بو العلا مطلبِ قرآن ہدی

بو العلا هستی حق سرِ الله / بو العلا عینِ علی الاعلیٰ

نائبِ حضرتِ سلطان الهند / حاکم و بادشهِ اہلِ فنا

مستعین بر درِ تو آمده ام / چون بعین عقدهٔ کارم بگشا

از پیِ والدِ من وجه الله / حسنِ حق در رخِ خویشم بنما

گذرم ده بسوی الا الله / بسکه کردم سفرِ منزلِ لا

خاکِ درگاهِ تو باشد ای شاه / پیِ ہر دردِ منِ خسته دوا

چند در هجرِ تو سوزد جانم / سنم و سوزِ دل و شوقِ لقا

تو عروسانه بیا در حجله / این شبِ عرسِ تو باشد شاها

نذرِ تو سوز و گداز آوردم / خانه ام خانهٔ تو ہست بیا

عاشقان مست بجمالت واله / بر درت سینه زنان مولانا

تا نقاب از رخِ خود برداری / جلوهٔ بی پرده کنی ای مولا

جز خیالِ تو نباشد شغلی / جز ثنای تو دگر کار کجا

می فرستد بتو تسلیم و سلام / روز و شب سال و مه صبح و مسا

از زبانِ خود اخوان طریق
بندهٔ خاص محمد یحییٰ

بو العلا مولائے ما ملجائے ما — بو العلا سلطان ما آقائے ما

جز بباب بو العلا سر کی نهند — دوستان این همت اعلائے ما

از عنایات جناب بو العلاست — بی نیازیها و استغنائے ما

چیست باران طمطراق کن فکان — پیش شکر این دل شیدائے ما

هست اندر تار و پودم جوشش عشق — عشقبازان بوده اند آبائے ما

گرچه روشن تر بسم از آفتاب — در خفی مخفی بود اخفائے ما

عاشق و دیوانه و پیمانه نوشش — در کتاب عشق هست اسمائے ما

قطرهٔ بل کمتر از قطره بود — هفت بحر اخضر از دریائے ما

همچو سگ افتاده و دلداده است
بر در شاه نجف یحیائے ما

الله الله جمال سیدنا — نیست مثل و مثال سیدنا

قدسیان با وجود قدوسی — خائفند از جلال سیدنا

هر کمالے زوال می دارد — لم یزل دان کمال سیدنا

از محالات باشد این که بشر — کند ادراک حال سیدنا

سر دنیا و دین نهیده ام — من و شوق وصال سیدنا

بس بود عزتم اگر یابم — جا بصفِ نعالِ سیدنا

دلِ دیوانۂ مرا یحییٰ
نیست غیر از خیالِ سیدنا

خود را فدائے سیدنا کردہ ایم ما — حقِ وفائی عشق ادا کردہ ایم ما

در گردشِ نگاہ حقیقت نمائی تو — نظارۂ فنا و بقا کردہ ایم ما

در طاقِ ابروئے تو نمودیم سجدہ ہا — بارے نمازِ عشق ادا کردہ ایم ما

منصور وار بادۂ وحدت چشیدہ ایم — شورے بپا ز شکر انا کردہ ایم ما

آن نشاءِ کہ داشتم از بادۂ الست — ہر یک ادائے یار فدا کردہ ایم ما

ای دوستان ز شیوۂ انصاف مگذرید — کز نسبتِ اسیر چہا کردہ ایم ما

ما مستِ عاشقیم و ادب شرطِ عشق نیست — ہر انچہ کردہ ایم بجا کردہ ایم ما

شور و فغان بہ عہدِ گلِ نوبہار خود — چون عندلیب نغمہ سرا کردہ ایم ما

یحییٰ ز فیضِ حضرتِ مولا ابو العلا
بیعت بدستِ شیرِ خدا کردہ ایم ما

بہ بزمِ خویش شاہا یاد فرما — دلِ رنجیدۂ ما شاد فرما

دلم ویرانہ بے نورِ تو باشد — شہا این خانہ را آباد فرما

اسیرم عاجزم درماندہ ہستم
دلم از قیدِ غم آزاد فرما

ندارم غیرِ تو شاہا معینی
خدارا سیدے امداد فرما

نشستہ گوش بر آواز ہستم
بحقِ بندہ ہیچ ارشاد فرما

بعشقِ خسروِ شیریں تبسم
مدد یا حضرتِ فرہاد فرما

بصد شوق این غزل گفت ست یحییٰ
زعینِ لطف بنگر صاد فرما

دلم ای ہمدمان شاد ست اینجا
زقیدِ رنج آزاد ست اینجا

دلم ویرانہ اندر وطن بود
زقربِ شاہ آباد ست اینجا

بیا اے دل شکار بو العلا شو
چہ صید ست و چہ صیاد ست اینجا

عجب مستی ست اینجا در خموشی
عجب لذت بفریاد ست اینجا

رسد آخر بپا بوسِ رکابی
رسیدہ خاک برباد ست اینجا

عجب تاثیرِ فضلِ شاہ باشد
عجب ترکیبِ امداد ست اینجا

عجب لطف ست اینجا در خموشی
عجب کیفیتِ یاد ست اینجا

تکلم از لبِ شیریں کن اے شاہ
غلامِ شاہِ فرہاد ست اینجا

زفیضِ مرشدِ کونین ست یحییٰ

در صد فیض و ارشاد ست اینجا

نشر السوحت ترجمهٔ داستان ما — قال صحیح آمده شرح بیان ما

من نکته فهم خویشم و معنی شناس خود — در کائنات نیست کسی همزبان ما

از پردهٔ خودی بدر آ و نگاه کن — هر یک قرینه است نهان و عیان ما

من آنچه گفته ام تحقیق گوش کردنیست — بیدار کن یقین به یقین رازدان ما

مست شراب وحدت حق ساخته مرا — آباد باد خانهٔ پیر مغان ما

از حادثات دهر شوی پیر اگر ترسا — قوت فزایت آمده عشق جوان ما

یحیی از عشق سیدنا ابو العلا بود
این کرد فزود بدبه و عز و شان ما

در فراق تو دارم بسکه بیقرار رهیا — بی حجاب شمع کامد وقت جان سپار رهیا

سوخته ز آتش هجرت مغز استخوان من — شمع سان بود مرا هر شب اشکبار رهیا

چشم اشک ریزانم در فراق آن دلبر — بعد مردنم بگذشت بسکه خیر جار رهیا

از دم سحر تا شام آه آه میسازم — شب همه شبم باشد نالها و زار رهیا

دیده را به نیکویت جان نساختم قربان — می کشم ز روی تو بسکه شرمسار رهیا

یک نفس مرا نگذاشت در فراق تو تنها — ای [illegible] ادا کرده حق غمگسار رهیا

خرقه رهن می یحیی دل فدای میخواری
لاف پارسائیها و این شرابخواریها

ای دل دیوانه ام با بوالعلا شو آشنا | با خدا و مصطفی و مرتضی شو آشنا
آن زمان با اهلبیت مصطفی عشقت شود | اوّلا با شاه هدای تقی تا شو آشنا
گر ترا باشد هوای آشنائی با خدا | یک زمانی با دل خود آشنا شو آشنا
عقده از کار تو وا گردد چرا داری هراس | با جناب بوالعلا مشکل کشا شو آشنا
عین درمان درد باشد از برای عاشقان | مرد خام است آنکه بی درد و دوا شو آشنا
گر قبول خلق مطلوب و مراد تو بود | با وفا و با حیا با سخا شو آشنا

چند یحیی بیوفائی در طریق عاشقی
یک نفس با ابن سید بوالوفا شو آشنا

ای هجر تو فنا و وصالت بقای ما | وابسته با تو هست بقا و فنای ما
خاموشیت بود سبب بیقراریم | ای درد لب تو هست دوا و شفای ما
نگذاشت هیچ تمنا بخاطرم | مولای بنده پرور با بوالعلای ما
آزاد ساخت از همه تکلیف و حیله‌ها | ارسبه چه لذتست بالای انائی ما
از جا اگر رویم نداریم هیچ غم | اشتیشه گرم عشق تو جای ما

از من نماند هیچ اثر مسخ مانده ام	جز مهر ابوالعلا نبود در قبای ما

یحیی زهی نصیب که گوید ابوالعلا
یحیای ما فتیشد غلام و گدائی ما

بوالعلا ای شاه ما ای سید ذیشان ما	شکر احسانت نباشد طاقت امکان ما
نور چشم اشفا کردی عنایت یا امیر	ساختی از فرط بنده پروری دربان ما
ای شهنشه کرده بحال من نوازش سلطفتی	انچه احسانست ای فی الفضل والاحسان ما
مهدی ما را کرامت ساختی حقا شها	روح آوردی دوباره در تن بیجان ما
این پسر باشد عطای خاص تو یا بوالعلا	عمر اقبالش بده ای جان و ایجانان ما
لایق شایان خود بر حال و احسان کن	ما همی گوئیم احسان کن شها شایان ما

بنده یحیی این پسر در خدمت آورده
از کرم بنگر بحال بندگان سلطان ما

السلام ای بوالعلا مولا و آقای ما	السلام ای بوالعلا ملجا و ماوای ما
السلام ای دیدن رویت مراد دیدار حق	کوی نیکوی تو باشد جنت الماوای ما
السلام ای آدم به استقامت مرده دل	قم باذن الله گوانیسو یا عیسای ما
عاشق دلداده و دیوانهٔ روی توایم	عشقبازی با تو سنت باشد از آبای ما

گر ببینم روی زیبای تو امشب یا امیر
گردد اینشب فی الحقیقت لیلة الاسرای ما

سر نمی آرد فرود و خم نمی سازد کمر
جز بدرگاه رفیعت همت اعلای ما

این پسر را بر درت آورده ام یا سیدی
کن ز طول عمر او خرم دل و جانهای ما

گر روم از جا و در شفقت بر آید جان و تن
گرم دارد این پسر در عشق پاکت جانهای ما

سرفرازی در دو عالم بنده یحیی را شود
گر بفرمائی ز لطف و مرحمت یحیای ما

فرزند مصطفی خلف شیر کبریا
آمد پی سلام تو یحیای بی نوا

چون نهصد و نود شده از هجرت نبی
ظاهر شد از وجود تو اعجاز مصطفی

تو جینا بنسبت خاص محمدی
هرکس بقدر قسمت خود یافته شها

فیض ابوتراب ظهور از تو یافته
سنگ از نگاه پاک تو شد معدن طلا

رویت ندیده سوی تو گردیده ام روان
مولا فروختیم بدست تو خویش را

بر حال زار بنده خود التفات کن
تا چند بنده پیش کسان سازد التجا

از یک نگاه خویش مرا کامیاب ساز
بهر نبی و سیده و شاه ولا فتی

بهر دو گوهر شبر و شبیر طیبین
بهر امام ثامن ضامن عدل خدا

یحیی غلام ابن غلام ست یا امیر

آمدہ بر آستانۂ تو سر نمودہ پا

یا جناب بوالعلا ادرک لنا ‏ ای وصی مرتضیٰ ادرک لنا

نور ماہ کربلا ادرک لنا ‏ پور شاہ ہل اتیٰ ادرک لنا

محی دین مصطفیٰ ادرک لنا ‏ نائب خیر الورا ادرک لنا

مالک بالا و پست و فوق و تحت ‏ حاکم ارض و سما ادرک لنا

آہوئے رعنای صحرائی قدم ‏ شاہباز قل کفیٰ ادرک لنا

مستعین بر آستانت آمدم ‏ یا معین الاولیا ادرک لنا

سید عبد العلی را آرم شفیع ‏ ابن سید بوالوفا ادرک لنا

ہم فدا از بہر نور العلا ‏ وز پئے فیض العلا ادرک لنا

از برائے پیر عبد الماجدم ‏ شاہ ماجد و علا ادرک لنا

از برائے خواجہ فوائد ما ‏ ابن شاہ انبیا ادرک لنا

از برائے پیر و مرشد یا امیر ‏ رحم کن بر حال ما ادرک لنا

از برائے مہدی و ہادی ما ‏ ای امیر مجتبیٰ ادرک لنا

از پئے جد و پدر بہ من بخش ‏ بہر آل طٰہٰ و ہا ادرک لنا

از شراب سدۃ خود مست کن ‏ سائل اتقیٰ انا ادرک لنا

بازار یحییٰ ہی خود بشنو غزل
از رہ لطف و عطا ادرک لنا

جلوۂ حسن خدا ادرک لنا
نور ذات کبریا ادرک لنا

خواجۂ ہر دو سرا ادرک لنا
سرور اہل صفا ادرک لنا

صد گرہ در کار من افتادہ است
ای شہ مشکلکشا ادرک لنا

بر درت محتاج و سایل آمدم
حاجت من کن روا ادرک لنا

بسکہ ناپرسان شدم و اکنون تباہ
بو العلا ادرک لنا ادرک لنا

تا شود ما را ازین سختی نجات
دہ غنا جائے عنا ادرک لنا

سیدی از بار جور ناکسان
گشت پشت ما دوتا ادرک لنا

این شب عرس تو باشد سیدی
خوش بہر وساند بیا ادرک لنا

جلوہ فرما جلوہ فرمای حجاب
مرحبا یا مرحبا ادرک لنا

نذر تو سوز و گداز آوردہ ام
استجیبا ذا العطا ادرک لنا

بر درت آوردہ ام فرزند خود
عمر و اقبالش فزا ادرک لنا

محمد سعید
این پسر باشد عطائی خاص تو
لطف بر حالش نما ادرک لنا

دردمندم ناتوانم یا امید
از کرم فرما دوا ادرک لنا

یک برادر دارم از جان دوست تر — ده باو مولا شفا ادرک لنا

لطیف علی عزت شاه تراجم
میان خان ابوالعلائی ۱۲

آمده بیمار مسکین بر درت
چشم رحمت برگشا ادرک لنا

امشب جناب ابوالعلا هست از کرم مهمان ما — هست از کرم مهمان ما مولای ما سلطان ما

آمد جناب بوالعلا در کلبهٔ احزان ما — آباد شد از مقدمش این خانهٔ ویران ما

شاه ملائک پاسبان گردید امشب میهمان — خلد برین ست این مکان رضوان بود دربان ما

مولای من ملجای من آقای من عیسای من — ای سید والای من کن از کرم درمان ما

از قید غم آزاد کن زود دوستان را شاد کن — دلهای ما را شاد کن [illegible] ای جانان ما

بنگر بحج پر کرد من بشنو حدیث درد من — کن گوش آه سرد من وز ناله و افغان ما

از لطف ای عقده کشا آسان نما هر مشکلم — اندک تغافل گر کنی مشکل شود آسان ما

بکشا لب یاقوت خود آگه کن از آئین خود — تلقین مرا کن بین خود ای جان ایمان ما

با بلبل سدره کنم گر صحبتی متقابل کرمرا
خواند جناب ابوالعلا ای بلبل بستان ما

السلام ای بوالعلا نسبت بسید مصطفی — یا شہ مرتضی ابن شہید کربلا

اصطفا و ارتضا ایزد بخشیده است — در وراثت از نبی مصطفی و مرتضی

انتہا یت کس چہ داند نیست مقدورِ بشر | ابتدایت چون بود مولا ورای حصر و را
حلم و خلق و جود و احسان و عطا بخشید حق | بوالعلا را در وراثت از امامِ مجتبیٰ
دردمندم خستہ جانم ای مسیحِ چارہ ساز | از کرم فرما دوائی دردِ من بہرِ خدا
خاکِ راہِ مصطفےٰ کن از برائے بوتراب | این فقیرِ خاکسارِ مستمندِ خویش را
این شبِ عرسِ تو شہرِ مولدِ پیغمبر است | رحم کن بر حالِ من بہرِ رسولِ کبریا
نذرِ تو سوز و گداز خویشتن آوردہ ام | کن قبول ای بوالعلا واستجب یا ذا العطا
بر درت آوردہ ام فرزندِ خود را یا امیر | عمر و اقبالش عطا فرما پئے نورِ العلا
از پئی اولاد و احفادِ خودش کن سرفراز | در دو عالم ای میر ابن امیر بوالوفا

بر درت آمدہ یحییٰ مریدِ خاصِ تو
جرعۂ فرما عنایت از مئی انی انا

بیا اے نورِ حق در خانۂ ما | بکن پر نور این کاشانۂ ما
شدم پروانۂ شمعِ رخِ تو | دو عالم شد کنون پروانۂ ما
دلم ویرانہ باشد بے تو شاہا | بکن آباد این ویرانۂ ما
تنزل در بنائے کون و مکان | فتد از نعرۂ مستانۂ ما
غنی ہستم ز فیضِ سیدِ آل | ببین در وضعِ درویشانۂ ما

بدامِ عشقِ مصروی اسیرم — چه بینی مشکل آزادانهٔ ما

مَی اِنّی انا الله ست یحییٰ
بجوشا جوش در میخانهٔ ما

یا ابو العلا یا ابو العلا بنگر بما بہرِ خدا — کن دور درد و رنجِ ما بنگر بما بہرِ خدا

بہرِ محمد مصطفیٰ بہرِ علی مرتضیٰ — بہرِ شہیدِ کربلا بنگر بما بہرِ خدا

ای دلنوازِ بیدلان حاجت روای بیکسان — کن حاجتِ مسکین روا بنگر بما بہرِ خدا

مست از نگاہِ خود نما علمِ انا الحق دہ مرا — ای قایلِ انّی انا بنگر بما بہرِ خدا

گشتم گرفتارِ بلا ہستم بصد غم مبتلا — کن شاد و خرم بندہ را بنگر بما بہرِ خدا

امشب بہر ست بود خواہم ز تو مولا مدد — امدد لنا امدد لنا بنگر بما بہرِ خدا

امشب نیاز آوردہ ام شوقِ دراز آوردہ ام — بنما جمالِ حق نما بنگر بما بہرِ خدا

یحییٰ غلام ابن الغلام الغیاث ای عالی مقام — بر وی نوازش کن شہا بنگر بما بہرِ خدا

یحییٰ ای مسکین آمدہ محزون و غمگین آمدہ
بنگر بما بہرِ خدا بنگر بما بہرِ خدا

بو العلا ای مستِ سرِ مَی انّی انا — بہرِ تسلیمات تو آمد گدا ای بی نوا

دہ یقینِ نام بر توحید ای بحرِ عشق — تا کجا این سوجہ کثرت بردار جام را

این حجابات دولی گردید سدِ راهِ من
جلوهٔ توحید از بهرِ خدا ما را نما

گرچه تقلیدیست بر توحید ایمانم ولے
از تو میخواهم شهودِ ذاتِ مطلق برملا

این من و تو تا کجا گردد حجابِ اکبرم
علم ما را منصبغ فرما بعلمِ کبریا

واقفم از سرِ سر السر ز لطفِ محض کن
بهرِ سلطانِ خراسان و امامِ کربلا

ساز این نذر و نیازِ من قبول از عینِ لطف
جرعهٔ از بادهٔ وحدت بچشان یا ابو العلا

مسبکی من نورِ من طفلانه بر در آمدست
عمر واقباش بعشقِ خویش ای مولا فزا

آمده یحیای مسکین طالبِ توحید تا
جرعهٔ از جامِ السر عنایت کن شها

سلم الله علی سیدنا مولانا
ابو العلا نیرِ عز و شرف و مجد و علا

هادیِ جن و بشر قبلهٔ کل کعبهٔ خلق
خواجهٔ کون و مکان بادشه ارض و سما

مظهرِ شانِ الوهیتِ ذاتِ مطلق
مطلعِ صبحِ ازل نورِ رخِ صدق و صفا

مست از جامِ انا الله شده سرِ او
تا نهاده بسرش دستِ خدا دستِ خدا

شعلهٔ طور شده بر رخِ او پروانه
دید چون عارضِ پر نورش گرفت بلا

دستِ محبوبیتِ صرف عیان از رخِ او
زانکه او آمده محبوبِ حبیبِ حق را

نمایانه چه نمایم گزارشِ احوال
مسکینم روی ارادت بمحبوبیت آمولا

رحم فرما که ز صد رنج و محن — مستغیث آمده ام بر در تو آ سیدنا

چند از شرک خفی دور ز وحدہ باشم — هان بیا ستیم افراز منی انی انا

چند این پردهٔ ناسوت ز سیر الاهوت — در حجابم فگند پرده برانداز شها

از پی سید گلرنگ ابا عبد الله — بر دلم سرّ انا الله متجلی فرما

بهر عباس علی اکبر و اصغر با شاه — در رخ خویش نما جلوهٔ شاه شهدا

دست برگیر ازین پردهٔ برون آ شاها — بهر نوشاهی آن نوشهٔ لیلی اسما

تا ضیای تو برم حسن عمل در پیشم — سکینم عرض مناجات بدرگاه خدا

بهر سید تو بود داشت و این دنیا — بنده پرورده لطف تقبل منا

بحیا بانه بیا جلوه گری کن در چشم — هست چون حلقه در دیده شما ثم وا

مهدی نور نظر بخت جگر بر در تو — هست در خیل گدایان تو استاده بیا

سیدی از پی اولاد نبی عربی — عمر و اقبال بدارین ده اسارا عطا

سیفرستند تو تسلیم و ثنا از سر شوق
سیکند ختم سخن بندهٔ شاه صفت یحیی

السلام ای تو العلا مولای ما — السلام ای تو العلا ملجای ما

السلام ای تو العلا سلطان من — السلام ای تو العلا آقای ما

از مئی اِستے انا الله العلیٰ — مستی افزای سرور افزائے ما

موج زد در سینه ام بحر انا — هفت قلزم قطرهٔ دریائے ما

چیست الّا الله اثباتِ خودی — هست نفی غیرِ ذاتت لائے ما

من تَبِعهم و الله موالا من تَبِعهم — هم تولّی در روح و در اعضائے ما

پنجهٔ مشکل‌کشا با من بود — عالی در پنجهٔ گیرائے ما

در دمندم هم زار و غمناکم ز بس — کن نگاهِ لطف ای عیسائے ما

هر چه باشد رائی تو رائیم همان — نیست اندر کارِ خود یارائی ما

کی ز غیرت آرزومندی کند — بادشاها همتِ اعلائے ما

عاشقِ دیوانهٔ خود رفته — در غلامانت بود اسمائے ما

از برایت شعر گویائی من — از برایت این همه انشائے ما

المدد ای خواجهٔ مشکل‌کشا — لیکه ایذا میدهند اعدائے ما

بر گناهِ من نگاهِ عفو ساز — ای خطاپوش و گنه بخشائے ما

جلوه فرما این شب عزت بود — هست وا این دیدهٔ بینائے ما

بے حجابانه تجلی گر کنے — گر شود ای مه لیلة الاسرائے ما

سرفرازم گر بقربِ خود کنی — قاب قوسین ست او ادنائے ما

این همه نذر و نیاز آورده‌ام — کن پذیرا اے شہِ والای ما

بر امیدِ لطفِ مهدی آمده‌ست — یک نظر اے سیدِ یکتاے ما

بهرِ یحیی درود و سلام بس بود

از زبانِ خود بخوان یحیای ما

یا ابوالعلا ولیِ خدا نورِ مصطفا — آمد پیے سلامِ تو یحیای بے‌نوا

ای آنکه در جمالِ تو بے‌پرده دیده‌ام — انوارِ حسنِ ذات و تجلی کبریا

ای آنکه نورِ روے تو باشد فروغِ ذات — تابانِ رخت لمعهٔ خورشیدِ انبیا

وی آنکه گردشِ نگهِ مست تو — گاهی نمودشان فنا و گهی بقا

ای مستِ جامِ وحدتِ حق جرعه‌بخش‌شان — مستی فزاے در دلم ای بادهٔ انا

ای بحرِ لطف و جود و عطا تشنهٔ توام — سیراب کن ز جلوهٔ دیدارِ خود مرا

ای خواجهٔ غریب‌نواز فقیر دوست — بنواز این غریب فقیرِ حقیر را

بهرِ علی و سیده بهرِ حسن حسین — بهرِ امام ثامن ضامن علی رضا

مولا بحقِ حضرتِ عباسِ نامدار — شاهی تمامِ شهیدانِ کربلا

بهرِ جنابِ خواجهٔ هندالوسیمین — برحالِ زارِ من نگهی یا ابوالعلا

افتاده‌ام دو دستِ مرا گیر از کرم — حاجات و مشکلاتِ منِ خسته کن روا

این بخت نارسا بحضورت نداد بار
بر سنگ میزنم سر ازین بخت نارسا

بر آستان بخوان ز رہ بندہ پروری
تا چند دور از تو کنم نالہ و بکا

امشب بود شہا شب عرس شریف تو
در خانۂ غلام گنہگار خود بیا

پر نور کن ز جلوۂ روی منیر خود
ای آفتاب حسن دل و دیدۂ مرا

یکدم نقاب پردہ برانداز یا امیر
بی پردہ کن تجلی رخسار دلربا

یحیای بستر تو تا چند مردہ دل
ہان زندگی ببخش از ان لعل جانفزا

نذر و نیاز بندہ پذیر از سر کرم
ای شاہ بی نیاز نوازندہ گدا

مہدی کہ ہست بندۂ خاص عطای تو
استادہ است بر در تو با صد التجا

شاہا سلام و بندگی ما قبول کن
یحیای خویش از غم و درد کن رہا

ردیف الباء الموحدة

سلام علیک ای کریم المناقب
جلیل المراتب علی المناصب

شود از تو لاریب فی ذالک القول
ظہور عجائب صد و غرائب

تو لی جانشین [illegible] م +
علی و لی را تو لاریب نائب

شها ذکرِ تو غیریت سے رباید
ولی غیر ذکرت شها هست ثاقب

نمودیم اقرار بر ذات پاکت
چو گشتیم از خویشتن بیش غایب

مرا از خودی بیخودی بخش مولا
که حاضر شوم با تو از خویش غائب

شها بر درت آمدم سر فگنده
ز رنجِ مصائب ز سختیِ نوائب

ولائی علی شیر حق بخش ما را
اماده ز شر خوارج نواصب

بود این شب عرس با ما ز تو
مقرر ز دیدار جان بخش نائب

ترا خواهم و غیر تو مے نخواهم
همینست مقاصد همینم مطالب

قبول آنکه یحیای خود را خرید
تقبلت مولا سے با این معائب

بو العلا ای سیدِ عالی جناب
بو العلا ای شافعِ روزِ حساب

جلوه فرما جانبِ من بے نقاب
جان و دل شد ز آتشِ فرقت کباب

کی بگنجد اے امیرِ بے نظیر
شرحِ شوقت در حساب و در کتاب

در خیالِ چهرهٔ زیبائے تو
اشک از چشمم چکید با آب و تاب

از کرم سوئم نگاهے یا امیر
چند باشم در غم و رنج و عذاب

خسته در کارم ازون قسمت درنگ
گوش کن فریادِ من فرما شتاب

روی خوبنا که دارد جانِ من — اضطرار و التہاب و اضطراب
از درِ پاکِ تو در افتادہ ام — در عظیم آہا و با حالِ خراب
در ازل ہم بو العلائے بودہ ام — دارم از عہد الست این انتساب
بختِ من بیدار گردد یا امیر — گر شبی بینم جمالِ تو بخواب
جن و انس و اسود و احمر ہمہ — از جنابت فیضیاب و کامیاب
باش ایدل او فتادہ بر درش — گر ہمی خواہی کہ گردد فتح باب
جلوۂ حق در جمالِ بو العلا — کن تماشا بے نقاب و بے حجاب
از نگاہِ بو العلا دید انچہ دید — یافتہ دل لذّتِ توحید ناب

سوی یحیای حزین یا بو العلا
یک نظر فرما بحقِّ بو تراب

السلام اے آستانِ عشق و ولائے بو تراب — جرعہ کش از بادۂ انّی انائے بو تراب
در جمالِ حق مثالت سیرِ جو اللہ کمن — آشکارا از رخت نور و صفائے بو تراب
سیرِ حسنِ خویش محبوبِ ازل دائم کند — در جمالِ بیمثالِ حق نمائے بو تراب
ایزدِ ذی الفضل و میراث بخشیدہ ترا — اصطفائے مصطفےٰ و ارتضائے بو تراب
دردمندم خستہ جانم اے مسیحِ چارہ ساز — داروئیم بفرست از دار الشفائے بو تراب

مشکلم افتادہ من در بیکسی دا کر بتاہ
رحم کن بر جانِ من ای بوالعلا بوتراب

خاکِ راہت طوطیائی دیدہ ام کن یا امیر
خاکسار بیایائی من بنگر ای بوتراب

سربلندی ریاست کن عنایت یا امیر
سایہ افگن بر سرِ من کن لوائی بوتراب

آمدہ بر درگہِ والائی تو یحییائی تو
بندۂ شاہ شہیدان و گدائی بوتراب

بر درِ بوالعلا گدائی خوب
این گدائی ز بادشاہی خوب

ساز و سامان مرادِ من بنود
بر درِ شاہ بے نوائی خوب

فیضِ توحید و خطِ سر الستر
در طریقِ ابوالعلائے خوب

این گدا از سلطنت شاہا
بر مزارِ تو جبہہ سائے خوب

گشت از پرتوِ رخِ پاکت
در دلِ تیرہ روشنائے خوب

نزد خود از کرم بخوان مارا
ورنہ تو در خانہ ام بیائی خوب

بر گلِ روئے بوالعلا یحییٰ
روز و شب این غزل سرائی خوب

جمالِ بوالعلا بنمائے یا رب
درِ امیدِ من بکشائے یا رب

ولائی بوالعلا و عشق و شوقش
ہمیشہ در دلم افزائے یا رب

بگو یا بو العلا کن دستگیری
فتاد این ناتوان از پائی یارب

مرا سودائے عشقِ بو العلا ہست
سرم بادا و این سودائے یارب

شوم در اشتیاقِ اکبرآباد
ز شہرِ خویش رہ پیمائی یارب

مرا بہ آستانِ بو العلا دار
ز لطفِ خود جبین فرسائی یارب

رود از جا اگر سیمائی مسکین
بماند عشق او بر جائے یارب

ذرہ ام و مہرِ ابنِ بو تراب
کسبِ نور از من نماید آفتاب

فرشیان تنہا نہ از وی مستفیض
عرشیان نیز از جنابش فیضیاب

در جمالِ حق مثالِ بو العلا
حسنِ وجہ اللہ دیدم بیحجاب

یافتم ای مستِ صہبائے انا
از نگاہت لذتِ توحیدِ ناب

ہستیِ من پیشِ آن موجِ قدم
بے سر و پا بود باشد چون حباب

کارِ من در بستہ و پوشیدہ است
ابنِ حیدر از کرم کن فتح باب

شاہ وجہ اللہ پیر و مرشدم
در غلامانت مرا داد انتساب

چیست در کارِ من عاجز درنگ
زود کن اصلاحِ کارِ این خراب

سوختم ای ابرِ رحمت سوختم
ز آتشِ ہجرِ تو شد جانم کباب

سیدی از دوریت سیماب وشم | بسکه میدارد دل من اضطراب
پیر گشتم لیک در عشقم جوان | عشقبازی را چه پیر و چه شباب

قطعه

بر در تو یحیای مسکین آمدست | در بغل از نعت تو دارد کتاب

گوش کن اشعار مدح خویشتن
بخش او را از کرم چیزی خطاب

بو العلا فرزند سلطان عرب | بو العلا روح عجم جان عرب
بو العلا تابان مه اوج عجم | بو العلا مهر درخشان عرب
از عرب چون هست اصل بو العلا | چون نباشد بنده قربان عرب
از وجود مصطفی و مرتضی | حق دو بالا ساخته شان عرب
چون چه لعل بی بها بر آمدند | در بلاد هند از کان عرب
هست لعلی بی بها زان لعلها | بو العلا لعل بدخشان عرب

در بلاد هند یحیی عاشقیست
آرزومند و ثنا خوان عرب

ردیف التاء الفوقانیة

اکبر آباد طرفہ جائے ہست	وہ چہ جائی کہ دلکشائی ہست
حبذا شہرِ دلکش و زیبا	کاندرو خفتہ بادشاہی ہست
وہ چہ شاہی کہ بر مزارش خلق	با ہمہ عجز جبہہ سائی ہست
شاہ نہ بلکہ ہست شاہنشاہ	نہ ولی بلکہ اولیائے ہست
نامِ او سید ابو العلا باشد	بندۂ کبریا ادائی ہست
بو العلائے کہ مہدئے اوے	بر درِ پاک او گدائی ہست

چیست یحییٰ فتادہ بر درِ او
عاشقِ خستہ بے نوائی ہست

دادم چو بدستِ بو العلا دست	گشتم ز شرابِ بیخودی مست
در سلسلۂ ابو العلائے	ہر کس کہ اسیر شد ز خود رست

قطعہ

رفتار طریقہ اش بگویم	گر شوقِ حصول نسبتش ہست
بگذشت ز خویش طالب اول	وانگہ بیخودیِ خویش پیوست

وز خویشش هر آنچه خواسته یافت	این طرز ابوالعلائیانست
اینجا طلبیست سیر نبود	در طلب ایار طرفه سیریست

دارد دعوائے کبریائی
یحیی چو مرید بوالعلا هست

سکنم شهر اکبرآباد است	که ز جنت فزونتر آباد است
همه را انجاست مسکن اصلی	همه را انجا قبور اجداد است
خرم ست از فضائی او دل من	جان ما از هوائی او شاد است
اندران شهر هرچه مجموعست	از محاسن همه خداداد است
کوچه بازار آن خجسته بنا	همه پر موقع ست و آباد است
همه دران شهر دلکش و زیبا	مرقد صدر و بدر اوتاد است
نام آن صدر بوالعلا باشد	پیر پیران شاه فرهاد است
من غلام غلام آن صدرم	او سپهر آسمان ارشاد است
من دلخسته را ز حضرت او	نظر لطف و چشم امداد است
ساخته دور از وطن ما را	بر من از دستیاء چرخ بیداد است
خاک من آه در عظیم آباد	از زبونی قسمت افتاد است

بازیارب رسان تو یحیی را
عازم آن خجسته بنیاد ست

آنکس که فدائی ابوالعلا هست — منظور جناب کبریا هست
رخسار امیر بی‌نظیرم — تصویر منیر مصطفی است
در حسن ابوالعلا نمایان — انوار جمال مرتضی است
عشقش بنود مجال انسان — خود عاشق روی او خدا هست
مستی گدائی سید پاک — از بادهٔ اتقی انا هست
حب و شغف و ولای آن شاه — کافی بهر نجات ما هست

یحیی بدر ابوالعلا بیست
افتاده فگنده سر گدا هست

دلا ابوالعلا بادشاه من ست — شهنشاه با عز و جاه من ست
ندارم بکعبه و دیر کار — در بوالعلا سجده گاه من ست
کنم جلوه‌ها در رهِ عاشقی — ضیای رخش شمع راه من ست
ولیکن نشد که بحال من مهربان — ز تاثیر درد و آه من ست
بجز عشق تو خود تو انصاف کن — کدام ای ... من گناه من ست

مرا ن از درِ خود من خستہ را — کہ خاکِ درِ تو پناہِ من ست

گناہم بود بے شمار و حساب — تنہا عفوِ تو عذر خواہِ من ست

ز دردِ فراقِ تو یا بو العلا — چنین حالِ زار و تباہِ من ست

چو سیّد ہو اللہ حق گفتہ است — دلا بو العلا پس الٰہِ من ست

بود خاکِ راہش لباسِ تنم — غبارِ مزارش کلاہِ من ست

چگویم سیحیلی من از بو العلا
فدائیش شوم شاہ و ماہِ من ست

اللہ اللہ ابو العلا چہ خوش ست — بخدا آن خدا نما چہ خوش ست

دیدنِ حُسنِ روئے وجہ اللہ — در رخ بو العلا دلا چہ خوش ست

از نگاہِ ابو العلا یاران — مستیِ قلبِ این گدا چہ خوش ست

متجلی بشانِ محبوبے — سیّد و بادشاہِ ما چہ خوش ست

بر درِ میر ابو العلا صاحب — بیقرارا نہ سجدہا چہ خوش ست

طلبِ عشق و حبّ سیّدنا — از خدا با صد التجا چہ خوش ست

خواستن عشقِ بو العلا از حق — از تہِ قلب در دعا چہ خوش ست

چون من از چشمِ مستِ سیّد پاک — مستیِ بادہ انا چہ خوش ست

چه خوش ست التفات و ربط بخود / قطع کردن ز ما سوا چه خوش ست

شرکِ اصغر بود ریا یاران / ترک فرمودنِ ریا چه خوش ست

هست اطلاقِ محض و بیکیفی / پس درای همه را چه خوش ست

مردِ عاشق مزاج چون مهدی / بر خودِ خویش مبتلا چه خوش ست

بر جمالِ ابو العلا ستمی
هر که گردید مبتلا چه خوش ست

امروز روز عرسِ تو ای سید ابو العلاست / امیدوار یک نگه پاک این گداست

امروز وصلِ خاص ترا با خدا بود / مشتاقِ وصلِ خاصِ تو این بندهٔ خداست

امروز عرسِ پاکِ تو در خانقاهِ عشق / از بهرِ عاشقانِ جمالت طرب فزاست

در خانقاهِ عشق ز وجد و سماع و ذوق / امروز دیدنیست چه هنگامه بپاست

امروز روزِ مستی و شور و طرب بود / امروز روز میکشی از جامِ مرتضی است

آوازِ چنگ را دگر امروز رنگ هست / مطرب بطرزِ تازه بود دلکش غزل سراست

امروز از توجهِ خاصِ ابو العلا / هر حاجتی که در دلم آید همه رواست

امروز مهدیست که از التفاتِ تو / نعره زنان بحالِ صحیح انتی اناست

امروز یا امیر میانجی سگِ تست / از خوانِ خاصِ نعمتِ تو استخوان رباست

امروز خاک کوی تو یحیای بیقرار | بر حسن بی‌نظیر تو با بوالعلا فداست

یحیی که در دو روز و شبش نام پاک تست
امروز حالتش دگر از جمله روزهاست

در هر طرف فهم ابوالعلا هست | یاران این طرفه ماجرا هست

هر جا که نظر کنیم و بینیم | آن شاهد پاک بر ملا هست

از فیض ابوالعلا شود مست | بر خود هر کس که مبتلا هست

ما را رخ بوالعلا نماید | امید از ذات کبریا هست

در ذات ابوالعلا فنا شو | ای دل اگرت سر بقا هست

خاک در آنجناب الحمد | کحلیست که بهر چشم ما هست

یحیی چکند کلاه شاهی
بر درگه بوالعلا گدا هست

گر بعشقش خانمان و جان و ایمان رفت رفت | بر امید وصل و آنچه بسامان رفت رفت

هر چه آید در طریق عاشقی آید بچشم | در رضای بوالعلا گر از تنم جان رفت رفت

خوش بگرید در سپیده‌دم یاران مقیم | بلبلی بیجان چو ماند سوی گلستان رفت رفت

آفتاب حسن سپید صبحدم آید بنظر | شب همه شب گر بدید و ریخ هجران رفت رفت

چیست یاران حشر یحییٰ کہ جان در غوغا
عاشق دیوانہ رندِ نامسلمان رفت رفت

بندۂ بوالعلا شدن خوب است
محو محوِ خدا شدن خوب است

شوی از سرِ من عرف آگاہ
بر زنش مبتلا شدن خوب است

رو نماید جمالِ سید السر
با خودش آشنا شدن خوب است

بوالعلا بر تو جلوہ فرماید
مستِ انی انا شدن خوب است

در طریقِ ابوالعلا تُم
ابتدا انتہا شدن خوب است

تا شوی مست از شرابِ بقا
جرعہ نوشِ فنا شدن خوب است

یحییٰ بے نوا یاران
بر درِ او گدا شدن خوب است

منم از ذکر حالِ بوالعلا مست
بذوقِ قیل و قالِ بوالعلا مست

بود از غطِ بوعظ و پند مشغول
منم اندر خیالِ بوالعلا مست

گفتم اسرارِ توحید آشکارا
کہ گشتم از کمالِ بوالعلا مست

بوجہ اللہ پیوستم چو گشتم
بدیدِ آن جمالِ بوالعلا مست

منی اسے انا اللہ کرد یحییٰ

دلم را از وصالِ بوالعلاست

امیرِ من کریم ابن الکریم ست
عطا و جود و احسانش عمیم ست

جنابِ بوالعلا چسپان زارم
شفیق ست و کریم ست و رحیم ست

بجز نامِ بوالعلا الحمدللہ
بایں تا شستہ رو کے دل ندیم ست

بعلمِ من نباشد جز خیالش
خدائی من خبیرست و علیم ست

ز چشمِ نیم بازش آنچہ دیدم
چگویم گر خدنگش دل دو نیم ست

بود جایش نہ در کعبہ نہ در دیر
کسی کو بر درِ پاکش مقیم ست

اقامت سازم اندر اکبرآباد
ہمین قصد و ہمین عزمِ صمیم ست

نہ برخیزیم از کوئی تو شاہا
کہ دو پاکش تر ز جنّات النعیم ست

بعشقِ بوالعلا مسرور و شادم
دلِ من فارغ از ہر رنج و بیم ست

کجا ما و کجا عشق و محبت
کہ بارِ عشق بس بارِ عظیم ست

مرا سوزیست اندر سینہ پنہان
کہ پیشِ او خجل نارِ جحیم ست

دلم از دولتِ فقرست محروم
طلبگارِ زر و خواہانِ سیم ست

فقیرِ بے نوا یحییٰ قلندر
محبت و جان نثارِ او قدیم ست

بو العلا مهر تو در روح و روانم باقیست — گرچه فانی شدم از عشق تو جانم باقیست

در من تو نبود غیریت و خل دولی — از نشان تو شها نام و نشانم باقیست

گاه ایم و زارباب فنائیم و لے — بو العلا فخر و با عزت و شانم باقیست

میرم از لعل لبت ترک تکلم سازد — از حدیث تو شها تاب و توانم باقیست

سوختم خاک شدم هستی من رفت بباد — اثر شورش این قلب طپانم باقیست

اگر از حادثهٔ دهر شوم پیر مقرس — بو العلائی منم و عشق جوانم باقیست

نفس ناطق منم و هست کلامم از لے — از ازل تا به ابد ذکر و بیانم باقیست

گر بستی روم از جا چه غم ای باده کشان — جای من گرم بود پیر مغانم باقیست

گرچه یحییٰ چو حباب است زهستی من
بو العلا هیچ قدم بحر روانم باقیست

بو العلا را عز و شانی دیگر است — آیتی دیگر نشانی دیگر است

بو العلا را در گروه اولیا — الله الله شان و آنی دیگر است

عاشقان بو العلا را هر نفس — از لقایش تازه جانی دیگر است

خاک شو بر آستان بو العلا — آستان او مکانی دیگر است

نیست کس آگه ز حال بو العلا — رتبه اش را قدر دانی دیگر است

مستی توحید و سکر عشق را | می دگر پیر مغان نے دیگر است
آتشی در سینها روشن کند | عشقبازان راز بانی دیگر است
عشقبازی قصه و بازی مدان | داستانش را بیانی دیگر است

از جناب بوالعلا یحیی مرا
هر نفس تاب و توانی دیگر است

جناب بوالعلا ماهی دل پیرست | امیر ابن امیر قلعه گیر است
مرید بوالعلا آبائی من اند | جناب بوالعلا پیران پیر است
جناب بوالعلا در هر دو عالم | ز پا افتادگان را دستگیر است
جناب بوالعلا الله الله | عدیم المثل هست و بی نظیر است
چرا باشم معونت خواه از کس | جناب بوالعلا نعم النصیر است
جناب بوالعلا در حضرت حق | وکیل و نایب کل و وزیر است
جناب بوالعلا آقا و مالک | جناب شاه وجیه الله پیر است
جمال بوالعلا هر سو عیانست | نه بیند آن کسی کور و ضریر است
ز قید دو جهان گردیده آزاد | دل اندر دام عشق او اسیر است
تنها مارا گریزست از دو عالم | ز عشق تو کجا یکسر گریز است

دودی سرزی عشق تو از دل — بجان آمیخته چون شهد و شیر است
چو شیران در نیستان غلغل افگن — نفیر تو برین فرش حصیر است
عزیزی کو سر اندر گاه او رفت — ذلیل و خوار و ناچیز و حقیر است
ففرّوا یا احبّائی الی الله — که در قرآن الی الله المصیر است

غریب بی نوا یحیی مسکین
شها بر آستان تو فقیر است

ای صفات تو چو تو ذات است — در تو قبله گاه حاجات است
سوی من از کرم نظر فرما — نکهت کامل جهات است
من شوم مبتلای جور فلک — وقت افسوس و بای هیهات است
حاجت من روا چرا نشود — سیدم واهب العطیات است
ترک عادات خویشتن کردم — این هم از جمله خرق عادات است
بر در پاک تو سر افگندن — خوشترم از همه مرادات است
هر که دارد مقام بر در او — صاحب السیر و المقامات است
الله الله جناب سیدنا — زینت الارض و السموات است

کرمت کافیست یحیی را

کی شہا طالب کرامات ست

در رہِ تو ہدایت و شد آنست — نیست و ہست ہر دو یکسانست
بمقامی کہ یا امیر توئی — ماورائے مقامِ عرفانست
پردۂ وحدتِ وجود مرا — از عطایت یقین و ایمانست
از خیالِ جمالِ سیدنا — نورِ توحید در دل و جانست
از وجودِ شریفِ سیدنا — استنادِ وجود اعیانست
حضرتِ میر ابوالعلا صاحب — دستگیرِ ہمہ غلامانست
بر مزارِ جنابِ سیدنا — اللہ اللہ چہ نورِ رحمانست
جلوۂ تو بچشمِ اہل نظر — آشکارا شہا بہر شانست

ہر کجا ہست بندہ ات شہا
باکمالِ شغف ثنا خوانست

ابوالعلا شاہِ بے نظیرِ منست — مرشد و پیر دستگیرِ منست
من مریدِ ابوالعلا ہستم — ابوالعلا دستگیر و پیرِ منست
من غلامِ غلامِ حضرتِ او — ابوالعلا سید و امیرِ منست
ابوالعلا داعیست ہادیِ من — ابوالعلا شاہد و بشیرِ منست

چہ غم از پشتِ من شکست از غم	حضرت بو العلا ظہیر منست
استعانت ز کس نمی خواہم	بو العلا حضرت نصیر منست

در ثنائے ابو العلا یحیی

بلبلِ سدرہ ہم صفیر منست

بو العلا ہست فخر موجودات	جلوۂ مصطفے تجلّی ذات
اکرم الخلق آمر الثقلین	افضل النّاس سیّد السّادات
اعظم المنزلت علی الشّان	افخم الاسم ارفع الدّرجات
ازلی بو العلا تجلّی ساخت	ذاتِ بیکیف در لباسِ صفات
غمزۂ چشم و خندۂ لبِ او	ہست اشارت ز رازِ موت و حیات
آستانِ جنابِ سیّدنا	ہست لاریب قبلۂ حاجات
در رہِ فقر کفش زن بر کشف ق	بگذر از خوارقِ عادات
بر خطِ لا الہ کش خطِ لا	تا رسد فیضِ حضرتِ اثبات
نرسیدم بہ اکبرآباد آہ	روز و شب ما و حسرت ہیہات
اندرین بلدۂ خراب آباد	می نمایم اضاعتِ اوقات

از تجلائ بو العلا یحیی

دفع گردد مصیبتِ سکرات

بو العلا مالکِ کونین من ست
بو العلا شاهِ زمین و زمن ست

قرة العین حسین و حسن ست
خلفِ حیدرِ خیبر شکن ست

هست در غیب و شهادت نورش
شمع کاشانهٔ سر و علن ست

هست از جود وجودش قائم
در جهان هر چه نو ست و کهن ست

ذکرِ محبوبِ خدا سیدنا
زیب و زیبایشِ هر انجمن ست

نکهتِ گیسوئے عنبر بویش
رایحه بخشِ مشکِ ختن ست

از ثنائی تو شوم چون خاموش
بهرِ ذکرِ تو زبان در دهن ست

بویت از جان و دلِ من آید
طینتِ اصلیِ من از یمن ست

در ثنائے تو کلامِ شیدا
نمکِ مجلسِ اهلِ سخن ست

عشقبازی با جنابِ بو العلا کارِ خوش است
عشقِ او در هر دو عالم همت یارِ خوش است

دل فدائی بو العلا کن ای دلِ شیدا که او
دلبرِ خوش قد لده خوش همت و دلدارِ خوش است

دردِ عشقِ بو العلا باشد نشاط افزائے روح
دارویٔ این درد کی جویم که آزارِ خوش است

از درِ او سائلی هرگز نگردد بے نصیب
آستانِ سیدِ السادات دربارِ خوش است

عاشقان بوالعلا را در طریق عاشقی
وضع و ترکیب خوش ست آثار و اطوار خوش ست

مست و مخمور میِ انّی انا را هر نفس
از خود انکار خوش ست و به خود اقرار خوش ست

حاضر ای یحیی شو اندر بارگاه بوالعلا
بارگاه عالی آن شاه سرکار خوش ست

ای ز ذات پاک تو باشد بقائی کائنات
آستان تو بود حاجت روائی کائنات

میرسد از نام تو تاب و توانش هر نفس
ورنه اندر دم شود شاها فنائی کائنات

از تو باشد یا امیر الاولین و الآخرین
ابتدائی کائنات و انتهائی کائنات

بوالعلا نور زمین آسمان شمع دو کون
افتخار زیر و بالا مقتدائی کائنات

کائنات و آنچه اندر کائنات آمد شها
آفریده اند برائے تو خدائی کائنات

گر نه از نور و صفائی تو رسد تابی برو
تیره و تاریک بس ماند ضیائی کائنات

اسم اعظم هست یحیی نام پاک بوالعلا
گشت مستحکم ز تاثیرش بنائی کائنات

در عشق تو هر آنچه رود بر سرم رواست
اندر مذاق اهل محبت بلا عطاست

یاران ز حال من متعرض چه میشوید
دیوانه ایم و شور و جنون در دماغ ماست

جاری همیشه فیض امیرم بود که او
فرزند مصطفی خلف شاه اولیاست

هر کس که در طریقهٔ پاکش شود مرید — حاصل بابتداش کمالات انتهاست

در صورتش جمال الٰهی عیان بود — حسن جمال سیدنا طلعت خداست

کن سرفراز بندهٔ خود را بیک نظر — عمری گذشت بر در تو حاضر این گداست

حاجت روای شاه و گدا هست درگهش
یحیی فقیر حضرت سید ابو العلاست

کار من عشق و یار من عشق ست — حاصل روزگار من عشق ست

نیست از گردش سپهر غمم — در جهان غمگسار من عشق ست

دشمن من اگر زمانه بود — نیست غم دوستدار من عشق ست

هست از عشق قدر و عزت من — مایهٔ افتخار من عشق ست

هست مارا وجاهتی در خلق — سبب اعتبار من عشق ست

میکنم آنچه عشق می گوید — صاحب اختیار من عشق ست

عاشق بو العلا شدم یحیی
که بکونین یار من عشق ست

سلامت عاشقان را در ملامت — ملامت آمده راه سلامت

گذشتن از سر کشف اصل کار ست — کجا سالک رود راه کرامت

رود گر سر نباشد هیچ باکم | براه عشق دارم استقامت
الا یا سیدی بر درگه تو | زسرپا ساخته آمد غلامت
بود استاده با صد عجز و زاری | غلام ناتوان بهر سلامت
جمال خود نما کز دوری تو | بپا اندر جهان کرده قیامت
ز دست لطف خود کن پاک مولا | ز چشم پر نمش اشک ندامت
فقط جایت نباشد در اکبرآباد | بود در سینهٔ من هم مقامت
بود یاد تو راحت بخش روحم | دل من زنده میگردد ز نامت
عجایب در من و تو نیست جائی | بدل هردم رسد شاها پیامت

کلیم وقت عیسائی تو باشد
که باشد همزبان و همکلامت

ای رخت عکس حسن بیچونست | به تو خود خالق تو مفتونست
بقامی که یا امیر توئی | از گمان و قیاس بیرونست
دل و جانم بحبل احسانت | از ازل یا امیر مرهونست
والدم نیز عاشقت بودند | عشق من با تو فضل مسنونست
دل و جانم ز دوریت مولا | آن یکی آب و دیگری خونست

حدّ من نیست وصفِ تو شاہا | در ثنائی تو خامہ واژونست

واردات دل ست ابن یحییٰ
نہ درین شاعری نہ مضمونست

بو العلا ہم تن و ہم جانِ من ست | بو العلا دینِ من ایمانِ من ست
بو العلا مقصد و مقصودم ہست | بو العلا غایتِ عرفانِ من ست
بو العلا رنگِ بہارِ واجب | بو العلا رونقِ امکانِ من ست
بو العلا روحِ من و راحتِ من | بو العلا جانم و جانانِ من ست
بو العلا ہست حیات و موتم | بو العلا دردم و درمانِ من ست
بو العلا ہست دلیلِ توحید | بو العلا شاہد و برہانِ من ست
بو العلا سلطنت و حشمتِ من | بو العلا عزِّ من و شانِ من ست
بو العلا آنِ من و اینِ من | بو العلا اینِ من و آنِ من ست
بو العلا مصحفِ ناطق باشد | بو العلا معنیِ قرآنِ من ست
بو العلا معنیِ شعرِ سخنم | بو العلا رونقِ دیوانِ من ست

بو العلا مالکِ دینِ ابن یحییٰ
بو العلا مالکِ سلطانِ من ست

روئے دل من ہمیشہ سوییت — جانست و ہزار آرزوییت
ای ماہ رخ نقاب بردار — شبہا منم و خیال رویت
بربستر غم زناتوانی — لاغر شدہ ام ہمچو موییت
یکرہ نشدم دوچار باتو — عمریست کہ ما و جستجوییت
از خامشیت سخن درازست — خاموشی من زگفتگوییت
اے گلبن گلشن امامت — مست ست دماغ من زبوییت
چون خلق رسول خلق تو ہست — اوصاف محمدیست خوییت

یحیائی ابوالعلائی تو
مست ست زسر یاہوییت

منم پروانۂ شمع جمالت — سرم ہست و سودائے وصالت
بیا ای ابر رحمت سوخت جانم — منم لب تشنۂ آب زلالت
دل و جانم ہوادار تو باشد — خیالی نیست مارا جز خیالت
زہی عزت زہی رفعت زہی شان — کہ یابم جائے در صف نعالت
تو ہمشکل رسول اللہ ہستی — ہر آنکو دید اویس و ہم بلالت
گہی باشد ز فیض لی مع اللہ — چہ حالست اینچہ حالست اینچہ حالت

زحسنِ روی تو وحدت نمایان / بود کثرت عیان از خط و خالت
ملایک با همه تقدیس و عصمت / همی لرزند شاہا از جلالت

بود یحیائی دیوانہ شب و روز
زشورِ عشق محوِ قیل و قالت

نباشد هیچ شے شاہا مثالت / منور عکسِ حسنِ لایزالت
بیا از وصلِ خویشم شاد گردان / فزود از دوریِ تو صد ملالت
شدہ ارانیم جانم رحم فرما / زبون و اریم در هجرِ تو حالت
بکش اولیا چون سیدِ ما / کرامات از جبین عز و جلالت
خدا خود عاشقِ روئے تو باشد / سجدہ گاهی روئی سازد رسول اللہ
شدم مستغنی از نعمای کونین / ربودم بهرہ از خوانِ نوالت
چو شد ناقص شد از فیضِ تو کامل / تعالی اللہ عجب باشد کمالت
بنوش ای دل بنوشان عاشقان را / شرابِ عاشقی باشد حلالت

جنابِ شاہ وجیہ اللہ فزود
براہِ عشق یحییٰ را دلالت

بو العلا امروز مهمانِ منست / بو العلا شمعِ شبستانِ منست

ناصیه سائیم بپائی بو العلا — الله الله بو العجب شان منست
بر در سید گدائی می کنم — انس و جن امروز دربان منست
بو العلا در جان من جلوه نماست — گوهر توحید در کان منست
بو العلا هم آشکار و هم نهان — بو العلا اندر تن و جان منست
بو العلا دین من و اسلام من — بو العلا انوار ایمان منست
لوح محفوظ من آمد بو العلا — بو العلا والله قرآن منست
هم حیات و هم مماتم بو العلا — بو العلا هم درد و درمان منست

بو العلا عیسائی من یحیی بود
قم باذن الله گویان منست

هر کسی مستیم آگاه نیست — من در آنجائیم که آنجا راه نیست
هان دلا پا نه درین ره استوار — عشق بار کوه باشد کاه نیست
رو دل اندر هستی مطلق ببند — چیست دنیا گاه هست و گاه نیست
در تصور کی بگنجد ذات بخت — هرچه اندیشی دلا الله نیست
سید روئی تو باشد نور ذات — این ضیا در حسن مهر و ماه نیست
بر درت دل اگر دائی خوش سرا — طالب عز و وقار و جاه نیست

کی باین وآن کند مشغول دل
کارِ یحیی جز فغان وآه نیست

پیشِ جمالِ سیدنا آفتاب چیست
جائیکه بحرِ موج زن آمد حباب چیست

حسن وجمالِ حق متجلی ست بیحجاب
بگذر ز علمِ هستیِ خود این حجاب چیست

شاهی بسر از درون بدر آرد دری بکوب
عجلت مساز اینقدرت اضطراب چیست

ای دل ز راهِ عشق ومحبت متاب رو
ورنه بحشر غیر خجالت جواب چیست

خونِ دل ست ولختِ جگر بس بعاشقان
اینقوم را غرض ز شراب وکباب چیست

ای ابن حیدر آمده ام زار بر درت
تاخیر در کشاد در وفتح باب چیست

یحیی اگر کتاب بنعت شد از دست دلیل
بس روزِ حشر فکر حساب وکتاب چیست

بو العلا آفتاب تابانست
جلوهٔ ذاتِ شانِ یزدانست

گل باغ قدم بود ذاتش
از وجودش بهار امکانست

بو العلا هست روحِ خاص خدا
بو العلا در تنِ جهان جانست

این کسست این ابو العلا باشد
انچه بینی ابو العلا آنست

سرِ بنما چشم از پی طریق گهی
سیدی عشقت اصل ایمانست

از تو موت حیات من باشد — هجر تو درد و وصل درمانست
کن ز انوار خود دلم پر نور — فیض تو حصهٔ مریدانست

قطعه

گره از کار من گشا مولا — چیست تاخیر بر لبم جانست
جدّ و آلایت ای امیر کبیر — اسد الله شاه مردانست
یادگار فقیر دیوانه — در جهان این غریب ویرانست

عندلیب سخن سرا یحیی
بر گل روی تو غزل خوانست

جائیکه سر انداخته هیچ کسی نیست — العزة لله که جز تو دگری نیست
هر ذره بود سیدنا جلوهٔ حسنت — لیکن چه توان کرد که ما را نظری نیست
این سلسلات پاک بود از همه آفت — در قطع ره عشق تو خوف و خطری نیست
المنة لله که از فیض تو شاها — آنجا که منم هیچ کسی را گذری نیست
از بهر من مضطر بیحال و دل افگار — جز درگهت ای سید و پناه دگری نیست
آسان نتوان کرد طی این منزل دشوار — جز عشق تو در راه خدا راهبری نیست

یحیی منم رندی عشق است دگر هیچ

نجم هست گر از علم و تقدس هنر نیست

زبسکه پیش تو ز چشمان من روان خونست
تمام قطعهٔ دامن ز اشک گلگونست

هنوز تشنگیها اندران زمین پیداست
ببقعهٔ که دل بیقرار مدفونست

دلی که بود غزال رمیده از عالم
بدام لطف و عنایت اسیر و مرهونست

بخلوتی که ترا با خداست راز و نیاز
ز عقل و وهم و گمان و قیاس بیرونست

بود ز چون و چگون ذات تو بری شاها
جمال پاک تو والله حسن بیچونست

حدیث دل بتو گفتن بهر نمط که شود
درین غزل نه شها شاعری نه مضمونست

چسان ثنای تو سیاحی بینوا سازد
که در سپاس تو دل خون و خامه ازونست

شاها بجز در تو مرا سجده گاه نیست
جز سوی حضرت تو که هیچ راه نیست

بجز تو رو بسوی که آریم با امید
جز آستان پاک تو جای پناه نیست

بر آستانهٔ تو گدائی بود بسم
ما را هوای دولت دنیا و جاه نیست

از ذره ذرهٔ حسن تو سازم مشاهده
ایوای بر من این که مرا آن نگاه نیست

حسن تو هست مظهر انوار مصطفی
این حسن و این جمال بخورشید و ماه نیست

کن رحم بر فغان من خسته دل شها
کارم بدوری تو بجز آه آه نیست

بیعت بدست پیر مغان ما نموده ایم | در ملت محبت و عشق این گناه نیست
مردانه وار پا بره عاشقی بنه | این بار عشق کوه گرانست کاه نیست

آمد بر آستان تو شیخی گدائی تو
رحمی که جز تواش دگری شاهِ شاه نیست

ای آنکه حسن تو همه جا آشکار هست | دل در هوای مهر رخت ذره وار هست
سیماب از تهلکه و اضطرار هست | در بقعه که دفن دل بیقرار هست
بیرهم وصال تو کی بشود شبها | از تیغ دوری تو که جانم فگار هست
مجبور بسکه گشته ام از دست جور چرخ | در دست قدرت تو همه اختیار هست
رحمی بحال من کن و از قید غم رهان | این بینوا بحضرت تو امیدوار هست
بی دستگیری تو رسیدن توان کجا | والله که عشق جاده مشکل گذار هست
جمعیت از عنایت خود بخش یا امیر | در کارهای بنده زبس انتشار هست
حاجت بسیر لاله و گل کی بود مرا | در سینه ام ز داغ غمت خوش بهار هست
ایمان و جان و مال من آنچه از منست | در راه عشق و شوق تو شاها نثار هست
ز لطف بیحساب ببخشای یا امیر | هر چند جرم بنده فزون از شمار هست

امیدوار رحمت تو هست بیشتر

یحییای تو گدای در شت یحیا هست

بو العلا شاه و ماه یحیی هست — بو العلا عز و جاه یحیی هست

ای درت سجده گاه یحیی هست — دی لبوی تو راه یحیی هست

یا امیر از همه مصیبت و رنج — در پاکت پناه یحیی هست

بو العلا از فقیرے درِ تو — این همه کج کلاه یحیی هست

پیش عفوِ تو ذرّهٔ نبود — گرچه چندین گناه یحیی هست

رو بروی خدای پاک بشد — روی تو عذر خواه یحیی هست

هست از درد و رنج تو مگر — که جگر سوز آهِ یحیی هست

روے عالم عزیز تو ای ماه — مهر روز سیاه یحیی هست

هست یحیی گدای سیّد ما
سیّد پاک شاه یحیی هست

شها در عشق تو پروای سر نیست — مرا از خویشتن یکدم خبر نیست

ازین غم و مصیبت مے گذارم — که اندر بزم تو ما را گذر نیست

مرا ساختندم از هنرها — بجز عشقت دگر ما را هنر نیست

چسان آئیم شاها در حضورت — نه چیزے مارا بال و پر نیست

جمال تو ز هر ذره عیانست — ولیکن اینقدر ما را نظر نیست

بود احسان تو بر هر دو عالم — شها آن کیست کز تو بهره‌ور نیست

شها ماند سر پاکت سلامت

چه غم یحیی اگر هست و اگر نیست

بو العلا ماه اوج توحید ست — بو العلا شاه ملک تفرید ست

ذات پاکش بری ز اطلاق ست — حرف اطلاق نیز تقیید ست

پاره پاره چو طور گردیده — بر دلم نور ذات تائید ست

نه بکس داده و نخواهد داد — بتو انبوه هر انچه بخشید ست

دامن تو بدست من آمد — محض فضل خدا و تائید ست

ساز خالی دل از تعلقها — که اندرین راه اصل تجرید ست

در جمال ابو العلا یحیی

جلوهٔ شاه بی اشتبه دید ست

بروح بو العلا یارب سلامت — سلامم تو به روحش تا قیامت

ندادی و نخواهد داد کس را — خدایا انچه بخشش کردی کرامت

تو دادی بو العلا را در وراثت — ولایت هم فتوت هم امامت

شها غلام غلام تو بر در آمده است ‌ ‌ امیدوار نگه بنده پرور آمده است

ز طول عمر و حیاتش دل پدر کن شاد ‌ ‌ به آستانه در آغوش مادر آمده است

چنان بکن که ز پا در رهِ تو سیر کند ‌ ‌ کنون که بر درِ پاکِ تو در بر آمده است

تو بال پر ز عنایاتِ خویش ده مولا ‌ ‌ که در حضورِ تو بی بال بی پر آمده است

حقیر گوهر خود را گرفته در آغوشش ‌ ‌ به پیشت ای شهِ پاکیزه گوهر آمده است

غلام تو گل خود را به بر گرفته چو جان ‌ ‌ حضورِ تو ای گلِ گلزارِ حیدر آمده است

امیدوار کرم نور دیدهٔ ابو یحیا ‌ ‌ به بارگاهِ شهِ لطف گستر آمده است

تو عمر و عشق خودش ده که مدعا اینست ‌ ‌ برین امید و برین فضل احقر آمده است

بر آستانهٔ پاکِ تو بنده ات یحیی
گرفته این پسرِ نیک منظر آمده است

بو العلا دلبر و دلدارِ من ست ‌ ‌ یار و مونس و غمخوارِ من ست

دوستان از نگه سیدنا ‌ ‌ این همه مستی سرشارِ من ست

مستم از بادهٔ عشقِ سید ‌ ‌ مستی افزا همه اشعارِ من ست

رهن میخانهٔ آن مستِ خدا ‌ ‌ جبه و خرقه و دستارِ من ست

سیدم از تو غیور ابن غیور ‌ ‌ طلب از غیر خودش عارِ من ست

خود ہی سید باکو ز خداست
سجدہ باعثِ پندارِ من ست

سرفگندن بدرِ سید نا
قولِ حق دان کہ ہمین دارِ من ست

اینخوشش آنوقت کہ مارا شد نا
گوید این بندہ سگ کارِ من ست

ذکرِ محبوبِ الٰہی ست مجھے
در شب و روز ہمین کارِ من ست

بارگاہِ بو العلا حاجت روائے عالم ست
ہر درِ او ناصیہ سائی جن و آدم ست

کس چہ دریابد مقامِ بو العلاؤ منزلش
بو العلا باشاہدِ اِنّی انا اللہ ہمدم ست

بے تامل ہر چہ آید در دلِ من می کنم
نامِ پاکِ بو العلا بہرِ من اسمِ اعظم ست

ہر کہ داند لذتِ وصلِ جنابِ بو العلا
این ہمہ بیتابیِ من در نگاہِ او کم ست

کی کند پیشترش بر ملتِ من اعتراض
آنکہ از اسرارِ توحید و رسالت محرم ست

در نگاہِ اہلِ باطن من ہست جمع
گو بچشم ظاہرِ ظاہر پرستان درہم ست

دوری از درگاہِ پاکِ سید و سلطانِ خویش
راست میگویم مجھے کی گرشنی ہست این غم ست

مزارِ حضرتِ سید ابو العلا اینجاست
عیان تجلّیِ حق نورِ کبریا اینجاست

فتادہ است بکارت اگر گرہ ای دل
مترس در گہہِ شاہِ گرہ کشا اینجاست

عجیب نیست اگر نورِ ذات می بینی
مزارِ حضرتِ شاہِ خدا نما اینجا ست

بہر طرف بود اینجا تجلیِ وحدت
بچار سو نظر افگن کہ خود خدا اینجاست

کنون کہ حاضرِ درگاہ گشتہ ام بہ نیاز
مراد دنیا و دینم ہمہ روا اینجاست

ز دردِ خویش منال ایدلِ مصیبت کش
کہ آستانِ مسیحا جبا نظرا اینجاست

ہوائے روضۂ شاہ ست روح پرور ما
نسیمِ قوتِ جان مژدہ دہ صبا اینجاست

ہر انچہ می طلبم از خدا ہمی یابم
ہمہ ز رحمت و لطفِ شاہِ ما اینجاست

مرو ز حضرتِ شاہِ ابو العلا سکینا
بجائی خویش خود التماس کن ہمہ جا اینجاست

سلام علیک ای شہِ خوش صفات
سلام علیک ای شہِ نیک ذات

سلام علیک ای منور ز تو
زمین آسمان چار سو شش جہات

سلام علیک ای بنائی جہان
ز ذاتِ تو دارد قیام و ثبات

بعشقِ تو دنیا و دین ہر دو خوش
بعشقِ تو خواہم حیات و ممات

بدرگاہِ تو خوار و زار آمدم
بحالِ منِ خستہ کن التفات

بدرگاہِ تو این ولد آمدست
عطا سازش اقبال و طولِ حیات

زیچپانی سکین دلدادہ

علیک السلام علیک الصلوٰۃ

السلام ای قبلۂ حاجاتِ من ست
کعبۂ عرض تمنا و مراداتِ من ست

ای بکوی تو تمامم ز سرِ عجز و نیاز
رفعتِ شان و تعلی مقاماتِ من ست

عجز و درویشی و دلریشی و اخلاص و نیاز
بر درِ اقدسِ تو این همه حالاتِ من ست

یادِ تو هر شب ذکرِ تو نمایم هر روز
بس همین شغل همین حاصلِ اوقاتِ من ست

تا شود برتو پاکت متکلم با من
حاصلِ این همه افکار و خیالاتِ من ست

هر زمان نفحۂ خودی میکنم از هستیِ خویش
بر تو اقرارِ شها هر نفس اثباتِ من ست

چشمِ رحمت بکشا بر منِ بیچی نظری
از نگاهِ تو شها حلّ مهماتِ من ست

صنم بہجرِ تو یکدم قراری نیست
فغان که بی گلِ رویت بدل بهاری نیست

چنین که میروم و باز آیم از کویت
مرا برآمد و رفت آه اختیاری نیست

نیم ز رحمت ای رحمتِ خدا مایوس
چو من اگرچه بعالم گناهگاری نیست

کنم فدای سرت علم محض سرّ الستر
زبنده خوشتر و بهتر ازین نثاری نیست

منم که قطع تعلق نموده ام ز همه
بجز خیالِ تو یاری و غمگساری نیست

جز اینکه حالِ دلِ خویش التماس کنم
مرا ز شاعری و شعر هیچ کاری نیست

بعشقِ سینہ‌ہا پارہ پارہ یحییٰ کرد
بجیب و دامنش از جوشِ شوق تارِ فنا

جلوۂ خدا اینست روی بوالعلا اینست
شکلِ مصطفیٰ اینست حسنِ مہ‌لقا اینست

ما و دامنِ سید طالعِ رسا اینست
قدرتِ خدا اینست شانِ کبریا اینست

بیطلب بما بخشد آنچہ در دلم آید
شانِ بوالعلا اینست رحمت و سخا اینست

نامِ بوالعلا سازند نقش بر دلم یاران
التماسِ ما اینست عرض از شما اینست

خاکِ درگہِ سید کارِ کیمیا سازد
تا بکی ز دردِ دل نالہ‌ہا دوا اینست

خرقۂ زمین دارد دل فدای مجبوری
طرزِ رند چون باشد حالِ پارسا اینست

جملہ بیوفائیہا لافِ آشنائیہا
طرفہ بیحیائیہا عشق و شوقِ ما اینست

کارِ بوالہوس نبود دم زدن ز عشقِ حق
خونِ دل خورد دائم حالِ آشنا اینست

کشتہ شو ز خونِ خود سر بہ تیغِ یار افگن
عشق را نماز اینست سرِ کربلا اینست

بیخودی خود اقرار ہر نفس ترا باید
راہِ بوالعلا اینست [illegible] اینست

نسبتی بکن پیدا با ابوالعلا یحییٰ
ثمرۂ ولا اینست اصلِ مدعا اینست

ہم درِ پاکِ تو یحییٰ آمدست
با ہمہ شوق و تمنا آمدست

مفلس و عاجز فقیر و بینوا / در حضور ای شاهِ والا آمدست

عاشقِ خود رفتهٔ دیوانهٔ / با چنین القاب و اسما آمدست

رحم فرماکین گدای دردمند / با چنین آشفتگیها آمدست

جلوه فرماکین گدای عشقباز / آرزومندِ تو شاها آمدست

از سرِ شوق این زپا افتادهٔ / کرده سر را در رهت پا آمدست

بندهٔ یحیی دردمند مرده جان / بر درِ تو اے مسیحا آمدست

از مئی انی انا الله بوالعلا سرشار مست / وز دو چشمِ مستش یحیی ای خوش گرفتار مست

مستِ مولا در اکبرآباد و عظیم آباد بین / کز نگاهِ بوالعلا شد هر در و دیوار مست

از قدومِ بوالعلا در کلبهٔ ویرانه ام / خانه مست و صحن مست و کوچه و بازار مست

طرفه مستی می‌شود یاران بعرسِ بوالعلا / چنگ با خوش آواز مست و پرده مست و تار مست

در طریقِ بوالعلا کسبِ ریاضت هیچ نیست / میشود سالک ز نامِ حیدرِ کرار مست

گر شوی مست از نگاهِ نیم بازِ بوالعلا / بنگر یحیی هر مست را هشیار و هر هشیار مست

هر کسی را مستی باشد بقدرِ حالِ او / بندهٔ یحیی را نمود فیضِ همت یار مست

مژده ای دل بو العلا از اکبرآباد آمدست
در حریم عشق سبط شاه فرهاد آمدست

نیست اکنون حاجت سیر و سفر هرگز دلا
در عظیم آباد شاه فیض بنیاد آمدست

این طبیعتها سن اندر قفص آمد بجا
کز برائے سیمرغ روح صیاد آمدست

آسمان بیداد تو معلوم خواهد شد کنون
بو العلا فریادرس از بهر این داد آمدست

بو العلا فریادرس آمد مگر اے همنفس
کین دل سوداز ده با آه و فریاد آمدست

بو العلا در خانقاه عشق مهمان امشب است
حاضر آنجا شو که این دولت خداداد آمدست

راست میگویم یحیی در جمال بو العلا
حسن وجه الله تعالی شانه یاد آمدست

بادشاها از پئے تسلیم یحیی آمدست
بر در والائے تو با صد تمنا آمدست

گرچه از درگاه پاکت مدتی مهجور ماند
حالیا با صد نیاز و التجا آمدست

چشم رحمت برگشا عذر گناهش در پذیر
سر بجیب افگنده از اشتیاق شیدا آمدست

تو امام بپذیر عذرم کن قبول ای بو العلا
آرزومند قبول این بیسر و پا آمدست

هست از بیماری فرزند از بس دردمند
طالب صحت بدرگاه تو شاها آمدست

از برائے صحت فرزند او را ده شفا
بر درت یحیای غمناکت مسیحا آمدست

هست امشب لیلة العرس تو نذرم کن قبول

نذرها گرفته یحیی ای تو مولا آمدست

پادشاها بر درت یحیی گنهگار آمدست
در غم و محنت ز سر تا پا گرفتار آمدست

گرچه اندر درگاه پاکت مدتی محروم ماند
حالیا یا سیدی با شوق بسیار آمدست

چشم رحمت برگشا سویم نگر یا بوالعلا
آرزومند نگاهت این دل افگار آمدست

موج طوفان بلا از چارسو ما را گرفت
دستگه کاین غرقهٔ دریا خونخوار آمدست

نور چشم مهدی از فضل تو صحت یافته
شمع در کف باد صبا شب بسر کار آمدست

لیلة العرس است امشب ای رحیم کن قبول
نذرها گرفته یحیی با دل افگار آمدست

قمیص حشر کربلا در برت
کلاه رسول خدا بر سرت

زهی شان تو ای امیر کبیر
کلاه خودش داد پیغمبرت

سر حلق شیر خدا کرد و بست
کمربند ریحان پیغمبرت

بفرق مبارک عمامه نهاد
امیر عرب شیر حق حیدرت

ز صهبای حق انا الله داد
بیاب لب تلخ ساقی کوثرت

علی و ولی جدا عطای تو
که خود دست بر سر وران سرورت

ازین وجه شد نام تو بوالعلا
که حق ساخته بر همه برترت

ز قدر رفیع تو حیران شوند — ملایک چو بینند در حشمتت
بود سکه تو بملک و ملک — زمه تا بماهی همه لشکرت
زمین تابع حکم و فرمان تو — بود آسمان بنده و چاکرت
کند ماه و خورشید کسب ضیا — ز نور و صفای رخ انورت
نگاهی ز رحمت بکن سوی من — بصد آرزو آمدم بر درت
طوافش بصدق و صفا میکنم — بود قبله و کعبه من درت
بگوشم صدای انا الحق رسد — ز شیرین لب لعل جان پرورت

ازان می که منصور بیهوش شد
بیحیی ده ای من فدای سرت

کار من عشق و یار من عشق ست — حاصل روزگار من عشق ست
ماورای هر اعتبار بود — لیک هر اعتبار من عشق ست
هجر من عشق و وصل من هم عشق — هم خزان هم بهار من عشق ست
مدعا از کسی نمی طلبم — همه حاجت برآر من عشق ست
مذهب من نه جبر و نه قدر ست — جبر من اختیار من عشق ست
سخن کفر نیست ای واعظ — رب پروردگار من عشق ست

در جمالِ ابوالعلا بینی
جلوۂ کردگارِ من عشق ست

بوالعلا آئینۂ حسنِ شہِ کرببلاست
جبہہ اش مطلعِ انوارِ علیِ اعلاست

می‌کند در رخِ او سیر مہِ عالمتاب
اللہ اللہ چہ جمال و چہ صفا و چہ ضیاست

ہر کہ از گردشِ مستانہ نگاہش شد مست
چہ بجامِ دلِ او بادۂ توحیدِ اناست

سیدی بر درِ تو آمدہ دیوانۂ تو
نظرِ لطف و دواے دلِ رنجیدۂ ماست

ہجرِ تو موت و وصالِ تو حیاتم باشد
دردِ عشقِ تو دوا ہست لقاے تو شفاست

مال و جان دولت و ایمان و یقین و عرفان
ہمہ در راہِ رضائی تو نثارست و فداست

ہست با سیدِ کرم پرورِ شاہان عزوم
ای درت قبلۂ حاجات و مراداتِ ماست

دیدہ ام آنچہ بہ چشمت نتوانم گفتن
ای دو چشمِ تو خدا بین و مرا قبلہ نماست

مال و جان ساختہ قربانِ رضا بیدل
کہ غلامی ز غلامانِ درِ پاک شماست

با خیالت ابوالعلا بود و حالی بہشت
ہر نفس پیش نگہ منظرِ نورانی مراست

در خیالِ رخ و موی تو ابوالعلا شام و سحر
گاہ حیرانی مرا و گہ پریشانی مراست

محو ہستم در تماشای جمالِ بوالعلا
ہمہ تن آئینہ سان این ہمہ حیرانی مراست

شکر و احسانِ امیر از هر بنِ مو می‌کنم — حاصلم کیفیتِ توحیدِ احسانی مراست

خاکساری بهرِ پاکِ جنابِ بوالعلا — خوشتر از تاجِ کئی تختِ سلیمانی مراست

در حریمِ وصلِ او بی‌من رسیدن مشکل ست — زانکه از امرِ امیرِ پاک دربانی مراست

نالهٔ موزون که و بیگه زند سر از دلم

اینقدر بس کای یحیی از غزلخوانی مراست

بوالعلا هادیِ من پیرِ من ایمانِ من ست — نورِ اسلامِ من و معنیِ عرفانِ من ست

نورِ او شمعِ من اندر رهِ تاریکِ فنا — ماهِ تابانِ من و مهرِ درخشانِ من ست

همچو موریم براهِ طلبش افتاده — بوالعلا ذره نواز ست و سلیمانِ من ست

تا نهادم سرِ تسلیم بفرمانِ امیر — هر چه در پست و بلند ست بفرمانِ من ست

ای لقای تو شفای [illegible] بیمارم — دردِ عشقِ تو دوای من و درمانِ من ست

هان بیائید شبی تیره دلان در بزمم — بوالعلا نورِ قدم شمعِ شبستانِ من ست

کنم از هر بنِ مو یادِ تو هر شام و پگاه — زین سبب جملهٔ اثرِ ناله و افغانِ من ست

زنده هستم بخوشِ احوالی و قارِ [illegible] — بوالعلا رونقِ کار و سر و سامانِ من ست

رفعتِ طالعم امروز نگر ای یحیی

بوالعلا با حشم و دبدبه مهمانِ من ست

پادشاها بر درت مسکین گدائی آمدست ‌‌‌‌‌‌ در غم و ایذا و محنت مبتلائی آمدست

بستهٔ دام بلا سر تا بپا جرم و خطا ‌‌‌‌‌‌ در حضورت آرزومند عطائی آمدست

می توان شد گر بیفزائی بقدر و قیمتش ‌‌‌‌‌‌ کاندرین بازار جنس ناروائی آمدست

خویشتن را کرده از سر تا قدم آئینه وار ‌‌‌‌‌‌ رو برویت آرزومند لقائی آمدست

گرچه از دیوانگی حفظ ادب دشوار بود ‌‌‌‌‌‌ لیک در شوق تو سر را کرده پائی آمدست

این همه نذر و نیازم کن پذیرا از کرم ‌‌‌‌‌‌ مفلسی مسکین بی‌برگ و نوائی آمدست

نیست یحیی را غم از مشکل بکار اوفتاد ‌‌‌‌‌‌ در حضور سید مشکلکشائی آمدست

ردیف الثاء المثلثه

بو العلا ای غوث دوران الغیاث ‌‌‌‌‌‌ قطب عالم سید رحمن الغیاث

از تو دارد التجاها این گدا ‌‌‌‌‌‌ الغیاث ای شاه شاهان الغیاث

دردمندم عاجزم و خسته ام ‌‌‌‌‌‌ ای طبیب دردمندان الغیاث

ای توئی مشکلکشائی جن و انس ‌‌‌‌‌‌ مشکلم را ساز آسان الغیاث

المدد ای دستگیر بیکسان ‌‌‌‌‌‌ ناصر بیدست و پایان الغیاث

یا معین العاجزین القاصرین | ای مغیث مستغیثان الغیاث
نام سلمانست نفسِ کافرم | از نگاهی کن مسلمان الغیاث
بر درِ تو آمده این بے نوا | ساز و برگِ بینوایان الغیاث
بر مزارِ پاکِ تو شاہا کنم | جان و ایمان ہر دو قربان الغیاث
جلوه فرما لے مهِ تابانِ من | تا کجا نالم ز ہجران الغیاث
در حضورِ خود طلب کن یا امیر | آه تا کی ما و حرمان الغیاث

باز از سیمیای دیوانه شنو
الغیاثِ ما مریدان الغیاث

مرشدِ جان نورِ ایمان الغیاث | محرمِ اسرارِ یزدان الغیاث
ای مغیث الانس والجان الغیاث | خواجهٔ روح و دل و جان الغیاث
در دم از دارو یی کن که بشود | عیسیِ با خسته حالان الغیاث
تازه فرما گلشنِ امیدِ من | آبیارِ باغِ احسان الغیاث
بے سر و پایم در دشتِ بلا | خضرِ گم کرده راهان الغیاث
صبحِ بختم هست ای ماهِ منیر | تیره چون شامِ غریبان الغیاث
غرقِ طوفانِ بلا گشتم که آب | از سر شد تا زنخدان الغیاث

عاجزم درمانده چون مور ضعیف　　ای تویی شاه سلیمان الغیاث

چند نالم یا شفیع المذنبین　　آه آه از درد عصیان الغیاث

عارفی خود کن مرا یا بو العلا　　تا شوم از اهل عرفان الغیاث

قطعه

در عظیم آباد یحییٰ حزین　　هست با حال پریشان الغیاث

آرزویم این کہ تا پایان عمر　　بر درت مانم غزلخوان الغیاث

خلق مداح تو می گوید مرا　　نسبتم باشد بہ حسان الغیاث

جان من از تن برآید یا اسیر

نعت خوان مدح گویان الغیاث

ردیف الجیم

ای روح و روان صاحب التاج　　بر در گہت آمدیم محتاج

بنما رخ ای آفتاب خندان　　بی روی تو روز من شب داج

اسرار ز سینہ ام زند موج　　از فیض تو شکل بحر مواج

دیدیم جمال حق نمایت　　زیر فلکم شدست معراج

یحیی در راه بوالعلا کرد
جان و ایمان هر دو تاراج

بوالعلا ای دافع ضر و بلا و درد و رنج | پیر سید هم شه ما را و دین را پیشرنج
شد تنم کاهیده جان فرسوده از بار بلا | ای شه مشکل‌کشا زود هم رها کن زین شکنج
سید بی جمعیت مارنجیت سنگ تفرقه | گوهر توحید باشد در کف تو گنج گنج
زانکه استم و عند الشرع معذور است مست | از لبم گر نکته توحید بر آید مرنج

هست یحیای عظیم آبادی مداح تو
شاعر شیرین سخن نادر بیان نکته سنج

ای بادشاه حسن ز مسکین گدا مرنج | بنگر بعفو خویش ز جرم و خطا مرنج
در راه عشق بی ادبی‌ها اگر کنم | از عاشقان خویش بجرم ولا مرنج
طبیعت بجبور رو بنده سراپا قصور بود | بر من مکن عتاب برای خدا مرنج
نازک مزاجیت ای گل رعنا بود ولی | از هرزه‌های بلبل بستانسرا مرنج
از حق خلاف دوست بدشمن بود ولا | سنگ ار رسد بفرق چو اهل صفا مرنج
طاعت برای حور و قصور نمیکنم | واعظ ز رندیست بعشق آشنا مرنج

یحیای تو ز شرط ادب است بیخبر

در بزم خویش بار ده ای بو العلا مرنج

ردیف جیم فارسی

یا سیدنا هست سر و کار دگر هیچ — عشقش بودم مونس و غمخوار دگر هیچ

از خویش مرا سید نازو در ره ساز — کز خویش مرا میرسد آزار دگر هیچ

نبود خبرم کیستم و در چه خیالم — گشتم زمی عشق تو سرشار دگر هیچ

تابان و درخشان بود آن نور دو عالم — نور تو درین اندک بسیار دگر هیچ

از بوی تو ذرات جهانند معطر — رنگ تو بود در گل گلزار دگر هیچ

هر ذره بود مظهر انوار الهی — در کون و مکان اوست نمودار دگر هیچ

یحیی بنود کار مرا با احد الناس

کارم بود از حیدر کرار دگر هیچ

ردیف الحاء المهملة

ای تو ئی چون نبی ملیح و صبیح — در رخت حق عیان صریح صریح

در دل و جان ناتوان من — شوری افگنده بحسن ملیح تو

شوم آن روز زندهٔ جاوید ‌‌ ‌ گر نگاهت مرا کُنَد ذبیح

حالِ من بر تو آشکارا هست ‌ ‌ سیدی نیست حاجتِ تصریح

گشته‌ام از دستِ دهر بسکه غلط ‌ ‌ نشده‌ام راز مهر گر تصحیح

از لبِ لعلِ تو شفا یابم ‌ ‌ نیست دارویِ من به پیشِ مسیح

بر درت مستفیض آمده‌ام ‌ ‌ نشترِ غم دلم نمود جریح

آنکه از سرِ عشق گم گشته ‌ ‌ نیست این راز قابلِ تشریح

مجو از اهلِ ظاهر این نکته ‌ ‌ نیست اسرارِ عشق در تلویح

هست بر اهلِ قلب واضح نیک ‌ ‌ گو نباشد اگر چه در توضیح

در ثنائے ابو العلا مسیحا

این غزل گفت با زبانِ فصیح

باشد جمالِ سیّدنا آفتابِ صبح ‌ ‌ در عکسِ حسنِ او بود این آفتابِ صبح

ای آفتابِ حسن برافگن ز رخ نقاب ‌ ‌ باشد نهان به سینهٔ شب اضطرابِ صبح

جز حرفِ حسنِ صافِ تو لفظی نخوانده‌ایم ‌ ‌ تا کرده‌ام مطالعه در کتابِ صبح

ای آفتابِ حسن بود آفتابِ روز ‌ ‌ پیشِ رخِ صبیحِ تو چون ماهتابِ صبح

تا گرفت حسنِ ملیح و صبیحِ تو ‌ ‌ بشکست لعلِ حسنِ صبیحِ تو آبِ صبح

صبح ست وقتِ عرضِ مناجاتِ عاشقان ‏— باشد دلیلِ قلبِ مراداتِ خوابِ صبح

یحیی بیا بحضرتِ شہ التماس کن
گشت از پیِ قبولِ دعا فتحِ بابِ صبح

یا سیدی زیادِ تو باشد قیامِ روح ‏— ذکرِ تو ہست مایۂ عیشِ مدامِ روح

مجسم فتادہ است درین شہر ظاہرا ‏— باشد دلی بکوئی تو مولا مقامِ روح

اسبابِ بایقع جانِ جہانی و روحِ کل ‏— از دولتِ وجودِ تو شد انتظامِ روح

یکشب ز راہِ مہر بکن جلوہ بے نقاب ‏— خوب ست جلوہ گاہِ تو ایماہ بامِ روح

در ہر لباس ساختہ خویش را عیان ‏— جامی بنام جوہر و جائے بنامِ روح

مستم اینچنان کہ ندارم ز خود خبر ‏— پر از شرابِ عشقِ تو گردیدہ جامِ روح

وجہ اللہ ست قبلۂ جان کعبۂ دلم
یحیی جنابِ سیدنا ہست امامِ روح

ردیف الخاء المعجمہ

دیدم جنابِ سیدنا در قبای سرخ ‏— زانرو چکد ز دیدۂ من اشکہای سرخ

جان دادہ ام بعشقِ بتی لالہ پیکرے ‏— گسترده است بر سرم زان ردای سرخ

تا نور سرخ دیده‌ام اندر جمال او — هر جا که سرخ بنگرم افتم بپای سرخ

بگذشت آه من ز سر عرش سیدی — تا دیده‌ام بدست لطیفت عصای سرخ

در یاد گل رخ تو تپیدم بخاک و خون — کردم بلند ز آه جگر گون لوای سرخ

شد لاله زار از غم عشق کسی دلم — چون شمع سر کشد ز دل من هوای سرخ

یحیی ز هجر سیدنا از دو چشم من — در جوش و در خروش بود موجهای سرخ

ردیف الدال المهملة

جان نثار ابو العلا گردد — دل بکار ابو العلا گردد

تن فدا جان نثار دل قربان — بهزار ابو العلا گردد

غنچهٔ دل شگفته و ریان — از بهار ابو العلا گردد

ای خوش آندم که درد دلم بکیم — خوش گذار ابو العلا گردد

همچو سیماب کی دلم یارب — بیقرار ابو العلا گردد

ای خوشا طالعم که باز دلم — بشکار ابو العلا گردد

سینهٔ من ز داغهای عشق — لاله زار ابو العلا گردد

دل شود آشنائے یکتائی | گرد و چار ابوالعلا گردد

هرچه صادر شود ز ما یحییٰ
ز اختیار ابوالعلا گردد

قبلهٔ جان ابوالعلا باشد | دین و ایمان ابوالعلا باشد
من مرید مرید حضرت او | پیر پیران ابوالعلا باشد
هست احسن که وصف او دشوار | ذات سبحان ابوالعلا باشد
کائنات است قالبه در وی | جان جانان ابوالعلا باشد
هست فرزند حیدر کرار | شاه مردان ابوالعلا باشد
آنچه دارم بعشکرد ذکر خیال | حاصل آن ابوالعلا باشد
بر در او گدا پیشتر چه فقیر | شاه شاهان ابوالعلا باشد
چند در چار سو همی جوئے | که نمایان ابوالعلا باشد

سخن عارفیست امی یحییٰ
اصل عرفان ابوالعلا باشد

هرکه بر خویش مبتلا گردید | بنعمهٔ سیر ابوالعلا گردید
هرکه بر بوالعلا فدا گردید | حاصلش لذت بقا گردید

هر که روئے ابو العلا نگریست | بخدا او خدا نما گردید
بجو از فیضِ سید السادات | از خودِ خویش با خدا گردید
پیر و میرد ابو العلا صاحب | آخرِ کار مقتدا گردید
مست چشمِ جنابِ سید پاک | جرعہ کش از مے انا گردید
کارِ من ذکرِ بو العلا باشد | صبح گردید یا مسا گردید
حق بعینِ عنا تم بیند | سیدِ حق نما مرا گردید
در طریقِ ابو العلائیہ | ابتدا عین انتہا گردید
شو از غیر بو العلا آزاد | ہر کہ با خویش آشنا گردید
سرمہ از خاکِ قبرِ سید پاک | از پی دیدہ توتیا گردید
بر درِ بو العلا فدا گشتم | دوستان خوب شد بجا گردید
حاصلِ خود نثار او کردم | حاصلم جملہ مدعا گردید
نعرۂ یا ابو العلا کردم | کہ ازان محشری بپا گردید
بر درِ میر اکبر آبادے | حاجتِ من ہمہ روا گردید
مہدی من ز عشقِ سید پاک | عاشقِ شاہِ کربلا گردید

ترک شاہی نہ چون کند سیپے

بر درِ بوالعلا گدا گردید

روئے سیدِ ابو العلا بیند ۔۔۔ جلوۂ حسنِ مصطفیٰ بیند

در جنابِ امیر ابنِ امیر ۔۔۔ پرتوِ شاہِ ہل اتیٰ بیند

داخل اندر طریقہ اش گشتہ ۔۔۔ قوتِ ابنِ مرتضیٰ بیند

از دلِ من نمیشود بیرون ۔۔۔ لطفِ ابنِ ابو الوفا بیند

دوستان بر درِ مبارکِ او ۔۔۔ حاجتِ من ہمہ روا بیند

جلوۂ بوالعلا نظر آید + ۔۔۔ بوالعجب شاہِ کبریا بیند

گشت قربانِ نامِ او یحییٰ
ہمتِ عالی گدا بیند

بر درت جز درت درم بنود ۔۔۔ بت بجز حضرتت سرم بنود

گر تفقد مجالِ من سازی ۔۔۔ دور از شیوۂ کرم بنود

گر ببین عنایتم نگرے ۔۔۔ این چنین حالِ ابترم بنود

ہست در روئے گفتگوئی شما ۔۔۔ جز بذکرِ تو در حرم بنود

جز بذکرِ جنابِ سیدنا ۔۔۔ لفظ و حرفی بدفترم بنود

نرسیدم بحضرتِ سید ۔۔۔ در گذشتہ پیدا اخترم بنود

بسچہ ساں صبر آیدم یاران　　دلبر من چو در برم نبود

چشم گریان بجست بینا　　کمتر از حوض کوثرم نبود

جز خیال جمال وجہ اللہ　　در رہ عشق رہبرم نبود

فقر فخرم بود تفتیئے خوش　　دولت و مال خوشترم نبود

چند بار اکشند خمار فراق　　می وصلت بساغرم نبود

جنبش ابروت کشد مارا　　حاجت تیغ و خنجرم نبود

از غبار رہت کلاہم بس　　حاجت تاج د افسرم نبود

جوہرم عشق و شوق تو باشد　　ورنہ یک ذرہ جوہرم نبود

جز ہوائے ابوالعلائے
شد السحد درسرم نبود

بو العلا شاہ دو عالم المدد　　سر اصل و نسل آدم المدد

تو کریم ابن الکریمی یا امیر　　اکرمی از ہر مکرم المدد

دستگیری کن بفریادم برس　　بے نوایم خستہ حالم المدد

نام پاکت اے امیر نامور　　ہست گویا اسم اعظم المدد

یا امیر ابن امیر امداد کن　　المدد گویم بہر دم المدد

پشتِ من از بارِ بسیارِ گناہ — گشت شاہا چون کمان خم المدد

کن نظر بر بیسروسامانیم — بسکہ دارم حال درہم المدد

فکرِ دنیا میکند از دیا امید — کن رہا مارا ازین غم المدد

بی بی پی امدادِ یحیی کن شہا

بر لبِ یحیی است پیہم المدد

عاشقِ بو العلا خدا باشد — ہم عاشقِ حق ابو العلا باشد

دلِ دیوانۂ محبت کیش — بر رخِ بو العلا فدا باشد

عشق با بو العلا بود او را — ہر کہ بر خویش مبتلا باشد

ہست فرزندِ احمدِ مختار — عشقِ او عشقِ مصطفٰی باشد

با جنابِ ابو العلا شغفم — ہمہ از فیضِ مرتضٰی باشد

شوقی از عشقِ بو العلا سرمستم — گر ترا نشأۂ انا باشد

فخرِ شاہانِ روزگار بود — ہر کہ بر درگہش گدا باشد

اگر از جائے خود روم چہ غم ہست — عشقِ من گرم سازجا باشد

بر درِ پاک بو العلا سجدے

حاجتِ من ہمہ روا باشد

چون از آنِ ام ابوالعلا باشد | همه آنِ منِ گدا باشد
من غلامِ ابوالعلا هستم | هر دو عالم غلامِ ما باشد
جبهه سا بر درش شود کونین | بر درش هر که جبهه سا باشد
هر که در راهِ بوالعلا شد خاک | خاکِ او کحلِ دیدها باشد
خاکِ درگاهِ حضرتِ سید | سرمهٔ چشمِ اصفیا باشد
حق همی گویم و نمی ترسم | بوالعلا حق و حق نما باشد

آستانِ ابوالعلا تچها
پی هر دردِ من دوا باشد

ز جسمِ بوالعلا جان آفریدند | ز جانش روحِ انسان آفریدند
ز انوارِ جمالِ بوالعلائی | مه و خورشیدِ تابان آفریدند
پی این مرده دل لعلِ لبانش | الذا از آبِ حیوان آفریدند
ز سر تا پا جنابِ بوالعلا را | عطا و جود و احسان آفریدند
مرا غرقِ گناه و بوالعلا را | طبیبِ دردِ عصیان آفریدند
جمالِ بوالعلا را چون نمودند | مرا دیوانهٔ آن آفریدند
چه شیخا عشقِ او عیان گشتست | چه پیدا را که پنهان آفریدند

کسی که جرعه کش باده اناالحق شد / بدل محبت اولاد مرتضیٰ دارد
کسیکه در دل وی نیست حب آل رسول / کجا علاقه از دین مصطفیٰ دارد
بیا و سلسلهٔ پاک بوالعلا بگزین / که این طریقه نهایت در ابتدا دارد
فروتنی بدر پاک سید السادات / بلند رتبه ولا هر کجا ترا دارد
جمال ذات ز هر ذره آشکارا ست / ببیند آنکه بدل نزهت و صفا دارد

گدائی سید ما شو که عاقبت یحیی
غلامی در او نشان آن دارد

سیدی لذت دیدار مبارک باشد / وصل با حضرت غفار مبارک باشد
با بنا سید لولاک مبارک انداز / ناز با حیدر کرار مبارک باشد
بر تو با سید ما جاه سپید / پی بپی اندک و بسیار مبارک باشد
هست امروز ترا نقد شفاعت در دست / بخشش عاصی بدکار مبارک باشد
عید ماه رمضان است ترا لطف و کرم / با نکوکار و گنهگار مبارک باشد
عید فطر است و بامید لقا آمده ام / نظری سوی من زار مبارک باشد
از نگاه تو که میخانهٔ توحید خداست / بر ما این مستی سرشار مبارک باشد
صوم من عید تو افطار من از دید تو / عیدم دید تو دلدار مبارک باشد

بر درت آمده یحیی با امید انعام
عید ای سید و سردار مبارک باشد

بوالعلا والله یا الله کبریائی می کند
در لباس بندگی کار خدائی می کند

بر در پاک جناب مستطاب بوالعلا
هر که میسازد گدائی پادشائی می کند

بر در مولائی من آنکس که باشد جبهه سا
انس و جن بر آستانش جبهه سائی میکند

بوالعلا چون هست فرزند جان علی
مصطفائی میکند گه مرتضائی می کند

آشکارا می شود شان خدا بیکیف و کم
بوالعلا چون در خود و خود نمائی می کند

ذات حق فوق است یا آن ذات ما فوق البیان
هر چه باشد آن طریق بوالعلائی می کند

چو گل روی جناب بوالعلا با بلبل صفت
بیدم یحیی روز و شب نغمه سرائی میکند

هر سو جمال سید ما جلوه گر بود
بینید اگر کسی که حدید البصر بود

ذکر شریف حضرت سید ابوالعلا
در بزم من ز اول شب تا سحر بود

با بوالعلائیان همه دم ارتباط خاص
وز غیر این طریقه پا کم حذر بود

توحید ما بیاست دین مسلم بجوش
این سلسله عجیب نه همه شجر و ثمر بود

آن کس ز خویش بگذرد و ترک خودی کند
آنگاه در طریق محبت گذر بود

بی‌دغدغه بکوی محبت قدم گذار
این راه عشق پاک ز خوف خطر بود

یحیی بکوی سید نامی توان رسید
ای سالک طریق اگر پا ز سر بود

آستان بوالعلا حاجت روائی من بود
از پی امراض روحانی دوائی من بود

من غلام بوالعلا عالم غلامم آمده
من گدائی بوالعلا عالم گدائی من بود

گر سر شوریده خود را بپایش افگنم
آسمان افگنده سر بر پشت پائی من بود

گر روم از جا ندارم هیچ اندیشه بدل
عشق آن محبوب بعد از من بجائی من بود

هیچ نبود در حقیقت در جهان من غیر بوالعلا
در ظهور من بود هم در خفائی من بود

در دم از دارو عیسی نیست ممکن صحتم
از لب شیرین تو مولا شفائی من بود

ترک غیر او اگر سازم شوم در دم هلاک
از حدیث بوالعلا یحیی بقائی من بود

عشق تو در طریق محبت رفیق بود
نام مبارک تو انیس و شفیق بود

تنها من بخدمت تو سر نهاده ام
جان فدا شعار بجاهم طریق بود

امر که در طریق محبت نه قدم زد
عهد وفائی دل تنها بیشتر عتیق بود

در وضع یحیی محبت کسان ز تنها سر تو
تنها ز جلوه گاه تو بیت العتیق بود

شاہا ز سرِ خاصِ تو آگاہ کم شدند | زیرا کہ سرِ خاصِ تو دراز دقیق بود
ہر کس کہ دید شعلۂ رخسارِ یار سوخت | جان و دلم ز گرمیٔ حسنش حریق بود

گر دست و پا ز غایتِ حلم و ادب نزد
یحیی بہ بحرِ عشقِ تو زینسان غریق بود

بعشقِ تو مرا مشہور کردند | دلم از جلوہ ات پُر نور کردند
بحسنِ رویت ای آئینۂ حق | جمالِ خویشتن مستور کردند
پئے حسنِ لایزالِ خویش واد | ترا بر شانِ خود مغرور کردند
زہی در سینہ تجلیہائے حسنت | دلِ من رشکِ کوہِ طور کردند
بباطن ہست حاصل قرب شاہا | بظاہر گرچہ از تو دور کردند
چو صیتِ عشق در عالم فگندند | ازین سودا سرم پُر شور کردند
منم سرمستِ صہبائے محبت | مرا از جامِ حب مخمور کردند
ببین جبر و اختیاری | درین معنی مرا مجبور کردند
ز ہر ذرہ جمالِ حق نہ بینند | دو چشمِ اہلِ ظاہر کور کردند
ترا وعظ مبارک باغِ جنت | دلم فارغ ز فکرِ حور کردند

بحمد اللہ غزلہائے تو یحییٰ

جناب بوالعلا منظور کردند

بعشقِ تو مرا دیوانه کردند ‏ ‏ بشمع روے تو پروانه کردند

تو اسعد یدا آشنائیم ما ‏ ‏ چو غم گر از همه بیگانه کردند

زجان و دل مرا از بدوِ فطرت ‏ ‏ فدائی جلوهٔ جانانه کردند

گهی اندر حرم گشتند تابان ‏ ‏ تجلی گاه در بتخانه کردند

برائے صیدِ جانِ عاشقِ زار ‏ ‏ نمایان شانِ معشوقانه کردند

عجب دورست کاسرارِ حقیقت ‏ ‏ تنک ظرفانِ دهر افسانه کردند

چو جنسِ عشق در ناسوت آمد
دل سیمابی تو بیعانه کردند

برخود هرکس که مبتلا شد ‏ ‏ قربان امیرِ ابوالعلا شد

بر سیدِنا دلم فدا شد ‏ ‏ بهتر شد و خوب شد بجا شد

سیمی که بخویش آشنا شد ‏ ‏ در حسنِ خودی خدانما شد

هرکس که مرید ابوالعلا شد ‏ ‏ سرمست ز بادهٔ انا شد

بر درگهِ میر ابوالعلا شاه ‏ ‏ ملک و ملکوت جبهه سا شد

در حسن ابوالعلا درخشان ‏ ‏ انوارِ جمالِ مصطفیٰ شد

در سلسلهٔ اسید قوت | از فیضِ نگاهِ مرتضیٰ شد
در سلسلهٔ ابو العلائی | شد هر که مرید با خدا شد
تا دیده وردیده ام سوی الله | چون صرف نظر ز ما سوا شد
کردیم نثار فرقِ پاکش | دُر دانهٔ اشک بے بہا شد

شیئے بر آستانِ سید
قربان و نثار شد فدا شد

از خیالِ تو بدل نور و صفا پیدا شد | لذّت و معرفتِ ذکرِ خدا پیدا شد
عشق و کیفیتِ توحید و فنا و عرفان | از تو پیدا شد و هر آنچه بما پیدا شد
ما دلی بر درِ تو ناصیه سائی کردم | آنچه می خواستم الحال مرا پیدا شد
چون هزار و سنهٔ هجرتِ احمد بگذشت | محیِ دینِ نبوی سیدنا پیدا شد
از نگاهِ تو که میخانهٔ توحیدِ خدا ست | بیخود از خویش شدم لطفِ فنا پیدا شد
از ظهورِ تو که در عالمِ ناسوت شده | آنچه در غیب نهان بود و شها پیدا شد

بر گلِ روی تو جیلانیِ قلندر مشرب
بلبلِ خوش سخنِ نغمه سرا پیدا شد

بو العلا شاهِ ملکِ جان باشد | حکم او بر همه روان باشد

بو العلا حاکم زمین و زمان
بو العلا شاهِ انس و جان باشد

بو العلا دافع البلیات ست
از همه درد و غم امان باشد

تن بیجانم و جناب امید
روحِ من باشد و روان باشد

نسبتِ بو العلا بود پر زور
این طریقه ولا جوان باشد

در قیامت پی شفاعتِ من
سیدِ پاکِ من ضمان باشد

چه غم ار ناتوان شدم کان شاه
تابِ من باشد و توان باشد

بر غلامانِ خویش سید پاک
از پدر زیاده مهربان باشد

این که می بینم این بود آن شاه
آن که دیدم شهِ آن باشد

نامِ پاکِ جنابِ سید نا
در دلم هست و بر زبان باشد

دور از آستان ذات شاه
کارِ من ناله و فغان باشد

نظمِ کون و مکان شود برهم
گر نه نامِ تو در میان باشد

از چنین و چنان بری ذاتش
نه چنین ست و نه چنان باشد

هست نقصان بعشق نفع عظیم
نفع سرمایه زیان باشد

این غزل در ثنائے شہ یحییٰ
تحفه بو العلائیان باشد

بو العلا آفتاب دل باشد | بو العلا نور آب و گل باشد

بو العلا هست نور مطلق ذات | ماه و خورشید جمله ظل باشد

هست توحید ناب در کارش | نسبت او دوئی گسل باشد

این طریقه بود ز رخ خالص | نه درین غش بود نه غل باشد

اشتغال دلم بود با تو | وز همه چیز مشتغل باشد

خویش را غیر حق شمار مکن | در خیال خدا مخل باشد

با جناب ابو العلا یحیی | دایم الحال متصل باشد

اگر بخانه ام آن سرو گلبدن آید | بهار در دل ویران چمن چمن آید

دمیکه سیدی از زندگی بتنگ شوم | کنیم ذکر تو تا جان ازین سخن آید

بر آستانهٔ تو جا اگر دهند مرا | شها کجا بدلم خواهش وطن آید

کنند ز ذکر تو روشن تمام مجلس را | دمیکه این دل نالان در انجمن آید

مرا گذشت معطر دماغ از بویت | کجا خیال گل و لاله و سمن آید

پر از هوای تو گردید چون حباب سرم | کجا خیال دگر در درون من آید

شده ست مرده ز درد فراق تو یحیی

بیا بیا که ز تو روح در بدن آید

ای بهر هر کارم از تو صد اعانت میشود — مشکل دنیا و دینم را کفایت می شود

میشوم از باده توحید مست ای ساقی حق — چون ز چشم مست تو جامی عنایت میشود

هر که بیعت میکند اندر طریق عالیت — هر نفس نازل برو باران رحمت میشود

از مریدان و غلامان تو ای سلطان دین — بس تصرف میشود بیحد کرامت میشود

از حدیث شرح بخشت ای امیر خوش کلام — خاطر غمدیده ما را مسرت می شود

گر دوا از نام شریفت دفع ای عاشق فگار — چون من دلخسته را رنج و مصیبت میشود

سیدی از حضرت تو دولت دنیا و دین
بنده یحیی را عنایت بی شفقت میشود

لشکر توحید غلامان تو شاها دارند — همچو منصور بر ارباب فنا سردارند

بندگان تو چشیدند می سر الستر — از تولای علی شیر خدا سرشارند

بندگان تو ز سر تا قدم آراسته اند — نیک کردار و پسندیده و خوش اطوارند

زوش در دم همه دم حالت ایشان با شد — دل بیار اند چه باک ست اگر در کارند

ذکر ایشان خفی و مست جهر از لفظ — الله الله عجب این طایفه پر اسرارند

بندگان تو بکشت دل ارباب طلب — تخم توحید ز اول بنگه میکارند

هست این قطعه بجا گیر تو از روز ازل
بندگان تو درین شهر شها بسیارند

رطب و یابس نبود در سخن من جائی
منتخب در صفت شاه همه اشعارند

ای خوش آن وقت که در خانهٔ یحیی گدا
حضرت شاه بصد دبدبه تشریف آرند

شاه من در خانهٔ من آمدند
همچو جان در قالب تن آمدند

پرده بر کش ای مه ظلمت کشا
عاشقانت بهر دیدن آمدند

تا بکف آرند دامان ترا
بر کمر برچیده دامن آمدند

سربلندی بخش ای سردار دین
بندگان تو سرافگن آمدند

بر گل رویش غزل یحیی بخوان
عندلیبان هم نوازن آمدند

بو العلا سید سادات بود
بو العلا قبلهٔ حاجات بود

بو العلا از همه راز آگاه ست
عالم سر و خفیات بود

نقش او هست جمال مطلق
بو العلا صاحب حالات بود

سیر کن در رخ او وجه الله
بو العلا آئینهٔ ذات بود

بو العلا فخر زمانست و زمین
زینت ارض و سموات بود

من خراباتی و رندِ عاشق — بو العلا پیرِ خرابات بود

بر درِ سیدنا اے صبحی
کارِ من عجز و مناجات بود

فقیر درِ بو العلا شاه باشد — گدا ایش بصد عزت و جاه باشد
نباشد اگر دین و دنیا نباشد — فقط سیدِ پاک الله باشد
یقین در رهِ بو العلا خاکِ خود را — که سوی خدا راست این راه باشد
بود در سرم عتبۂ اکبر آباد — مقامم در ینجا با کراه باشد
کسی کو بدل آتشِ عشق دارد — ز دلبر نگه با هم آگاه باشد
قیامِ من خسته در اکبر آباد — همیشه اگر نیست گه گاه باشد

شها دور از شهرِ پاکِ تو صبحی
قرینِ غم و حسرت آه باشد

کی بود یا رب که جا در اکبر آبادم شود — این دلِ دیوانه از قیدِ غم آزادم شود
کی سپین من توانم در حضورِ بو العلا — گر نه از سوی تو یا الله امدادم شود
تلخ کامم را اگر شیرین مذاقِ بو العلا — گر بجان بنده فضلِ شاد فرهادم شود
بسکه می ترسم ز غفلت تا رسائی اشتیاق — در عظیم آباد خاکِ این دیوانه بربادم شود

انجوشش آمدم در دلِ ویرانۂ من بوالعلا ‏— جلوہ فرما گردد و ویرانہ ام آبادم شود

طرفہ تاثیری کند اندر دلِ اہلِ اثر ‏— بوالعلا گر گوش بر آوازِ فریادم شود

بر مزارِ بوالعلا جایم اگر تکیے دہند

لطف و آرامِ وطن واللہ از یادم شود

ہلالِ ماہِ صفر بر فلک نمایان شد ‏— قریب موسمِ عرسِ ولیِ رحمٰن شد

بدان بدان کہ کدام ست آن ولیِ خدا ‏— کہ نامِ نامیِ او حرزِ جان و ایمان شد

جنابِ سیدنا بوالعلا امیرِ کبیر ‏— کہ از ظہورِ صفاتش وجودِ ارکان شد

صفات و ذات کہ منفک نمیشوند از ہم ‏— بحسنِ شاہ نمایان بشکلِ انسان شد

بیا بعرسِ شریفش کہ آن جمالِ خدا ‏— عیان بدیدۂ مشتاق در بیابان شد

بیا بخانقۂ عشق عشق اگر خواہی ‏— کہ عشق سایہ فگن بر سرِ مریدان شد

بہ بزمِ سیدنا عاشقِ حزین یکجا

چو عندلیب بروی گلی غزلخوان شد

عجب شہرست یارانِ اکبرآباد ‏— بجسمِ ہند چون جان ست اکبرآباد

محل و مہبطِ فیضِ الٰہی ‏— مقام و جائے پاکان اکبرآباد

ہمہ ہندوستان ہندوستان بود ‏— شدہ اوّل مسلمان اکبرآباد

شد این بلده بشهر اکبر آباد — سپس شد جای شاهان اکبر آباد

بروحش رحمت الله اکبر — که کرد این شهر ویران اکبر آباد

پی هر سیر و سامان مهیا — نموده ساز و سامان اکبر آباد

گل و ریحان در انجا چارسو بیت — بود رشک گلستان اکبر آباد

همه دهقان آنجا با دیانت — پرست از نور ایمان اکبر آباد

ز درگاه شریف پیر صاحب — بود با عزت و شان اکبر آباد

ز نور بو العلا هر سو که بینی — بود بس نور افشان اکبر آباد

بشوق آستانه بوسی شاه
برو یحیی غزلخوان اکبر آباد

امروز دیگرم ز فراق تو شام شد — ناکام این شکسته دل خسته کام شد

یکبار هم نظاره رویت نشد نصیب — در اشتیاق عمر عزیزم تمام شد

این چشم شوخ دیده چو مستور باشدش — مشتاق یک نظاره از طرف بام شد

با آه ناله اشک روان [illegible] آرزو — حاضر بر آستانه تو این غلام شد

در ذره ذره وحدت صرفست آشکار — از دولت وجود تو این انتظام شد

پیمانه دلی شراب بود سکر عاشقان — در عشق ترک باده و مینا و جام شد

یحیی هر انچه ساختم آغاز و ابتدا
بر نامِ پاکِ سیدنا اختتام شد

ای بیادِ تو دلم خرم و خندان باشد — ذکرِ تو وجه سرور و طربِ جان باشد
جلوه کن در دلِ غمدیدهٔ من کامدنت — وجه آبادیِ این خانهٔ ویران باشد
همه قربان سرِ پاکِ تو یا سیدنا — جان و ایمان من و آنچه در امکان باشد
نخلِ دل گرچه شد از صرصرِ غم پژمرده — از بهارِ رخِ تو رشکِ گلستان باشد
جن و انس همه تابعِ حکمت شاها — مور از نسبتِ پاکِ تو سلیمان باشد
بر خود اقرارِ زبانی و صداقت از قلب — پیشِ اربابِ یقین حاصلِ ایمان باشد

وارهان از غمِ دنیا و چنین دربدری
چند یحیای تو ستم‌کشِ دوران باشد

گر چشمِ لطف جانبِ ابو العلا کنند — فارغ دلِ مرا ز سرِ ماسوا کنند
یا ابو العلا بحالِ منِ خسته کن نظر — شاهان نگاهِ لطف بحالِ گدا کنند
بی پرده کن تجلی و در چشمِ من درآ — بنگر که عاشقانِ تو آنگه چها کنند
قربانِ آن گروه کنم پاک جانِ خویش — آنانکه جان فدای رضای خدا کنند
خوش حال آنکسان که ز فیضِ ابو العلا — در راهِ عشق ترک همه مدعا کنند

خاکِ مزارِ پاکِ جنابِ ابوالعلا — اہلِ نظر بدیدۂ دل توتیا کنند

یحییٰ جنابِ حضرت سید ابوالعلا
حاجاتِ من مدام ز رحمت روا کنند

عشق در جان و دلم طرفہ تصرف بنمود — کہ مرا بر رخ تو والہ و شیدا فرمود
سجدۂ عشق نمودیم ادا از سرِ سر — این نماز است کہ در وے نہ رکوع و نہ سجود
بِید الحمد نماندہ اثر از ہستی من — عشقِ تو آمد و از خویش مرا پاک ربود
اگرت نیست حضورِ دل و صدقِ نیت — چہ دہد فائدۂ تسبیح ز تہلیل چہ سود
چون مشرف شوی از طوفِ مزارِ سید — از سرِ صدق بخوان فاتحۂ اخلاص درود
منم و ہستی بیکیفِ تو یا سیدنا — نیست ما را غرض و مطلب زین بود و نبود

نشود مست ز توحید چگونہ یحییٰ
از لبِ سیدنا انی انا اللہ بشنود

دارم ہوسِ وصالِ سید — شبہا منم و خیالِ سید
در روئے ابوالعلا خدا بین — آئینۂ حق جمالِ سید
از لیس کمثلہ بفہمی — بے مثل بود مثالِ سید
تفسیرِ کلامِ قدس باشد — گفتارِ شکر مقالِ سید

این فرض محال هم محال ست
آنگه که شود زحال سید

هر فضل و کمال را زوال ست
دان لم یزلے کمال سید

هر صبح و مسا رسد نصیبم
از خوانچهٔ نوال سید

حاصل بن فقیر گردید
جا در صفت نعال سید

بیعیائی فقیر گشت الحال
مشهور جهان بلال سید

کسیکه عاشق اولاد مصطفیٰ باشد
همیشه مورد افضال از خدا باشد

کسیکه جرعه کش بادهٔ انا گردید
غلام و بندهٔ سلطان کربلا باشد

کسیکه پاے نهاده بکوچهٔ تحقیق
طریقه اش ز همه رسم و ره جدا باشد

بیا بسلسلهٔ بو العلا تعلق گیر
درین طریقه فقط فیض مرتضیٰ باشد

بدیده سرمهٔ توحید کش نگاهی کن
جمال ذات ز هر ذره خود نما باشد

منم که از می عشق خدا شدم سرشار
همیشه در سر من نشأ انا باشد

نه سنیم نه مشائخ نه شیعه ام بیعیائی
منم که مذهب و دینم ابو العلا باشد

ماه عرس ابو العلا آمد
بخدا شهر خود نما آمد

ز اکبرآباد و عظیم آباد — پسرِ شاہِ ولا سفتے آمد

تا ز عینِ کرم مرا بیند — خلفِ عین ولام ویا آمد

نیست الحال ہیچ غم ما را — از پئے دردِ من دوا آمد

مشکلِ من ہمہ شود آسان — شاہِ مشکلکشائی ما آمد

نشود ستیم چرا افزون — شاہِ مست آنائی ما آمد

بو العلا آمدہ بخانۂ من — اللہ اللہ چہ دلربا آمد

حاجتِ من ہمہ روا گردد — پیرِ حاجت روا ولا آمد

بندہ سیکے بہ پیشِ سیدنا
ہمچو بلبل غزلسرا آمد

بادِ قدسِ امیرِ من آمد — جان ز خود رفتہ ام بتن آمد

بلبل آسا دلا غزلخوان شو — سروِ رعنائے گلبدن آمد

چون نگردد دلم شگفتہ چو گل — یارِ گلچہرہ در چمن آمد

چون معطر دماغِ من نشود — بوئے گیسو بشب از ختن آمد

ز اکبرآباد و عظیم آباد — شاہِ بندہ نوازِ من آمد

از رہِ ذرہ پروری چو [illegible] — بو العلا نوبتِ بخشتن آمد

همچو پروانه شو فدا نجیبی
بوالعلا شمعِ انجمن آمد

جنابِ بوالعلا آمد جنابِ بوالعلا آمد ‌ ‌ ‌ دلا فرزندِ دلبندِ حبیبِ کبریا آمد

[illegible] ‌ ‌ ‌ دلا در کلبهٔ من غیرتِ شمس الضحیٰ آمد

چه غم گر صد گره افتاد اندر کارهای من ‌ ‌ ‌ وصیِ مرتضیٰ آمد شهِ عقده کشا آمد

جنابِ بوالعلا فوجِ مریدان گردِ پیشِ او ‌ ‌ ‌ چو ماه و گرد وی انجم بصد نور و ضیا آمد

جنابِ بوالعلا از محضِ فضل و لطفِ خود بنمود ‌ ‌ ‌ درین دلکش فضا آمد درین بستان سرا آمد

بوقتِ هنگامِ عرسِ بوالعلا ایدل دعا ها کن ‌ ‌ ‌ اجابت از فلک نازل شده وقتِ دعا آمد

کنون حاجاتِ من یکایک اگر رود ز فضلِ حق ‌ ‌ ‌ امیرِ اسخیا آمد شهِ حاجت روا آمد

ز روحانی مرضهائی خودم بنود ملال ایحال ‌ ‌ ‌ جنابِ بوالعلا آمد دوا آمد شفا آمد

چرا بیخود نگردم از شرابِ عشق ای نجیبی
جنابِ بوالعلا مستِ می انی انا آمد

این وقت وقتِ عرسِ تو یا بوالعلا بود ‌ ‌ ‌ هنگامِ فیض و وقتِ قبولِ دعا بود

این وقت وقتِ عرض همه مدعا بود ‌ ‌ ‌ اینوقت وقتِ آمدنِ بوالعلا بود

اینوقت آنچه عرض کنی یا ابوالعلا ‌ ‌ ‌ ایدل قبول گردد حاجت روا بود

اینوقت مشکلم ہمہ آسان شود ولا — اینوقت آمد شدِ مشکلکشا بود

اینوقت بہر جملہ عزیزان کنم دعا — اینوقت وقتِ حلِ مہماتِ ما بود

اینوقت بوالعلاست کہ بر جانِ زارِ من — سرگرم و لطف و فضل بلا انتہا بود

اینوقت مہدیم کہ در آغوشِ آن مدست — خواہان عمر و علم و حیات و بقا بود

مہدی کہ از زمانہ ممتد علیل بود — اکنون بفضلِ سیدِ پاکش شفا بود

اینوقت از عطائی جنابِ امیرِ من — عسر و عنائی بندہ بدل باغنا بود

اینوقت بہر جملہ مرید و تلامذہ — خواہم ہر آنچہ از کرم شہ روا بود

گفتن بجی توان زخوشی قبالی خودم — مہمان چو این حضرتِ خیر الوریٰ بود

اینوقت وقتِ خاص جنابِ بوالعلاست — اینوقت وصلِ سیدنا با خدا بود

اینوقت وقتِ مستی و وجد و سرور ہست — وقتِ سماع مطرب نغمہ سرا بود

اینوقت وقتِ سکر ز جامِ انا الحق است — اینوقت وقتِ مستیِ انی انا بود

یحییٰ زہی نصیب کہ امیدم ز فیضِ عشق
مہمانِ بندہ این شہِ کربلا بود

شاہا بہ بارگاہت یحییٰ غلامت آمد — یحییٰ غلامت آمد بہر سلامت آمد

بشنو سلامِ یحییٰ بنگر غلامِ یحییٰ — سوی صفت بشوقِ لطف کلامت آمد

ای آفتاب سوئی این ذره کن نگاهی — امیدوارِ مهر و لطفت تمامت آمد

آزادگشت مولا از قیدِ بندِ عالم — خوش طالع مریدی آنگو بدامت آمد

غفلت زیادِ دلبر موتست بهرِ عاشق — ای جان حیاتِ عاشق ذکرِ مدامت آمد

نکشود کارِ یحییٰ از ذکر و فکرِ مولا — هر درد را مداوا تکرارِ نامت آمد

دیوانهٔ تو سازد سودای حشر بیهم — با قلبِ پر ز وحشت گرد قیامت آمد

هستم ابوالعلائی داریم سکرِ وحدت — چون بادهٔ انا الله جوشان بجامت آمد

امشب بود شبِ عرس بنما جمال زیبا — مشتاقِ دیدنِ تو هر یک غلامت آمد

نذر و نیاز ما را از لطف کن پذیرا — بر آستانِ والا این مستهامت آمد

بنگر بسوی مهدی کن یک نگاهِ رحمت — کای رحمتِ دو عالم این نو غلامت آمد

از کیشِ بت پرستی هرگز نتافتم رو — هر چند بر سرم صد سنگِ ملامت آمد

از نسبتِ تو مولا در قلبِ روحِ یحییٰ
فیضِ ولایت آمد نورِ امامت آمد

یا بوالعلا یا بوالعلا یحییٰ سلام میکند — وقتِ تجلیٔ فی انا یحییٰ سلام میکند

فرزندِ شاهِ کربلا دلبندِ شیرِ کبریا — سروِ ریاضِ مصطفیٰ یحییٰ سلام میکند

ای معنیِ لفظِ انا از هر زبان با هر صدا — بیحرف بیلفظ و ندا یحییٰ سلام میکند

از یک علیکش شاد کن و ز درد و غم آزاد کن
اینجا احبۂ مشتاقان یحییٰ سلامت میکند

اینجا غوث الاعظم است این شهر قطب عالم است
بهر ش بکن حاجت روا یحییٰ سلامت میکند

امشب شب عرس است شوق فزون باشد همه
بنما جمال حق نما یحییٰ سلامت میکند

نذر و نیاز ما بنگر سوز و گداز ما بنگر
بپذیر بهر مرتضیٰ یحییٰ سلامت میکند

آورده مهدی رهبرای بادشاه گروه
با صد نیاز و التجا یحییٰ سلامت میکند

یحییٰ غلامت آمده بهر سلامت آمده
بشنو سلام بنده را یحییٰ سلامت میکند

هر چه بینم ابو العلا باشد
عشق و دینم ابو العلا باشد

هر چه بینم هر آنچه اندیشم
بیقینم ابو العلا باشد

دل من آن مکان پر نور است
که مکینم ابو العلا باشد

دلده و دلنواز و دلآرام
دل نشینم ابو العلا باشد

اینکه آنم ابو العلائی مست
وانکه اینم ابو العلا باشد

اصل من ابو العلا بود اسحق
مار و طینم ابو العلا باشد

چه غم از هول حشر ای سکینا
چون یقینم ابو العلا باشد

السلام ای درِ تو دارالامانم باشد
آستانِ تو شہا قبلۂ جانم باشد

من چہ گویم کہ چنین پیش زبان گُن شاہا
ای عیان بر تو ہمہ رازِ نہانم باشد

خلق شنند رچہ شود در تپتا محشر
ای کہ سوی تو و چشمِ نگرانم باشد

بہرِ یادِ تو دلم بہرِ ہوائے تو سرم
ورد پی ذکرِ جمیلِ تو زبانم باشد

گوش کن از سرِ لطف اے گلِ باغِ رحمت
بہرِ تو اینہمہ فریاد و فغانم باشد

ہست امشب شبِ عرسِ تو بیا جلوہ نما
آرزومندِ لقا روح و روانم باشد

نذرِ من ساز پذیرا ز رہِ لطف و عطا
ہمہ از تست شہا انچہ ازانم باشد

مہدی امروز بصد ولولہ و شوق حضور
در ثنا خوانیت از ہمنفسانم باشد

بندۂ ساقیِ کوثر شدم از دل یحیی
بو العلا سیدنا پیرِ مغانم باشد

گفتم چہ کار سیدنا بو العلا کند
گفتا مدام لطف بحالِ گدا کند

گفتم کہ بندگانِ درِ او چہ می کنند
گفتا کہ کس دعا کند و کس ثنا کند

گفتم کہ بادہ چیست بمیخانۂ امیر
گفتا ہمان کہ مست ز سکرِ آنا کند

گفتم کہ چیست نسبتِ پاکِ [illegible]
گفتا کہ بیخودیست ولی با خدا کند

گفتم کہ ذکر چیست درین پاک سلسلہ
گفتا ہمیشہ یادِ [illegible] کند

گفتم که چیست معنی ذکر مجردش — گفتا بری ز صوت و کلام صدا کند

گفتم که چیست ذکر خفی گفت لب ببند — این راز مخفی ست کرا آشنا کند

قطعه

گفتم که چیست حالت سجادهٔ بقرار — گفتا بیاد سیدنا جان فدا کند

از ذکر شاه نیست بیک آن غفلتش — تسبیح نام پاک صباح و مسا کند

اظهار درد خود گه و بیگه ز جوش دل — یا ساقی غلام شه کربلا کند

او هم حدیث عشق و ولا و غرام خود

با ما بهم شنید و ظاهر بما کند

گر بخواهم نظر آن چهرهٔ انور آید — راست کار من برگشته مقدر آید

در جلو خیل مریدان بغل فرزندان — بو العلا با حشم و جاه بمحشر آید

لذت سلسلهٔ عالیهٔ سیدنا — داند آنکس که درین راه چو من در آید

قطرهٔ اشک بیادت که چکید از چشمم — قیمتی تر مثل از دُر و گوهر آید

هست موقوف بفضل و کرم تو کارم — کن همان آنچه که در خاطر اطهر آید

رفتن اندر ره عشق تو بپا بی ادبی ست — ادب اینست که در کوی تو از سر آید

کارہایم بہ عشق و محبت یحیی
راست کی بے مددِ جہد و سعی منظہر آید

ردیف الذال المعجمہ

ذکرِ ابو العلا بود از ذکرہا لذیذ
ذکرش مرا چو ذکرِ رسولِ خدا لذیذ

شہد و شکر بکامِ تو و لفظ لذیذ باد
ذکرِ جنابِ سیدِ والا مرا لذیذ

عاشق بدرد و رنج کند صبر اختیار
از یار اگر جفا رسد آنہم ولا لذیذ

گر تلخیٔ رسد بہ رہِ عشق و عاشقی
آنہم بود بکامِ منِ بے نوا لذیذ

وابستۂ ولاست بلا و بلا عطا
واللہ کہ درد ہست مرا از ولا لذیذ

از مدعائی خویش گذشتیم براہِ عشق
مارا گذشتن ست زہر مدعا لذیذ

یحیی کنیم تذکرۂ ذاکرینِ شاہ
کاین ذکر نیز آمدہ مارا بسا لذیذ

ردیف الراء المہملہ

دارم بہ ابو العلا سروکار
عشقش بود دم انیس و غمخوار

کی از صفِ عاشقان گریزم
ہستیم غلامِ غیر فرار

من بنده و تو ابوالعلا ست رحیم | گویم و رویم بر سر دار
من نگذرم از رہ ملامت | بر من سازند اگر چه انکار
بیمار غمم ترا علاج ست | پس شربت روح بخش بیار
در عشق ابوالعلا نمودند | مشهورم در دیار و امصار

از بادهٔ عشق سید پاک
یحیی گردید مست و سرشار

مدد یا امیر ابن امیر | بر درت آمد این فقیر حقیر
این مشکلات ما فرما | بسته ام اندر شکنج نفس اسیر
از سر من گذشته شد آب | چیست در کار این گدا تاخیر
جلوهٔ حیدری نما شاہا | نفس سرکش بود خبیث شریر
از تمنای من خبر داری | وصف پاکت بود علیم و خبیر
کیستم ای اعتصام خلق بیا | او فتاده ام ز پای دستم گیر
شاه یا ابوالعلا بعشق توام | در کهن خرقه و بساط حصیر
گرچه نیستش مبارکت نرسید | اندر آن آه که بود تاثیر
هست ما را گریز از همه چیز | نیست از عشق تو گریز و گزیر

خلق دیوانه ات همی گوید / یافتم من باین لقب تشهیر

خاک قبر تو کیمیایم هست / ما نداریم حاجت اکسیر

گر تو خواهی نجات خود ای دل / در سید بگیر و محکم گیر

خوش بعشق ابو العلا هستم / من ندانم طریقهٔ تزویر

قطعه

ای صبا در جناب سید پاک / حال من ساز پیش او تقریر

که بهجر تو عاشقت شیدا / هست غمگین و خسته و دلگیر

بو العلا در جمع محبوبان بود محبوب تر / جمله خوبان بند خوب خوبی ای خوب تر

زیستن در عشق اگرچه مطلب عاشق بود / زیستن در عشق سید بو العلا مطلوب تر

سوز عشق و چشم گریانم بگیر ای بو العلا / سوخت بال مرغ نامه بر شده مکتوب تر

ای عزیزان در فراق یوسف گم گشته ام / دیده غمدیده ام چون دیده یعقوب تر

خویش را بگذار تا در غفلتش یابی گذر / باخودی خود شود حسن ازل محجوب تر

خویشتن بینی بود معیوب اندر راه فقر / خودنمائی خودپسندی آمده معیوب تر

شعر مدح ابو العلا مرغوب دلها آمده
شعر یحیی در ثنائے او بود مرغوب تر

یا ابو العلا یا ابو العلا سوئیم نگر سوئیم نگر
بهر خدا بهر خدا سوئیم نگر سوئیم نگر

شاها سگیم پروردت بر درگہت جان پرورت
روئی نکوئی خود نما سوئیم نگر سوئیم نگر

آگه نیم از اصل دین و ز سر عرفان و یقین
بهر محمد مصطفی سوئیم نگر سوئیم نگر

مشکل کشائی عالمی حاجت روائے عالمی
بهر علی مرتضی سوئیم نگر سوئیم نگر

از بسکه دارم حال بد شاها مدد کن المدد
بهر شهید کربلا سوئیم نگر سوئیم نگر

هستم غلام باوفا بیحال این گدا
ابن امیر ابو الوفا سوئیم نگر سوئیم نگر

از غیر خود آزاد کن و ز وصل خود دلشاد کن
با خویشتن کن آشنا سوئیم نگر سوئیم نگر

در عشق تو دیوانه ام بهر رخ تو پروانه ام
جان را کنم بر تو فدا سوئیم نگر سوئیم نگر

محبوب رب العالمین شاه هستی بالیقین
دیوانهٔ خود کن مرا سوئیم نگر سوئیم نگر

مست مئی انی انا مارا کن ای مست خدا
کز مستیش بینم ترا سوئیم نگر سوئیم نگر

یحیی فقیر بینوا بر درگہت آمد شها
میگوید از شوق لقا سوئیم نگر سوئیم نگر

یا ابو العلا بحال من زار کن نظر
هستم بدرد و رنج گرفتار کن نظر

یحیی فقیر بی‌نوا در حضرتت آمد شها
بهر خدا یا بوالعلا بنگر سوی آن بی‌هنر

بوالعلا دارد بخیل اولیا شانی دگر
هست او در وصف اهل صفا آنی دگر

مصحف روی جناب بوالعلا ایمان من
ما گدایان را بود دینی و ایمانی دگر

نیست اهل عقل را از دین عشاق آگهی
عاشقان را دین دیگر هست و قرآنی دگر

کشتهٔ تیغ نگاه نور چشم حیدرم
میدهند از غیب ما را هر نفس جانی دگر

خویش را بشناختم از فیض خاص بوالعلا
حاصلم گردید در توحید عرفانی دگر

سر فروشی آمده سودا به بازار جنون
جنس زهد اینجا نمی‌ارزد هست دکانی دگر

در ثنای بوالعلا امروز در گلزار هند
نیست چون یحیی دیگر نغزخوانی دگر

دارد جناب بوالعلا در اولیا شانی دگر
گر جلوه‌اش عشاق را هر دم رسد جانی دگر

احسان آن شاه شهان ثابت بود بر انس و جان
بر خوان فیضش هر زمان آیند مهمانی دگر

اندر طریق بوالعلا [illegible]
اینجاست ای اهل صفا اسلام و ایمانی دگر

[illegible]
سیر کن درگاهی بزن ارم گلستانی دگر

یحیی بمدح بوالعلا هر چند گفتم شعرها

دادم دل دیوانہ را تخلیطِ دیوانگی

شہد و شکر چکد ز دہانِ تو یا امیر — شانِ عسل شکست بیانِ تو یا امیر

ای نردبانِ طارمِ قدرت نہ آسمان — برتر بود ز عرش مکانِ تو یا امیر

آئینۂ جمالِ الٰہیست صورتت — شانِ خداست صورت و شانِ تو یا امیر

دانم حدیثِ قدسی و الہام [illegible] — ہر آنچہ بشنوم ز زبانِ تو یا امیر

اہلِ نظر ہمیشہ بر و سجدہ ہا کنند — ہر جا کہ بنگرند نشانِ تو یا امیر

ایمان و جان و مالِ من و آنچہ از منست — واللہ جملہ ہست از آنِ تو یا امیر

یحیی ہمیشہ عرض تحیات میکند
از جان و دل بروح و روانِ تو یا امیر

ہر نفس از دستِ نفسِ خود بتنگم یا امیر — وا ایدم از غیرت استاد و ننگم یا امیر

مشکلم را زود آسان ساز از لطف و کرم — نیست در کارِ خودم بادی درنگم یا امیر

ای شہا ہست عقلِ زنگارِ شرک و غیریت — چیستم آئینہ پر گرد و زنگم یا امیر

تا بکی از آستانِ پاکِ تو باشم دور — زین غم و اندوہ [illegible] سنگم یا امیر

المدد ای ابنِ حیدر نائبِ شیرِ خدا — نفس و شیطان میکند آہنگِ جنگم یا امیر

نفسِ من اما و خونخواری من گشتہ است — میتوان گفتن کہ در کامِ نہنگم یا امیر

هر نفس تیرِ بلا میبارد از قوسِ فلک — سکینه مجروح و پر خون این خدنگم یا امیر

هردم از رنگی برنگی میکشد نفسِ سیاه — بخش از بیرنگیِ خود تازه رنگم یا امیر

گشته‌ام مانند یحیی در غمِ دنیا اسیر
وا رهانی زود ازین قیدِ فرنگم یا امیر

مهیمنا به نبی و بحیدر و صفدر ر — بسبطِ اکبر و اصغر بنبتِ پیغمبر

بزینِ عابد و باقر بجعفر صادق — بکاظم و برضا و تقی نقی سرور

بعسکری و بمهدی امام صاحب امر — بسوی عاجز دلخسته کن ز لطف نظر

ببارگاهِ امیر ابوالعلا صاحب — مرا قبولیتی بخش قادرِ داور

منم غلام غلام غلام سیدنا — جنابِ سیدنا هست شافعِ محشر

بروزِ حشر مرا از شفاعتِ آن شاه — ببخش و جا بجوارش بده باین احقر

کمینه بندهٔ یحیای تو بود مشغول
بذکر سیدِ محبوبِ تو بشام و سحر

سلام علیک ای امیر کبیر — سلام علیک ای بشیر نذیر

سلام علیکم علیکم سلام — من المصطفی و ز علی قدیر

سلام علیک از رسول خدا — سلام من الله ای دستگیر

نبیم هزاران صلوٰة و سلام
بروح شریف تو ای پیر پیر

توجه الینا بفضل عظیم
لنا انت والله نعم النصیر

زمان زین غم ای این مشکلکشا
شدم در بلا و مصیبت اسیر

گریزم و گریزم بود از همه
ز عشق تو نبود گریز و گزیر

شه لامکانی معراج هو
که عرشش بر بینست بهتر سریر

نداریم غیر تو یا بو العلا
تو ای دستگیر و معین و ظهیر

مرادات من کن روا از کرم
برای بنتی و جناب امیر

علیک الصلوٰة و علیک السلام
زسیمائی دیوانهٔ مسکین فقیر

پرورده احسان تو ام دستگیر
در خیل غلامان تو ام دستگیر

جز رای تو رایم نبود اشهد سرای
من تابع فرمان تو ام دستگیر

من بندهٔ دیوانهٔ دلدادهٔ مدهوش
گرد سر و قربان تو ام دستگیر

ای در رخ تو جلوهٔ حق هست نمایان
دلدادهٔ این شان تو ام دستگیر

بی پرده نما آئینهٔ روی خدا ای ماه
خود رفته و حیران تو ام دستگیر

کارم نبود جز ثنا خوانی حضرت
لاریب چو حسان تو ام دستگیر

چون بلبل شیدا بر جنت آن گل رعنا
یحیائی غزلخوان توام دستم بگیر

مشکلم افتاد فریاد دستگیری یا امیر
این شبابم شد ز غم هر یک پیری یا امیر

عمر من آخر شدی بگذشت تا آتی کجا
اندرین دام تعلقها اسیری یا امیر

لذت شاهی گدائی در تو میدید
هست امیری بر در یاک فقیری یا امیر

ذو الفقار نسبت تو غیر را باقی نماند
جلوهٔ شیر خدا شان امیری یا امیر

چون تو هستی همیشان بی نظیر و بی عدیل
کیستم مداح تو رشک نظیری یا امیر

مصطفیٰ و مرتضیٰ سلطان و فرزند شبیر
تو ولی عهد الشان و وزیری یا امیر

آرزوی بنده یحییٰ آنکه وقت مشکل
بگذرانی از صراط و دستگیری یا امیر

صلِ علیٰ حسن ابو العلا نگر
صلِ علیٰ محمد آئینهٔ خدا نگر

حسن ابو العلا ببین مظهر مصطفیٰ ببین
صلِ علیٰ محمد جلوهٔ مرتضیٰ نگر

جلوهٔ میر ابو العلا هست عیان و آشکار
چشم خدا نما کشا جلوهٔ دلربا نگر

جز سوی خود نه بیند او محو خود است تا بحشر
با که حیا بود در و حسن ببین حیا نگر

مه شود از رخش خجل مهر ز حسن منفعل
حسن و صفا ش تن ببین نور ضیا نگر

عیسی ما ابو العلاست یک نگهش علاج ما
عیسی بندہ زاین درد مرا دوا نگر

بر در میر ابو العلا چیست حقیر بینوا
عاشق زار مبتلا خستهٔ یحیی انگر

ای آخر هر اول وی اول هر آخر
ای ظاهر هر باطن وی باطن هر ظاهر

با ذکر نمیسازم با فکر نمیپردازم
در ذات تو و فکر جانم او نام تو دل ذاکر

آگاه شدم شاها از سرِ آیاتت
چون مست دل و جانم شد از مئی سرائر

حکمِ تو روان بر کل تو حاکم تقدیری
بر عالم خلق و امر بر ملک و ملک آمر

لاحول ولاقوة الا بک مولائی
نام تو بود ناصر وصفت بود قادر

آخر سگ درگاهِ پاکِ تو منم شاها
گر نیک بود و کار رحم ور نما ستم تو ناگر

دربارگهت شاها با عجز و تمنا ها
دیوانه خود رفته یحیی تو شد حاضر

السلام ای سرمه کش از کحل ما زاغ البصر
السلام ای در مکان مع لامکانی جلوه گر

السلام ای غنچهٔ گل گلزار توحید و بقا
در گلستانِ رسول الله بار آور ثمر

السلام ای آنکه توحیدست اصلِ نسبتت
السلام ای آنکه غیرِ تو نیاید در نظر

السلام ای آنکه من جز تو نمیدانم شها
السلام ای آنکه تو جز خود نمیدانی دگر

السلام ای هست عزت در زمین و آسمان | السلام ای از رخت تابان بود شمس و قمر
در رہت یا سیدی چون نقش پا افتاده ام | از کرم روزی برین افتادگیها یک نگه
در گفت باشد نظام کائنات و چون شود | تشنه جمعیتم از صرصر غم منتشر
السلام ای آنکه از خود باخبر کن یا امیر | تا شوم از هر چه غیر خویش باشم بیخبر
السلام ای آنکه امشب هست عرست یا امیر | بیحجابانه بیا و منتظر از من نگر
روز و شب اندر فراقت زار نالی میکنم | نیست صد افسوس در راه فغان من اثر

آمده امیدوار لطف یحیی بر درت
رحم کن یا سید الکونین شاه بحر و بر

من غلام غلام ستر السر | عاشق زار نام ستر السر
در سرم نشار انا باشد | مست گشتم ز جام ستر السر
گشته ام فارغ از همه تکلیف | چون شدم قید دام ستر السر
بر در بو العلا مقیم شدم | تا بیابم مقام ستر السر
از جناب ابو العلا برسد | در درون هم پیام ستر السر
صبح روشن نموده تیره شبم | نور ماه تمام ستر السر
هست از قوت نبی و علی | این همه انتظام ستر السر

تا نه دامانِ مرتضی گیری | نیست ممکن قیامِ سرّ الستّر

هست مهمانِ کربلا اسحال | شاه با احتشام سرّ الستّر

سجدهٔ ذاتِ خویشتن سازی | بشنوی گر پیام سرّ الستّر

همچو موسی ز خویش بیخود رفت
چون شنیده کلام سرّ الستّر

السّلام ای صورتِ الله اکبر یا امیر | آشکارا از جلالت شانِ حیدر یا امیر

السّلام ای آنکه در عالم ندیدم غیرِ تو | ذرّه ذرّه هست از نورِ تو انور یا امیر

السّلام ای آنکه نامت در گروهِ اولیاست | سیّد و سر دفتر و سالارِ سرور یا امیر

خواجهٔ هر هشت خلد ای داورِ هر شش جهت | همچو حیدر مقتدای هر چار دفتر یا امیر

رحم کن بر حالِ زارِ این گدای مستمند | بهرِ زهرا و علی بهرِ پیمبر یا امیر

بهرِ غوثِ پاک عبد القادرِ سلطانِ دین | رحم فرما بر منِ بی پا و بی سر یا امیر

تا کند سنبرهٔ لطفِ تو بازش منتظم | نسخهٔ جمعیتم گردید ابتر یا امیر

السّلام امشب شبِ عرس است باشد بیحجاب | جلوه فرما خانهٔ دل کن منوّر یا امیر

بندها کاورده ام شایانِ درگاهِ تو نیست | کن پذیرا آنچه شد ما را میسر یا امیر

تا شود مقبولِ درگاهِ تو چون اعمالِ خویش | بنده ات آورده است این پیش در یا امیر

تشنہ لب بر آستانت آمدہ یحییٰ گو تو
جرعہ افشان پی ساقی کوثر یا امیر

بوالعلا رحم کن وحال تباہم بنگر — پردہ کش زرخ و روی سیاہم بنگر
مدتی در بدر خاک بسر بودم من — بر درت آمدم و روے براہم بنگر
چشم رحمت بکشا سوی من افگن نظرے — منزل دور بین بار گناہم بنگر
تا کجا در غم ہجر تو کنم آہ وفغان — شور و فریاد شنو جوشش آہم بنگر
میکنم بر در پاک تو فقیرے بنیاز — من گدائی توام ای حضرت شاہم بنگر

دامن سینہ با بر سر آمد یحییٰ رفت
شوکت و دبدبہ و عزت وجاہم بنگر

بوالعلا شان پاک پیغمبر — جلوۂ خاص حیدر صفدر
بوالعلا آفتاب چرخ انا — بر سپہر خودے مہ انور
بوالعلا مست بادۂ توحید — بوالعلا ابن ساقی کوثر
بوالعلا خسرو زمان و زمین — بوالعلا بادشاہ جن و بشر
در آستانت کجا رسم شاہا — ملجائم نیست جز در تو دگر
خواہم از نسبت تو ستر الست — نیست مارا ورائے این در سر

دلربا سے دلم ز ہر غوغا | دہ نجاتم ز جملہ دردِ سر

شکرِ ایمان مرا عنایت کن | جرعۂ دہ ز بادۂ اطہر

مستیِ بیخمار بخش مرا | از سبوئے حُبِ خالصِ حیدر

اوفتادم ز پاسے دستم گیر | بارِ رنج و بلا شکست کمر

ستم و صد ہزار آفت و درد | وارہان از ہمہ بلا و خطر

شبِ عمرِ من [illegible] | شامِ ما را ز مہر ساز سحر

جلوہ فرماسے بیحجابانہ | کن منوّر تمام خانہ و در

ساز نذر و نیازِ من مقبول | سوزِ دل بین گدازِ جان بنگر

ہمہ سے اینست بندہ خاصت | قرّۃ العینِ ما و لختِ جگر

بندہ آوردہ ام ورا کہ دہی | ز کرم عمر و عشق علم و ہنر

قطعہ

السلام تو آمدہ مجتبیٰ | بادلِ دردمند و دیدۂ تر

یک علیک از لبت ہمی خواہد
نگہی اے امیرِ پاک نظر

السلام ای ابو العلا خسرو و الاگہر | السلام ای سید الکونین شاہِ بحر و بر

السلام ای دلنواز و دلداده و دلدار من — السلام ای مهربان تر بر من از مادر پدر

ای گنه آمرز من پوزش پذیر من سلام — ای خطابخش و خطاپوش من تفته جگر

ای شفیع مذنبین ای رحمة للعالمین — ای کریم و ای رحیم و ای حلیم خوش سیر

السلام ای مست از جام می انی انا — السلام ای معنی توحید من بشور و شر

السلام ای بو العلا کای شاه من ایمان من — بر درت یحییٰ تو آمد بحالش کن نظر

مدتی از آستانت آسانش داشت دور — بر در آمد حالیا این بنده ات با چشم تر

بر در آمد بنده بگریخته با حال زار — بر در آمد این گنهگارت شها افگنده سر

عهد بیازد که اکنون باز نگذارد درت — خدمت درگاه پاک تو کند شام و سحر

السلام ای آنکه امشب عرس تو باشد شها — آمدم مشتاق دیدار تو با عشق دگر

این همه نذر و نیاز آورده ام از صدق دل — کن پذیرا از من دلداده بی بال و پر

جلوه فرما جلوه ها بی حجاب و بی نقاب — کن منور ای مهین این همه دیوار و در

بر درت مهدی بصد عجز و نیاز استاده است — راحت جان من بخشیده ات هست این پسر

حالیا در مکتبش نشانده ام ای شاه من — تا کند کسب کمال تا شود اهل هنر

از برای باب علم مصطفی علمش بده — از پی خیر النساء از بهر شبیر و شبر

از برای نام من ضامن علی موسی رضا — دار در حفظ و امانش از همه خوف و خطر

یا مغیث المستغیثین یا معین العاجزین — رحم مطلق کن بحالش قصہ کردم مختصر

ہست یحییٰ یت ہمان دیوانۂ سوز تو — ہست یحییٰ یت ہمان مشتاق با سوز جگر

ہست یحییٰ یت ہمان خستہ تنِ اندوہ — نیست در آہ و فغان و نالۂ زارش اثر

از برائے مصطفیٰ و سایر آل عبا — نالۂ زارش شہا کن گوش و احوالش نگر

پیشت این مصراع میخواند بصد شوق و خطر
یک نظر کن یک نظر کن یک نظر کن یک نظر

شبیہ بوالعلا بنگر جمالِ مصطفیٰ بنگر — مثالِ مرتضیٰ بنگر دلا شانِ خدا بنگر

اگر خواہی کہ بینی جلوۂ نورِ الٰہی را — بیا در اکبرآباد و مزارِ بوالعلا بنگر

غلامان امیر از بادۂ توحید سرمستند — چو منصور این ہمہ را قایلِ انی انا بنگر

شہان بر آستانِ بندگانِ او جبین سایند — گدایانِ درش را خسروِ صاحب لوا بنگر

حیاتِ تازہ بخشد در تنِ مردہ دو جانی — نگاہِ بوالعلا را معجزِ عیسیٰ نما بنگر

زجام عشق سرشاری شہید چشم بیماری — بہجرِ بوالعلا زاری من دلدادہ بنگر

برو در اکبرآباد و علاجِ قلبِ مردہ کن
بباغ بوالعلا یحییٰ نسیم جانفزا بنگر

آمدم بر آستانت دربا ہست یا امیر — یحییٰ با نہ نما رو سوئے چو ما ہست یا امیر

این نمیگویم بیاپی سوی من فرمانگاه | بس بود مارا نگاه گاه گاهت یا امیر

این نمیگویم که بودم روز و شب در راه تو | آری اکنون این زمانم روبراهت یا امیر

دلق پوشانید حیدر تو شهید کربلا | تاج بر سر کرد محبوب الٰهت یا امیر

مست از جام انا الله اند یکیک بنده‌ات | این شرابت داده محبوب الٰهت یا امیر

قدسیان بر آستانت جبهه سائی میکنند | الله الله احتشام و عز و جاهت یا امیر

آرزویم این که باشم بر در پاکت مقیم | سجده ها سازیم هر شام و پگاهت یا امیر

مهدی خود را بدرگاهت شها آورده ام | تا شود پر نور از فیض نگاهت یا امیر

ای گل تازه بهار بوستان مرتضیٰ
هست این پژمرده دل یحیی گیاهت یا امیر

ردیف الزاء المعجمه

بیا ای نور چشم حیدر امروز | بیا ای دلبر پیغمبر امروز

بیا ای دلبر پیمبر امروز | بیا ای ماه نیکو منظر امروز

بیا ای بوالعلا سوی نگاهی | بیا و حال زارم بنگر امروز

بیا ای ابن حیدر فتح الباب | غلامت هست حاضر بر در امروز

بیا ای بوالعلا انظر الینا ‌‌ — که دل در سینه دارم مضطر امروز

بیا و گلرخت خوناب ریزد — بجاے اشک از چشم تر امروز

بسر سوداے گیسوے تو دارم — ندانم تا چه آید بر سر امروز

خدا را روے خود بنما که جان است — زبون از روزهاے دیگر امروز

بیا و قامت طوبے مثالت — بپا کردیم شور محشر امروز

ز خاک آستان پاک سید — بحمد الله که دارم افسر امروز

بیا اے شاهباز اوج لاهوت
که یحیی هست بے بال و پر امروز

غلامم خویش را از لطف بنواز — بجمع بندگانش کن سرافراز

نهم آگه ز اسرار طریقت — دمی با خویشتن فرماے همراز

دلی دارم که در وصل خیال است — ز زنجیر خویشتن این خانه پرداز

بجز یاد تو اے مولاے کونین — من گمگشته را کس نیست دمساز

نیاز و عجز باشد شان عاشق — تو محبوب خدائی ناز کن ناز

تو در محبوبیت بے مثل و یکتی — نداری مثل یک پیغمبران باز

پرم اندر قفس بشکست لیکن — کند مرغ دلم سوے تو پرواز

فقیر آستان بو العلا را — ملائک می کنند اکرام و اعزاز

بروئے عاشق دلخستہ یحیی
در لطف و عنایت باز کن باز

بر جناب بو العلا داریم ناز — بی نیازم بے نیازم بے نیاز

سر بپائے بو العلا افگندہ ام — سرفرازم سرفرازم سرفراز

عاشقم قربان نام بو العلا — عشقبازم عشقبازم عشقباز

بر جمال بے مثال بو العلا — شمع آسا جان گداز و سرباز

چون رسم در حضرت تو یا امیر — پائے من بشکستہ و منزل دراز

خوار و زار از گردش گردون شدم — بندہ خود را بلطف خود نواز

حاجت خود را چرا آرم بلب — واقفی اے سید دانای راز

زالتفات خاص تو یا بو العلا — در غلامان تو دارم امتیاز

من بتو مانوس گشتم از ازل — دارم از غیر تو دایم احتراز

آتش عشق تو اے نور خدا — درون جانم فزودہ سوز و ساز

از نسیم لطف تو یا بو العلا — جان و دل را گشت حاصل اہتزاز

وصل تو باشد توان ناتوان — دوری تو رنج کاہ و جان گداز

اندر عقل و خرد بیگانه شو
با جنون و عاشقی ایدل بساز

راه توحید ست بیچون و خطر
نه نشیب ست اندران نه فراز

از عطائی بوالعلا ینجی دلم
پاک گردید از هوا و حرص و از

روز بذل و عطا بود امروز
در انعام وا بود امروز

بوالعلا نور دیده حیدر
در بر مصطفیٰ بود امروز

در بر خود گرفته سید را
شاه خیبر کشا بود امروز

این پسر وین پدر بهم شادند
بوالعجب ماجرا بود امروز

از جمال ابوالعلا حاصل
عید هم عید را بود امروز

هست امروز عید ما چه سبب
دیدنش عید ما بود امروز

با ادب دست بسته استاده
بر درش این گدا بود امروز

عیدگاه هست کوی سیدنا
کوی او جای ما بود امروز

متوجه بحال ما ست یکتا
شاه ما بوالعلا بود امروز

بوالعلا آشنای خویشم ساز
از دل و جان فدای خویشم ساز

در دلِ من هوائی شاهی نیست
ای شهِ من گدائی خویشم ساز

چند کثرت شود حجاب رهم
فارغ از ماسوائے خویشم ساز

از خودی ده رهائیم مولا
بیخودم از انائے خویشم ساز

ای بقربانِ تو دل و جانم
بیخود از جلوہائے خویشم ساز

رضی الله عنک مولانا
محو اندر رضائے خویشم ساز

قالب خاکیم از هدا است
خاکِ دولتسرائے خویشم ساز

عاشقِ خود برائے خود فرما
محو خویش از برائے خویشم ساز

همچو یحیی بشوق آمده ام
مستِ ذوقِ لقائے خویشم ساز

الصلوٰة والسلام اے بادشاهِ نیاز
محو حسنِ لایزالی عشقباز و مستِ ناز

کشتیِ نوح ست دامانِ تو ای رسول
بنده ات را چون فتد اندر تباهی یا جهاز

طی طریقِ حق ز جذبِ تو نمودم یا امیر
من نمیدانم نشیب اندر رهِ عشق و فراز

نسبتت فخر پیمبر بین که دل از فیضِ تست
همچو شاخِ گل ز تحریکِ صبا در اهتزاز

این شبیر حق باشد از مهر و کرم
کن پذیرا نذرهائے بندہ ای بنده نواز

بنده رشید هدی [illegible]
بخشش او را از کرم علم و ادب عمرِ دراز

السلام ای آنکه یحیی را دوامِ ذکرِ تو
هست احبابِ ذکر و فکر و ورد و تسبیح و ثنا

ردیف السین المهملة

یا ابا العلا ای خواجهٔ هر دو سرا فریادرس
ای اویسیِ علیِ مرتضی فریادرس

یا امیر ابن امیرِ بی نظیرِ قلعه گیر
جدِّ تو حاجت روا مشکل کشا فریادرس

تا بکی آه و فغان در درد بیت فناها کنم
طاقتم صبرم نباشد حالیا فریادرس

در عظیم آباد هستم بی سر و پا یا امیر
بر مزارِ خود مجاور کن مرا فریادرس

جز تو نبود حال پرسم ای شهِ عالی‌مقام
رحم کن بر حالِ زارِ این گدا فریادرس

هست جانم در فراقت بیقرار و مضطرب
بند برقع بر گشا رویم نما فریادرس

تا بکی نالم ز دستِ نفسِ ناهنجارِ خویش
از شکنجِ نفس کن یارا رها فریادرس

پای من بشکست منزل دور و ره پُر خطر
دستِ من گیر ای امیرِ رهنما فریادرس

آمدم بر آستانِ عالیِ تو مستغیث
کن عنایت بر منِ بیدست و پا فریادرس

من چرا در کارهای خویش درمانده شوم
نامِ تو مشکل‌کشا حاجت روا فریادرس

میکند در نظمِ یحیی عرضِ حالِ خویشتن

گوش کن اشارۂ پیر خدا فریادرس

جائے من در اکبرآباد است وبس — خاطر من دوستان شاد است وبس
شد فراموش از دل من غیر دوست — لذت و کیفیت یاد است وبس
اینکہ حاضر در حضور شہ شدم — ہمدمان از لطف امداد است وبس
بوالعلا از بسکہ شیرین کار ہست — پیر پیر شاہ فرہاد است وبس
از گذرگاہ جناب بوالعلا — این دل دیوانہ آباد است وبس
بر امید یک نگاہ یا امیر — عاشق دیوانہ افتاد است وبس

بسکہ خرسند است اے یحییٰ دلم
خاطر از قید غم آزاد است وبس

السلام ای کس من بیکس — السلام اے بداد یحییٰ رس
روزہا در فراق تو نالم — من شبہا نالہ شکل جرس
نظرے یا امیر بر حالم — یک نگاہ تو ہست ما را بس
خاکسارانہ در رہت بودن — منم وبس ہمین ہوا و ہوس
گرچہ ہر ہر ولی بود ذیشان — شان والائے تو ورائے قدس
عشق تو کرد با تعلقہا — آنچہ شعلہ ہمی کند با خس

هست بیچاره تو اسیر بلا
چون گرفتار وحشی بقفس

حضرت سیدنا در دو جهان ما را بس
آستانش نه همه کون و مکان ما را بس

گرچه بی تاب و توان گشته ام از دهر
نگه سیدنا تاب و توان ما را بس

پیر گشتیم و نکردیم عمل هیچ وسیلے
نگر آنجا نبود عشق جوان ما را بس

طمع از خلق بعشق تو ندارم زنهار
عشق تو سیدنا نفع رسان ما را بس

ما گدائیم و نداریم سر شوکت و شان
بو العلا خسرو با شوکت شان ما را بس

اگرم وصل تو یا شاه میسر نشود
در غم هجر همین آه و فغان ما را بس

گر بمستی شدم از جائی خودم [illegible]
نیست رنجی و غمی پیر مغان ما را بس

یا ابو العلا بهر خدا فریاد رس فریاد رس
بهر خدا یا ابو العلا فریاد رس فریاد رس

گشتم گرفتار بلا هستم به صد غم مبتلا
ای خواجه مشکل کشا فریاد رس فریاد رس

دارم و اندوهی غمناک پر درد و حزین
کن شاد جان زار را فریاد رس فریاد رس

از دین و دنیا رانده ام وز هر طرف وا مانده ام
ای سید [illegible] فریاد رس فریاد رس

آزرده ام از زندگی دارم ز خود شرمندگی
بنگر بسوی این گدا فریاد رس فریاد رس

از جامِ وحدت مست کن مستِ شرابِ بیهُت کن
ده بادهٔ اتقی آقا فریادرس فریادرس

در عرسِ خود امشب بیا بنگر تماشای مرا
ندرم بپذیر آکن شهها فریادرس فریادرس

مهدی غلام ابن الغلام بر درگهِ عرشی احتشام
آمد بامیدِ عطا فریادرس فریادرس

بیچیائی مسکینِ توام شیدا و غمگینِ توام
ای سرورِ حاجت روا فریادرس فریادرس

می عشقی چشیده ام که مپرس
بمقامی رسیده ام که مپرس

در رهِ عشق و عاشقی همدم
رنج و محنت کشیده ام که مپرس

از دو عالم نموده رم یکبار
آنچنان آرمیده ام که مپرس

از لبِ یار و رسرورِ آقا
حرف لفظی شنیده ام که مپرس

همچو موسیٰ زتابِ جلوهٔ او
بیخودانه تپیده ام که مپرس

پیر و پاکِ حضرتِ سید
خوش مقامی گزیده ام که مپرس

در جمالِ ابوالعلائیه
جلوهٔ خاص دیده ام که مپرس

ردیف الشین المثلثه

منم اندر جمالِ بوالعلا خوش
بود مارا جمالِ بوالعلا خوش

زرنج و راحت گیتی چه کارم — مرا باشد جمال بوالعلا خوش

مرا از تخت شاهی نیست مطلب — بود صف نعال بوالعلا خوش

تو ای واعظ بوعظ خویش خوش باش — بنزدم قیل و قال بوالعلا خوش

کمالات ملک ما را نباید — که هستم با کمال بوالعلا خوش

طلب در حضرت خود کرد ما را — تعالی الله تعالی بوالعلا خوش

بشورش حاملان عرش آیند — بمستی وجد حال بوالعلا خوش

بنا شد کار باطل ها همایم — بفرق من ظلال بوالعلا خوش

مبارک خوان جنت زاهدان را — مرا خوان نوال بوالعلا خوش

سنم دیوانهٔ پروانهٔ او — لقب ما را بلال بوالعلا خوش

فقیر بینوا ایجیائے مسکین
بسودائے جمال بوالعلا خوش

دلا بر آستان بوالعلا باش — جبین ساجد در آن حق نما باش

دل و جان کن نثار آل اطهار — فدائی اهلبیت مصطفا باش

مده از دست خود دامان حیدر — نثار جلوهٔ شیر خدا باش

چو مهدی شو غلام سید پاک — فدائی خاص آل عبا باش

موحد شو موحد شو موحد ... ولا مست صہبائے آنا باش

بجان کن اقتدائے سید پاک ... امام و رہنما و مقتدا باش

اگر داری ہوائے بادشاہی ... ولا بر درگہ سید گدا باش

اگر داری ہوائے وصل آن شاہ ... بیا و فارغ از حرص و ہوا باش

بکن حاجات خود تفویض سید ... وزان پس خلق را حاجت روا باش

بیا نہ پیر لوائے سید ما ... بجمع عاشقان صاحب لوا باش

غلام با وفا شو ہمچو سیدی

فدائے ابن سید با وفا باش

مہ و مہر ست تابندہ ز نورش ... بہر ذرہ بود نور ظہورش

عیان ہر سو جمال بوالعلا ہست ... نہ بیند ار کسی باشد قصورش

مگردان ز آستان بوالعلا رو ... کہ یکسان آمدہ نزدیک و دورش

بحسن خویش باشد بوالعلا مست ... تعالی شانہ تا زو غرورش

بحسن بوالعلا دیدم ہمان نور ... کہ موسی را نظر آمد بہ طورش

ز جام عشق او سرشار گشتم ... بماند تا دم محشر سرورش

بیا ہم نعمت کونین سیدی

نصیبِ من اگر گردد حضورش

بعشقِ بوالعلا هستیم مدهوش
می عشقش زند در سینه ام جوش

خبر از خویش و بیگانه ندارم
شراب عشق مطلق کرده ام نوش

سباش ایدل ز ذکر و فکر غافل
بیادِ بوالعلا کن نعره بخروش

بفیضِ بوالعلا هستم تونگر
زنم بر سیم و زر نعلین و پاپوش

بتو هر لحظه جانان همکلام ست
تو اے غافل چرائی پنبه در گوش

سرِ خود را چسان بردارم از شرم
که بارے از گنه داریم بردوش

سرا جوییم غیرِ خویش ستیے
نشانِ یار چون دارم در آغوش

فدائے بوالعلا کن ہستیِ خویش
چه هستی از مے ہو مستیِ خویش

بقدر و شوکتِ سید نظر ساز
مکن وا چشم خود بر پستیِ خویش

کنم زیر و زبر ارض و سمارا
زنم آہے اگر در ہستیِ خویش

وجودست و عدم ہر دو نمایان
تماشا ساز اندر ہستیِ خویش

کند ہر انچه خواهند اہلِ توحید
دلا در عالمِ سرمستیِ خویش

بر آمد از لبِ منصور انا الحق
چو شد مست از شرابِ ہستیِ خویش

بنقش گشتم از کونین آزاد
شدم یحیی ز فارغ دستی خویش

ای دل بر آستانهٔ سید فتاده باش / دستِ نیاز عجز به پیشش گشاده باش
با صد نیاز و عجز و بدرگاهِ بو العلا / کن عرض حاجتی با دل ایستاده باش
حرفِ دوئی ز صفحهٔ دل محو و خاک نما / بی نقش نقش بندی چو لوح ساده باش
آتش صفت مساز بآئینِ سرکشی / چون خاک در طریقِ فنا او فتاده باش
در شیوهٔ اهلِ عشق پسند از خویش را / بارے اگر سوار نباشی پیاده باش
صبر و قرار رسم و رهِ اهلِ شوق نیست / هر دم درین طریق تفکر زیاده باش

یحیی ز لافِ زهد و تقدس کناره گیر
رندے گزین و عاشق مینا و باده باش

ای دل ز جامِ عشق بذوق و سرور باش / از راهِ زهد و لافِ تقدس نفور باش
چشمی که حسنِ یار نبیند بهر طرف / آن دیده دیده نیست بگویش که کور باش
از جامِ عشق مست زناست باش و بس / فارغ دلا ز فکرِ شرابِ طهور باش
با بو العلائیان نشین قیل و قال کن / وز غیر این طریقهٔ پاکیزه دور باش
دیدم بیادِ چهرهٔ پر نورِ بو العلا / میگویمت که غرقهٔ دریائے نور باش

از پی بہ پی تجلی حسن و جمال ذات
از فرق تا قدم ہمگی رشک طور باش

خواہی اگر دلا کہ سلیمانیی گرتے
این پند یاد گیر کہ کمتر ز مور باش

در راہ عشق ہر چہ رسد بر سرت رسد
صد مرحلہ ز شکوہ گریز و صبور باش

از کثرت گناہ میندیش و غم مخور
امیدوار فضل خدائے غفور باش

گر غیر یار بگذرد اندر دل تو عور
این راہ عشق نیست مقرّ قصور باش

سیحی چنان مکن کہ شود حضور دل
غافل ز یاد شاہ مشو با حضور باش

تنہا بخوان ز عنایت بر آستانہ خویش
کہ بسکہ خوار و زبون گشتہ ام بخانہ خویش

چو صعوہ کہ بود بستہ بال و پر بقفص
ہمی طپم بفراقت در آشیانہ خویش

ز بسکہ در تو فنا ساختیم ہستی خود
نماند فرق میان تو و میانہ خویش

ز بسکہ آتش عشقت فروخت در جانم
چو شمع سر بفلک میکشد زبانہ خویش

تو باش جلوہ نما در لباس معشوقے
منم کہ نگذرم از طرز عاشقانہ خویش

شنو بگوش عنایت چو این دل نالان
بہ بزم تو بسراید شبی ترانہ خویش

حدیث و ذکر تو باشد کہ گفتہ سیحی
بنہ ز راہ کرم گوش بر فسانہ خویش

ای رخت خوش زلف تو خوش قدِ رعنای تو خوش
راست میگویم ای خوشخو سراپای تو خوش

راضی شادم بہر طرزے کہ سازی التفات
آنکہ باشد گفتگویت خوش ہم ایمای تو خوش

جلوۂ تو آشکار و نہان بینم و بس
آنکہ اظہار تو خوش در پردۂ اخفای تو خوش

ہست در میخانۂ توحیدِ تو شکر است
سیدی صہبای تو خوش جام و مینای تو خوش

یاد میسازم بہر لفظ ای امیرِ بے نظیر
آنکہ القاب تو خوش دلکش ہست و اسمای تو خوش

بہر ما ستان نباشد جائیکہ دیر و حرم
آنکہ از دیر و حرم ما را بود جای تو خوش

نغمہ ہایش بشنو از راہِ کرم تحسین نما
این غزل را سیدی گفتست بیحای تو خوش

حاضر شدم بعرض امیرِ کبیرِ خویش
مولائے خویش مالکِ خویش و نصیرِ خویش

دستی نہاد بر سرِ من از سرِ کرم
قربان بندہ پروریِ دستگیرِ خویش

یا بو العلا نگاہِ عنایت کن از کرم
سوی مریدِ خویش و فقیرِ حقیرِ خویش

جدّ تو مصطفےٰ پدرت شاہِ ہل اتیٰ
واللہ یا امیر نداری نظیرِ خویش

بشکن زبیخ خیبرِ شرک و عدو ما
از نسبتِ علی شہِ قلعہ گیرِ خویش

در مصحفِ تو ان مع العسر یسرا
از عسر دہ نجات بلطفِ یسیرِ خویش

ما را حوالہ گاہ نباشد بجز در ت
سوئے تو آمدست گریز و گزیرِ خویش

آزاد کن ز هر غم و تکلیف بنده را ‌‌ ‌ کن از نگاهِ مهر مرید و اسیر خویش

یحیی اگر شهان گدایی من آرزو کنند
مارا ابو العلا چو بگوید فقیرِ خویش

ردیف الصاد المهملة

سازد دلم بیادِ تو شاها مدام رقص ‌‌ ‌ چون رندِ مست کو کند از دورِ جام رقص
از گردشِ نگاهِ تو گر مست میشوم ‌‌ ‌ گه میکنم بشوخیِ طرزِ کلام رقص
بر یادِ قد و زلف و دهانِ تو ای نگار ‌‌ ‌ سازم بخواندنِ الف و میم و لام رقص
برکش نقاب پرده بر انداز یا امیر ‌‌ ‌ مستان همیکنند بدورِ خیام رقص
مستان چنان خوش اند که بر نامِ تو کنند ‌‌ ‌ وقتِ صباح مستی و هنگامِ شام رقص
بی پرده دیدِ حسنِ تو خورشید هم کنند ‌‌ ‌ بر طاقِ گنبدِ فلکِ نیلفام رقص
بی پرده هر که دید رخِ پاکِ تو کند ‌‌ ‌ سازد مدام چون منِ مسکین غلام رقص
مستانِ عشقِ سیدنا راست طرفه حال ‌‌ ‌ مستی قدم قدم بود و گام گام رقص
در عرس دیده ایم تماشا که مے کنند ‌‌ ‌ بر نامِ پاکِ سیدنا خاص و عام رقص
بیند اگر جمالِ تو عسریان چها کنند ‌‌ ‌ آنکس که میکند بسلام و پیام رقص

ای دل چرا فسرده بعزلت نشسته
بر نام پاک سید عالیمقام رقص

دل اندرون سینه بیاد توی طپید
چون تیغ کو کند بدرون نیام رقص

یحیی که بود محو سلام تو روز و شب
امروز میکند بعلیک السلام رقص

ردیف الضاد المعجمة

نیستم از جنت و طوبی غرض
هست ما را زان شه والا غرض

با جناب بوالعلا داریم کار
با کسی باشد دلا کس را غرض

زود بی پرواشوی از این و آن
داری ار زان یار بی پروا غرض

ما و اشک و دیده و سوز جگر
نه ز سرما و نه از گرما غرض

بیغرض حاضر حضورش شده ام
کی رسد کس اندر انجا با غرض

جز تو نبود یا امیر دستگیر
مطلبی گر هست ما را یا غرض

بوالعلا بر حال یحیی کن نظر
با تو دارد بنده ات یحیی غرض

ردیف الطاء المهملة

دارم بہ امیر ابو العلا ربط | کین ربط دہد بمصطفیٰ ربط
از روز الست و یوم میثاق | با سیدنا بود مرا ربط
ربطم بتو ہست امر لازم | چون آمدہ در شہ و گدا ربط
با سیدنا شود تعلق | چون قطع کنے ز ما سوا ربط
بر من نظر کرم ضرور ہست | آمد با فرع اصل زار ربط
دارند ہمہ ابو العلائے | از سر طریقۂ آنا ربط

باہمہ سے عتقب از یحییٰ
دارد دل عشق آشنا ربط

ردیف الظاء المعجمہ

چنان بود بخیال تو جان و تن محفوظ | کہ بلبلی بہوائے گل و چمن محفوظ
شمیم زلف تو پنہان بجیب آوردست | صبا چنین کہ رسیدست از ختن محفوظ
دماغ ماست معطر ز بوئے پیرہنت | کجا شود دلم از نکہت سمن محفوظ
نہ ہمچے کہ فزاید ہوائے عشق ترا | جہان شود دل شوریدہ در وطن محفوظ
ہمیشہ نعت جناب ابو العلا گویم | کہ تا شوند ازین ذکر پنجتن محفوظ

چو در چمن غزلِ مدح بو العلا خواندم
شدند بلبل و گل اہلِ انجمن محفوظ

اگر نہ لذّتِ عشقِ ابو العلا باشد
کجا شود دلِ یحییٰ ازین سخن محفوظ

رویف العین المہملہ

ز شب تا صبح ریزد چشمِ من دمع
ندیدم آن رخِ روشن تر از شمع

جناب بو العلا از نسبتِ خود
دلِ دیوانۂ من ساخت پُر لمع

کجا غیرِ تو گنجد در دلِ من
نمودم جملہ اش از دل قلع و ہم قمع

کنند ذکرِ تو شاہا بندۂ تو
بہر بزم و بہر مجلس بہر جمع

کلامت ہست یحییٰ بسکہ دلکش
نیامد این چنین اشعار در سمع

من غلامِ بو العلایم شانِ من باشد رفیع
مستفیض از فیضِ او آمد ہر شریف و ہر وضیع

این ہمہ پاک از عنایت لطف فرمایدمرا
روزِ محشر در جوارِ بو العلا جائے منیع

نسبتِ پاکِ جنابِ بو العلا دارم بدل
ہستم اندر قطعِ راہِ عشق چالاک و سریع

من نترسم از گناہِ بے حسابِ خویشتن
حق غفور و مصطفا و بو العلا باشد شفیع

ای بہارِ باغِ امکان چہرۂ رنگین شما
بی گلِ روی تو باشد چون خزان فصلِ ربیع

حالِ من کس نشنود کس ننگرد سوی زمن
بشنو و بنگر ز رحمت ای بصیر و ای سمیع

جلوہ فرما و قدم رنجہ بکن تشریف آر
خانۂ دل منزلِ خاصت شہا باشد وسیع

اندران بقعہ کہ باشد مرقدِ پاکِ شما
گر بیابم جا بود از بہرِ من ارضِ بقیع

ہست یحیی اندرین دیوان نعتِ بو العلا
ہر رباعی ہر غزل ہر قطعہ بی مثل و بدیع

دور از شمعِ جمالت اشک ریزانم چو شمع
عاقبت در ہجرِ تو شاہا رود جانم چو شمع

ای گلِ رعنا ز سوزِ عشقِ تو شام و سحر
گاہ نالان شکلِ بلبل گاہ گریانم چو شمع

آتشِ داغِ غمِ عشقِ تو ای خورشید رو
کردہ است از فرق سر تا پای تابانم چو شمع

سوزم و گریم ز شب تا صبح استادہ بپا
این بود با حضرتت ای شہ عہد و پیمانم چو شمع

تا فتد عکسِ جمالِ روشنت ای برقِ طور
بس ہمین ارو تمنا جانِ ویرانم چو شمع

از عظیم آباد باشد آمد و رفتم مدام
گہگہی در بزمِ تو من نیز مہمانم چو شمع

سوزِ عشقِ بو العلا از لفظِ النظم میچکید
گشت یحیی پرضیا اوراقِ دیوانم چو شمع

ہر شب از دردِ فراقت میگدازم ہمچو شمع
دور از شمعِ رخت در سوز و سازم ہمچو شمع

هر کجا بینم جمالِ تو شوم پروانه اش
من ز دیر و کعبه شاها بی نیازم همچو شمع

مطلعِ از همتِ مردانهٔ پروانه ام
واقفی یا بو العلا از جمله رازم همچو شمع

خویش را پروانه کردم بر جمالِ بو العلا
شد بزمِ عشقبازان امتیازم همچو شمع

خویشتن را میگدازم تا که فانی میشوم
در رهِ عشق و محبت یکه تازم همچو شمع

دور از شمعِ جمالِ بیتاب بو العلا
اشکِ چشم افشان بشبهای درازم همچو شمع

دیر و کعبه هست یکسان در نگاهِ عاشقی
نیست از شیخ و برهمن احترازم همچو شمع

هر چه آید در طریقِ عاشقی آید بسر
خوفِ جانم نیست شاها سر ببازم همچو شمع

شکرِ حق در بزمِ جانبازانِ سیّد بو العلا
همچو سیمای فدائی سرفرازم همچو شمع

ردیف الغین المعجمة

گشت دیوانهات از دنیا و عقبی فارغ
عاشقِ زارِ تو شد از همه سودا فارغ

تا مرا بر درِ تو جاے کرامت کردند
گشتم از آرزوے جنّت و طوبی فارغ

جز تمناے تو شاها بنود هیچ سرے
دلِ دیوانه شد از جمله تمنّا فارغ

تا مرا لذّتِ دردِ تو عطا کرد خدا
شدم از فکرِ دوا منّتِ عیسی فارغ

نه بدنیا المی دارد و نه در دین رنج
عاشقِ زارِ تو باشد بهمه جا فارغ

بو العلا سیّدنا از کرم و لطف لبان
از همه درد و الم خاطرِ یحیی فارغ

ردیف الفاء

ای میر ابو العلا پسرِ شحنهٔ نجف
بهرِ بشارت آمده ام نقدِ دل بکف

بر آستانِ پاکِ تو آورده ایم رو
بسیار وقتِ من شده دور از دوست تلف

عمرِ عزیزِ خویش نمودیم رایگان
اکنون کنم بحضرتِ تو عذرِ ماسلف

از دیده ام روان گهرِ اشک دایم است
دل چاک چاک شد زغمِ هجر چون صدف

دارم امید از نگهِ پاکت یا امیر
تا حسنِ دلربائی تو بینم بهر طرف

از خلعتِ قبول سرم سرفراز کن
یا واسع العطاء و یا صاحب الشرف

ساقی و تا زدهد یکپیاله بینوا
استاده اند بر درِ تو جمله صف بصف

با جناب بو العلا دارم شغف
گشت دل از تیرِ عشقِ او هدف

نیست غیرِ بو العلا در دیده ام
حسن و سازم تماشا هر طرف

دارم اندر سینه نورِ بو العلا | این سخن گویم بسو گند و حلف
در جنابِ بو العلا عشق و ولا | مطلبِ من باشد از شاهِ نجف
بر درِ سید گدائی کن کہ ہست | شوکتِ شاہانہ پیشِ او اخف
من فقیرِ آستانِ سیدم | دولتِ دنیاست پیشم چون خذف
ہر کہ دارد نسبتِ پاکش بدل | یافتہ لذت ز سرِ من عرف
اکبرآباد ست جائے عشرتم | در عظیم آباد عمرِ من تلف

قطعہ

روزِ محشر الستادہ چون کنند | انبیا و اولیا را صف بصف
من بخیلِ عاشقانِ بو العلا | شادمان فرحان رسم از یکطرف

شعرِ یحییٰ در جنابِ بو العلا
گر قبول افتد زہے عز و شرف

حسنِ ابو العلا متجلی ست ہر طرف | پوشیدہ نیست ظاہر و پیداست ہر طرف
ہر ذرہ ہست مظہرِ حسنِ ابو العلا | تابانِ جمالِ سیدِ والاست ہر طرف
سترِ انا الحق از لبِ ما موج می زند | منصور وار غلغلۂ ماست ہر طرف
در دوریِ تو آنقدر اشک گریستیم | کز اشکِ دیدہ دامنِ دریاست ہر طرف

کس خندہ نیما ید و کس گریہ میکند
در کوئی دوست طرفہ تماشاست ہر طرف

حسنی کہ بود در پس صد پردہ محتجب
با تمایت بطون ہویداست ہر طرف

شاہا ز مدح گستری تو کہ کار اوست
شور کلام دلکش یحییٰ است ہر طرف

ردیف القاف

دارم بہ ابوالعلا تعلق
جان در رہ او کنم تصدق

جنت در آنجناب باشد
واعظ تو مدہ مرا تملق

در ما و ابوالعلا دوئے نیست
بگذر ز طریقہ تفرق

دارد دل عشقباز شیدا
با حضرت بوالعلا تعشق

یحییٰ مائیم ابوالعلائی
درمن نگر از سر تعمق ؎

عاشق حق اگر تراہست سر وصال حق
حسن ابوالعلا نگر آئینہ جمال حق

گرچہ بمثال حق ولا ہست محال مطلقا
لیک جمال بوالعلا ہست بحق مثال حق

مظہر حسن مصطفیٰ جلوۂ شان مرتضےٰ
سیدنا ابوالعلا آئینہ کمال حق

حسن و جمال شاہ ما ہست جمال حق نما
عز و جلال بوالعلا دبدبۂ جلال حق

سیدنا ابو العلا ہست حبیب کبریا — ہست خیال او ولا آئینۂ خیال حق
مست شدم ازانکہ شدم عاشق بو العلا شدم — جوش زند ز سینہ ام قال صحیح قال حق

نام من ست نام او ہستی من ز جام او
نطق من از کلام او حال من ست حال حق

خوش آفریدہ اند مرا از برائی عشق — سازم چرا نہ جان و دل خود فدائی عشق
محبوب مصطفیٰ و علی سید بو العلا — باشد بنزد اہل صفا مدعائے عشق
از نور ہم اقتباس کنند مہر و مہ ضیا — پر نور کردہ اند دلم از ضیائے عشق
توحید ناب در دل او جوش می زند — ہر کس کہ میشود بخدا آشنائے عشق
آنگاہ ہیچکس نشدہ جز ابو العلا — از ابتدائی عشق و ہم از انتہائے عشق
بیچون و بیچگون بود اسرار عشق حق — عشق ست ہستی محض خدائی عشق
در بحر ہستی ست ہمین عشق موج زن — باشد بیان سر انا الحق انائے عشق
عالم تمام جلوۂ عشق ست و ہیچ نیست — نبود بچشم اہل حقیقت سوائے عشق
دارد امام اہل صفا شاہ ابو العلا — بر سر کلاہ وحدت و در بر قبائے عشق
از من کجا حساب کتابت دو ستان — آئیم روز حشر بزیر لوائے عشق

سلطان بحر و بر و شہ انس و جن بود

یحییٰ غلامِ سیدِ پاک و گدائے عشق

ولا بیا و بنہ گوش بر فسانۂ عشق
چہ لذت ست بگفتارِ عاشقانۂ عشق

چہ سحر بود نہان در نگاہِ آفت خیز
ز خود ربود مرا چشمِ جادوانۂ عشق

چرا نہ نسخۂ اکسیر خاکِ من گردد
منم کہ سرمہ کنم خاکِ آستانۂ عشق

چرا نہ نشاءِ توحید در سرم باشد
منم کہ مست شدم از مئی شبانۂ عشق

ز فیضِ سیدنا بوالعلا شدم پر نور
ز راز وحدت و اسرارِ عارفانۂ عشق

ز راہِ محبتِ آلِ عبا بکف آمد
چو وا بجذبہ نمودم درِ خزانۂ عشق

سفر ست ز سرِ دقیق مکر اللہ
ولی بفہم نیاید دلا بہانۂ عشق

ز سترِ مجلسِ نور و زمی شدم آگاہ
ہزار حیف نماندیم در زمانۂ عشق

صدائے انّی انا اللہ بشنو یحییٰ
اگر نہی دمی گوش بر ترانۂ عشق

اے از وجودِ پاکِ تو شد انتظامِ خلق
وابستہ با تو حضرتِ حق کردہ کامِ خلق

عالم بذاتِ پاکِ تو قائم بود شہا
از دولتِ وجودِ تو شد انتظامِ خلق

گر نامِ پاکِ تو نبود در میانِ شہا
از صفحۂ وجود شود محو نامِ خلق

عشقت بود حلال و ہمہ بہرِ من حرام
نبود مرا غرض ز حلال و حرامِ خلق

فرزندِ مصطفائے و دلبندِ حیدری — کس نیست غیرِ تو کہ شود اوامامِ خلق

ای پنجہ تو پنجہ شیرِ اہلبیت — دادہ بدستِ قدرتِ تو حق زمامِ خلق

مولا بیا دہ نقش آزاد کن زغیر

یحییٰ خویش را بہ ہای زدم طلق

سلام ای بوالعلا اے رحمتِ حق — سلام ابوالعلا اے لطفِ مطلق

وجودت اصل و دیگر فرع آمد — وجودت مصدر و کونین مشتق

وجودت مطلبِ لولاک آمد — دو عالم از ظہورت یافت رونق

گلِ نورستۂ گلزارِ توحید — دُرِ نایاب دریائے انا الحق

اشارتہائے تو مفہومِ معنے — لبِ لعلت بود قرآن الناطق

شود از جنبشِ لعلِ لبِ تو — مفصل مجمل و مفہوم مغلق

فرس در عرصۂ توحید راندند — تو مرکب راندۂ از جملہ اسبق

تو لی و غیرِ تو و اللہ نبود — ہمین معنی شدہ بر من محقق

ز طوفانِ بلا خیزِ حوادث — بتائیدِ تو سالم ماند زورق

قطعہ

بدرگاہِ تو یحییٰ ئے تو آمد — دل از غم ہمچو ماہِ شقا فتہ شق

رہان یا سیدی از لطفِ مجید
ورا از قید زرق و دام تقلید

سلام ای شاہ والا کے انا الحق — دُرِ نایاب دریائے انا الحق
خمارِ کثرتم رنجور کردست — بدہ جامی ز صہبائے انا الحق
بدہ جامِ مئے اسے تن انا اللہ — شوم تا مست و شیدائے انا الحق
بدورت ای سفیرِ اقلیم توحید — بہر سو ہست غوغائی انا الحق
نیایم پیشتر رہ در کوئے وحدت — سرِ ما و کجا پائے انا الحق

سوئے یحییٰ بیا و جلوہ بنما
الا اے سرورِ عنقائے انا الحق

ای مستِ مئی علمِ حق از جامِ انا الحق — یک قطرہ بمن ہم کہ بود نامِ انا الحق
در خلوتِ تاریک دوئی چند نشینم — بنما رخِ پر نورِ خود از بامِ انا الحق
با ہستیِ توحید اگر عشقِ تو بنود — فارغ نشود ذمہ ام از دامِ انا الحق
گر جذبہ عشقت بود در دلِ سالک — حاصل چہ شود از طمعِ خامِ انا الحق
پروانہ روی تو شدم چون نظر آمد — در جلوہ روئے تو دلارامِ انا الحق
آغازِ انا الحق شغفِ خاص تو ہست — عشقِ حسین آمد انجامِ انا الحق

دیدنِ رخِ پر نورِ حسین از مددِ تو | در مشربِ من آمده اتمامِ انا الحق
امروز بود عرس و شبِ وصلِ تو با دوست | کن عامِ شها جلوه به انعامِ انا الحق

یحیی که ز قیدِ دو جهان آمده آزاد
گردید اسیرِ تو درین دامِ انا الحق

ردیف الکاف

نورِ نبی و علی شاه سلام علیک | والیِ جمله ولی شاه سلام علیک
اصلِ اصول آمدی نورِ بتول آمدی | سرِّ رسول آمدی شاه سلام علیک
آیهٔ رحمت توئی نورِ هدایت توئی | سرِّ سیادت توئی شاه سلام علیک
سرِّ هویت توئی عینِ انا بیّنی | صورتِ وجه اللهی شاه سلام علیک
از همه مطلق توئی مصحفِ ناطق تو | سرِّ انا الحق توئی شاه سلام علیک
مبتدی راهِ تو بندهٔ درگاهِ تو | به بود از منتهی شاه سلام علیک
سیدنا بوالعلا عاشقِ تو خود خدا | مثلِ خود است خود خودی شاه سلام علیک
فیضِ تو در سینه ام روی تو آئینه ام | هر چه که بینم توئی شاه سلام علیک
روی تو شمس الضحیٰ وجه بدر الدجیٰ | از تو دلم منجلی شاه سلام علیک

مہی عیسیٰ نفس پاک ز ہر مرض و ہوس
از تو بود مہتدی شاہ سلام علیک

بر تو نماید سلام عاشق تو صبح و شام
تو کہ جوابش دہی شاہ سلام علیک

ای شہ با عزّ و جاہ جانب یحییٰ نگاہ
کز تو بود ملتجی شاہ سلام علیک

بسویم کن نگہ یا سید پاک
منم زار و نزار یا سید پاک

مریداریم اے خضر طریقت
بجز سوئے تو رہ یا سید پاک

تو بیشک مظہر شان غفوری
منم غرق گنہ یا سید پاک

بیابی گرسنے بینی بسویم
خدارا کن نگہ یا سید پاک

بوجہ اللہ چوت دیدم جمالت
چہ بینم مہر و مہ یا سید پاک

کن اشعار مرا از لطف مقبول
کہ باشد از دلہ یا سید پاک

بدرگاہ تو حاضر گشت یحییٰ
بایں روئے سیہ یا سید پاک

المدد یا سیدی روحی فداک
گشتہ ام از درد و رنج و غم ہلاک

دستگیرا دستگیری کن ز لطف
پائے من افتادہ است اندر مغاک

قطع کی بے عون تو چون گردشہا
وادی عشق ست از بس ہولناک

تا نمی بینم رخ پر نور تو
کی توان دیدن بشوخی بر جهت
بر امیدت هرچه می خواهم کنم

میشود در جان سوزانم تپاک
سید حسن تو باشد نور پاک
نیست ما را از کسی والله باک

دوستان دارند این دیوان نکو
چون رود بیجا ئے دیوانه بیباک

شها سیدا عید قربان مبارک
مبارک نبی و علی را تو باشی
مبارک ترا در خودی خودنمائی
بگیر انچه خواهی ز شاه رسالت
مبارک مبارک مرا قرب با تو
بهیچ حاجیان نه مشغول امروز
شها عید اضحی بود در روز اتمام
ولا ابو العلا است سوی تو ناظر
مبارک نصیب بدرگاه سید
... توافق تصافح تعانق

ترا وصل تازه بجانان مبارک
ترا احمد و شیر یزدان مبارک
تماشائی مطلق بهرشان مبارک
ترا ناز شاه مردان مبارک
مبارک ترا وصل رحمن مبارک
مراد رجال تو ای جان مبارک
سجال ... خسته احسان مبارک
پی درد جان تو درمان مبارک
ولا سید پاک سلطان مبارک
بمحبوب حق نور ایمان مبارک

ببزم تو بیچارۂ مداح آمد
شہا این فقیر غزلخوان مبارک

نائب مصطفیٰ سلام علیک — دلبر مرتضیٰ سلام علیک
مظہر کبریا سلام علیک — نور ذات خدا سلام علیک
جلوۂ حیدر حسین و حسن — حضرت بوالعلا سلام علیک
بہر عرض نیاز آمدہ ام — ای شہ اولیا سلام علیک
در طریق تو ہست بے کیفی — مست انی انا سلام علیک
گذرم دہ بکوے الا اللہ — دار ہانم ز لا سلام علیک
بر درت آمدیم حاجتمند — شاہ حاجت روا سلام علیک
مشکل افتادہ است درکارم — شاہ مشکلکشا سلام علیک
دردمندم علیل و رنجورم — از کرم کن دوا سلام علیک
عاشق نامت از ازل ہستم — عشق ما را فزا سلام علیک
ہست سہو و خطائی من مولا — بر امید عطا سلام علیک
یا وفایم غلام جانبازم — مظہر بوالوفا سلام علیک
تشنۂ آب رحمتم چو صدف — ای دریا سخا سلام علیک

ردیف کاف فارسی

یا بوالعلا ز بختِ بدِ خود شدم بتنگ
در غیرِ تو مدد طلبی هست عار و ننگ

جائیکه او فتاده ام اے ابن مرتضیٰ
گویا که هست قید اذیت ز فرنگ

آب از سرم گذشت بفریاد زود رس
یا شاه الغیاث نباید کنون درنگ

یا بوالعلا بداد من خسته رس که چرخ
در خونِ من ز دست برافتاد خدنگ

مائیم و عشق مذهبِ عشق ست دین ما
واعظ تو خواه صلح بمن ساز خواه جنگ

رنگین برنگ خاص خودی صبغة الله
ده ز آب رنگ خویش مرا نیز آب رنگ

یحییٰ ز آستانهٔ تو دور میبرند
از بیقراری دلِ دیوانه سر بسنگ

ردیف اللام

پرده برداری امیر خوش خصال
زود بنما از کرم ما را جمال

اے ابو الحسن علیِ مرتضیٰ
بوالعلا اے ابن شیرِ ذی الجلال

گاہی در دورے و مہجوریت
جانِ این بیچاره گشت رنج و ملال

در سرِ من نیست جز سودای تو
غیر خیالِ تو ندارم خیال

عاشقِ روئے شمائیم از ازل	یا فتم فیضِ محبت از بلال
هر کسی خواهد مرادِ خود ز حق	حبِّ تو از حق کنم شاها سوال
خوشتر از شاهیست گر در مجلست	جام را بخشند در صفتِ مغال
شاهِ من ماهِ من اندر هجرِ تو	این گدا گردید لاغر چون هلال
حسن وجه الله بالله العظیم	در رخت دیدم علی وجه الکمال
من سگِ درگاه میخواهم ز تو	لقمهٔ یا شاه از خوانِ نوال
کن بسوئے ما توجه یا امید	در هم و بر هم زلبس داریم حال
گرچه می پوشم کلاهِ چار ترک	ترکِ عشقِ تو بود از ما محال
صبر کن ای جانِ مضطر صبر کن	ای دلِ غمدیده در هجرش منال
بو العلا از غایتِ لطف و کرم	نزدِ خود خواند ترا گوید تعال
دانکه هرگز دهانِ قال و قیل	درسِ علمِ عشق باشد جمله حال

قطعه

کرد بیچاره بر درِ پاکت نثار	خان و مان و دین و ایمان جان و مال

بر امیدِ آنکه روزے از کرم
جان دهی ویرا تو در بزمِ وصال

بوالعلا سر گروہِ اہلِ قبول — فخرِ اسلام سے دینِ رسول

بوالعلا نائبِ رسول اللہ — بوالعلا جانشینِ زوجِ بتول

ہست باران رحمتے کہ نمود — ز آسمانِ عطا و جود نزول

ہست مقبولِ مصطفیٰ و خدا — ہر کرا ساخت بوالعلا مقبول

چشمِ حق بین بوالعلا را ساخت — کحلِ ما زاغ و ما طغیٰ مکحول

حب و عشقِ ابوالعلا دارم — از خدا و نبی کبیرا مامول

شغلِ ذکرِ ابوالعلا دارم — من در روز و شب درین مشغول

صرف کن عمرِ خود بعشقِ امیر — نیست در عشقِ علت و معلول

خوش بعشقِ ابوالعلا گذران — بگذر از ہوا و حرص و فضول

بنگاہے مرا بکن خرم — چند باشیم یا امیر ملول

یا امیر کبیر کن ما را — بنگاہے ز اہلِ قرب و وصول

یادِ تو باعث سنت در دلِ من — علم رسمی تمام یافت ذہول

شد لقائے ابوالعلا شبے

للہ الحمد در منام حصول

ای ز یادِ تو بود آرامِ دل — ہست در کامِ تو مخفی کامِ دل

باده وصل خودم دار اچشان — تا بکی لب تشنه ماند جام دل

حاجت دام و قفص نبود مرا — تا بگیسوی تو باشد دام دل

خانه تاریک جان پر نور کن — جلوه فرما ماه حسن بر بام دل

قدر خانه قدر مهمانانه است — می نمایم زین سبب اکرام دل

درنگاه السقفس پوشش شد — دوستان آخر چه شد انجام دل

باش ای یحیی فدای بو العلا
عشقبازی آمده اسلام دل

یا بو العلا کنیم فدای تو جان و دل — زیرا که داده اند برای تو جان و دل

ای سرور زمان و زمین رو خود نما — دارند اشتیاق لقای تو جان و دل

یا شاه حظ لذت توحید یافته — از یک نگاه هوشربای تو جان و دل

بنود بکوی ملک الموت اگر گذر — خود سوی تو روند برای تو جان و دل

کی از طواف کعبه تسلی شود مها — دارد چو عزم طوف سرای تو جان و دل

هر جا که مرضی تو بود جلوه ده شها — باشد مقام و منزل جای تو جان و دل

سازد مدام با همه عجز و نیاز و شوق
یحیی صفت سپاس ثنای تو جان و دل

ای رخت مظهر الله جمیل — هست پروانهٔ رویت جبرئیل

گشت رنجور دلم از تپ هجر — ای لب لعل تو درمان علیل

درد من بر تو عیانست عیان — نیست محتاج بشرح و تفصیل

همچنان عشق تو گیرد ما را — منصب عاشقی تست جلیل

میکند ذکر تو مایل سوی حق — هست تقریر تو سر تنزیل

یافتم راه مقام وحدت — عشق تو گشت درین راه دلیل

سیدی زنده جاوید شدم — گشتم از تیغ نگاه تو قتیل

در ید قدرت تو روحم هست — کی زند دست من عزرائیل

دعوی خلقت تو کس چکند — تو خلیل اللهی و ابن خلیل

کار دایم همه تفویض بتو — انت لی خیر نصیر و وکیل

هست مداح تو بیچاره هر چند
قوت ناطقه‌اش گشت کلیل

ای امیر العلا از من سلامی کن قبول — نور ذات کبریا از من سلامی کن قبول

جانشین مصطفی از من سلامی کن قبول — وارث شیر خدا از من سلامی کن قبول

از برای مصطفی و مرتضی و سیده — از برای مجتبی از من سلامی کن قبول

از برائے سیدِ گلگون قبا شاہِ شہید
ای وصیِ مرتضیٰ از من سلامی کن قبول

بہرِ زین العابدین و باقر و جعفر امام
بہرِ موسیٰ و رضا از من سلامی کن قبول

ہم تقی و ہم نقی ہم عسکری ہم مہدی اند
شافعم این چار را از من سلامی کن قبول

از برائے غوث اعظم شیخ عبد القادرم
رحم کن بہرِ خدا از من سلامی کن قبول

از پئے خواجہ معین الدین شاہِ اولیا
شو معینِ شہا از من سلامی کن قبول

از پئے خواجہ بہاؤ الحق محمد نقشبند
خواجہ مشکل کشا از من سلامی کن قبول

از پئے نور العلا فیض العلاؤ ماجدم
از پئے تاج العلا از من سلامی کن قبول

جملہ اولادِ ترا در حضرتت آرم شفیع
استجب ھذا الدعا از من سلامی کن قبول

از برائے شاہِ وجیہ اللہ پیر و مرشدم
نورِ وجیہ اللہ نما از من سلامی کن قبول

این شبِ عرسِ تو باشد جلوہ فرما یا امیر
مرحبا یا مرحبا از من سلامی کن قبول

بر درت یا سیدی آوردہ ام لختِ جگر
عمر و اقبالش فزا از من سلامی کن قبول

ہمچو یحییٰ بر درت با صد تمنا آمدم
ای امیرِ خوش لقا از من سلامی کن قبول

السلام ای بو العلا محبوبِ اللہ و رسول
رونقِ باغِ وجود و گوہرِ تاجِ قبول

ز آسمانِ جود آن ابرِ کرم ہستی کہ تو
کردہ بر عاشقانِ سوختہ شاہا نزول

علمِ تو بعلمِ محض ریادِ تو بحیرت وصوت
بس ہمین باشد حصول بس ہمین آمد وصول

ساعتی مشغول دریادت نگشتم یا امیر
منقضی عہدِ شبابم گشت در حرص و فضول

ہست امشب عرسِ تو آوردہ ام عجز و نیاز
کن بلطفِ خود قبول از بہرِ سبطین و بتول

بر درِ خود از کرم جایم عطا کن یا امیر
چند باشم در عظیم آباد غمناک و ملول

آمدہ بر درگہت یحییٰ ے تو یا ابو العلا
مطلبش در حضرت باشد ہمین حرفِ قبول

السلام ای گلِ خوش رنگ زگلزارِ رسول
چکد از چہرہ نورانیت انوارِ رسول

ہرچہ از ذاتِ ہمایونِ تو گردد ظاہر
ہمہ اعجازِ نبی ہست ہمہ آثارِ رسول

جز تو یا سیدِ ناکیست کہ داند بخدا
رازِ توحیدِ اتا مطلبِ اسرارِ رسول

ای ولاے تو خدا فرض نمودہ بر ما
کرد این نکتہ بیان لعلِ شکربارِ رسول

ہست تقریرِ تو تفسیرِ حدیثِ نبوی
کہ کند جز تو بیان مطلبِ گفتارِ رسول

آمدم بر درِ والای تو ای سرورِ دین
باریابم ز لطفت تو بدربارِ رسول

دور از صحبتِ ناجنس مرا دار شہا
پی اصحابِ نبی و پی انصارِ رسول

عمر بگذشت بکرم ساز دراز از سر مہر
سیدی از پی ذریتِ اطہارِ رسول

آمدہ بر درِ والای تو یحیای حزین

بندۂ خاصِ تو پروردۂ سرکارِ رسولؐ

یا بو العلا سلامِ منِ زار کن قبول | تسلیم این گدائی گنہگار کن قبول

بر استانت آمدہ ام بہر بندگی | این آرزوے بندۂ بیمار کن قبول

عجز و نیازِ بندہ لوجہ اللہ الکریم | ای نورِ چشمِ خواجۂ احرار کن قبول

این سکر و ذوق و مستیِ خود میکنم نثار | ای از مئی انا شدہ سرشار کن قبول

صد بار کردہ ایم سلام و ہمی کنیم | از راہِ لطف و مہر تو یکبار کن قبول

ہر چند ہیچکارہ ام از لطف و مہر خود | شاہا غلامِ مہمل و بیکار کن قبول

ازین صبح وقتِ عرسِ تو یا سیدی تو | از من نیاز و جوشش بسیار کن قبول

مہدی غلامِ تست پی خدمتِ ورث | شاہا برائے احمدِ مختار کن قبول

نذر و نیازِ این سگِ درگاہِ خویش را | مولا برائے سیدِ ابرار کن قبول

سوزِ دل و گدازِ تنم از ہوائی عشق | یا بو العلا برائے علمدار کن قبول

بیبال و بیپر فتادہ ام اندر قفس اسیر | آہ و فغانِ مرغِ گرفتار کن قبول

یحییٰ ے خویش را بغلامی و بندگی
مولا برائے حیدرِ کرار کن قبول

یا صاحب الجمال و یا صاحب الجلال | آمد پی سلام تو یحییٰ ے خستہ حال

ای شانت ارفع از صفت و ذکر و یاد و علم
وی برتر از گمان و دور از حد خیال

ای ذات پاک تست منزه ز چون و چند
خود قل خود و خودی و نباشد ترا مثال

قال صحیح یک سخن روح پرورت
آنی انا ز لعل لبت جانفزا مقال

از یاد جانفزای تو داریم ذوق و شوق
وز ذکر دلنواز تو مستی و وجد و حال

تا عشق تو دمار بر آرد ز هستیم
روز الست ساختم از حق همین سوال

امشب بود شها شب عرس شریف تو
در خانه ام بیا ز کرم مرحبا تعال

مولا قبول کن ز ره بنده پروری
کاورده ایم نذر تو با پیشش انفعال

تا بنگری ز لطف بحال شکسته ام
دارم چنین تضرع و زاری و ابتهال

امیدوار یک نگه لطف خاص تو
مهدی [illegible] است با وصفا

پیچیاے خویش را طلبت یا ابو العلا
در مجلس حضور و سرا پرده وصال

ردیف المیم

عزم سوے ابو العلا دارم
آرزوے ابو العلا دارم

کمتر از قصد کعبه نیست چو مست
شوق کوی ابو العلا دارم

پی تسخیرِ این دلِ وحشی — دامِ موئے ابوالعلا دارم

کردہ ام چشم از دو عالم بند — وا بروئے ابوالعلا دارم

کو بکو گشتنم مدان بے کار — جستجوئے ابوالعلا دارم

با دلِ خانشِ خود دم ہر دم — گفتگوئے ابوالعلا دارم

خویش را ہر نفس چو آئینہ — وا بروئے ابوالعلا دارم

من سطر دماغ آشفتہ — خوش ز بوئے ابوالعلا دارم

طرفہ مستی و ذوق ای ہیہا
من ز بوئے ابوالعلا دارم

مداحِ اہلبیتِ رسولِ خدا منم — از جان غلامِ آلِ نبی الہدیٰ منم

با دوستانِ آلِ نبیؐ دارم اتحاد — وز دشمنان کنارہ گزین وجدا منم

ما را ولائے سیدنا ابوالعلا بس است — در بندِ فکرِ دنیا و عقبیٰ چرا منم

جان میکنم نثارِ سرِ آلِ مصطفیٰ — بر نامِ اہلبیتِ محمدؐ فدا منم

از خمِ خاصِ میکدۂ میرِ ابوالعلا — سرشار مست از مئی انی انا منم

در دیدہ ام چو نیست ورائے ابوالعلا — بینندۂ مقامِ ورا الورا منم

شکرِ خدا کہ از مددِ طالعِ رسا

ما چشم و چراغِ کائناتیم | ما بر ثقلین بادشاهیم

یحیی به این همه کمالات
خاکِ درِ پاکِ بوالعلاییم ✤

اسیرِ طرّهٔ گیسوئے بوالعلا شده‌ام | رهینِ سلسلهٔ موئے بوالعلا شده‌ام

منم خبیر ز سرِّ فثمّ وجه الله | بهر طرف که شدم سوئے بوالعلا شده‌ام

مرا ز نکهتِ فردوس بعد ازین چه غرض | چو تر دماغ ز خوشبوئے بوالعلا شده‌ام

منم که روضهٔ رضوان نثارِ من باشد | بطوعِ دل چو رضاجوئے بوالعلا شده‌ام

برین گواه خدا و شهادتش کافیست | قتیلِ تیغ دو ابروئے بوالعلا شده ام

کشند سرمه ملایک بدیده از خاکم | که من غبارِ سرِ کوئی بوالعلا شده ام

بمعرکه صفِ اعدا تمام برهم زد | فدائی قوّت و نیروئے بوالعلا شده ام

ز نارسائی و ناکرده کارئے خود آه | منم که منفعل از روئے بوالعلا شده ام

چرا نه نعرهٔ انّی انا کنم یحیی
که مست از اثرِ هوئے بوالعلا شده ام

توسّلی رسول الله پیروی یا دارم | که یحیی دستگیرِ خویش ابنِ مرتضیٰ دارم

مرنج از من اگر سودائے عشقِ بوالعلا دارم | که ای ناصح بعشقِ بوالعلا عشقِ خدا دارم

چه غم از عقدهای مشکل اندر کار من افتاد / امیر بو العلا ابن علی مشکلکشا دارم

چرا باشم بجا جهای خود در مانده و مضطر / که من چون بو العلا مشکلکشا حاجت روا دارم

منم از چشم مست بو العلا مست می وحدت / از آن رو بر لب خود نعرهٔ انی انا دارم

ز اعجاز مسیح و حکمت لقمان غرض نبود / نگاه بو العلا را بهر درد خود دوا دارم

کشندم بر سر دار ار بعشق بو العلا یحیی / نپیچم سر ز عشق و دار بهر خود روا دارم

بو العلا سیدا تا روز و شبت یاد کنم / غرضم اینکه ز دیدار تو دل شاد کنم

روزی آن شاه اگر رنجه قدم فرمائی / دل ویرانهٔ وحشت زده آباد کنم

گر به مرشدی خویش مرا بنوازی / مرشد خلق شوم دین حق ارشاد کنم

بی گل روی تو ای نو گل گلزار رسول / روز و شب ناله چو مرغان چمن زاد کنم

هر شب از درد دل زار بهجرت شاها / آه بر آه کنم ناله و فریاد کنم

عاقبت در غم آن دلبر شیرین حرکات / تیشه بر سر زنم و جرأت فرهاد کنم

خوش سر و کار من دلشده با تو افتاد / از غم هر دو جهان جان و دل آزاد کنم

اکبرآباد بود منزل جانان یحیی / خیز کانجا روم و غمکده بنیاد کنم

یا بو العلا یا بو العلا مشتاق دیدار توام
دارم تمنای لقا مشتاق دیدار توام

بهر خدا و مصطفی بهر علی مرتضی
ما را جمال خود نما مشتاق دیدار توام

ای صدر جمع اولیا کان کرم بحر عطا
وی خواجهٔ هر دو سرا مشتاق دیدار توام

ای جلوهٔ حسن قدم از حجله بیرون نه قدم
بنما جمال خود مرا مشتاق دیدار توام

از بادهٔ انی انا من مست گردیدم شها
اکنون ز دل آید ندا مشتاق دیدار توام

مشتاق دیدار توام جانان طلبگار توام
هم از تو میخواهم ترا مشتاق دیدار توام

هر دم خیال روی تو در سر هوای کوی تو
روز و شب و صبح و مسا مشتاق دیدار توام

رنجیده ام از دوریت مینالم از مهجوریت
ای درد جانم را دوا مشتاق دیدار توام

نالم بهجرت هر نفس فریادیم فریادرس
از درد دوری ده شفا مشتاق دیدار توام

از غم شها آزاد کن وز درد دستان یاد کن
تا کی سن و رنج و بلا مشتاق دیدار توام

یحیی ای غلام خاص تو شیدای اخلاص تو
گوید بشوق التجا مشتاق دیدار توام

واقفی یا بو العلا از سوز ساز سینه ام
آگهی با سینهٔ از حسرت دیرینه ام

روی نیکویت که عکس حسن ذات مطلق است
پرتو افگن هست اندر قلب چون آئینه ام

جز هوای زلف تو اندر سرم نبود شها
غیر سودای رخت در سینهٔ بیکینه ام

شاه استغنائیم از فیض اسیر بو العلا — سنگر اندر کهنه دلق و خرقهٔ پشمینه ام

روز شنبه گر نظر آید جمال بو العلا
باشد ای یحیای خوش طالع همان آدینه ام

خوش آنکه ترک صحبت پیر و جوان کنم — اعراض از معیت اهل زمان کنم

بر حال زار خویش نمایم گریه ها — اشک از دو دیده ریزم و دریا روان کنم

عمری که هست هر نفسش سود آخرت — آن را بلهو و بیهدگی چون زیان کنم

این عز و جاه فقر کز الفقر فخر ست — در آرزوی مال چرا رایگان کنم

از هر چه هست قطع تعلق مناسب است — خود را جلیس حلقهٔ خود رفتگان کنم

لب بندم از حدیث خود و گفتگوی غیر — در یاد دلنواز خود آه و فغان کنم

اسرار عشق را نکنم فاش و آشکار — این نکته را چو روح بقالب نهان کنم

دعوای عشق و نثار توحید خویش را — فارغ شوم ز غیر خود و امتحان کنم

رازی که هست در پس صد پرده محتجب — با سالکان راه محبت عیان کنم

دارم بتی که ماه بود پیش او خجل — دل چاک در جدای او چون کتان کنم

در نقش بنگریم تماشای نقشبند — از لوح دل چو محو خیال بتان کنم

چشمی که بهر دیدن خود داده اند و بس — بندش کنون ز دیدن نادیدگان کنم

ذکرِ شریفِ حضرتِ سید ابو العلا
یحییٰ خموش باشم و وردِ زبان کنم

بہر سو چشم بکشودم جمالِ بو العلا دیدم
جہان را ہمچو یک آئینہ سید نما دیدم

تجلی کرد نورِ بو العلا از عالمِ تنزیہ
چو در عالم نظر کردم جمالش برملا دیدم

نہ من یحییٰ بو العلا باشم نہ ہمین بو العلا باشد
کہ در دینِ موحد فرق کردن ناروا دیدم

مرا در عالمِ لاہوت عشقِ بو العلا بودہ
چو در ناسوت پیوستم چگویم تاچہا دیدم

کہ میگوید کہ حق صورت نہ بیند چشم وا سازد
بشکلِ بو العلا اینک جمالِ کبریا دیدم

عجب حسن و جمالِ بیمثالِ بو العلا باشد
کہ خود حسن و جمالش را بحسن خود فدا دیدم

زچشمِ مستِ سید طرفہ مستی یافتم یحییٰ
کہ دل را است از حب علی و مصطفیٰ دیدم

حبِ فرزندِ مصطفیٰ دارم
عشقِ سید ابو العلا دارم

از نگاہِ جنابِ سید پاک
مستیِ بادۂ انا دارم

خاکِ قبرِ مبارکش پئے خود
کحلِ ما زاغ و ماطغیٰ دارم

نامِ سید ابو العلا صاحب
پئے ہر دردِ خود دوا دارم

یحییٰ جمال اسیرِ ابنِ اسیر
دلِ دیوانہ مبتلا دارم

قول حق گویم و ندارم بیم چه | دار را بهر خود روا دارم

نشاء عشق بو العلائیم
همه از مستی انا دارم

حظ سیر الی اللہ ز فیض بو العلائی یافتم | چون گدائی بر درش کردم خدائی یافتم
عشق او آزاد کرد از قید این و آن مرا | صد تعلق در طریق پارسائی یافتم
شهریاران را بشاهی نیست آن حسب نسب | آنچه بر درگاه پاکش از گدائی یافتم
جبهه سائی بر در من سکندر جن و بشر | این همه بر درگهش از جبهه سائی یافتم
برگل روی جناب مستطاب بو العلا | همچو بلبل منصب نغمه سرائی یافتم
سرمه از خاک مزار بو العلا کردم بچشم | در دل و جان آئینه سان روشنائی یافتم

مست توحیدیم از فیض نگاه بو العلا
للہ الحمد از دوئی یکسر رهائی یافتم

من غلام ابو العلا هستم | مست جام ابو العلا هستم
هستم از بند غیریت آزاد | قید دام ابو العلا هستم
مست توحید ناب و سر الله | از کلام ابو العلا هستم
تابع حکم من بود ثقلین | من چه رام ابو العلا هستم

نامور در جهانم ای سیدی
محو نام ابوالعلا استم

من بعشق ابوالعلا شادم — از همه رنج و درد آزادم
عکس حسن امیر پر تنویر — در دلم هست خانه آبادم
هست شیرین کلام خسرو ما — گفتم من غلام فرهادم
تا شدم محو یاد سیدنا — رفت علم خودی هم از یادم
رنج و محنت کشیده ام بعید — این مشکلک شاکن امدادم
تا بگوشش مبارکت نرسید — بی اثر هست آه و فریادم

پای اندر رکابم ای سیدی
عازم شهر اکبر آبادم

فقیر بوالعلا گردید نامم — ز فیض بوالعلا پر گشت جامم
چو کردم بر در پاکش غلامی — زمین و آسمان گشته غلامم
دوائی درد من عیسی چه داند — بود در کام او پوشیده کامم
دوم اندر رکاب سید پاک — چه می پرسی ز عز و احتشامم
جنون بوالعلا داریم در سر — نباشد ترس از طعن و ملامم

زشعرِ من مشو آزرده ناصح | ببین شوقِ تمنا و عزامم
دران شهری که باشد مرقدِ او | بود دلکش تر از دار السلامم
اسیری در طریقِ بو العلائی | رها فرمود از هر قید و دامم

کلیمِ عهدِ خود هستیم یحیی
که من با سیدِ خود همکلامم

دل و جان را فدا لحسن پاکِ بو العلا کردیم | نثارِ نخبهٔ آلِ حبیبِ کبریا کردیم
دل و جان چیست قدر و قیمتی هرگز نمیدارد | خودی و هستی و ایمان و دین جمله فدا کردیم
خودی و هستی و ایمان و دین هم کم بود والله | نثارِ او بلاگردانِ او شکرانا کردیم
بود شکرانا البته شایانِ قبولِ او | چه خوش کردیم تا قربانِ ابنِ مرتضی کردیم

مریدانِ طریقِ بو العلائی را بگو یحیی
که سر بازید باید کرد حالا انچه ما کردیم

غلامِ بو العلایم فخرِ شاهانِ جهان هستم | زمین بوسِ درش هستم برفعت آسمان هستم
بیا در من تماشا کن جمالِ بو العلا بنگر | که من آئینه سان گویا نشانِ بی نشان هستم
شدم از چشمِ مستِ بو العلا مستِ مئِ وحدت | زصهبای انا الحق حیرت بخشِ عارفان هستم
شده اقبال و دولت همکنار و همعنانِ خود | که من اندر رکابِ شهسوارِ خود دوان هستم

تو شاها بر سپهر فقر خورشید جهانتابی — من اندر شعشعان نور پاکت ذره‌سان هستم

خدا را رحم کن بر حال زارم از کرم بنگر — ز درد و دوریت رنجور و بیتاب و توان هستم

گذشتم از سر مطلب بعشق بوالعلائی
بحمدالله فارغ از سر سود و زیان هستم

غلام بوالعلایم از مئی إنّی أنا مستم — بذوق عشق الله دینی و مرتضی هستم

مرا با بوالعلا در عالم لاهوت عهدی بود — بران عهد و قرارم ثابت و با بوالعلا هستم

بعشق بوالعلا گفتم اگر چیزی مرنج از من — نباشد رخنه اندر شرع چون من ناصحا هستم

شبی در خویشتن دیدم جمال او نظر آمد — هنوز از لذت آن جلوهٔ حیرت فزا هستم

ز لوح سینه ام شد محو حرف اسم و رسم خود — بذوق یاد آن محبوب خاص کبریا هستم

نباشد درمیان ما و او فرق اعتباری هم — بعشق بوالعلا مستم بعشق خویش با مستم

ز چشم مست سید مستی داریم ای یحیی
سخن مستانه گویم زان نگاه خود ربا مستم

بعشق بوالعلا دیوانه هستم — ز غیر بوالعلا بیگانه هستم

منم شمع شبستان محبت — ببزم بوالعلا پروانه هستم

ز تأثیر نگاه مست سید — ز صهبای انا مستانه هستم

اسیر دام عشق بو العلایم
بصورت گرچه آزاده هستم

شدم در لذت عشقش چنان گم
نمیدانم که هستم یا نه هستم

ربود از خویش و هم از خویش گم کرد
فدائے جلوهٔ جانانه هستم

بیان سازند حال عشقبازان
بعشق بو العلا افسانه هستم

لبو وائے اسیر موسے مبارک
دل صد چاک همچون شانه هستم

بهجر بو العلا سازیم فریاد
مرید آستان خانه هستم

نترسم در ره عشق از ملامت
ز طعن خلق بیباکانه هستم

شمارد خلق از اهل جنونم
ولے بهتر ز صد فرزانه هستم

فدائے بو العلا کردم دل و جان
فدائے همت مردانه هستم

ز جام بو العلا مستم تجلے
نثار ساقی و پیمانه هستم

من غلام باوفائے سیدم
محو و مشتاق لقائے سیدم

حاصلم گردد حیات جاودان
جان رود گر زیر پائے سیدم

اشک سرخ از دیده من میچکید
یاد می آید چو پائے سیدم

روز محشر باشد از بهر نجات
کافی و دافی ولائے سیدم

دولتِ کونین باید جان و دل
یابد از دولتسرائے سیدم

سینۂ من صاف شد آئینہ سان
از صفا و از ضیائے سیدم

شاد شاد آئیم در میدان حشر
بر سرم باشد لوائے سیدم

دست بردارید از من ہمدمان
آنچہ من ہستم برائے سیدم

من برائے خود چہ سازم اختیار
زانکہ رائیم ہست رائے سیدم

شد ہمہ سودائیم ہیچ چون حباب
للّٰہ الحمد از ہوائے سیدم

بی نیازی دارم از خلقِ جہان
من غنی دل از عطائے سیدم

دین و ایمان جان و دل قربان کنید
عشقبازان برادائے سیدم

داروئی دردِ دلِ ہر دردمند
ہست در دار الشفائے سیدم

بینوائی می کنم بر درگہش
آرزومندِ لقائے سیدم

باز می خوانیم تیجے اگوش کن
یک غزل اندر ثنائے سیدم

جان و ایمان کن فدائے سیدم
تا شود حاصل رضائے سیدم

مقتدائے اسود و احمر شوی
گر نمائی اقتدائے سیدم

مست کرد از بادۂ انّی انا
یک نگاہِ خود ربائے سیدم

یا بی از قولِ جُنید ایدل نشان — سر بیفگن در قبائے سیدم

موجِ سبحانی زند در سینہ جوش — بشنوی گر نعرہائے سیدم

لذتِ انّی انا یابے دلا — گر شوی مستِ انائے سیدم

ہر طرف بینم جمالِ بوالعلا — نیست در چشم سوائے سیدم

ورد رائتم الورا رائتم الورا — من نمی بینم ورائے سیدم

یک نظر بنما جمالِ بوالعلا — در خودِ خود اے خدائے سیدم

آشنا با ہستیِ مطلق شدہ — گشت تا دل آشنائے سیدم

ابتدایش انتہائے اولیاست — کس چہ داند انتہائے سیدم

واقفِ اسرارِ قرآنِ شریف — فہم سازد مدعائے سیدم

خاکِ من شد سرمہ چشمِ ملک — کیستم من خاکِ پائے سیدم

سینہ من وادئ ایمن بود — از بیاپے جلوہائے سیدم

قمؔ باد نے نکتہ ہیچے بود
از حدیثِ جانفزائے سیدم

جنابِ بوالعلا باشد امیرم — امیر و دستگیر بے نظیرم

دلا بر آستانِ پاکِ سیدم — فقیرم من فقیرم من فقیرم

چه باک ار بپائی من شکست از غم　　که باشد بوالعلایم دستگیرم

مرا تعلیم عشق بوالعلا کرد　　جناب شاه وجه الله پیرم

بود مقهور نفس سرکش من　　مرید ابن شاه قلعه گیرم

بود عار از گریز از دین و دنیا　　ز شوق و عشق او نبود گریزم

ز قید دو جهان آزاد هستم　　من اندر دام عشق او اسیرم

غزل خوانم بمدح سید پاک　　رود از عرش بالاتر صفیرم

نه بگذاریم پیچی تا قیامت
اگر دامان پاکش را بگیرم

خیال جمال تو دارد دلم　　سرشتند عشقت بآب و گلم

شود حاصلم مدعای دلی　　بشارت شود گر همه حاصلم

ز ذکر شریف تو یا بوالعلا　　عجب حالتی هست در محفلم

ز روز الست ای حبیب خدا　　تو مائل بمن من بتو مائلم

بود شغل و ذکرم تعلق بتو　　نه من اهل ذکرم نه من شاغلم

نه بینم رخت لیکن از چشم تو　　بود علم و ادراک خود حائلم

ز خود بیخبر کن بخود آشنا　　که من از خود ای خود نما غافلم

نمودیم دیوانگی اختیار	که گویند صاحبدلان عاقلم
شها جودت از نسبتِ خود ببخش	زِ بس شکسته رفتارم و کاهلم
توئی این مشکل‌کشا یا امیر	بکن حلِ هر عقدهٔ مشکلم

تمنائے تیمے لست کاندر لحد
رود دفترِ نعتِ تو شاملم

شها بنده تا زنده ام بنده ام	بدرگاهِ پاکت سر افگنده ام
ز انوارِ فیضِ تو یا بوالعلا	چو خورشیدِ رخشنده تابنده ام
بذکرِ تو مشغول دائم شها	کنم وردِ نامِ تو تا زنده ام
ندارم سر و کارِ دنیا و دین	دل از ماسوی الله برکنده ام
بود در تمنائے دیدارِ تو	اگر گریه باشد و گر خنده ام
بود در رهِ ختم انجا که شاها توئی	بظاهر درین شهر باشنده ام

حضورِ تو گاهے میسر نشد
زہیجائے مشتاق تر شده ام

بوالعلا مشتاقِ دیدارت منم	بیقرار و عاشقِ زارت منم
بر منِ بی بال و پر کن التفات	وا رهان از غم گرفتارت منم

کن غلامِ خاصِ خود را سرفراز
خود تو فرمودی خریدارت منم

نیست اندر دیدهٔ من غیرِ تو
از مئ توحیدِ سرشارت منم

دمبدم هر من تجلّی بایدت
زانکه سطحِ بحرِ انظارت منم

پرتوِ نورم بود خورشید و ماه
غرق در دریاے انوارت منم

دست‌بستہ همچو بیچیاے گدا
باادب حاضر بسرکارت منم

یادِ ایامی که در شهرِ تو منزل داشتم
بر مزارت بود حاصل آنچه در دل داشتم

حسن وجه الله تماشا می نمودم با اسیر
بر رخِ تو پیشِ چشمِ خود مقابل داشتم

یادِ ایامیکه در شوقِ مزارِ پاکِ تو
روز و شب چون مهر و مه قطعِ منازل داشتم

بر مزارِ نورِ آگینِ تو بودم جبهه سا
از حضورت دولتِ کونین حاصل داشتم

از مزارِ پاکِ تو مشکل‌کشائی می شدی
آنچه ای مشکل‌کشا مشکل مشکل داشتم

بیچیا با تماشاے جمالت کردمی
نه حجابے داشتم نه پردهٔ حایل داشتم

چون نه در عشقِ تو چون بیچیا شدی حاصل کمال
زانکه وجه الله شیخ و پیر کامل داشتم

ما خدائیم و خدا اسے می کنیم
هر دو عالم بادشائی می کنیم

هم نبوت هم ولایت از منست — مصطفائی مرتضائی می کنیم

در ردائے مصطفیٰ و مرتضیٰ — آشکار اکبریائی می کنیم

چون غم درد حسن مستم می کند — شکل حیدر خودنمائی می کنیم

چون شوم بر حسن یحییٰ مبتلا
آشکار ابو العلائی می کنیم

از جور فلک تباه حالم — زین قید خلاص شد محالم

این زندگیست بدتر از مرگ — از زیستنم بود ملالم

در پنجرۂ جفائے گردون — شد ریخته و شکسته بالم

بگذشته و بگذرد دریغا — در رنج و ملال ماه و سالم

یا سیدنا بداد من رس — تا چند ز جور چرخ نالم

الحال نماند تاب دوری — یا سیدنا نما جمالم

بر درگہت آمدست یحییٰ
ای شاه بساز درد و الم

ای نام تو زینت زبانم — وے ذکر تو راحت روانم

باشد سر پاک تو سلامت — غم چیست اگر شہا نمانم

پیوند بده شکست ما را — از زمرهٔ دل شکستگانم

ناید صبرم بدوری تو — کن رحم که سخت نیمجانم

تو خسرو کشوری یقینی — من صورتِ وهیم گمانم

در مهلکها شدم گرفتار — از لطف بده خطِ امانم

یا سیدنا بکن سبکبار — بر خاطرِ خلق بس گرانم

این مطلع سعدی است یحیی — کز ذوق به پیش شاه خوانم

گر دست دهد هزار جانم

در پای مبارکت فشانم

یا ابوالعلا ز هجرِ تو فریاد می‌کنیم — فریاد می‌کنیم و ترا یاد می‌کنیم

دارم بدل خیالِ جمالِ تو یا امیر — وحشت سرای خویشتن آباد می‌کنیم

هر چند دوری تو زبس رنج سیاه — دل را امیدِ وصلِ تو دلشاد می‌کنیم

در اشتیاقِ گلرخِ تو یا ابوالعلا — شور و فغان چو مرغِ چمن زار می‌کنیم

بر لوحِ دل شبیهِ جمالِ تو می‌کشم — گویا که کار مانی و بهزاد می‌کنیم

شعری که در خیالِ دو چشمِ تو گفته‌ام — انصاف می‌کنیم و بر آن صاد می‌کنیم

یحیی شدیم در وطن از بسکه بی نشان

در شهر شاه خانه بنا دمی کنیم

غلام حضرت شاهم دگر نمی‌دانم
ز نور شاه چو ماهم دگر نمی‌دانم

بر آستانهٔ سید فتاده ام ز نیاز
بس ست عزت و جاهم دگر نمی‌دانم

بباغ حضرت سید ابو العلا حقا
چو تازه برگ گیاهم دگر نمی‌دانم

بر آستانهٔ تو یا امیر ابن امیر
امیدوار نگاهم دگر نمی‌دانم

منم که بر در پاکت امیدوار کرم
فتاده شام و پگاهم دگر نمی‌دانم

بصد نیاز سر خود بسجده افگنده
ز حق وصال تو خواهم دگر نمی‌دانم

در جناب امیر ابو العلا شیخیا
بس ست پشت و پناهم دگر نمی‌دانم

بر در سید گدائی ساختم
در گدائی بادشائی ساختم

دیدم اندر خود جمال بو العلا
باخودی چون آشنائی ساختم

در جمال حق مثال بو العلا
سیر انوار خدائی ساختم

جبهه سا شد بر در من جن و انس
بر درش چون جبهه سائی ساختم

کار منصور و جنید و بایزید
در طریق بو العلائی ساختم

بینوایان را شدم من چاره ساز
بر درش تا بینوائے ساختم

در طریقِ بوالعلا گشتم مرید
گمرہان را رہنمائی ساختم

بلبلِ آسا برگُلِ رُوی امیر
روز و شب نغمہ سرائی ساختم

گشتم ای یحییٰ مرید پیرِ عشق
قطع ربطِ پارسائی ساختم

من بہ وجہ اللہ حُسنِ بوالعلا نگریستم
بیحجابانہ جمالِ کبریا نگریستم

چون ز خود دیگر نشستم در خویش گشتم مبتلا
در جمالِ بوالعلا حُسنِ خدا نگریستم

آشکارا حُسنِ وجہ اللہ باشد ہر طرف
من بحُسنِ سیّدا درا برملا نگریستم

آستانِ او بود حاجت روائے کائنات
سر فگندہ بر درش شاہ و گدا نگریستم

در طریقِ بوالعلا توحید باشد موجزن
آشکارا جلوۂ اِنّی انا نگریستم

چشمِ من جز تو نہ بیند آنچہ می بیند توئی
ہر چہ دیدم آنچہ می بینم ترا نگریستم

ذاتِ پاکِ سیّد السادات اے یحییٰ بحق
چون علیِ مرتضیٰ مشکلکشا نگریستم

شہا بلبلِ نغمہ خوانِ توام
کمین بندہ از بندگانِ توام

ہمین کار دارم زر و زیالست
ثنا گو بروح و روانِ توام

بنامِ تو قربان کنم جان و دل
بجان عاشقِ عاشقانِ توام

ندارم بر خویشتن اختیار
نترسم ز آسیب گردون دون
مرا قوت افزای یا بوالعلا
بکن سربلندای امیر کبیر
شها رحم کن رحم کن رحم کن

ازان توام من ازان توام
چو یا سیدی در امان توام
که من بوالعلائی جوان توام
سر افگنده بر آستان توام
که درمانده و ناتوان توام

ز لعل لب خود مرا کام ده
که سیدا پای شیرین زبان توام

بر در سیدنا خاک شدم خاک شدم
تا دهد چاک مرا سیدنا بسط وصال
بوالعلا دست من خسته گرفت و برداشت
سید پاک مرا عارف خود فرموده
نسبت سیدنا تا بدل من جا کرد
ز اکبرآباد از آن روز که گشتم مهجور

تیرگی رفت ز من پاک شدم پاک شدم
پا ز سر کردم و با دامن صد چاک شدم
از شکست دو جهان ایمن و بیباک شدم
در ره عشق و فنا صاحب ادراک شدم
بندهٔ ذریت صاحب لولاک شدم
زار و رنجور شدم خسته و غمناک شدم

قطع کردیم ره عشق و محبت بیکیا
لله الحمد که مردانه و چالاک شدم

غلامِ سیدِ ذیشانِ خویشم — گدائے درگہِ سلطانِ خویشم

جمالِ بو العلا دیدیم در خود — فدائے بو العلا قربانِ خویشم

نثارِ بو العلا کردیم خود را — فدائے خود بلاگردانِ خویشم

بر دلش حسنِ وجہ اللہ دیدیم — فدائے جلوۂ جانانِ خویشم

جنابِ بو العلا سازد شفاعت — نباشد ترس از عصیانِ خویشم

منم مداحِ آلِ شاہِ لولاک — چو حسّان اندرین دورانِ خویشم

شوم عارف بذاتِ سیدِ پاک
اگر یحییٰ شود عرفانِ خویشم

شہا ز نیک و بدِ خود خبر نمیدارم — سوائے یادِ تو کارے دگر نمیدارم

ہر آنچہ در دلم آید کنم بلا تشویش — کہ جز امیدِ تو از کس خطر نمیدارم

مرا گدائیِ تو خوشتر است از شاہی — ہوائے جاہ و حشم مال و زر نمیدارم

علاجِ دردِ دلِ من ز غیر نتوان شد — بجز تو سیدنا چارہ گر نمیدارم

اگر رود سرِ من گو رود سرے نبود — کہ من بعشقِ تو پروائے سر نمیدارم

چسان رسم بحریمِ تو یا امیرِ کبیر — شکستہ پشت ز غم بال و پر نمیدارم

بجز محبت و عشقِ ابو العلا یحییٰ

بخود چو غور نمودم هنر نمیدارم

غلام بوالعلا هستیم هستیم
ز جام بوالعلا مستیم مستیم

شدم آزاد از هر قید و خود را
بدام بوالعلا بستیم بستیم

نثار بوالعلا سازیم خود را
برین سوگند از روز الستیم

بخود بستم ز فیض سید پاک
ز خود و از قید خود چون پاک رستیم

مرا شد دولت کونین حاصل
گدا یا نه بدرگاهش نشستیم

نمودم چاک دامان خودی را
براه بیخودی چالاک دستیم

ز کفر و دین نیم آگاه بیدل
مرید سید و سید پرستیم

اشتیاق اکبرآباد است در جان و دلم
طینت آن سرزمین شد مضجع آب و گلم

کی بود یارب که باشد اکبرآباد شریف
جای من مأوای من هم مضجعم هم منزلم

مجلس من از حدیث بوالعلا نورانیست
نیست جز ذکر شریف بوالعلا در محفلم

گرچه دورم از مزار پاک او صد مرحله
فیض او هر دم رسد بیخود و حجاب بی حائلم

جز بعشق بوالعلا و ربط با آن حق نما
راست آید همدم اگر کسی بنا شد حاصلم

نسبت او از حی توحید ما راست کرد
بر طریق عالی آن شاه زنجیر و مایلم

یافتم فیضِ امیرِ بی‌نظیرِ باکمال — دررهِ فقر و فنا و عشق شیخِ کاملم

بوالعلا مشکل‌کشا و جدِّ او مشکل‌کشا — نیست غم افتاد اگر در کارِ باطن مشکلم

هست یحیی آرزوی من همین کاندر لحد
دفترِ اشعارِ نعتِ شاه ماند شاملم

بر خیالش دیدهٔ غمدیده را پرخون کنم — گر بچشمش بنگرم از بیقراری چون کنم

چون خیالِ گلرخِ او بگذرد اندر دلم — دامنِ دل جیبِ جان از اشکِ خون گلگون کنم

عشقِ او در جان و دل آمیخت چون شیر و شکر — وا خطا گر گفتهٔ تو کی ز دل بیرون کنم

روز و شب صبح و مسا در وصفِ قدِ بوالعلا — مصرعی برجسته ای همدمان موزون کنم

میشوم یحیی ز صهبای فنا و عشق مست
چون بدل یکدم خیالِ آن لبِ میگون کنم

از آنزمان که مریدِ ابوالعلا شده ام — براهِ فقر و فنا مردِ با خدا شده ام

زند ز سینهٔ من جوشِ فیضِ مرتضوی — که من ادیبیِ فرزندِ مرتضی شده ام

سزد که زنده نمودم طریقهٔ منصور — ز فیضِ سیدنا قایلِ انا شده ام

لوای سیدنا کرد سایه تا بسرم — بجمعِ اهلِ فنا صاحبِ لوا شده ام

چرا نه من بوفا و صفا شوم مشهور — غلامِ ابن امیرِ ابوالوفا شده ام

بحسن سیدنا دیده ایم وجه الله
بیا بیا که خدا بین خدا نما شده ام

بر آستانهٔ حضرت ابوالعلا یحیی
گذشته ام ز سر شاهی و گدا شده ام

هر طرف جلوهٔ خدا دیدم
هر چه دیدم ابوالعلا دیدم

بندگان جناب سید را
مستی عشق مرتضیٰ دیدم

در نگاه اسیر ابن امیر
قوّت شاه هل اتیٰ دیدم

بود راز الوراست آنچه خفی
در رخ شاه بر ملا دیدم

خاک درگاه سیّد السادات
از پی درد دل دوا دیدم

یافتم آنچه جستم اندر خود
خویشتن را خدا نما دیدم

در جمال ابوالعلا یحیی
جلوهٔ شاه انما دیدم

فدائے اہلبیت مصطفائیم
غلام خاص سید بوالعلائیم

منم مستوجب الطاف سید
یکی از بندگان مرتضائیم

بگویم از زبان مہدی پاک
که خاک راه شاه کربلائیم

بود در اختیارم ہر دو عالم
غلامی از غلامان رضائیم

بحسنِ شاهِ وجه الله دیدیم — کنون حق گوی حق بین حق نمایم

بود بر فرقِ من ظلِ امامت — بجمعِ عارفان صاحب لوایم

منم سلطانِ ملکِ کنتُ کنزاً — بصورت گرچه عور و بینوایم

فتد در علوی و سفلی تزلزل — بمستی گر سرِ دعوائی آیم

حیاتِ جاودان دادند ما را — قتیلِ ابروی آن دلربایم

چو بلبل بر گلِ رخسارِ سید — غزلخوانیم و دردِ دل سرایم

شدم مستِ میِ توحید یحییٰ — نثارِ جلوهٔ آلِ عبایم

بو العلا بندهٔ درگاه هستم شادم — از میِ حب و تولای تو مستم شادم

از دماغم برود نشهٔ توحید کجا — مست یا سیدی از جامِ الستم شادم

الفتِ پیرِ مغان از دلِ من کی برود — بنده از روزِ ازل باده پرستم شادم

خویش را از همه تقیید نموده آزاد — اندرین سلسلهٔ پاکِ تو بستم شادم

عمر برباد نمودم بسرِ دیر و حرم — بر درِ پاکِ تو اکنون بنشستم شادم

با تو آمیختم و طرفه حلاوت دارم — سیدی از همه پیوند گسستم شادم

خرقهٔ هستیِ خود پاره نمودم یحییٰ

سگ آمده دامنِ آن شاه بدستم شادم

بجز من صوت قائل اِنّی انا منم / وان کلمهٔ علیؑ و نبیؐ و خدا منم

در هر چه بنگرید نمودار بوده‌ایم / از تحت تا بفوق و ورای الوری منم

گاهی بشکلِ احمدِ مختار آمدیم / گاهی بشانِ حیدرِ خیبر کشا منم

ما سیّدیم و والد و شیدای سیّدیم / وان نسبتِ سیادتِ آلِ عبا منم

عالم تمام مظهرِ اسمای من بود / نامم محمّدست و درین نامها منم

جانبخشِ مردگانم و انفاسِ عیسوی / حلّالِ مشکلاتم و حاجت روا منم

در شکلِ بوالعلا شده کردم قیامتی
یحیی کنون فدای همان بوالعلا منم

بیادِ شاه دلِ خویش شاد میسازم / بهر زبان و بهر لفظ یاد می سازم

مریدِ سیدنا گشته ایم از دل و جان / نگر بغور که کارِ مراد می سازم

بیادِ سیدنا هر غزل که می گوییم / بر آن غزل ز کفِ عشق صاد میسازم

پی نوشتن اشعارِ نعتِ سیدنا / من از سیاهیِ چشمان مداد میسازم

روانه این غزلِ شوقِ خود بحضرتشا / براهِ عجز و نیاز و وداد می سازم

چو هست واقفِ اسرارِ بوالعلا نزد / بقولِ مهدیِ دین اعتماد می سازم

زہی نصیب کہ آن شاہ گفت یا یحییٰ
برائی تو لقب خانہ زاد میسازم

غلامِ بو العلایم شاہِ شاہم | فقیرے بر درِ او عز و جاہم
بملکِ دل جنابِ بو العلا شاہ | بود بر آسمانِ روح ماہم
بباغِ نو گلِ گلزارِ حیدر | اگر گل نیستم بارے گیاہم
زہر آفت زہر درد و زہر رنج | در پاکت بود شاہا پناہم
بحشر ہم رخم سپید ساز شاہا | بدنیا گرچہ باروے سیاہم
بود کوی تو شاہا قبلۂ ما | نباشد جز بسویت ہیچ راہم
نیم خاموش از ذکرت بیکدم | بیادِ تو بود فریاد و آہم
چسان در دوریت مانم شکیبا | جمالِ خویش بنما گاہ گاہم

بجز عشقِ جنابِ پیر صاحب
من ای یحییٰ ز حق چیزی نخواہم

ماستر انا الالہ خویشیم | بر مسندِ عشق شاہِ خویشیم
خود عاشقِ خود شدیم برخود | دیوانۂ رسم و راہِ خویشیم
در راہِ ابو العلا شدم خاک | ماسرمہ پی نگاہِ خویشیم

در خانقهم ابوالعلا هست
ما خادم خانقاهِ خویشیم

چون هست ابوالعلا شفیعم
ما شیفتهٔ گناهِ خویشیم

در کوی تو ره نیافت شاها
شرمنده ز آه آهِ خویشیم

یحیی ام هستم گدای سید
نازان بر عزّ و جاهِ خویشیم

هر چه بر امیدِ تو آید بدل آن را کنیم
کوه را صحرا کنیم و دشت را دریا کنیم

چون خیالِ قامتِ طوبی مثالت آیدم
آه میسازیم و محشر در جهان برپا کنیم

با همه شوق و تمنا حاضر ایم بر درت
در طریقِ عاشقی با سید سر پا کنیم

گر مرا از چشمِ لطفِ خویش شاها ننگری
مشکلاتِ خلق را آسان بیک ایما کنیم

کی فرو آرم سرِ خود را بدرگاهِ کسی
چون غلامی بر درِ سلطانِ بی‌پروا کنیم

بوالعلا مشکل‌گشا و جدِّ او مشکل‌گشا
عقده‌ها از مشکلاتِ خلقِ عالم وا کنیم

روز و شب سال و مه و صبح و مسا یا بوالعلا
یحیی شعرها در مدحتِ تو انشا کنیم

بوالعلا سیدنا جز درِ تو نیست درم
بر درِ پاکِ تو افگنده شها با دو سرم

جلوهٔ پاکِ تو یا شاه همی بینم و بس
نیست بالذات مرا مطلبی ز دیر و حرم

تو ئی وغیر تو واللہ نباشد واللہ — ہر کجا مینگرم جلوۂ تو مینگرم

ہمہ از دولت عشق تو مرا شد حاصل — جذبۂ عشق تو شد سوئی خدا رہبرم

قوت از نام تو داریم بباطن شاہا — ظاہر اینست اگر قوت بازوی ورزم

اشک از دیدۂ من پاک نما از رہ لطف — بر درت آمدہ با سوز دل و چشم ترم

بر درت آمدہ یحییٰ فقیر مسکین
کن بسویش نگہ ای سید با جود و کرم

بہر طرف کہ نگہ ساختم ترا دیدم — ز دیدن تو چگویم کہ من چہا دیدم

بروی تو کہ شبیہ جمال مصطفویست — جمال شاہد انی انا انا دیدم

تجلیی کہ بسر طور دیدہ بود کلیم — بیک ادای توای میر ابو العلا دیدم

جمال ذات کہ در پردۂ صفات بود — بحسن پاک تو واللہ بیردا دیدم

چرا نہ مست شوم اگر زراز سر الست — درین طریقہ ہمہ فیض مرتضیٰ دیدم

ابو العلائیم یاران عجب طریقہ بود — کہ اندران بفنا لذت بقا دیدم

بر آستان تو یحییٰ ابو العلائی را
فقیر عاجز و افگندہ سر گدا دیدم

خوش آنکہ زندگی بدر تو بسر کنم — از خلق گوشہ گیرم و قطع نظر کنم

یادِ تو کارِ من بود از شام تا سحر
ذکرِ تو یا امیر ز شب تا سحر کنم

دریادِ شمع روئے جنابِ ابوالعلا
پروانہ وار سوزم و پس ترکِ سر کنم

ہر چند ریختیت بال و بہ من فتادہ ام
عزم حضورِ شاہ باین بال و پر کنم

در راہ گرچہ عشق ہزاران تردد است
ہر آنچہ پیش آید ازان در گذر کنم

با منکرانِ عشق نداریم آشتی
زان قوم کج سرشت سگی حذر کنم

یحییٰ اگر نگم گرہ بیادِ ابوالعلا
دریاد کوہ را ہمہ زیر و زبر کنم

السلام اے شاہ عالیجناہم السلام
السلام اے شافعِ یوم الحسابم السلام

بر درِ تو آمدم اے ابنِ حیدر الغیاث
از کلیدِ لطف فرما فتحِ بابم السلام

موجِ طوفانِ بلا یا سیدی از سر گذشت
دستگیری بحرِ کرامت غرقِ آبم السلام

پردہ بردار از جمالِ حق مثالِ خویشتن
تا بکی در دورِ بیتابی بسوز و تابم السلام

جلوہ فرما بی نقابے انورِ حسنِ احمدی
آتشِ عشقِ تو افزود التہابم السلام

ذرہ ام در مہرِ تو اے نورِ چشمِ بوتراب
آفتابم آفتابم آفتابم السلام

بختِ من بیدار گردد یا امیرِ ابنِ امیر
گر نظر آید جمالِ تو بخوابم السلام

کی شہا رد میکند ارادتِ سودیگر آورم
از جنابت فیضیابی کامیابم السلام

بر درِ والا خود مارا طلب کن یا امیر — در عظیم آباد با حالِ خرابم السلام

شاهِ وجه الله پیر و والد و مولای من — با غلامانِ تو فرمود انتسابم السلام

مست کن از بادهٔ اِنّی انا الله العلی — بخش مولا لذتِ توحید نابم السلام

صد سلامت میکنم اے افتخارِ اولیا — حبذا گر یک علیک آید جوابم السلام

بر درِ تو آمده یحییٰ تو با صد نیاز

السلام ای ابن ابن بوترابم السلام

بو العلا از همه شی قطعِ نظر ساخته ام — سینه را بهرِ تو از غیر بپرداخته ام

شاهانِ جهان پست نمودم شاها — هر کجا نامِ تو بگرفته سر انداخته ام

با تو داریم سر و کار و ز غیرت آزاد — دین و دنیا همه در عشقِ تو در باخته ام

همقدم با منِ شوریده که گرد مولا — پا نمودم ز سر در رهِ تو تاخته ام

در لباسِ که نهان ساختی ای مه خود را — جلوهٔ قامتِ زیبائے تو بشناخته ام

جلوه کن بر دلم ای سروِ گلستانِ علی — کو بکو نعره زنان از هجرِ تو چون فاخته ام

همه یا سیدی از شغلهٔ نعتِ تو هست

رایتِ نظم که یحییٰ بفلک افراخته ام

یا بو العلا ز فیضِ تو جائی رسیده ام — کز لعلِ مصطفیٰ سخنِ حق شنیده ام

در اشتیاق روی تو ای ابن مصطفیٰ — گاهی بمکه گه بمدینه طپیده ام

در جستجوی تو ز کجا تا کجا شها — انصاف کن چه رنج و مشقت کشیده ام

در شهر مصطفیٰ بتلاش تو بودستے — با پای لنگ در طلب تو دویده ام

احسان تست و همت تست ای ابو العلا — نور خدا جمال محمد که دیده ام

امروز پیش بیت خدا در خیال تو — یک آه سوزناک ز دل برکشیده ام

بنجم نگر که پیش سراپرده حضور — بوی ز پیرهان لطیفت شنیده ام

در گلشن مدینه که بهتر ز جنت ست — عشق تو آن گل ست که از دیده چیده ام

آهو صفت ز دنیا و عقبی نمود رم
یحییٰ بیاد سید تا آ رسیده ام

دامن ز خار دنیا و عالم کشیده ام — از باغ عشق تا گل وحدت شنیده ام

کردیم سیر گلشن دنیا تمام تر — بودست بیخ زان گل خشت که چیده ام

عالم تمام هست پر از ماه طلعتان — ای آفتاب حسن ترا زان گزیده ام

هم روی خویشتن بنما عرض من شنو — رویت ندیده ام سخن تو شنیده ام

زین غم که در میان من و تو بود حجاب — از سرگذشت سید تا آب دیده ام

پژمرده و فسرده دل از صرصر بلا — بر آستان پاک تو شاها رسیده ام

آہو نمط ز دیر و حرم ساختیم رم
بر آستانِ پاکِ تو خوش آرمیده ام

دامانِ بو العلا بگرفتیم استوار
چون رشتهٔ تعلقِ عالم بریده ام

یحیی شدیم مست و خراب ابو العلا
از جامِ عشقِ تا لحیٰ وحدت چشیده ام

آنم که بر خیالِ تو جان را فدا کنم
بینم اگر بدیده جمالت چه ها کنم

از جوشِ عشق نعره بیادت کنم اگر
شوری دگر بعرصهٔ محشر بپا کنم

در گردشِ نگاهِ حقیقت نمائی تو
نظارهٔ کمالِ فنا و بقا کنم

تا در حضورت ای گلِ تر ساز التماس
هر صبح شوقِ خویش بیان از صبا کنم

شاها اگر ز لعلِ لبت بشنوم کلام
مستانه شور نعرهٔ انی انا کنم

در ما سوا سوای تو والله ننگرم
صرفِ نگاهِ خویش گر از ما سوا کنم

زیرِ لوائے پاکِ تو جایم اگر دهند
بر عرش سیر سازم و نصب لوا کنم

صبح و مسا بذکر و دعا یا ابو العلا
عشق و محبتِ تو طلب از خدا کنم

یحیی تمام عمر عزیز الوجود خویش
در ذکر یاد سیدنا بو العلا کنم

قربانِ نامِ سیدنا بو العلا شدم
آگاه از سلوکِ فنا و بقا شدم

گشتم فقیر درگهِ پاکِ ابو العلا — چون آفتاب صاحبِ تاج و لوا شدم

آگاه بر حقیقت و سرِ خودی خود — از فیضِ بو العلا خلفِ مرتضی شدم

گشتیم خاک درگهِ ابنِ ابو تراب — خاکِ شفایم و باثرِ کیمیا شدم

مستم ز چشم مستِ امیرِ خود آشنا — ته جرعه کش ز بادهٔ اِلّا آشنا شدم

تا در سرم هوای تو گشت یا امیر — پاک از همه کدورت و حرص و هوا شدم

یحیی ز فیضِ حضرتِ سیدِ ابو العلا
مهدی صفت غلامِ شهِ کربلا شدم

صد شوق بدل هست که من پای تو بوسم — گردِ سرِ تو گردم و خوش جای تو بوسم

سلطنت و جاه زنم پا بدلِ شاد — روزی اگر اینجا قدمهای تو بوسم

هر سرو که بینیم درین گلشنِ هستی — در آرزوی قامتِ یکتای تو بوسم

هر ذره بود مظهرِ انوارِ تو شاها — هر چیز که بوسم بتمنای تو بوسم

اسمای تو بنوشتم چو بینم یکتا سی — از جار دم آستانهٔ اسمای تو بوسم

این هستی و این کن فیکون را چه شمارد — خاکِ قدمِ همتِ اعلای تو بوسم

عمر یست که خون میرود از دیده ازین غم — تا بار دگر قدِ والای تو بوسم

از پنجهٔ دیوِ نفس رها یند — شکرِ تو کنم پنجهٔ گیرای تو بوسم

در نعت تو اشعار بگوید نتوید
ثنا ها دهن و خامهٔ یحیی تو بوسم

همه جا جلوه آیات آسته نامی بینم — آشکارا و نهان حسن خدا می بینم
حیرتم این که خدا اینجا و خدا آنجا هستی — بو العجب تر که ترا در همه جا می بینم
در جمال تو که دیدن نتوان بی پرده — بیروا حسن خدا جلوه نما می بینم
مرده را زنده کنی زنده نمائی مرده — در تو یا سیدنا شان خدا می بینم
آنقدر در تو فنا ساخته ام هستی خویش — که چه خود را نگرم روی ترا می بینم
تو نهان ساخته جلوهٔ خود در تن من — حیرتم این که ترا من بکجا می بینم

دارد از بادهٔ توحید تو مستی یحیی
در طریق تو همه سکر آنا می بینم

ای آنکه پر ز فیض تو دل گشت و سینه هم — زله ربا ز خوان تو خلق این کمینه هم
در هند تا فگنده ای آواز صیت حسن — شوری بمکه است و میان مدینه هم
توحید تا جمال نماید چنانکه هست — فارغ دلم کن از حسد جان زکینه هم
زان سان که هست نام تو نقش نگین دل — نام تو نقش ساخته ام بر نگینه هم

روزی بیا و کن دل یحیی چو گل شاد

امروز در فراق تو بگذشت و سینه‌ام

با روی تو نگه بسوی مهر و مه کنم	ظلم عظیم هست که من بر نگه کنم
حسنت شها چنانست که بینند صبح و شام	من بر جبینت نگاه خفی گه بگه کنم
روزی بسوی من اگر آئی ز راه مهر	این چشم انتظار شها فرش ره کنم
ذات تو هست مظهر اسم غفور حق	من بر امید عفو تو شاها گنه کنم
از آب لطف خویش بگردان سپید شاها	تا چند نامهٔ عمل خود سیه کنم
یا بوالعلا ز لطف و کرم سازش قبول	انشا و شعر با همه شوق و وله کنم

یحیی منم گدای در پاک بوالعلا
کی دیده وا بکرّ و فر پادشه کنم

بر آستان تو با صد نیاز آمده‌ام	ز راه دور بشوق دراز آمده‌ام
ز چهره برقع بر افگن جمال خود بنما	که بهر دید تو با چشم باز آمده‌ام
ز بسکه سوخته‌ام آتش جدائی تو	بشوق وصل بصد سوز و ساز آمده‌ام
بحالت دل شیدا ترحمی باید	ببارگاه تو ای دلنواز آمده‌ام
نظر بیحیی من ساز از سر الطاف	ببارگاه شه سرفراز آمده‌ام
ز بی نیازی خود بی نیازیم بخشا	گرفته این دل پر حرص و آز آمده‌ام

بحضرتِ تو چو یحییٰ با ادب شاہا
بصد نیاز و ہزار امتیاز آمدہ ام

از رہِ دور بصد شوق و طرب آمدہ ام	سید با ہمہ اخلاص ادب آمدہ ام
بر درِ تو کہ بود جائی امان دار پناہ	من گرفتار بصد رنج و تعب آمدہ ام
حلقۂ بندگی انداختہ در گوشِ نیاز	بگذشتہ ز سرِ نام و نسب آمدہ ام
طالبان را چو بمطلوب رسانی ز کرم	پا بہا دہ برہِ شوق و طلب آمدہ ام
بفغانِ منِ دلخستہ شہا گوش بنہ	بر درِ پاکِ تو با شور و شغب آمدہ ام
رحمتت ہست چو بعلت و بوجہ و سبب	قطع کردہ نظر از جملہ سبب آمدہ ام

سوی یحییٰ خود از عینِ عنایت بنگر
بر درت ای پسرِ شاہِ عرب آمدہ ام

ای کہ ہر جا رخِ پاکِ تو عیان می بینم	جلوۂ خاصِ تو در روح و روان می بینم
ہر چہ اندیشہ کنم آن توئی و غیرِ تو نیست	خود ترا من بیقین نہ بگمان می بینم
خویش را غیرِ تو اندیشہ نمودن خوش نیست	کہ درین ظنِ غلط جملہ زیان می بینم
قلزمِ وحدتِ تو موج زند چار طرف	کشتیِ عمر درین بحر روان می بینم
قصۂ عشق بود مجمل و مغلوب بالکل	شرح اینست کہ بی شرح و بیان می بینم

بوالعلا هست به میخانهٔ وحدت سرمست
خویش را بر درش از باده کشان می بینم

شکر توحید که دارد دل من ای یحییٰ
همه فیض نگهٔ پیر مغان می بینم

بوالعلا پروردهٔ الطاف و انعام توایم
مست از جام توایم و عاشق نام توایم

مطلق از قید خودم کرده بخود وابسته ساختی
ما فدای حل و عقد تازهٔ دام توایم

من ز قید کفر و دین آزادم از رو راست
تا مریدان تابع ایمان و اسلام توایم

کامرانی میکنم بر علوی و سفلی کنون
کامیابی کامران عالم از کام توایم

تا برآئی مهروار و ذره فرمائی شمیم
دیدهٔ غمدیده بکشاده سوی بام توایم

ای گل گلدستهٔ باغ علی و مصطفیٰ
بلبل آسا نغمه خوان بر دو گلفام توایم

مستم و سرشارم از صهبای عشق تو [illegible]
سیدی یحییٰ تو دردی کش جام توایم

یا ابوالعلا حبیب خدا بر تو صد سلام
ای دستگیر هر دو سرا بر تو صد سلام

ای آفتاب اوج انا بر تو صد سلام
ای بن شاه کرب و بلا بر تو صد سلام

ای خواجهٔ زمین و زمان بر تو صد صلوٰة
ای بادشاه ارض و سما بر تو صد سلام

ای قطب و غوث و فرد و ولی سید و امام
از ما و جمله اهل ولا بر تو صد سلام

ذوقِ فنا چشیدہ ام از چشمِ مستِ تو
میگویم از زبانِ ہمہ بو العُلائیان

اے شہریارِ مُلکِ بقا بر تو صد سلام
شام و پگاہ صبح و مسا بر تو صد سلام

بر درگہِ تو آمدہ یحییٰ ئے مستمند
خواند ہمیشہ سیدنا بر تو صد سلام

بر درت عذر خواہ آمدہ ام
غرقِ بحرِ گناہ آمدہ ام

از ہمہ سو نمودہ ام اعراض
سوئی تو رو براہ آمدہ ام

نظرِ لطف کن بحالِ غلام
کہ بحالِ تباہ آمدہ ام

شود از نسبتِ تو تا روشن
با درونِ سیاہ آمدہ ام

بر درِ پاکِ تو بعجز و نیاز
اے حبیبِ الٰہ آمدہ ام

بر درِ تو زجورِ چرخ شہا
از برائے پناہ آمدہ ام

از پدِ حادثہ پناہم دہ
نہ پئے عز و جاہ آمدہ ام

گذرم دہ بکوئے الا اللہ
تنگ از لا الٰہ آمدہ ام

بنگر بر فقیری یحییٰ
پیشت اے بادشاہ آمدہ ام

اے مہِ خوبانِ عالم السلام
افتخارِ نسلِ آدم السلام

یاد کرد و باز گشت از تو بود
فیض بخشِ ہوش و بردم السلام

اندرونِ خلوتِ محبوبیت
آمدی محبوبِ عالم السلام

مالکِ ملکِ کرم بیشک توئی
اکرمی از ہر مکرم السلام

با خدا و مصطفیٰ و مرتضیٰ
ہمنفس ہمراز ہمدم السلام

مستعینا احیاً ما القفیر
سیدی مولائی اکرم السلام

گشت از بارِ تعلق سیدی
پشتِ این دلریش صد خم السلام

گشتہ است از گردشِ گردونِ دون
حالِ این دلخستہ درہم السلام

چند باشم در بدر یا بو العلا
بر درِ خود بخش جایم السلام

ای نگاہت غم زدہا می برد
سوختہ جانِ من از غم السلام

بر درِ پاکِ تو بیچارہ فقیر
آمدہ با چشمِ پرنم السلام

بر درِ سیدنا آمدم و شاد شدم
للہ الحمد کہ از قیدِ غم آزاد شدم

بود ویرانہ دلم دور ز درگاہ شریف
رفت ویرانیِ ویرانہ ام آباد شدم

...کہ ... عشقِ شہ شیرین گفتار
متوجہ سوی حضرتِ فرہاد شدم

عاقبت خاکِ من آمیخت بخاکِ درگاہ
گرچہ در تیشہ بتہ گشتم و برباد شدم

لله الحمد که از فیضِ امیرِ فیاض — مخزنِ فیض شدم حسبِ ارشاد شدم

موجی از بحرِ اَنَا آمد و مارا بربود — غرق در بیخودی از یادِ خداداد شدم

دیدنی بود که یحیی ابجیان حاضر
پیشِ شه با طرب و مستی و فریاد شدم

السلام ای ماهِ اوجِ کبریائی السلام — السلام ای آشکارا تو خدائی السلام

السلام ای آنکه حسنِ تو ندارد غایتی — در صباحت نورِ خدِ مصطفائی السلام

السلام ای حاملِ اسرارِ شاهِ مرسلین — وارثِ علمِ علیِ مرتضائی السلام

السلام ای آنکه چون آمد بکام عقده — مینمائی جلوهٔ مشکلکشائی السلام

السلام ای آنکه ما و آستانِ پاکِ تو — وین گدائی خوشترم از بادشاهی السلام

این شبِ عرسِ تو باشد جلوه کن در خانه‌ام — جان فدا سازم اگر مولا بیائی السلام

یاد بیر روحِ شریفت یا امیر دستگیر
از منِ مسکینِ یحیی بوالعلائی السلام

دوستان من بندهٔ جانانه‌ام — نیست در قابو دلِ دیوانه‌ام

آشنا با آن بتِ نا آشنا — گشته‌ام وز خویشتن بیگانه‌ام

از حدیثِ عارضِ تابانِ دوستا — گشت پر نور و صفا کاشانه‌ام

سوختم از آتشِ رخسارِ یار
عاشقِ جانان چون پروانه ام

در دلِ دلدار تاثیری نمود
پر اثر این آه بیتابانه ام

دوستان هستم فقیرِ بو العلا
بنگرید این شوکتِ شاهانه ام

از مئ توحید و عشقِ بو العلا
همچو یحیی بیخود و مستانه ام

در بارگاهِ سیدِ سادات آمدیم
ما جمله بهرِ حلِ مهمات آمدیم

این آستانه دار الامن پناه ماست
ما جمله بهرِ رفعِ بلیات آمدیم

حاجاتِ من روا همه یک یک شود
زیرا که پیشِ قاضیِ حاجات آمدیم

تا عرضِ من قبول نماید ابو العلا
بر آستانه بهرِ مناجات آمدیم

کشف و کرامتم همه لطفِ ابو العلاست
کی در هوای کشف و کرامات آمدیم

عمری که ساختم بفضولی تمام صرف
اکنون پی تلافیِ مافات آمدیم

یا سیدی بسوی من انداز یک نظر
امیدوارِ لطف و عنایات آمدیم

از گردشِ نگاهِ جنابِ ابو العلا
از سیرِ لا بدورهٔ اثبات آمدیم

اندر حضورِ سیدنا بی حجابِ علم
یحیی پی ملاحظهٔ ذات آمدیم

بدنام جہانیم و رسوائے زمانیم
گو باعث بدنامی خود ہیچ ندانیم

من مومن و من کافر و با ہر دو موافق
ہر چند کہ در اصل نہ اینیم و نہ آنیم

بر مذہب من شیعہ و سنی کند انکار
ما بندۂ شبیر امام دو جہانیم

در چشم موحد بکنم جلوہ گری ہا
وز دیدۂ اغیار نہانیم و نہانیم

در ہیچ تعین بنود جا و مقامم
بیرون ز یقینیم و منزہ ز گمانیم

در پائے سبو سجدۂ مستانہ نمایم
از روز ازل شیفتۂ پیر مغانیم

یحیی بطفیل ابو العلی شہ اعلا
جز خویش ندانیم و بجز خویش نخوانیم

در چشم طلبگار عیانیم عیانیم
وز دیدۂ اغیار نہانیم نہانیم

ہر چند شدم خستہ دل و پیر کہن سال
از یاد رخ یار جوانیم جوانیم

از دل نرود جلوۂ آن شوخ دلآرا
از لذت دیدار طپانیم طپانیم

دیدیم چو از چشم یقین جملہ تو بود
واللہ کہ ما جملہ گمانیم گمانیم

ما و دل سودا زدہ در پیروی ما
اندر طلب دوست دوانیم دوانیم

چون سرمۂ توحید کشیدیم بدیدہ
دیدیم کہ ما جملہ ہمانیم ہمانیم

یحیی بود اندر سر من نشۂ توحید

جز سید نا ہیچ ندانیم

دامن ز نفی و نافی و منفی کشیدہ ایم
از لا گذشتہ ایم و بہ الا رسیدہ ایم

در دیر و کعبہ چون گرہ کار وا نشد
دل نام گوشہ ایست کہ او را گزیدہ ایم

تا عاقبت بکوچۂ جانانہ یافتم
بسیار در سراغ دل خود دویدہ ایم

از ہر چہ غیر دوست بود ساختیم رم
با ذکر یار جانی خود آرسیدہ ایم

گلزار کائنات نمودیم تمام سیر
از باغ عشق یک گل توحید چیدہ ایم

کردیم سرمہ خاک مزارات اولیا
چون بو العلا غلام نوازی ندیدہ ایم

یحیی ببین جلوۂ سید ابو العلا
چون برق بیقرار شدیم و طپیدہ ایم

سلام ای پسر شاہ تشنہ کام سلام
سلام ای خلف کربلا مقام سلام

ابو العلا مہ تابندۂ سپہر وجود
ابو العلا شہ انی انا کلام سلام

سلام ای خلف شیر ذوالجلال علی
امام ابن امام حسین امام سلام

بدہ ز لعل لب خود جوابا چون بہ سد
بروح پاک تو آقا ازین غلام سلام

مہ شہادت جد تو ہست ای مولا
بروح جدت ازین عبد مستہام سلام

درود باد بجان تو از نبی و علی
رسد بروح لطیف تو از سلام سلام

بروحِ اطہرِ سیدِ ابو العلا یارب
ز بندهٔ عاجزِ یحییٰ علی الدوام سلام

سلام ای خلفِ شیرِ ذو الجلال سلام — سلام ای پسرِ حسنا الجمال سلام
امیر ابنِ امیر و امام ابنِ امام — علی و عالی و اعلا علاو عال سلام
ز چشمِ مستِ تو منصور از انا الحق مست — سلام سیدِ انّی انا مقال سلام
بو ز فیضِ نبیؐ و علیؑ که ہمدِ تو — سلام ای شہِ بے مثل و بے مثال سلام
رسد بروحِ تو یا ابو العلا ازین مسکین — بصد تضرع و زاری و ابتہال سلام
فقیر و عاجز و مسکین نثارِ تو آورد — بصد خجالت و بسیار انفعال سلام

بروحِ سیدنا از بنی علی یحییٰ
علی الدوام صلوٰة و بالاتصال سلام

چنانکه وقتِ طلوعِ آفتاب می بینم — جمالِ سیدنا بے حجاب مے بینم
درین طریقهٔ والائے حضرتِ سید — فیوضِ خاصِ رسالت مآب می بینم
ز شانِ حضرتِ سیدِ ابو العلا صنا — ظہور دبدبهٔ بو تراب مے بینم
درین طریقه که ذکرِ مجرد ست دوام — بخویش ہر نفس از دل خطاب می بینم
درین طریقه که سکرِ انا شود حاصل — عجیب لذتِ توحیدِ ناب مے بینم

به پیشِ آینهٔ روی سیّدی حق بینم
جمالِ مهر ز تجلیات در آب می بینم

چو چشم بند نمودم جمالِ شه دیدم
چه دولت ست که یا رب بخواب بینم

چنین که گرد فروز نور شور بین با شه
همه سلسله اش ز انتساب می بینم

بیادِ سیّدنا اشک کز دو دیده چکید
به آب رنگ چو درِ خوشاب می بینم

هزار شکر که دل را ز لطفِ وجه الله
ز فیضِ سیّدنا کامیاب می بینم

چنین که مستِ شرابِ انا شدم یحییٰ
عنایتِ خلعتِ بوتراب می بینم

السلام ای خسرِ دنیا و عقبیٰ السلام
السلام ای سیّد اوصیا و اعلا السلام

شد ز فیضِ بابِ علم مصطفیٰ بحرِ علوم
موجزن در سینهٔ پاکِ تو مولا السلام

عصمت احیای موتیٰ هم کلامی یافتی
همچو یحییٰ همچو عیسیٰ همچو موسیٰ السلام

صد سلامت میفرستم با همه عجز و نیاز
یک علیک از لعلِ تو کافیست ما را السلام

مرده دل برآشفته ای مسیحا آمدم
قُم باذن الله گویان سوی من آ السلام

این همه عرسِ تو باشد رحم کن حالِ من
جلوه ده در خانهٔ ویرانهٔ ما السلام

نذرِ تو سوز و گداز قلبِ خود آورده ام
کن پذیرا زین گدائی بی سر و پا السلام

بر درت فرزندِ خود را سیدی آورده ام
تا بیفزائی حیاتش دلنوازا السلام

آمده یحیای مسکین بر درت یا بوالعلا
در دلش شوق و بلب حرف تمنا السلام

شمع حریم احمد مختار السلام	نور نگاه خواجهٔ احرار السلام
آئینه جمال خداوند ذی الجلال	تصویر حسن حیدر کرار السلام
از فرق تا قدم همه دادند خوبیت	خوشخوی خوش صفات خوش اطوار السلام
توحید ذوق و مستی یا بوالعلائیان	باقی ز تست این همه آثار السلام
جامی بده مرا و رهان از غم خودی	ای از می انا شده سرشار السلام
بگشای لعل لب بجواب سلام ما	بشنو ازین گدای گنهگار السلام
بر روح اطهر تو بلا حرف و لفظ و صوت	با واز زبان ایزد غفار السلام
مهدی بر آستانه در آغوشتم آمدست	میگوید از زبان گهربار السلام

یحیای خویش را ز کرم دار و فرست
آمد بر آستان تو بیمار السلام

السلام ای سید عالی مناقب السلام	السلام ای خواجهٔ والا مناصب السلام
خلق احمد خوی حیدر سیرت سبط رسول	یافتی اندر وراثت این مراتب السلام
چون شوم مغلوب نفس دیو سیر یا امیر	جد پاکت غالب است از جمله غالب السلام

عفو فرما بر گناهِ من مکن مولا نگاه ۞ آمدم بر درگہِ پاکِ تو تائب السلام

در حضورِ خود طلب فرما منِ مہجور را ۞ چند باشم از درِ پاکِ تو غائب السلام

این شبِ عرسِ تو باشد جلوہ فرما مجتبیٰ ۞ وین شبِ یلدا رالکن لیلِ رغائب السلام

بر درت آوردہ ام فرزندِ خود یا بوالعلا ۞ دار او را دور از جملہ نوائب السلام

گر روم از جا و در شفقت بر آید جانِ تن ۞ این پسر باشد بجائے بندہ نائب السلام

بسکہ سجیائی تو شد اندر غمِ محنت اسیر
بود امانش از بلیات و مصائب السلام

السلام ای قائلِ انی انا اللہ السلام ۞ السلام ای بر سپہرِ علمِ حق ماہ السلام

السلام ای آنکہ تو جز خود ندیدی الٰہ دگر ۞ دارم از غیرِ تو ای محبوب اکراہ السلام

بیخبر تا چند باشم از طریقِ معرفت ۞ ساز از سرِّ انا آگاہ ای شاہ السلام

دور از بزمِ صفا حلقہ بسان یا بوالعلا ۞ بہرِ حق در مجلسِ خود دہ مرا راہ السلام

در عظیم آباد باشم تا کجا خوار و ذلیل ۞ دہ مرا از نسبتِ خود عزت و جاہ السلام

بر درت نذر و نیاز آوردہ ام یا سیدی ۞ استجب بہرِ علی مشکل کشا شاہ السلام

سیکند سجیائی مسکین بندۂ غمگین تو
ایستادہ مستمند اند بدرگاہ السلام

السلام ای در شجرت انی انا الله دیده ام — همچو موسی زان تجلی بر زمین غلطیده ام

السلام ای از وصال خود دلم مسرور کن — بسکه از درد فراقت خسته و رنجیده ام

چون نشد در دیر و کعبه اگره از کار من — آستانت با من و ملجای خود بگزیده ام

تا دهی از جنبش لعل لب خود تازه جان — یک نفس در سینه ای عیسی نفس دزدیده ام

قم باذن الله گویان سوی من آکید و گام — زود کن بیدار شاها طالع خوابیده ام

دامن پاک تو تا یابو العلا آید بکف — دامن از کونین چون اهل تجرد چیده ام

هان بیا و کن پذیرا این همه نذر و نیاز — آنچه یا شد خاک نعلین تو کحل دیده ام

کن نگاه لطف سوی این پسر یا بو العلا — حاضر درگاه پاکت هست نور دیده ام

ارجمند پاک گنجم نیست معجزی بی سبب
برمزار سید والا جبین سائیده ام

ای سرو باغ احمد بهیم السلام — تحیات آمده بی تسلیم السلام

در مصحف مجید ثنایت خدای کرد — اندر زبور ساخته تکریم السلام

ای آنکه هست بر من دلداده فرض عین — تسلیم خاصت از پی تعظیم السلام

سر انا علوم آیه کلام قدس — از باب علم یافته تعلیم السلام

هر چند شد ظهور تو در دور آخرین — ثابت بمن شد از همه تقدیم السلام

عرسِ تو امشب است و ملائک آمدند
کن فیضِ خود باین همه تقسیم السلام

دارم برای مهدیِ خود التماسها
تخصیص میکنم پسِ تقیم السلام

نذر و نیازِ من بپذیر از سرِ کرم
ای بی نیاز صاحبِ تفهیم السلام

بر آستانت آمده یحییٰ مستمند
حبلِ امید بی خطر و بیم السلام

الصلوٰة والسلام ای نورِ حیدر السلام
نورِ حیدر السلام ابنِ پیمبر السلام

مالکِ اقلیمِ امکان خسروِ ملکِ قدم
خواجهٔ کونین شاهِ هفت کشور السلام

السلام ای قائلِ انّی انا بی لفظ و حرف
از مئ توحید بر دستِ تو ساغر السلام

تشنه لب بر آستانت آمدم یا ابو العلا
جرعه افشان بی ساقیِ کوثر السلام

این شبِ عرسِ تو باشد در نگاهم جلوه ساز
دست بسته حاضرم پادشاه پرور السلام

این همه نذر و نیازم کن قبول از لطفِ محض
ای نیازِ تو نیازِ ربِّ اکبر السلام

نورِ عینِ خویش را آورده ام بر درگهت
میکند با صد ادب خم ساخته سر السلام

صد سلامت میفرستم بر امیدِ یک علیک
کن سلامِ من قبول ای بنده پرور السلام

هول از روزِ قیامت نیست یحییٰ را کہ
چون توئی یا سیدی حامیِ محشر السلام

السلام ای یوسف مصر انا الله السلام
دی باقلیم خودی جبا لواشاه السلام

سالها گرد سر السیج از تائید تو
یافتم در کوچهٔ شهر انا راه السلام

از پی خواجه معین الاولیا هند الولی
شو معین وز سر وحدت ساز آگاه السلام

این همه نذر و نیازم کن پذیرا از کرم
هست امشب عرض تو ای شاه ای السلام

چشم رحمت برگشا حال تباه من ببین
با تضرع هستم استاده بدرگاه السلام

مهدی آمد بر درت ای مالک ملک کرم
بخش دراهم و علم و حشمت و جاه السلام

السلام ای آل که یحیی را گدائی بر درت
سیدی بخشید استغنائی دلخواه السلام

فرزند سید الشهدا بر تو صد سلام
ابن امام کرب و بلا بر تو صد سلام

یا بو العلا ولی خدا نور مصطفا
نور ظهور شیر خدا بر تو صد سلام

در بارگاه شاه شهیدان مرا رسان
بهر شفیع روز جزا بر تو صد سلام

در شکر این که پور مراد داده شفا
خوانیم هر صباح و مسا بر تو صد سلام

این نذر من قبول بجاه حسین کن
ای سید حسین نما بر تو صد سلام

این شب نهم ز ماه محرم بود شها
از کار من گره بگشا بر تو صد سلام

یحیی ابر آستانهٔ تو تشنه آمدست

یک قطره ز جام انا بر تو صد سلام

السلام ای آفتاب چرخ توحید السلام
السلام ای شاهباز اوج تفرید السلام

السلام ای آنکه در شست جمال حیدری
بندهٔ تو بیحجاب دیده‌ها دید السلام

السلام ای آنکه دیدار جمالت یا امیر
عاشقان را خوشتر است از شادی عید السلام

گشت مست از بادهٔ انی انا یا بو العلا
هر که از لعل لبت یک حرف بشنید السلام

تا کجا نالیم از فرط تعلق روز و شب
درد ما را کن دوا مولا ز تجرید السلام

کرد ما را نفس سرکش بس زبون یا سیدی
کن بضرب تیغ تیز خویش تهدید السلام

ذکر تو صبح و مسا یاد تو مولا روز و شب
هست ما را آیت تمجید و تحمید السلام

اجتهاد اندر طریق عشق کن ما را عطا
همچو پاکان رهان از شهر تقلید السلام

هست امشب لیل معراج نیازم کن قبول
عاشقان را ده صلا یک نظر دید السلام

بی حجابانه بیا بنما جمال دلربا
ای که انوار تو از هر گوشه تابید السلام

یک نفس مسیحای تو در باغت آمد شگفت
صد گل توحید از گلزار توحید السلام

ما عاشق روی مصطفائیم
دیوانهٔ حسن مرتضائیم

شد شمع انا بسینه روشن
پروانهٔ شاه کربلائیم

از دولتِ ساقیِ میِ عشق
مستِ ز بادهٔ انا ئیم

غواصیِ بحرِ عشق فرما
بنگر که چه دُرِّ بی بہائیم

ما روحِ محمدیم الحق
نہ جسم نہ جان نہ سِرِّ پائیم

پیچیده زِ زمین گنبدِ فلک را
گر بر سرِ او عبا برآئیم

بر باد دهیم گنجِ دنیا
در ظاہر اگرچہ بے نوائیم

سر بر درِ بوالعلا فگنده
افراشته بر فلک لوائیم

از فیضِ ابوتراب سچلا
خاکِ درِ پیرِ بوالعلائیم

چو بی پرده خواہم خدا را بہ بینم
عیان و نہان مصطفیٰ را بہ بینم

ز توحیدِ احمد چو مستانہ گردم
بذات و صفت مرتضیٰ را بہ بینم

چو از خمِ ساقی شوم مست و بیکش
بہر شئے شہِ کربلا را بہ بینم

طریقِ نجاتِ ابد گر بہ پرسے
تولای آلِ عبا را بہ بینم

چو در ابتدائے خود اندیشہ سازم
نہایاتِ لا انتہا را بہ بینم

عیان انچہ بینم نہان است الحق
نہان دیدم و آشکارا بہ بینم

چو در خود تماشا نمائیم سچلا

زسرتا قدم ابو العلا را به بینم

از رهِ دور بصد عجز و نیاز آمده ام
پیشِ تو دست طلب کرده فراز آمده ام

ز آتشِ عشقِ تو چون شمع ز سر تا بقدم
اشکریزان همه تن سوز و گداز آمده ام

کفر در مشربِ من یاس بود از رحمت
بر امیدِ کرمت بنده نواز آمده ام

وارهان از غمِ دنیا طلبی ای شهِ دین
با هوسناک دل و طبع پر آز آمده ام

هوسم هست که ز تو عشقِ حقیقی خواهم
گرچه آشفته بسودائے مجاز آمده ام

باز مشتاق همان جلوه به بیداری خواب
با دلِ خفته و با دیدهٔ باز آمده ام

این نگویم که درخورِ قبول است نیاز
تکیه بر فضلِ تو دارم همه ناز آمده ام

سوز و سازم بپذیر از سرِ لطف و احسان
بادشاها همه سوز و همه ساز آمده ام

من غلامِ تو ام ای بادشهِ بنده نواز
این نگویم که بپیشت چو ایاز آمده ام

نظرِ لطف ضرور است بسویم مولا
که بدرگاهِ تو با ولوله باز آمده ام

بشنوم از لبِ تو تا سخنی چون یحیی
نغمه سنج آمده ام نکته طراز آمده ام

بر درت یا ابو العلا مشتاقِ دیدار آمدم
آرزومندِ نگاهِ رحمت آثار آمدم

تا شود از آتشِ عشقِ تو جانم سوخته
همچو موسیٰ از انا الله مست و سرشار آمدم

ای شفایم در لب جانبخش تو یا شه شهان
مستمند و دردمند و زار و بیمار آمدم

تا شوم از سر مسلمان سجده آرم پیش تو
سبحه بر کف زیر دلق افگنده زنار آمدم

روی تو بینیم و از لعل تو حرفی بشنویم
بحر انوار آمدم دریای اسرار آمدم

آسمان در کار ما یم صد گره افگنده است
بر در پاک تو بهر چاره کار آمدم

مدتی گم گشته حیران بوده ام در لا اله
گفته الا الله با تصدیق و اقرار آمدم

این منگیم که مهمان توام
چون سگ پروردهٔ خوان توام

بر درت امیدوار یک نظر
ایستاده با گدایان توام

هرچه فرمائی بجان آرم بجا
تابع و منقاد فرمان توام

این منگیم که لولوئے ترم
خشت و سنگم لیکن از کان توام

در دل من می زند عشق تو موج
قطرهٔ از بحر عمان توام

بے حجابانه جمال خود نما
صورت آئینه حیران توام

ای ز تو ساز من و سامان من
در پریشانم پریشان توام

بر امید بوئے زلفت چون صبا
محو سیر سنبلستان توام

سوخته از سر تا قدم مانند شمع
آتش سودائے پنهان توام

گر چو منصور مستم از جامِ عشق — یک سخن از لعلِ خندانِ توام

چون کلیم الله بخود ساخته — جلوهٔ رخسارِ تابانِ توام

نیست ما را منزلت همچون ایاز — من غلامی از غلامانِ توام

برنگِ ردیفت چو پیکا حزین — عندلیبا ساغر لخوانِ توام

ردیف النون

خیالِ بو العلا دارد دلِ من — ولایش هست در آب و گِلِ من

نباشد جز بذکرت سینه پاک — حدیثی دیگر اندر محفلِ من

چه خوش باشد که باشد اکبرآباد — مقام مستقر و منزلِ من

کند کامل بعشقِ خویش ما را — اسیری نظیر کاملِ من

چو دارم میلِ قلبی جانبِ او — دلِ دیوانه گشته مائلِ من

خیالِ بو العلا هر سو عیانست — خیالی هست لیکن مائلِ من

بجز عشق و ولای بو العلا نیست — اگر پرسد کسی حاصلِ من

یا سیدنا بر من بجود نظری کن
ای نسیم ز خود بیخبری با خبری کن

از غیر ببر اختتام بهر تو دل را
از لطف درین خانهٔ مسکین گذری کن

درد دل ما از کرم ساز دوائی
یعنی تو برین بیدل دل فزون قدری کن

تا چند کنم نعره زنان تا به سحرها
آه دل افسردهٔ ما پر اثری کن

نخلیست دلم ریخته برگ و بر از غم
ای ابر کرم نخل دلم پر ثمری کن

ما را بهر گل آدم مسجود خدایا
خاک در آن سید عالی گهری کن

یحیی ابنهری جز بو الا تو ندارد
شاها نظر مهر بر آن یحیی نهری کن

ای میر ابو العلا مدد کن
وی سید حق نما مدد کن

افتادگی بکار ما ایم
این مشکل کشا مدد کن

مسکین و غریب و بینوا ایم
بنگر سوی این گدا مدد کن

من بندهٔ یافه فایم ای شاه
از بهر ابو الوفا مدد کن

از دست حوادث زمانه
تا چند کشم جفا مدد کن

ما ایم و عنایت سخن شاها
یک نقطه بر و فقرا مدد کن

جز درگه تو دری ندارم
شاها بهر خدا مدد کن

تا چند اسیر پیچ باشم — ای شاه گره کشا مدد کن

از دست جفای چرخ یحیی
افتاده نهر دو پا مدد کن

بو العلا هم جان و هم جانان من — بو العلا هم دین و هم ایمان من
دارم از اسلام تحقیقی خبر — مصحف رویش بود قرآن من
هجر و وصلش درد و درمان منست — بو العلا هم درد و هم درمان من
عشق آن شمع شبستان قدم — آتشی افروخت در ارکان من
خویش را بشناس تا بشناسیش — این بود تحقیق من عرفان من
چون شدم قربان هم بو العلا — شد زمین و آسمان قربان من
در جوار بو العلا دفنم کنند — چون بر آید از تن من جان من
ق
جز ثنای بو العلا عشق و شوق — نیست ای یحیی درین دیوان من

آسمان تحسین دهد من کند
بو العلا گوید اگر حسان من

آستان حضرت سید بود ملجای من — قبلهٔ من کعبهٔ من جنت الماوای من
گر بپای بو العلا افگنده سر باشم بعجز — عاجزانه افگند سر آسمان بر پای من

دل غنی هستم زفیض منعم خود بوالعلا
کی بمال و زر گرآید همت اعلای من

عاشق دیوانه و دردی کش ز جام بوالعلا
در کتاب عشق باشد این همه اسمای من

گر روم از جا چه غم ای عاشقان بوالعلا
بعد مردن گرم دارد عشق سید جای من

من اگر در عشق سید جان دهم نبود عجب
جان شیرین در ره او داده اند آبای من

نیست راهم از برای خود چه سازم اختیار
شد فنا در رای والای تو شاها رای من

من مرید بوالعلایم دوستانم کامیاب
از ازل مقهور و مخذول آمد اعدای من

در شبی کاید نظر ما را جمال بوالعلا
فی الحقیقت هست یکی لیلة الاسرای من

بوالعلا ملجای من ماوای من
هست مولای من آقای من

کی فرود آرم سر خود بر دری
آستان بوالعلا ملجای من

سر بپای بوالعلا افگنده ام
آسمان سر افگند بر پای من

هست از فیض جناب بوالعلا
عالمی در پنجهٔ کبرای من

حسن وجه الله بینم از شبی
هست آن شب لیلة الاسرای من

از ازل من بوالعلائی بوده ام
بوالعلائی بوده اند آبای من

از علوم رتبتم هیچی مپرس

من غلام و تو ابوالعلا مولائی من

بر درِ بو العلا فقیری کن — آن آن شاہ شو امیری کن

او فتادم ز پائے و اغوثاہ — دست من گیر دستگیری کن

در غم تو شوم گرفتارم — زود م آزاد ازین اسیری کن

سیکند روبہی فلک با من — ابنِ شیرِ آلہ شیری کن

گرچہ عہد شباب شد یحیی
عشقبازی بوقتِ پیری کن

نگہی یا بو العلا بر من — نگہی بہرِ مصطفیٰ بر من

جلوہ حیدرؑ سے تماشا ہا — آسمان سیکند جفا بر من

بر درت آمدم بعجز و نیاز — نظر لطف ساز دا بر من

جان فدائے رضائی تو کردن — فرض و واجب بود شہا بر من

از تو ہست ابتدا چو کار مرا — آمدہ فیضِ انتہا بر من

شدہ از چشمِ مستِ سیدنا — غلبۂ مستی آنا بر من

سید یحیی نام یحیی ہست
جلوۂ نامِ من ہما بر من

[illegible]

یا سیّدنا سوی من زار نگه کن ⁂ گشتم بغم و رنج گرفتار نگه کن

تا چند ز جور فلک آزرده دلیها ⁂ الحال برین خوار تبه کار نگه کن

شاها تو کریم ابن کریم ابن کریمی ⁂ از رحم برین زار و گنهگار نگه کن

شاها نظر لطف ضرورست بسویم ⁂ تا چند شود بندهٔ تو خوار نگه کن

دردم نشود به ز طبیبان زمانه ⁂ ای عیسی من بر من بیمار نگه کن

از دیدن تو سیر شود کی دل مشتاق ⁂ بسیار ز بسیار ز بسیار نگه کن

یحیی شده پامال جفای فلک دون
ای ابن علی حیدر کرار نگه کن

ای دل بیاد سیّدنا آه آه کن ⁂ گر پی به پی ز تو نشود گاه گاه کن

ای دل رکاب شاه نیاید اگر بدست ⁂ کحلی ز چشم خویش ز گرد سپاه کن

گشتم بدوری تو چنین زار و بیقرار ⁂ یا سیّدا بیا و برویم نگاه کن

تا چند خوار و زار ز جور فلک شوم ⁂ شاها نگاه بر من حالت تباه کن

پیر از نفس سرکش من میکند خرام ⁂ ای شهسوار عرصهٔ هور و براه کن

تا چند با و لا بود و نفی بی ثبات ⁂ آگاه از حقیقت الا الله کن

یحیی بر آستانهٔ سیّد فتاده باش

از دل برون هوای زر و مال و جاه کن

عشقبازی با جناب بو العلا ایمان من
دین من اسلام من ایقان من عرفان من

من مرید بو العلا و بو العلا پیر من است
من گدای بو العلا و بو العلا سلطان من

هستی من از وجود بو العلا دارد قیام
بو العلا روح من و جان من و جانان من

سوختیم و هستی‌ام خاک شد بر باد رفت
آتشی افروخت عشقش در تن و در جان من

جلوهٔ نور قدم تابید بر جان و دلم
رنگ واجب می‌چکد از سعی امکان من

تا ربودم بهرهٔ خود را از خوان بو العلا
بهرهٔ خود می‌رباید عالمی از خوان من

مورد احسان لطف بو العلایم از ازل
عالمی زین وجه دارد چشم احسان من

کی شود درد دل من به ز داروی مسیح
در لب لعل تو باشد سیدا درمان من

جز ثنای بو العلا و ذکر عشق و عاشقی
نیست ای سیدی ز اشعار تا دیوان من

یا بو العلا به بندگیم سرفراز کن
وز اتباع غیر خودم بی‌نیاز کن

ای دل ز گفتگوی خود غیر لب ببند
آهی بیاد آن صنم دلنواز کن

با بندگان سیدنا ساز ارتباط
وز غیر این گروه بجان احتراز کن

سر را بجیب افگن و اکثر خموش باش
در حال خویش غور نما امتیاز کن

کورانه بید لیل مرو در ره فنا
در راه عشق با خودی یار ساز کن

در شرح آرزوی دل بیقرار خود
کوته مکن حدیث بشوق دراز کن

بیخوف و بی خطر به ره عاشقی برو
در راه عشق ترک نشیب و فراز کن

بر شمع روی حضرت سید ابو العلا
پروانه سان ز سر گذر جان گداز کن

یحیی اشدی مرید شهنشاه بی نیاز
هان ای مرید سیدنا ناز ناز کن

ساقیا از چشم مست خویش ما را مست کن
هست ما را نیست فرما نیست ما را هست کن

چون ید الله دست پاک تو او دستگیر
دست ما را گیر و از هر دست بالا دست کن

بسکه از جور فلک شد کار من بی انتظام
یا امیر ابن امیر از لطف بند و بست کن

سربلندی بخش احباب مرا در دو جهان
دشمنان را در دو عالم خوار ساز و پست کن

خویش را بر آستان بو العلا یحیی افگن
زود ازین دام تعلقها برون شو جست کن

بو العلا هر دم بنور خویشتن
میکند بر من ظهور خویشتن

از شعور بو العلا آگه شدم
چون گذشتم از شعور خویشتن

بی نیازم ها ز فیض بو العلا
دارد این طبع غیور خویشتن

بو العلاست از می توحید کرد
بیخودم اندر سرورِ خویشتن

سیکنم ہر لحظہ باخود ذکرِ خود
وردِ خود دارم زبورِ خویشتن

بی نیاز پیاسے من از مِن میپرس
مست ہستم از غرورِ خویشتن

خواند سیچلؔے را جنابِ بوالعلا
از کرم اندر حضورِ خویشتن

این بارگہِ سید ناہست ادب گن
با حسنِ ادب ہرچہ بدل ہست طلب کن

خواہی اگر از عالم اطلاق رسد فیض
از قیدِ خودی بگذر و ترکِ سبب کن

در مدرسۂ عشق نہ قال ست نہ قیل ست
ای یار خموشی بگزین مہر بلب کن

پابستۂ اوہام و خیالات چہ ہستی
دریادِ خدا کوش و دل از فکر عقب کن

در عشق دلا ہستیِ خود جملہ فنا ساز
بگذر ز سرِ نام و نشان ترکِ نسب کن

در عشق اگر نوش رسد نوش بدانی
در عشق گوارا ہمہ تکلیف و تعب کن

سیچلؔی ہمہ دم تذکرۂ سید خود ساز
لب بند ز ذکرش نہ بروز و نہ بشب کن

تا از تو گزیدیم شدہا الفتِ باطن
ہر لحظہ مرا با تو بود صحبتِ باطن

در ظاہرم از خلق بود ربط و محبت
لیکن نبود غیرِ تو در خلوتِ باطن

هر چند بظاهر ہستم از جملہ معرا　　از فیض تو داریم شہا نسبت باطن

بر حال پریشان من ای شیخ چه خندی　　دارم ز ازل نسبت جمعیت باطن

از بسکه زبون گشت شہا ظاہر حالم　　از رحمت خود ساز کنون ہمت باطن

یا سیدی از تفرقہ ام بخش رہائی　　تا چند شوم دربدر از وحشت باطن

یحیی چه غم از شوکت ظاہر نبود بود

از سید نایافته حشمت باطن

آموخت درس وحدت چون پیر کامل من　　جز بوالعلا نگنجد یحیی درین دل من

قطع نظر نمودم از حاصل دو عالم　　عشق ابوالعلا شد یکباره حاصل من

چون از خودی گذشتم دیدم ابوالعلا را　　این پرده خودی بود از وصل حائل من

روز الست بستم میثاق بر ولایت　　آمیخت عشق تو چون در آب در گل من

بحر کرم بسویم گر موج زن نگردید　　لب تشنه ماند وا ایم افسوس حاصل من

مشکل کشائی عالم جد تو بود مولا　　آسان بیک نگه کن این جمله مشکل من

دارند دوستانم بعد از وصال یحیی

دیوان نعت سید در گور شامل من

در خانه ام ای سید ذیجاه کرم کن　　از مقدم خود خانه من رشک ارم کن

تنها منم افتاده درین وادی پر هول
یا سیدی از لطف گذاری بسرم کن

جا بر در خود ساز عنایت زره لطف
آزاد ز سرگشتگی دربدرم کن

یکبار نقاب از رخ پر نور برانداز
ای مه نظر مهر برین چشم ترم کن

با صاحب خانهٔ تو تعلق بکن اول
آنگاه سفر بهر تما عزم حرم کن

در حرص و هوا نفس گرفتارم کرده
فارغ ز سر خواهش دینار و درم کن

یحیی بوطن چیست بجز قید مصیبت
زین عرصه تو ای آهوی وحشت زده رم کن

بیا ای شاه من در خانهٔ من
بیفزا رونق کاشانهٔ من

نباشد غیر کعبه قابل تو
بیا اندر دل دیوانهٔ من

بود شهر دلم بی تو خرابه
بکن آباد این ویرانهٔ من

جناب بو العلا اندر تنم روح
جناب بو العلا جانانهٔ من

شها ذکرت چه در ظاهر چه باطن
حدیثم باشد و افسانهٔ من

شود برهم نظام هر دو عالم
ز شور نعرهٔ مستانهٔ من

نباشد جز شراب عشق سید
بحق سوگند در پیمانهٔ من

کجا بیگانه او را میگذارم
شود گر کس بخود بیگانهٔ من

گداز شمع شان زین سوز یحییٰ
نمی گوئی چرا پروانهٔ من

جمالِ حق بحُسنِ بوالعلا بین — بشانِ بوالعلا حسنِ خدا بین
جمالِ بوالعلا ای دل بیا بین — خدا بین مصطفیٰ بین مرتضیٰ بین
عیانِ سرِّ خدا در هر دو عالم — تو در هر ذرّه نورِ کبریا بین
تماشائی جمالِ شاه سازی — دلا گر وا کنی چشمِ خدا بین
دلا اندر طریقِ بوالعلائی — همه فیضانِ شاهِ الٰهی بین
چو این بیگانه باشد زان یگانه — تو هر بیگانه را نیز آشنا بین
مکن هیچ شی ای دوست انکار — نمایانِ ذاتِ حق در شاهها بین
نباشد عشقبازی کارِ هر مرد — عروسِ حسن سرگیر و بکابین

تو ای یحییٰ بحُسنِ سید پاک
جمالِ شاه را بے آنا بین

ساقیا از جامِ عشقم مست کن — در نگاهم قدرِ هستی پست کن
دستگیری کن نظر بر خواریم — دستِ من برگیر و بالا دست کن
کارِ هایم بسکه شد بے انتظام — سید از مهر بند و بست کن

از خود بے خود نمیدارم خبر
مست کن ای مست خود خود مست کن

ساز اندر عالم اطلاق جا
جہد کن زین قید ای دل جست کن

تا می از خمخانہ باقی خورے
فانی اندر ہستی شہ ہست کن

بر جمال بو العلا یحیی فدا
آنچہ اندر اختیارت ہست کن

سیدی بر حال زارم رحم کن
دہ قرارم بیقرارم رحم کن

مرہم زخم بود دیدار تو
لسبکہ شاہا دلفگارم رحم کن

دہ ز طوفان بلا مارا نجات
غرق بحر انتظارم رحم کن

در غم و رنج و مصیبت عمر خویش
تا بکی شاہا گزارم رحم کن

عزتم بخش ای امیر مقتدر
در نگاہ خلق خوارم رحم کن

ملجا و ماواے خود یا بو العلا
جز در پاکت ندارم رحم کن

عاشق دیوانہ ات یا بو العلا
بندہ یحیی جان نثارم رحم کن

ای شہ خوبان بنزم خویشتن یکشب یاد کن
خاطر غمدیدہ مارا بوصلت شاد کن

ریخت از غم سیدی بال و پر من چون نیم
خاطر ویرانہ ام از لطف مہر آباد کن

مشکل افتادست اندر کارِ ما یا امیر
بر سرِ مشکلکشائی هان بیا امداد کن

اسمان و اردها این بیچاره صدگونه خلاف
ای شهِ باداد و نصفت دادِ این بیداد کن

تا بکی در گوشِ گل افتد صدای نالهات
بلبلِ آسا از سرِ شب تا سحر فریاد کن

در رهِ عشق و محبت ده مرا رشد و ثبات
راه بنما رهبری فرما شها ارشاد کن

در فراقِ خسرو و شیرین ادای خود دلا
تیشه بر سر زن چو مردان همتِ فرهاد کن

هان بسبکِ عشق گر رمزی توانی گفت گو
روحِ حلاج از حدیثِ تازه خود شاد کن

بنده یحیی اگشته ام در صد غم و محنت اسیر
ای امیرِ پاک ازین قیدِ بلا آزاد کن

الصلوة والسلام آبو العلا جانانِ من
الصلوة والسلام ای سید و سلطانِ من

الصلوة والسلام ای روی تو قرآنِ من
الصلوة والسلام ای دینِ تو ایمانِ من

الصلوة والسلام ای علمِ تو عرفانِ من
الصلوة والسلام ای وحیدِ تو ایقانِ من

الصلوة والسلام ای عیسیِ دورانِ من
الصلوة والسلام ای دردِ تو درمانِ من

الصلوة والسلام آفتابِ اوجِ ذات
ای مه تابانِ من و تیرِ رخشانِ من

السلام ای برزخِ کبرای امکان و وجوب
ای بهارِ واجبا و رونقِ امکانِ من

الصلوة والسلام آنکه پیدا و نهان
آشکارا و خفی هستی تو در هر شانِ من

السلام ای مصطفی و مرتضی را جانشین
مظهر ذات الٰہی جلوهٔ یزدان من

السلام ای نایب خواجه معین سنجری
خواجهٔ مشکل‌کشا و هم بلاگردان من

السلام ای آنکه از تو نیست مخفی حال ما
واقفی یا سیدی از سر و از اعلان من

السلام ای آنکه جز ذکر و ثنا و مدح تو
نیست ای مولا مگر سنج در دیوان من

میکنم عرض سلام و کشف حال اندر غزل
گوش کن یا ابوالعلا از لطف این دستان من

السلام ای آنکه محیی را ز لطف خود بگو
عاشق دیوانهٔ من تابع فرمان من

بیا اے دلبر مه پارهٔ من
بیا ای غمزده و غمخوارهٔ من

بکوه و دشت میگردد برایت
دل دیوانهٔ آوارهٔ من

طواف کوی تو سازد شب و روز
فلک آسا دل دوارهٔ من

منم وقف ندای جانفزایت
چه حکم تو شود در بارهٔ من

علاج درد دل عیسی چه داند
بود اندر لب تو چارهٔ من

بیا در روی تو صد پاره گردید
دلم شد مصحف سیپارهٔ من

نظر فرما ز چشم لطف سویم
که بهتر نیست این نظارهٔ من

شود کی مطمئنه نفس سرکش
نشد لوامه هم امارهٔ من

نشد موم و نگشته نرم هیچ جا
دل همچو سنگِ خارهٔ من

السلام ای بو العلا محبوبِ رب العالمین — جانشینِ مصطفیٰ و مرتضیٰ سلطانِ دین

السلام ای جلوه گاهِ تو بود عرشِ برین — خادمِ درگاهِ جدِ پاکِ تو روح الامین

السلام ای اول و آخر بیچون و چند — السلام ای افتخارِ اولین و آخرین

السلام ای سید السادات شیخِ انس و جن — قاضیِ هر چار ملت مفتیِ شرعِ متین

عالمِ علمِ لدن تفسیر دانِ کاف و نون — واقف و دانندهٔ اسرارِ قرآنِ مبین

دلنوازِ قایلِ انی انا بحرف و صوت — عارفِ اسرارِ رمزِ طا و ها و یا و سین

ای انا الحق از لبِ لعلِ تو دارد مستیٔ — شکرِ صد از تو باشد در قلوبِ عارفین

آمدم بر درگهِ پاکِ تو شاها مستغیث — برکش از روی منیرِ خود نقابِ عنبرین

بر درِ تو صف بصف استاده اند عشاقِ تو — تا برآیی ای بهار ای راح و روحِ عاشقین

از پیِ خواجه معین الدین چشتی سنجری — کن اعانت در امورم یا معین العاجزین

این پسر کز فضلِ خود فرموده ما را عطا — از وجودش شاد کردی خاطرِ این کمترین

هم ز لطفِ خود عنایت کن با و عمرِ دراز — تا بساید بر درِ پاکِ تو ای مولا جبین

خاطرِ غمدیدهٔ ما را ز طولِ عمرِ او — شاد فرما یا امیر ابنِ امیر المؤمنین

قطعه

آمده یحیای تو در حضرتِ والای تو ... با درونِ سوگوار و خاطرِ اندوهگین

از نیاز و آرزو سازی بی‌نیازش یا امیر
رحم فرما لطف کن ای چاره‌سازِ قاصرین

ای ز فیضِ تو انتظامِ جهان ... از وجودِ تو شد نظامِ جهان
گر نه لطفت شود مربیِ او ... کی بدین‌سان بود قیامِ جهان
بی‌شک و ریب صبح و شام رسد ... بادهٔ جودِ تو بجامِ جهان
گر نمی شد وجودِ باجودت ... می فتادی بنای خامِ جهان
هست در اختیارِ تو مولا ... بخدا ای جهان زمامِ جهان
پرتوِ روی انور و مویت ... کرد اظهار صبح و شامِ جهان

هست از اقتدای تو یحیی
مقتدای زمان امامِ جهان

السّلام ای واقفِ سرّ و علن ... السّلام ای مالکِ نو و کهن
السّلام ای دلبرِ نازک بدن ... السّلام ای سیّدِ گل پیرهن
جانشینِ حضرتِ ختمِ رسل ... ای وصیِ حیدرِ خیبرشکن

بر درِ تو آمدم یا سیدی — وارہانم زین غم و درد و محن

نیستم خالے زیادت یا امیر — گر شوم اندر سفر یا در وطن

بوئے تو آید شبہا از سینہ ام — طینتِ من ہست از خاکِ یمن

از برائے نورِ عینینِ نبی — یک نظر بر من فگن بر من فگن

از برائے خواجۂ ہند الولی — رحم کن ای شاہِ من آماہِ من

ہست امشب عرسِ تو یا ابو العلا — بی حجابانہ بیا در انجمن

نذرِ تو سوز و گداز آوردہ ام — استغیثہ بہر حسین و حسن

یک علیک اندر جوابِ سلام — خواہم از لعلِ تو ای شیرین دہن

مطلبم حرفِ قبولِ تو بود — زین غزل خوانی و زین طولِ سخن

با تن رنجیدہ سیے آمدہ
السلام ای جانشینِ پنجتن

السلام ای گلِ گلزارِ رسول الثقلین — سروِ نو خاستۂ باغِ علی و حسنین

ای وجودِ تو بود واجبِ غیرت بالکل — زانکہ غیرِ تو وجود آمدہ بین العدمین

بر تو از صدرِ خود اقرار نمایم ہر دم — زانکہ در ہستیِ تو ریب نداریم و نہ شین

بر دل افتادہ حجابے کہ نخیزد از من — ای بعینیتِ خود رفع کن از قلب عین

آشکارا و نهان جلوهٔ ذات باشد / ای ز نورِ تو بود نور و ضیائی قرین

چشمِ رحمت بگشا بر منِ مسکین نظری / به نبی و به علی بهرِ حسن بهرِ حسین

در حریمِ حرمِ حضرتِ خود جایم ده / ای شهِ عرش نشین بهرِ نبیِ الحرمین

این شبِ عرسِ تو در ماهِ صیام است شها / جلوه فرما که سرِ خویش نهم بر قدمین

روزه دارانِ جمالِ تو ام آیا و بیا / چیست صومِ منِ جان سوخته قطع از کونین

بر درت آمده مهدی بکنارِ والد / نور و عرفان و یقین بخش بابن نور العین

بر درت آمده با عجز و نیاز و زاری
بنده یحییٰ جگر سوخته پرشور شین

بیا ای دل صفائی نیت و اخلاص پیدا کن / پس آنگه عشقِ معشوقِ حقیقی را تمنا کن

بیاسا یکنفس در راهِ عشق و عاشقی ای دل / بشوقِ دوست شو چالاک گام از فرقِ سر پا کن

بیا در کوی جانان هر سحر از دیده اشک افشان / بشوقِ زلفِ مشکین آه بیجا پیچ شبها کن

اگر صد لن ترانی در جواب آید مشو نومید / سوالِ رویتِ جانان جانا همچو موسیٰ کن

همه جا جلوهٔ حسن است بگشا دیدهٔ باطن / ز هر ذره جمالِ با کمالِ او تماشا کن

هوائی سبحه و سجاده تا کی در سرت باشد / بیا در بزمِ مستان سرخوشی با جام و مینا کن

نمیداری اگر با عالمِ ارواح ربط ای دل / تو چندی اختیارِ صحبتِ کاملِ احیا کن

بجود اکنون مخاطب میشوم احباب من بشنو
تو فکر خویش ساز و بند لب زین گفتگوها کن

بشوق اکبرآباد از عظیم آباد شو بیرون
بیا در بارگاه بو العلا عرض تمنا کن

تو اول بر مزارش بوسه زن بر خاک جبین فرسا
طواف مرقد پر نور آن سلطان والا کن

سپس با صد تمنا این دو سه شعر مرا برخوان
ولی دل را موافق با زبان عرض فرما کن

الا ای بو العلا دارم تن افسرده دل مرده
ز لبهائے دُر افشان زنده اعجاز مسیحا کن

ز بس در کارهای من گره انداخته گردون
شها از پنجهٔ مشکلکشا این عقدها وا کن

اگر شاهی بود اندر گدائی خواهش جانت
جبین سائی بباب سید والای اعلا کن

بیکدم رحم این کن کن از کن مکن بگذر
بعشق بو العلا قربان او جان همچو بیچو کن

گدائی سیدنا باش پادشاهی کن
بر آستانهٔ اش افتاده هر چه خواهی کن

بحکم سیدنا سر فرود آر آنگاه
نفاذ حکم خود از ماه تا بماهی کن

اگر ز کثرت عصیان سیه درون گشتی
بنور سیدنا دور این سیاهی کن

مدان گنه سبب بعد و دوری از در او
هوائے قرب تو در حال پر گناهی کن

بیا بحضرت مولا ابو العلا ای دل
بیان حال زبون خود و تباهی کن

منم غریب و فقیر و گدا و ذو الحاجت
بمحض فضل روا حاجتم الٰهی کن

بر آستانهٔ سید ابو العلا یکے
بیا و زاری و الحاح و عذر خواہی کن

سلام ای سید و سلطان کونین
سلام ای حامی و ملجاے دارین

سلام ای نو گل گلزار حیدر
سلام ای آب و رنگ باغ حسنین

سلام ای شان تو شان پیمبر
بلا شک و بلا ریب و بلا مین

وجودت برزخ امکان و واجب
ز تو یا بو العلا شد جمع بحرین

حجاب اکبر آمد علم غیرت
شہا از عین خود بردار این غین

خمار جبر و قدرم داد آزاد
بدہ یک جام امر بین امرین

شب عرس تو باشد جلوہ فرما
بیفزا خانہ ام را زینت و زین

نیاز و نذر ہا مقبول فرما
ازین ناکارۂ پر شور و شین

با امید نگاہے ہست حاضر
شہا این مہدی من قرة العین

بدرگاہ تو کو دار الامان ست
غلامت آمدہ بالراس و العین

کرم فرما بحال زار تیکے
خدا را از براے جد سبطین

السلام ای گل شاداب گلستان حسین
قرة العین نبی روح علی جان حسین

ای عیان از رخ پر نور تو یا سیدنا
جلوهٔ حیدری و نور نبی شان حسین

بر دلم مهر انا الله متجلی فرما
تا نبینیم بجز نور درخشان حسین

بی حجابانه نما جلوهٔ طورم ای ماه
دید تجلای جمال رخ تابان حسین

خیمه در عالم لاهوت نما میشد بیا
الله الله چه بود جاه غلامان حسین

خار خار غم اندوه برآر از دل من
از پی عابد و باقر گل ریحان حسین

تشنه و گرسنه بر درگه تو آمده ام
لقمه ده بمن از خوان پر الوان حسین

نظر لطف ضرورست بسوی مهدی
هست مخصوص غلامی ز غلامان حسین

دستگیری کن و برگیر و دست مهدی را
ساز آویخته در گوشهٔ دامان حسین

ای خسرو ذیشان من امشب نظر بر من فگن
ای بو العلا سلطان من امشب نظر بر من فگن

با تو سر و کارم بود جز تو که غمخوارم بود
رحمی بکن بر جان من امشب نظر بر من فگن

رنجور و بیمارم شها پژمرده و زارم شها
از لطف کن درمان من امشب نظر بر من فگن

ای بو العلا ای بو العلا سویم بیا سویم بیا
بنه گوش بر افغان من امشب نظر بر من فگن

ای نور دلدار من ای مونس و غمخوار من
ای جان و ای جانان من امشب نظر بر من فگن

ای قائل انی انا از لعل پاک مصطفی
سرّ السرّ و قرآن من امشب نظر بر من فگن

نذر و نیاز آوردہ ام شوق و راز آوردہ ام
مولا بشو مہمانِ من امشب نظر بر من فگن

مہدی کہ باشد پورِ ما و ام شو و یا بو العلا
پُر نور از چشمانِ من امشب نظر بر من فگن

یحییٰ ستا ز دینِ بے خبر گن با خبر از یک نظر
اے مایۂ ایمانِ من امشب نظر بر من فگن

یا بو العلا بجز تو نباشد معینِ من
کوئے تو ہست کعبۂ ایمان و دینِ من

باشد مرا ز بندگیت رونقِ قبول
از سجدۂ درِ تو منور جبینِ من

جز آستانۂ تو نباشد پناہِ ما
صد دیو ہست دشمنِ جان در کمینِ من

تا بر درِ تو ناصیہ سائی نمودہ ام
از آسمان بلند ترا مد زمینِ من

کردیم سیر خویش نگہبانِ زمانہ را
تیرِ نگاہِ نازِ تو شد دل نشینِ من

مہر و فائے تو بدلم ثبت کردہ اند
نامِ تو نقش آمدہ اندر نگینِ من

بنما جمالِ خویش و برافگن نقاب را
کن شاد و شاد جانِ ملول حزینِ من

از گردشِ زمانہ بتنگ آمدم شہا
رحمی بجانِ خستہ اندوہگینِ من

نذر و نیازِ من بپذیر از سرِ کرم
منگر ز لطف کوتہیِ آستینِ من

استادہ است با دلِ پُر آرزو شہا
مہدی بہ آستانۂ پاکت قرینِ من

یحییٰ ئی تو شہا ہمہ تن چشم آرزو است

بنما جمالِ خود زیبا رو ببین من

میکشد سوی بو العلا دلِ من	دلِ بیتاب نیم بسملِ من
داد حبِ ابو العلا ما را	پدر پیر شیخ کامل من
یافت از خاک آستانهٔ او	بو العجب حسنِ صورتِ گلِ من
صورتِ بو العلا چو آئینه	همه دم آمده مقابلِ من
زاقتدائے ابو العلا گردید	پاک و پاکیزه تر شمائلِ من
نیست جز ذکرِ پاکِ سیدِ ما	داستانی دگر بمحفلِ من
گشت از ذکر و فکر و شغلِ فنا	علمِ توحید دوست حاصلِ من
وقتِ عرسِ امیرِ پاکِ سید	نیست بیهوده وحشتِ دلِ من

هست در باطنِ من آتشکده‌ای
سید پنهان مقابلِ من

وابستهٔ عنایتِ تو هست کارِ من	ای مونس و شفیقِ من و غمگسارِ من
خود را سپرده ایم بتو یا ابو العلا	بنمود یکبار بہائے خود دم اختیارِ من
واللہ که بگذرد سرم از فرقِ فرقدین	گردد اگر بکوئے تو شاها گدا من
واحسرتا که بی گلِ رو تو یا امیر	بی آب و رنگ شد همه باغ و بهارِ من

پژمرده ساخت تند هوای بلا مرا — از لطف خویش تازه بکن برگ و بار من

رنجور بسکه گشته‌ام از جور آسمان — یا بوالعلا بیا بنگر حال زار من

شاها اگر به پای تو ساید سر غلام — اقبال و بخت هر دو شود پایدار من

قطعه

پیچی برای بنده همان بس است اگر — گردد بگرد روضهٔ حضرت مزار من

بخشندم اجر عزا یا بوالعلا
رحمت کند نزول بقرب جوار من

بوالعلا دست بنهادی ز کرم بر سر من — بگذراندی ز سر عرش برین افسر من

چه کرمها که نه بر حال تباهم کردی — من بقربان تو ای شاه و گدا بر در من

تا نهادیم سر عجز بدرگاه اسیر — شد زمین بندهٔ فرمان و فلک چاکر من

دل من بهر نثار قدم شاه آورد — لعل و گوهر که چکیده شد ز چشم تر من

جوهری گر نبود نیست مرا هیچ افسوس — بس بود عشق و ولای تو شها جوهر من

جرعه از بادهٔ توحید و ولای آن شاه — داد وجه الله من مهدی من مظهر من

دلبری این بود و قدر تو از ... — یکنفس هم نرود از بر من دلبر من

آن مه اوج علا کرد نظر از سر مهر — در گذر از مدد بخت بود اختر من

چشم گریان ہم عشق تو یاستیدنا | چشمۂ آب حیات آمدہ ہم کوثر من

وقت رخصت ہمین انشاہ ہین یحیی اگفت
مرحبا ذاکر من شاعر مدح نگر من

ردیف الواو

ای دل زجام بوالعلا مستانہ شو مستانہ شو | یکدم بنام بوالعلا دیوانہ شو دیوانہ شو
یا بوالعلا نگرین ولا جانرا بکوشش کن فدا | از ماسوای بوالعلا بیگانہ بیگانہ شو
بحر وش ایدل روز و شب دوران بوالعجب | مینال چون جسم خطب حنا نہ شو حنانہ شو
در شہر پاکش ساز جا با ذکر او شو آشنا | در ظاہر و باطن دلا ہمخانہ شو ہمخانہ شو

خواہی اگر یحیی بقا بر نام او کن جان فدا
بر شمع روی بوالعلا پروانہ شو پروانہ شو

اسم اعظم ہست شاہا نام تو | ہستی اِنّی انا در جام تو
یا امیر آزاد از کونین شد | ہر کہ شد بستہ اندر دام تو
ہست تعظیم نبی و مرتضی | در حقیقت یا امیر اکرام تو
پختہ تو من ندانم چون کنند | پختگان را پختہ سازد خام تو

چیست خاص درگہت یا بو العلا
خاصگان را فیض بخشد عام تو

جن و انس و اسود و احمر ہمہ
تابع حکم و مطیع و رام تو

اللہ اللہ نور رویت یا امیر
جلوہ ذات ست حسن نام تو

چیست پیشم دولت دنیا و دین
دل غنی داریم از انعام تو

ای لب لعلت دوائے درد دل
کام یحیی ہست اندر کام تو

در ذات ابو العلا فنا اشو
ہستی محض خود فدا اشو

بروئے ابو العلا نگہ کن
محو رخ پاک مصطفی شو

شو عاشق حسن سید پاک
مست می حب مرتضی اشو

از نسبت خاص بو العلائی
تا جرعہ کش مئے انا شو

کن ترک محبت دو عالم
قربان رخ ابو العلا شو

خاک در پاک بو العلا باش
اے یار عزیز کیمیا شو

یحیی گذر از خیال شاہی
بر درگہ بو العلا گدا شو

برتر ز عرش آمدہ شاہا مکان تو
حاجت روائے خلق بود آستان تو

شاهانِ روزگار بصد عجز و افتقار ‌ افتاده اند بر درِ وابستگانِ تو

استاده اند بر درِ تو یا ابو العلا ‌ مشتاق یک نظارهٔ تو عاشقانِ تو

افتاده است این سگ درگاه بر درت ‌ یک لقمه تا کند عنایت ز خوانِ تو

در آرزوی این همه تن گوش گشته ام ‌ تا نکته بشنویم شها از دهانِ تو

هنگامها بعالم علوی نموده اند ‌ دارند قوتی عجبی بندگانِ تو

دارند از شرابِ انا طرفه مستئی ‌ ای مستِ جامِ لم یزلی میکشانِ تو

من تو شدم تو من شدی ای جانِ عاشقان ‌ لا فرق در میانِ من و در میانِ تو

آنکس که بی نشان بوجود لا مکان شود ‌ یابد رهِ مکان و نشانِ نشانِ تو

یا ابو العلا بسوی من زار کن نظر ‌ بر آستانت آمده این خسته جانِ تو

یحیی بوصفِ سیدنا شو غر السکر
باشد حلاوتی عجبی در بیانِ تو

ای صد هزار جانِ گرامی فدای تو ‌ بادا نصیب عاشقِ شیدا لقای تو

ایمان و دین و عقل و خرد مال و جان همه ‌ آماده کرده ایم شها از برای تو

داریم آرزو که شود صرف یا امیر ‌ این عمر چند روزه بکوی و سرای تو

غافل کجا شود دلم از یادِ تو شها ‌ دل آشنائی من شده از آشنائی تو

آید چو وقتِ عرضِ کمالاتِ عاشقان
شاہا کنیم پیشِ کشِ حق ولائے تو

موجِ انا الحق از دلِ من جوش میزند
تا گوش کردہ ایم صدائے انائی تو

بر حالِ زارِ او نظرِ التفات کن
یحیی ابوالعلائی مسکین گدائی تو

یا ابو العلا غلامِ تو ام خاکسارِ تو
دیوانۂ تو عاشقِ تو بیقرارِ تو

در اشتیاقِ یک نگہت یا ابو العلا
بیداشتم ہر آنچہ بودم نثارِ تو

لا یعقلیم آنچہ بدل آید آن کنیم
لیکن بر اعتمادِ تو و اعتبارِ تو

خود را سپردہ ایم بتو یا ابو العلا
در کارِ این ضعیف بود اختیارِ تو

ہر چند بے حساب و کتاب است جرمِ من
امیدوارم از کرمِ بے شمارِ تو

ما را جوارِ رحمتِ رب است بالیقین
جایم اگر دہند بقرب و جوارِ تو

مرغِ دلم کہ طائرِ عرش آشیانہ ہست
بالا پرید و گشت شکارِ شکارِ تو

در آرزوئے مقدمِ تو جان بلب رسید
باشد دو دیدہ فرشِ رہِ انتظارِ تو

خرم بود حدیقۂ ابو العلائیان
ای نونہالِ باغِ نبی از بہارِ تو

در عشقِ تو ہر آنچہ رود بر سرم رود
شاہا منم غلامِ عقیدت شعارِ تو

یحیی بصد نیاز و تمنا و عشق و شوق

دارد کنون ارادهٔ طوفِ مزارِ تو

یا سیدی غلامِ توام خانه زادِ تو
باشد نشاطِ جان حزینم بیادِ تو

شاها هر آنچه در دلم آید همی کنم
لیکن بر اعتبارِ تو و اعتمادِ تو

گشتیم بی نیاز شها از نیازِ خلق
مستغنیم بصورت و معنی ز دادِ تو

من تابعِ رضائے توام یا ابو العلا
باشد مراد و خواهشِ بنده مرادِ تو

در راهِ فقر امامِ طریقت تو بیشکی
باشد قرینِ صدق و صوابِ اجتهادِ تو

ای دل بکارِ خویش میندیش و غم مخور
باشد کفیلِ توشهٔ و الا زادِ تو

مسکینِ فقیرِ تو یحیی هر آنچه داشت
شاها نمود صرفِ رهِ اتحادِ تو

خلق شیدا اند مر او دیوانهٔ جانبازِ تو
عارفِ اسرارِ تو دانائی گنهِ رازِ تو

هر چه آید در دلم اندیشه بنو میکنم
نازها داریم ای محبوبِ حق بر نازِ تو

الله الله شاهبازِ اوجِ لاهوتی شها
ما ورائے عالمِ قدس آمده پروازِ تو

برتر از عرشِ معلی هست جایت یا امیر
تا کجا نزدِ خدا شاها رسید اعزازِ تو

در گروهِ اولیاء الله داری شانِ خاص
نیست کس یا سیدی همتائے تو انبازِ تو

شاه حبه الله پیرِ دستگیر و والدم
بود شاها در زمانِ خویشتن دمسازِ تو

کی بقا صد جان دهد تا در حضور تو رود
خود رسد یحیی مشتاق تو بر آواز تو

ای فروغ ماه و خور از طلعت زیبای تو
مطلع نور الوهیت بود سیمای تو

در رخ پر نور تو سر خدائی مکتتم
جلوهٔ شان خدائی هست سر تا پای تو

پنجهٔ تو پنجهٔ مشکل‌گشا لاریب فیه
هر دو عالم هست اندر پنجهٔ گیرای تو

انس و جن چه وحوش چه ملک و ملک آگه شدند
با همه عجز و تمنا بر در والای تو

پا بهم بر آسمان و ز عرش فرقم بگذرد
گر سر شوریدهٔ خود را زنم بر پای تو

بی نیازی از جهان داریم ای بنده نواز
انس و جن پروا کنی دارند و من پروای تو

هستی خود ساختم پاشیده در تو فنا
من برای خود چه سازم فکر زایم رای تو

بسکه رنجور از جفائی چرخ گشتم یا امیر
مشکل من میشود آسان بیک ایمای تو

چیست غم یحیی ترا در مشکل دنیا و دین
بو العلا آقائی تو ملجای تو مولا تو

ای قمر عکس رخ زیبای تو
مطلع نور خدا سیمای تو

هست از شان تو پیدا شان حق
نور باشد نور سر تا پای تو

هست شاه لامکان تو هست گنبد
برتر از عرش معلی جای تو

عالمی را زیر و بالا می کند ‏ — ‏ شورِ آهِ عاشقِ شیدائی تو

این چنینم خوار و زار اندر جهان ‏ — ‏ کی گذارد همتِ والائی تو

جان برآید از تنِ من آن زمان ‏ — ‏ چون سرِ خود را نهم بر پائی تو

دستگیرا دستگیری کن ز لطف
بر درِ تو آمده یحیائے تو

بوالعلا هر مشکلم آسان ز تو ‏ — ‏ درد هایم را بود درمان ز تو

ما و از ما هر چه باشد آن تست ‏ — ‏ جان ز تو ایمان ز تو عرفان ز تو

واجب و امکان بروی تو عیان ‏ — ‏ ای بهار واجب و امکان ز تو

پرتوِ حسنت یدِ بیضا بود ‏ — ‏ یافت معجز موسی عمران ز تو

از لبِ لعلِ تو عیسی کام یافت ‏ — ‏ قم باذن الله بود گویان ز تو

تابِ حسنِ تو مرا از خود ربود ‏ — ‏ حیرت این دیدهٔ حیران ز تو

وصلِ تو شادم کند هجرت حزین ‏ — ‏ روی خندان دیدهٔ گریان ز تو

آتشِ عشقِ تو ما را پاک سوخت ‏ — ‏ سوز و سازِ سینهٔ بریان ز تو

میکند پروازِ ما فوق الخیال
ذهنِ یحییٰ اینقدر جولان ز تو

شدم از جان و دل دیوانهٔ تو | چو دیدم نازِ معشوقانهٔ تو
بیا پُر نور کن از مقدمِ خود | که باشد خانهٔ من خانهٔ تو
شدم از بادهٔ توحید سرمست | بیا در نعرهٔ مستانهٔ تو
انا الحق گفت چون منصور بشنید | مئی توحید از پیمانهٔ تو
کند شمع از جمالت کسبِ انوار | فدا پروانه بر پروانهٔ تو
شهریانِ عالم هست شاها | فدای شوکتِ شاهانهٔ تو

همه تن گوشِ پیغامِ تو گردد
رود در خانهٔ کاشانهٔ تو

رونقِ باغِ جهانم تننا ها یا هو | زینتِ کون و مکانم تننا ها یا هو
بیانیم نهان و نهانیم عیان | آشکار و نهانم تننا ها یا هو
ز یقین و ز گمانست برتر منزلِ من | نه یقینم نه گمانم تننا ها یا هو
ما بجائیم که در وی نبود فوق و تحت | من نه آنم نه من آنم تننا ها یا هو
ذرهٔ سیدنا خاک شدم خاک شدم | بی نشانست نشانم تننا ها یا هو
بادهٔ عشق مرا کرد عطا سیدنا | بندهٔ پیرِ مغانم تننا ها یا هو
نسبتِ سیدنا هست قوی در دلِ من | نیستم پیر جوانم تننا ها یا هو

شهسوارم نظرِ لطف بسویم فرما / در رکابِ تو دوانم تننا ہا یا ہو

بوالعلا هست بیادِ تو ز شب تا سحر / این همه شور و فغانم تننا ہا یا ہو

ناتوانم که از بسترِ غم برخیزم / دور از آن ماه چنانم تننا ہا یا ہو

کیستم هیچ سرای تو محمد یحییٰ / شاعرِ عشق بیانم تننا ہا یا ہو

ای آفتاب ذره به پیشِ جمالِ تو / در کائنات نیست نظیر و مثالِ تو

عکسِ فروغِ ذات بود روی انورت / کثرت ظهور ساخته از خط و خالِ تو

از مشتِ خاک نیز بود جامِ جم حقیر / در پیشِ قدر و عزتِ جامِ سفالِ تو

ادراک پا شکسته بود یا ابوالعلا / باشد محالِ محض که دانم جمالِ تو

از آفتابِ حشر نداریم هیچ غم / گسترده اند بر سرِ عاشق ظلالِ تو

گر دید بی نیاز و بری شد ز حرص و آز / هر کس که دوخت دیده بخوانِ نوالِ تو

شاها علی الدوام بقا حاصلم شود / باشد اگر وصالِ من اندر وصالِ تو

ایمان و جان و مال و خود و هر چه از خود است / کردم فدای نامِ تو قربانِ آلِ تو

خاموش نیست یکدم و یک لحظه یا امیر / یحیای بینوای تو از قیل و قالِ تو

باشد جمال ذات جمال کمال تو
شانیست از شیون خدا و چه جمال تو

در جنت ست جلوهٔ حسن جمال تو
دوزخ بود تجلی شان جلال تو

آن دل که از خیال بتان بود تنگ
اکنون درو نماند ورائی خیال تو

بیرون رود ز خاطر من حرص تخت و تاج
جایم اگر دهند بصف نعال تو

در کار من درنگ چرا یا ابو العلا
وادست اختیار ترا ذی الجلال تو

قطعه

ای دل بکار خویش بهند شین و غم مخور
باشد بسوی حضرت سید مآل تو

باشد کریم حضرت سید ابو العلا
سازد بجا ز راه کرم رو سوال تو

کی احتیاج عرض بود در حضور شاه
خود آشکار هست بر او جمله حال تو

سبحانی تو غلام تو ای ابن مصطفی
مشهور گشته است بعالم بلال تو

سیدنا اما منا محو خودت خدائی تو
جلوهٔ ذات دیده ام در رخ حق نمائی تو

روی تو روی مصطفی شان تو شان مرتضی
سید مراد تو قضا خواهش حق رضای تو

حسن تو در گرفته است از سر عرش تا بفرش
مهر و مه است نور یاب سیدا از ضیای تو

شربت عیسوی شفاست بکار این گدا
هست بعداد درد ما و لب جانفزای تو

ای گلِ باغِ آرزو مست شدم ز بوی تو
این سرِ ما و بو و هست پر از هوای تو

وحدتِ تو بجان و تن آمد و ساخته وطن
نیست کنون بچشم من غیرِ تو و سوای تو

سیدنا ابوالعلا در برِ من بیا بیا
جانِ من و هوای تو در دل و دیده جای تو

آمده با همه نیاز بندهٔ ابوالعلائیت
در دلِ او گرفته جا آرزوی لقای تو

در جمالِ بوالعلا کردیم سیرِ حسنِ هو
الله الله بوالعلا والله الله حسنِ او

یافته اندر وراثت سیدِ ما بوالعلا
از علیِ مرتضیٰ خو از رسول الله بو

جامِ وحدت از شرابِ عشقِ سید خورده‌ام
هست وجه الله چون کردم نظر در چار سو

چیست جامِ جم به پیشِ جرعه نوشانِ الست
بادهٔ بیکیف مینوشیم بیجام و سبو

سجدهٔ عشقِ حقیقی آن زمان کردم ادا
اول از ترکِ خودی خود نمودم چون وضو

بوالعلا روز و شب و سال و مه و صبح و مسا
کو بکو و در بدر بهر توام در جستجو

گفت ایزد کل شیء هالک الا وجهه
غیر وجه الله ای یحیی چه باشد خود بگو

حبیبِ حق سلام خدا بر روانِ تو
باد اهم از زبانِ تو و از دهانِ تو

شانِ خدا جمالِ نبی جلوهٔ علی
یا بوالعلا چکید ز سراپای شانِ تو

بی پرده کن تجلی و در چشمِ من درآ
استاده اند بر درِ تو عاشقانِ تو

ای ابنِ مرتضیٰ ز کرم سوی من نگر
هستم کمینه بندهٔ از بندگانِ تو

کونین از وجودِ تو موجود گشته است
بر هر دو عالم است شها امتنانِ تو

هر ذرّه ذرّه هست ز فیضِ تو کامیاب
عالم تمام زلّه ربا یز خوانِ تو

آمد پی سلامِ تو یحییٰ بی نوا
تا بشنود جوابِ سلام از زبانِ تو

ای آدمی با بوالعلا همخانه شو همخانه شو
در ما سوای بوالعلا بیگانه شو بیگانه شو

در گریه سوز و فنا کن هستیِ خود را فدا
بر شمع روی بوالعلا پروانه شو پروانه شو

در عشقِ آن شیرین لبان فرهادوش شو با نشان
چون کوهکن اندر جهان افسانه شو افسانه شو

جان کن نثارِ بوالعلا کن هستیِ خود را فدا
از قیدِ تن بیرون بیا جانانه شو جانانه شو

بیگانه شو از عقل و دین [illegible]
دیوانه شو دیوانه شو فرزانه شو فرزانه شو

راهِ سلامت ترک کن از لومة لائم مترس
عشقِ محبت پیشه شو دیوانه شو دیوانه شو

یحییٰ ز فیضِ بوالعلا شو قائلِ انی انا
مانندِ منصور ای گدا مستانه شو مستانه شو

بر آستانت آمده یا بوالعلا مسکینِ تو
مسکینِ بی تمکینِ تو ناواقف از آئینِ تو

افتاده ام در صد خلل در فرقم از طول امل | تلوینِ من سازد بدل جمعیت و تمکین تو

ای پرتوِ نورِ قدم آئی گر از راهِ کرم | روشن شود بام و درم از جلوهٔ رنگین تو

مستی ہی اتی انا مدہوش عشقِ مرتضیٰ | دریک نظر کرده مرا چشم حقیقت بین تو

غمگین و مسکینِ توام مشتاقِ تمکینِ توام | عمریست بر دینِ توام اے من فدائے دین تو

در مدحِ تو در سفته ام رازِ خفی نهفته ام | اشعارِ رنگین گفته ام در شوقِ یک تحسین تو

جانی دگر اندر سجد در قالب یحییٰ دمد
در گوشش از مولا رسد صوت خوش تلقین تو

نہ لا و نہ الاست در راهِ تو | انا الله درخشا چون ماهِ تو

کجا بخت تا وصل دائم شود | غنیمت بود یک نگاهِ تو

کسی جلوه در حشر با مصطفیٰ | تعالی الله این قدر و این جاهِ تو

ملک سجدهٔ او کند صبح و شام | بود برتر از عرش درگاهِ تو

رضا جوئے تو خالقِ تو بود | کند کارہائے تو دلخواهِ تو

ندارد ز دیدارِ تو بے نصیب | بود دار زویم نہ اللهِ تو

تو ہیچے اکمن ناز بر بخت خویش
بود بو العلا سید و شاهِ تو

ردیف الهاء

بنامِ بوالعلا کن جان فدای مرد فرزانه
نه غیر عشق باش بیگانه بعشقش باش دیوانه

چه خوش باشد که آید بوالعلا با عزّ و شاهانه
به پیشش من شوم حاضر غلامانه گدایانه

خوشم با بوالعلا در عالم تنزیه و بی کیفی
منم از ما سوای بوالعلا آزاد و بیگانه

بنامِ بوالعلا یکجرعه ام پیر مغان بخشید
شدم از بادهٔ الّا انا بیهوش و مستانه

گدای بوالعلایم هست از فیضم جهان باشد
ز چشمِ مستِ ساقی ساختم لبریز پیمانه

اگر آید بزمم بوالعلا روشن شمع مجلس
نثارِ شمع روی او کنم جان شکلِ پروانه

بحمد الله روی بوالعلا دیدم بچشم سر
جمالِ پاک وجه الله دیدم بی حجابانه

تو ای واعظ بمسجد باش ما را از نصیحت کن
نباشد جز حدیثِ بوالعلا ذکرے درین خانه

رود از سینهٔ من حسرتِ دیر بیابانی
اگر بر آستانِ بوالعلا باشم فقیرانه

بعشق بوالعلا دیوانگی به
ببزم بوالعلا پروانگی به

خوشم با بوالعلا در عالم هو
ز کارِ دو جهان بیگانگی به

دلا بر گفتهٔ ناصح میندیش
جنون تو ازین فرزانگی به

فقیرے بر درِ آن شاہِ کونین
زجاہ و حشمتِ شاہانگی بہ

دلا بر درگہش افگندہ سر باش
کہ دورے ناخوش و ہمخانگی بہ

فدا کردی بنامِ بو العلا جان
دلا صد آفرین مردانگی بہ

شرابِ عشقِ سید نوش کیجے
کہ از ہشیاریت مستانگی بہ

یا بو العلا بسوی منِ خستہ کن نگاہ
گر نیست بی بہی زکرم ساز گاہ گاہ

من عاجز و غریب و فقیر و گدای تو
تو سید و غریب نواز و امیر و شاہ

جز آستانِ پاکِ تو ای شاہ ابو العلا
نبود برای ما ہمہ بیچارگان پناہ

از آبِ لطفِ خویش بگردان سپید و صاف
تا چند نامۂ عملِ ما خود سیاہ

تو از ازل سفینۂ نوح آمدی شہا
من بو العلائیم نشود کشتیم تباہ

بر درگہت کہ کعبۂ مقصود آمدہ
بنہادہ اند شاہ و گدا نقشِ جبہ جباہ

چون نیستم مجال کہ بوسم رکابِ شہ
باری کشیم سرمہ زگردِ رہِ سپاہ

افتادگی بس ست مرا لیک بر درت
نبود بسر ہوای زر و مال عز و جاہ

فرزندِ مصطفائی و محبوبِ مرتضیٰ
معشوقِ بی نیازی و ہم عاشقِ الٰہ

شاہا جمالِ آئینۂ حق نما بود
وجہ اللہ است روی تو بی اشتباہ

کارت ہدایت است و دلالت براہِ حق — بیرہ ز راہِ راست شدیم آریم براہ
ہر روز در فراقِ تو شور و فغان کنم — ہر شب ز دردِ ہجرِ تو سازیم آہ آہ

ایمان و جان چہ بود کہ میساختی نثار
یحییٰ بنود ہستی بیکیف خود فدا

جمالِ بوالعلا اللہ اللہ — بود شانِ خدا اللہ اللہ
بشانِ بوالعلا ہست آشکارا — کمالِ مصطفیٰ اللہ اللہ
اسیرِ این امیرِ دستگیرم — بود مشکل کشا اللہ اللہ
جنابِ بوالعلا ہنگامہ سا کرد — زعشقِ مرتضیٰ اللہ اللہ
خدا فخرِ اب و جد داد فرزند — بسیدِ بوالوفا اللہ اللہ
جمالِ بوالعلا واللہ دارد — عجب نور و صفا اللہ اللہ
بود نامِ جنابِ سیدِ ما — سپہر نامہا اللہ اللہ
کسی کو مبتلائے بوالعلا گشت — بحق شد آشنا اللہ اللہ
بود ہر قطرۂ اشکم بیادش — چو دُرِّ بیبہا اللہ اللہ
زلطفِ بوالعلا ہر حاجتِ من — روا گردد روا اللہ اللہ

بنامِ بوالعلاست یحییٰ نمودہ

دل و جان ما فدا اللہ اللہ

بسوئے من خستہ فرما نگاہ — خدا را خدا را خدا را نگاہ

بدہ چشم خود بین مرا از کرم — کہ تا بروئے تو شاہا نگاہ

بکن باز باز از نگاہِ کرم — ہمان عمر با عیش افزا نگاہ

نگاہے کن از لطف یا بو العلا — کہ برباید از خویشتن ما را نگاہ

من این چشم دارم ز الطافِ تو — کہ سازی دگر جانبِ ما نگاہ

جمال تو آمد نظر یا السید — چو در خود نمودیم حقا نگاہ

تماشائی وجہ اللہ آمد نظر
چو بر رویت افگندہ یحییٰ نگاہ

بادۂ عشق چو فرمود عطا وجہ اللہ — عاشقِ سیدنا کرد مرا وجہ اللہ

یافتم لذتِ توحیدِ جنابِ سید — مست کردہ دلم از شکرِ آنا وجہ اللہ

ہرچہ دیدم ہمہ از دیدۂ وجہ اللہ است — اندرین سلسلہ شد راہنما وجہ اللہ

تا مر البتہ این سلسلۂ عالیہ کرد — ساختہ از ہمہ تقیید رہا وجہ اللہ

مہر و مہ چیست کہ پیشش نہ از نور نفس — ہست آئینۂ انوارِ خدا وجہ اللہ

بدرِ سیدنا زود رسانی ما را — حاجتِ بندہ کن از لطف روا وجہ اللہ

بر درِ پاکِ تو جاروب کشی میسازم — بکُن همراهِ خاکِ رهِ سیدنا وجہ اللہ

آخر این ولولہ شوق ہم از تو باشد — جلوۂ سیدِ پاکم بنما وجہ اللہ

ہو العلائی منم و فخر کنم ای یحییٰ

کہ بود سیدنا والدِ ما وجہ اللہ

برحالِ من التفات ای شاہ — دِہ از ہمہ غم نجات ای شاہ

تا چند من و صفت پرستی — دِہ عشق و ولہ بذات ای شاہ

در عشقِ خودم دِہ استقامت — گشتم بس بی ثبات ای شاہ

در یادِ تو بگذرد اگر عمر — باشد لطفِ حیات ای شاہ

بی یادِ تو زیستن نخواہم — زین زیست خوشم ممات ای شاہ

انوارِ جمالِ پاکِ تو ہست — تابان در شش جہات ای شاہ

نامِ تو رقم کنندہ بر دل

یحییٰ چہ کند وفات ای شاہ

حسنِ خود از ذرہ ذرہ آشکارا کردہ — ذرہ ذرہ را بحسنِ خویش شیدا کردہ

سیدی باشد تجلیہای تو بی انتہا — جلوۂ تازہ برنگیِ تازہ ہر جا کردہ

گرچہ اندر ہیچ جا شاہا نمی گنجی ولی — در دلم جا ساختی طرفہ تماشا کردہ

آتش عشق خود اندر جان من افروختی / سینهٔ بی‌کینهٔ من طور سینا کرده

جلوهٔ قامت نمودی یا امیر بی‌نظیر / صد قیامت در دلم زان جلوه برپا کرده

تا بدست خود نمودی دستگیر بیکسی / در جهان دست من از هر دو بالا کرده

در ثنای بوالعلا شعر تو یحیی جلوه‌گر
این غزل لیکن ببحر تازه انشا کرده

یا بوالعلا توئی که بدام رسیده / احوال بیقراری من چون شنیده

حسن خدا جمال نبی شان مرتضی / والله توئی که در خودی خویش دیده

عالم تمام زیر و زبر کرده شها / تا بادهٔ حقیقت وحدت چشیده

قربان ذره پروری تو که بنده را / با این همه عیوب و خرابی گزیده

قطعه

ای دل ز فیض نسبت مولای دو جهان / از فرق رم نموده بجمع آرمیده

شاباش مرحبا که چو مردان قدم زدی / از دل تعلقات دو عالم بریده

یحیی مگر بدست تو دامان شه رسید
دامن ز خار زار دو عالم کشیده

یا بوالعلا توئی که غم من ربوده / از یاد خود دلم فرحت فزوده

نگذاشتی معطل و تنها مرا گهی — با من بهر زمانه و هر حال بوده

وجه الله است آئینهٔ حسن پاک تو — در روی خود جمال الٰهی نموده

از نسبت صحیح خود آن نور مصطفیٰ — زنگار شرک از دل تارم زدوده

تا بر در تو ناصیه سائی نموده ام — بر روی بنده صد در عرفان گشوده

ناصح خموش عشق کجا از دلم رود — بسیار گفته و مرا آزموده

ہیچی اگرچہ ز ناصیهٔ نور کبریا — آیا بپای سید تا جبهه سوده

السلام ای امیر عالی جاه — السلام ای رخ تو وجه الله

السلام ای بچرخ وحدت ما — السلام ای بملک هستی شاه

بو العلا ستر کلمهٔ احمد — معنی لا اله الا الله

نه فلک نردبان بام تو هست — چیست عرش مجید یک درگاه

از ازل آمدی سفینهٔ نوح — کشتی من شود چگونه تباه

قبله و کعبه ام در تو باشد — بنده را نیست جز بسوی تو راه

بر در تو جن و انس ملک و ملک — به نیاز و ادب نهاده جباه

آستان مبارکت مولا — از همه آفت ست در رنج پناه

چند در دوری تو ناله کنم — چند سازیم در فراقت آه
چشم رحمت بسوی من انداز — آمدم بر درِ تو غرقِ گناه
ساز از آبِ لطفِ خویش سفید — نامهٔ من ز بسکه گشت سیاه
این شبِ عرشِ تست سیدنا — کن قدم رنجه اے حبیب الله
خانه ام کفش خانهٔ تو بود — ای زخاکِ رهت مراست کلاه
نذر سوز و گداز آوردم — کن قبول اے ولیِ حق آگاه

از برائے شہِ ابو البرکات
سوی یحییٰ خویش بار نگاه

از حالِ عالم بیخبر و ز قیدِ کل آزاده — بر آستانِ بو العلا یحییٰ بود افتاده
نقشِ انا الحق ثبت کن بر لوحِ دل یا بو العلا — طفلِ دبستانِ توام وین لوح دارم ساده
از بادهٔ توحیدِ تو تا مست خود مولا شدم — شد رہنمے کز بیخودی پیدا شدم سجاده
در بارگاهِ بو العلا این خسته دل مسکین گدا — بانشد بر امیدِ عطا با صد ادب استاده
ای دل ازین دیر و حرم کی راهِ حق پیدا شود — در کوچهٔ توحید آئین راست باشد جاده
تا کی بقیدِ آب و گل باشیم یاران پا بگل — بہر سفر در ملکِ دل ہر ساعتم آماده

در دیدم یحییٰ را دلا در اشتیاقِ بو العلا

دیوانهٔ مستانهٔ خود رفتهٔ دلداده

ازازل مستِ ناز آمده	بی نیاز از نیاز آمده
باهمه دلبری ومحبوبی	چه قدر دلنواز آمده
توکه معشوقی ازچه روجانان	عاشق وعشقباز آمده
چارهٔ کار بنده کن مولا	که ازل چاره ساز آمده
نیست پوشیده بر تو احوالم	واقفِ جمله راز آمده
درحضورِ ابوالعلا ای دل	باهمه امتیاز آمده

بر مزارِ ابوالعلا صبحی
خوش نصیبی که باز آمده

ای ز زخمِ تیغِ هجرِ تو جگر خون آمده	در فراقت چشمِ پر خون رشکِ جیحون آمده
قطرهٔ اشکی که دریای توازچشم چکید	ای شهٔ والاگهر چون درِ مکنون آمده
عاشقانِ حضرتت آبا بنده بوده اند	عشقبازی با تو مارا فعلِ مسنون آمده
جن وانس وخلق وعام وعلوی وسفلی همه	ای بدام لطف واحسانِ تو مرهون آمده
رتبه ات راکس چه داند نیست مقدورِ بشر	از قیاس واز گمان وعقل بیرون آمده
در دبستانِ محبت عقل را نبود گذر	طفلِ ابجدخوانِ این مکتب فلاطون آمده

گفتنِ دردِ دلِ خود هست یحییٰ را غرض
خاطرش فارغ ز فکرِ لفظ و مضمون آمده

بوالعلا فرزندِ شاهِ کربلا روحی فداه
آبِ رنگی یافته دینِ متین از نسبتش
ست از خمخانهٔ توحید باشد بوالعلا
میچکد از جبههٔ نورانیش نورِ بسیط
این ولایت خاص از شاهِ ولایت یافته
اصطفا و اجتبا در ارث بخشیدش خدا

بوالعلا ستِ مئی انّی انا روحی فداه
نو گلِ باغِ جنابِ مصطفیٰ روحی فداه
صاحبِ سرِّ علی مشکلکشا روحی فداه
مطلعِ انوارِ فخرِ انبیا روحی فداه
مظهرِ آثارِ شاهِ اولیا روحی فداه
از جنابِ مصطفیٰ و مجتبیٰ روحی فداه

بندهٔ یحییٰ آمده بر آستانِ بوالعلا
میکند جان را بشوقِ او فدا روحی فداه

امشب جنابِ سیدِ ذیجاه آمده
امشب جنابِ سیدِ ذیجاه از کرم
شاهان سرِ نیاز نمودند خم بعجز
اکنون سیاهی از دلِ من دور میشود
یا بوالعلا بحالِ منِ خسته کن کرم

سرمست از شرابِ انا الله آمده
ناگاه آمده وچه دلخواه آمده
در انجمن چو تختِ شهنشاه آمده
در دل خیالِ جلوهٔ آن ماه آمده
این ناتوان ز در بدرگاه آمده

خورسند کن دلم که غلام کمینه ات — با جوش رنج و صدمهٔ جانکاه آمده

یحیی ز بارگاه جناب ابو العلا
سوی وطن بجبر و باکراه آمده

در ارض و سما کون و مکانست هو الله — پیداست هو الله نهانست هو الله
گویم به یقینست که هر شان همانست — هر چند که بی‌شان و گمانست هو الله
یکسان بود اندر نگهم نفع و مضرت — چون خالق هر سود و زیانست هو الله
در کعبه بتنزیه عیانست نگه کن — در دیر به تشبیه بتانست هو الله
مستانه هو الله کنم ذکر مجرد — این تربیت پیر مغانست هو الله
ای زاهد بدبین چکنم گر تو نبینی — و الله که در عین عیانست هو الله
دیدم رخ وجه الله و در خویش نماندم — هر لحظه مرا ورد زبانست هو الله
هر شرح و بیانست پر از تذکرهٔ او — هر چند که بی شرح و بیانست هو الله

یحیی منم و سینهٔ ما هو و انا هست
این سرّ من و او بمیانست هو الله

یا ابو العلا در بزم خود یکلحظه ما را بار ده — بیهوشی و محویم از لذت دیدار ده
ای مست توحید انا اندر خمار کفر تم — ذوقی بمن بهر خدا زان هستی سرشار ده

از راه پیره گشته‌ام از بهر مسلمان کن مرا
وارستگی ما را ز قید سبحه و زنار ده

این طراق کن فکان نبود تمنا دلم
اندک مرا یا سیدی از فیض همت چاره ده

از نسبت یا ابو العلا توحید در دلها فتح ما
این لذت انی انا بسیار ده بسیار ده

محو خیال خویش کن در یاد خود فانی نما
از غیر خود انکار ده بر خویشتن اقرار ده

ای پادشاه روح و جان و دلنواز بیکسان
از آستان خود مران در مجلس خود بار ده

بهر سلامت آمدم بشنو سلامم از کرم
یک ره جوابم ای صنم از لعل شکر بار ده

امشب شب عرست بود نذر و نیاز آورده‌ام
بپذیر و افزون همت این کار و این کردار ده

بر بیدی خود کن نظر ای پادشاه بحر و بر
بحر و بقا علم و هنر از لطف خود بسیار ده

بیچاره‌ای تو از نعت تو یکدم لب نسازد بند
آن بی‌زبان را از کرم توفیق این گفتار ده

السلام ای صورتت معنی گر آمده
محو در نور جمالت صد تجلی آمده

یک نظر فرما بسوی این گدای بیقرار
ای نگاهت مایه صبر و تسلی آمده

هر کرا از نسبت پاکت رسیده فیضها
نقد وقت او تعلی بر تعلی آمده

هر که جا بر آستان پاک تو شاها گرفت
خاطرش فارغ ز سیر عرش و کرسی آمده

هر کرا فیض انانیت ز چشم تو رسید
بی‌تکلف حاصل و علم هستی آمده

از می انی انا یک جرعه ام ده یا امیر — ای نگاهت فیض بخش عشق و مستی آمده

هست امشب لیلة العرس تماشاگاه ما — جلوهٔ تو مظهرِ شانِ الہی آمده

بی حجابانه تجلی کن بیا در چشم ما — دیدهٔ مجنون برائے دید لیلی آمده

از رهِ ذره نوازی کن پذیرا نذرِ من — ای مقامِ نورِ اعلا نیز عالی آمده

بر درت امیدوار یک نگاهِ التفات — ابن یحیی بندهٔ درگاهِ مهدی آمده

شاد زی یحیی که در تقدیرت از روز ازل
نعمت فیضانِ خاصِ بو العلائی آمده

جلوه فرماے بی حجابانه — کن منور تمام کاشانه

جانب این گدا ز راهِ کرم — جلوه فرما بشانِ شاهانه

پی سودائے عشق می آرم — دل و جان هر دو را به بیعانه

دل دیوانهٔ من شیدا — شد ز یادِ بتان پریخانه

دین و ایمانِ من شکار نمود — آن دو چشم سیاه ترکانه

بو العلا هست دین و ایمانم — بو العلا هست جان و جانانه

کن بسر عمرِ خویش ای یحیی
بر درِ بو العلا گدایانه

ای ز جودت نوح را کشتی بجودی آمده
موسی عمران بصحرا ای تجلی آمده

در دماغ پیر کنعان از نسیم فضل تو
بوی یوسف مایهٔ صبر و تسلی آمده

در شب معراج از دست حبیب ذوالجلال
در کف تو جام توحید وجودی آمده

ای قمیص خامس آل عبا بر قامتت
راست همچون خلعت روز عیدی آمده

بوالعلا نام تو و جدت علی مرتضی
زین سبب شاها ترا بر کل تعلی آمده

دوری تو موجب رنج و غم بیتابیست
عاشقان را وصل تو صد عیش و شادی آمده

کن نگاه لطف شاها وارهان از رنج و غم
بر در پاکت بهم یحیی و ساقی آمده

ردیف لام الف

نیست در لوح دلم نقشی سوای بوالعلا
میکنم جان عزیز خود فدای بوالعلا

آرزو داریم یحیی از خدای بوالعلا
تا ببینم روی پر ضیای بوالعلا

می کند از گوشهٔ چشمی نگاه نیم باز
سوی شاهان جهان کمتر گدای بوالعلا

دل که خوش شهباز اوج لامکان عشق هست
می پرد از شوق مستی در هوای بوالعلا

کن تماشا چشم وحدت بین خود را باز کن
کیست در کون و مکان پیدا سوای بوالعلا

روییتِ حق اندرین عالم یقین گردید چون
منتهای آرزویم هست از ربِ ودود
هم رضای مصطفا و هم رضای مرتضاست

شد نصیب این تمنا لقاے بو العلا
سینهٔ عشاق بیدل ساز جای بو العلا
گر بکیف آری دلا نقدِ رضای بو العلا

نیست اے سیحیی درینجا دخلِ شرک و غیر
بو العلا بهر منست و من برای بو العلا

مایم و اشتیاق امیر ابو العلا
بی مثل و بی مثال بود ذاتِ پاک او
نبود کم از سریرِ سلیمان تقدیر و جاه
وجه الله آنکه پیرِ من و والدِ منست

دارم خیالِ روئے منیرِ ابو العلا
نبود بکائنات نظیرِ ابو العلا
شان کهن حسیب فقیرِ ابو العلا
بالاتفاق بود وزیرِ ابو العلا

سیحیی زمانه حکم بر افلاک میکنیم
میگویم چو خلق فقیدِ ابو العلا

ما و خیالِ حضرتِ سیدِ ابو العلا
یاران بروزِ حشر تماشا نمود فی بهشت
یا هم دولتے که بنا شد در ازوا
خلقِ عظیم عفوِ گنه رحمتِ عمیم

امیدوار رحمتِ سیدِ ابو العلا
جاه و جلال و شوکتِ سیدِ ابو العلا
از دولتِ زیارتِ سیدِ ابو العلا
این هر است عادتِ سیدِ ابو العلا

بیریب هست پرتو اعجاز مصطفیٰ
هان بنگری کرامت سید ابوالعلا

مانا بود بسیرت پاک محمدی
لاریب فیه سیرت سید ابوالعلا

این قم فانذر است که در مصحف مجید
باشد حدیث قامت سید ابوالعلا

حق در کلام خویش بنوشت فاستقم
توضیح استقامت سید ابوالعلا

ساری بود بسلسله فیض پاک او
ببینند زور نسبت سید ابوالعلا

یارب بجاه آل محمد شود دلم
معمور از محبت سید ابوالعلا

یحیی بچشم باطن خود سرمه می کنیم
از خاک پاک تربت سید ابوالعلا

یحیی من و گدائی درگاه بوالعلا
جاروب می کشیم سر راه بوالعلا

باشد چه حد سر قسم در بطون ذات
آمد وراسئے فهم من الله بوالعلا

فردا بروز حشر خجل منکران شوند
چون بنگرند منزلت و جاه بوالعلا

تأثیر آه و شورش و وجدش ز من مپرس
در اسم ذات هست نهان آه بوالعلا

یحیی بکار خویش مرا هیچ دخل نیست
باشد هر آنچه مرضی و دلخواه بوالعلا

باز ما را می کشد درد فراق بوالعلا
باز میدارم سر طوف رواق بوالعلا

قبلهٔ اهلِ جمال و کعبهٔ اصحابِ حال ‖ حبذا جاه و جلال و طمطراقِ بو العلا

لذتِ کونین را بر خود همیداند حرام ‖ هر کرا شد ذوق حاصل زمذاقِ بو العلا

یا الٰهی زود از رهِ اکبرآبادم رسان ‖ بسکه میدارد دلِ من اشتیاقِ بو العلا

در حقیقت نیست اکسیری ز طاقِ کیمیا
پیشِ اربابِ صفا طاقِ آتاقِ بو العلا

داریم باز عزمِ دیارِ ابو العلا ‖ سازیم تا طوافِ مزارِ ابو العلا

در بوستانِ من نرسد هیچ خزان ‖ دارد نضارتی ز بهارِ ابو العلا

بازِ دلم که داشت نشیمن باوجِ قدس ‖ بالا پرید و گشت شکارِ ابو العلا

اهلِ نظر کنند شب و روز سجده‌ها ‖ بر هر زمین که گشت گذارِ ابو العلا

سازند قدسیان گهرِ رحمت و درود ‖ از امرِ کردگار نثارِ ابو العلا

قطعه

یا رب بحقِ ذریتِ انجابِ پاک ‖ یا رب بحقِ خویش و تبارِ ابو العلا

یا رب بحقِ جاه و جلالش که زنده است ‖ یا رب بحقِ عز و وقارِ ابو العلا

یا رب بحقِ راز و نیازش که با تو است ‖ وان با تو عهد با تو قرارِ ابو العلا

آندم که دیوِ نفس بمن حمله آورد ‖ محفوظ داریم بحصارِ ابو العلا

کن ظلمتِ دلم بدل از نورِ معرفت — یارب برائے لیل و نہارِ ابو العلا

یحییٰ بروزِ حشر برآریم سر زخاک
باخفتگانِ قرب و جوارِ ابو العلا

دارد دل اشتیاقِ جمالِ ابو العلا — جانِ من آرزوی وصالِ ابو العلا

ذاتِ مقدسِ شہِ ما ہست بے نظیر — بنود بہر دو کون مثالِ ابو العلا

در عالم اند کامل و مکمل ہزارہا — امیدوار فیضِ کمالِ ابو العلا

فردا ز آفتابِ قیامت مرا چہ بیم — باشد بفرقِ من چو ظلالِ ابو العلا

برفرقِ آسمان نہم پا ز فرطِ ناز — جا یافتم بصفِ نعالِ ابو العلا

ذکرِ خفی و ذکرِ مجرد جرا کند — دارد بدل ہر آنکہ خیالِ ابو العلا

آمرزش و شفاعتِ ابو العلائیان — از حق بود کلام و سوالِ ابو العلا

قطعہ

یارب بحقِ عترتِ آن شاہِ حق نما — یارب طفیلِ حرمتِ آلِ ابو العلا

یارب بحقِ منزلت و اقتدارِ او — یارب بحقِ جاہ و جلالِ ابو العلا

یارب بحقِ میر مبارک حسین شاہ — دہ نعمتم ز خوانِ نوالِ ابو العلا

یحییٰ بعشق شہرۂ آفاق گشتہ ام

گوید تمام خلق بلال ابو العلا

من خوردہ ام شراب ز جام ابو العلا
دایم سکر و ذکر مدام ابو العلا

منصور دار هست انا الحق حدیث من
تا گوش کرده ایم کلام ابو العلا

دل را بدل رسیده هست رسید نفس ما
بی واسطه سلام و پیام ابو العلا

برپا نموده اند بعالم قیامتی
خاصان بذوق نعمت علم ابو العلا

ما را چه غم ز کشمکش روز رستخیز
خیمه زدم بدور خیام ابو العلا

فکرم بود خیال جمال مبارکش
ذکرم بود وظیفه بنام ابو العلا

یحیی ابن ست عزت تنها که در جهان
مشهور گشته ایم غلام ابو العلا

یحیی ستم مرید جناب ابو العلا
تا جرعه کشم ز جام شراب ابو العلا

عالم بکن فیکون چون خضر شدم
تا خوانده ام سبق ز کتاب ابو العلا

الله کند ز معنی اسمی انا مرا
توحید صاف و خالص و ناب ابو العلا

نذر و نیاز سازد بدرگاه ما
حب جناب فیض مآب ابو العلا

زیر و زبر نظم جهان اقتدار کند
مستانه نعره مست خراب ابو العلا

رفته عنان صبر برون ز اختیار من
در شوق بوسه بر رکاب ابو العلا

افتادگی نتیجه دهد سر بلندیت
یحیی فتاده باش بباب بوالعلا

شور انا الحق میزند دست شراب بوالعلا
دعوی لاغیری کند خویش فیضیاب بوالعلا

دیدیم هر سو خویش را دیگر نباشد جز بلا
خواندیم تا حرف انا اندر کتاب بوالعلا

پر زور باشد نسبتم عالی و اعلا حالتم
بیکیف و باکیفیتم از انتساب بوالعلا

کار جهان برهم شود عالم ز نظم خود فتد
آندم که مستانه کند نعره خراب بوالعلا

منظور حق مرغوب حق مقصود حق مطلوب حق
معشوق حق محبوب حق شد با خطاب بوالعلا

شیخ ست حالیش در حرم ماند برهمن با صنم
باشد دل دیوانه ام اندر جناب بوالعلا

در کعبه و بتخانه‌ها شیخ و برهمن در دعا
دارد نیاز و التجا یحیی بباب بوالعلا

ق

سوی من فرما نظر یا بوالعلا
آه من کن پر اثر یا بوالعلا

باخبر از خویش فرما یا امیر
هستم از خود بیخبر یا بوالعلا

آه با حال تباه افتاده ام
سوی من یکدم گذر یا بوالعلا

سرو آزادیم در باغ جهان
نخل من کن پر ثمر یا بوالعلا

تا بشفقت یادگار من بود
از تو خواهم یک پسر یا بوالعلا

کارِ من وابستهٔ لطفِ شماست | نیست کارم با دگر یا بوالعلا

وادیِ عشقِ تو بسیار بیم ملے | هست راهِ پُرخطر یا بوالعلا

بر درِ خود از کرم جایم بده | چند باشم دربدر یا بوالعلا

دارم اندر دوری و مهجوریت | آهِ سرد و چشمِ تر یا بوالعلا

جز خیالِ تو ندارم هیچ کار | جز هوای تو بسر یا بوالعلا

چیست این دیوانهٔ عاشق مزاج | عاشقِ شوریده سر یا بوالعلا

کارِ من جز ناله و فریاد نیست | از سرِ شب تا سحر یا بوالعلا

می ندارد این فقیرِ بی‌هنر | جز بعشقِ تو هنر یا بوالعلا

بسکه بی بال و پرم اندر جهان | کن عنایت بال و پر یا بوالعلا

بر درِ پاکِ تو حاضر چون شوم | من باین دامانِ تر یا بوالعلا

اندرین مجموعهٔ اشعارِ من | هست ذکرت سر بسر یا بوالعلا

کارِ من بس گفتن و دُرسفتن است | شعرِ تر با چشمِ تر یا بوالعلا

قطعه

از عظیم آباد بیچاره حزین | سوی تو سازد سفر یا بوالعلا

عمرِ او با عشق و شوقِ تو شود

بهر دیدارت بسر یا بو العلا

سوی من فرما نگه یا بو العلا — هست یحیی لب پر گله یا بو العلا
رهبر و خضر طریق ما توئی — نیست جز سوی تو ره یا بو العلا
زان بلطف خویش گردانی سفید — شد ورقهایم سیه یا بو العلا
شادم از نظارهٔ رخسارهات — من چه بینم مهر و مه یا بو العلا
در عظیم آباد باشم جاگزین — چند با حال تبه یا بو العلا
نیست اشعارم بطرز شاعران — هست از عشق و وله یا بو العلا

هست مشتاق تو یحیی حزین
روی خود بنمای گه یا بو العلا

موتم ابو العلا و حیاتم ابو العلا — ذاتم ابو العلا و صفاتم ابو العلا
زافزونی گناه ندارم بدل هراس — حامی چو هست در عرصاتم ابو العلا
اندر کلام من اثر اسم اعظم است — چون گوش میکند کلماتم ابو العلا
شد حاصلم حیات ابد چون عطا نمود — از لعل خویش آب حیاتم ابو العلا
ما را چه غم ز کشمکش روز رستخیز — کافی بود برای نجاتم ابو العلا
بودم ز بسکه مضطرب الحال بیقرار — بخشیده در سلوک ثباتم ابو العلا

یحیی میانِ طایفهٔ بوالعلائیان
افزود عزّت و درجاتم ابوالعلا

میکشد ما را فراقِ بوالعلا / بسکه دارم اشتیاقِ بوالعلا
پاسبانِ درگهش کرّوبیان / الله الله طمطراقِ بوالعلا
طاقِ کعبه سجدگاهِ زاهد است / مسجدم طاقِ اُتاقِ بوالعلا
هست مشغولِ طوافِ کعبه شیخ / من کنم طوفِ رواقِ بوالعلا

لذّتِ توحید و لطفِ زندگی
یافت یحیی از مذاقِ بوالعلا

وصلِ تو باشد دوای دردِ من یا بوالعلا / از عنایت یک نظر بر من فکن یا بوالعلا
یا بخود خود آشنا کن بر خودم قربان را / چند باشم بیخبر از خویشتن یا بوالعلا
آرزویم اینکه باشم بر درِ پاکت مقیم / می نمایم حالیا ترکِ وطن یا بوالعلا
تشنه کامم آرزو دارم که بر درگاهِ تو / جانِ شیرینم برآید از بدن یا بوالعلا
بی گلِ روی تو بسیار ز دل رنجیده‌ام / نالهای زار چون مرغِ چمن یا بوالعلا
بسکه دارم حالِ زار از لطف فرما یکنگاه / تا بکی این سختی و رنج و محن یا بوالعلا
مشکلم را ساز آسان دشمنم مقهور کن / حیدرِ تو مشکل‌کشا خیبرشکن یا بوالعلا

عرضِ احوالِ دلِ شیدائیِ خود در نظم و نثر — مطلب من باشد از شعر و سخن یا ابو العلا

نیست در هجرت خوشم هیچی بجا
کن نظر بر روی برای پنجتن یا ابو العلا

من می پرستم پیر مغانم ابو العلا — من بی نشان و نام و نشانم ابو العلا
آئینه ایم عکس نمای جمالِ او — پیدا است در نهان و عیانم ابو العلا
هر چند شاهِ ملکِ یقین بیگمان منم — اعلاست از یقین و گمانم ابو العلا
بیتاب و بی توان نشوم از جفای چرخ — تا هم ابو العلا و توانم ابو العلا
در خیلِ عاشقان و جمال و کمال خویش — افزود قدر و عزت و شانم ابو العلا
بی روح و بی روان بود این جسم خاکیم — روحم ابو العلا و روانم ابو العلا

هیچی از شاعری غرضم ذکر و یاد اوست
صبح و مساست و روز و شبانم ابو العلا

چند باشم در فراقت مبتلا یا ابو العلا — از کرم ما را جمالِ خود نما یا ابو العلا
تا کی دین و یقین من بود تقلید محض — رحم فرما از برای مصطفی یا ابو العلا
دورِ دوران فلک باشد خلافِ خواهشم — لطف کن بهرِ علیِ مرتضی یا ابو العلا
حیدرِ تو مشکلکشا حاجت روای جن و انس — زود کن حاجت روا مشکلکشا یا ابو العلا

کن نثار جلوهٔ بیکیف جان و مال من — از برای خامس آل عبا یا بوالعلا

من غلامم با وفایم بندهٔ درگاه تو — تو امیر ابن امیر بوالوفا یا بوالعلا

جد و آبایم همه بودند باب کمال — رونق سجادهٔ ایشان فزا یا بوالعلا

هست وجه الله پیر دستگیر والدم — لطف او برمن فزا بهر خدا یا بوالعلا

تا بکی با و عناد سختی و جور فلک — ده فراغ خاطر و سیر و فضا یا بوالعلا

مال و جان روح و روان و تن ایا جانم همه — بر ادای دلربای تو فدا یا بوالعلا

عرض حاجت بر تو حاجت نیست میدانی همه — حال ما پوشیده نبود از شما یا بوالعلا

تو کریم ابن کریمی ساز و برگ بست فقر — بر درت آمد فقیر بینوا یا بوالعلا

در غم آبا و معشوق و ولد افتاده ام — مینمایم نعت تو صبح و مسا یا بوالعلا

شعر مایم در ثنای تو بود از درد دل — گوش فرما از کرم یا بوالعلا یا بوالعلا

نیست غم از جا اگر یحیای دیوانه رود
گر کرم دارد عشق تو جائی ورا یا بوالعلا

هر نفس دارم ای یحیی خیال بوالعلا — دیده باید کی نظر آید جمال بوالعلا

آرزوی تخت شاهی از دلم گردد برون — جا اگر یابم در صف نعال بوالعلا

از زمین تا آسمان از ماه تا ماهی همه — زله بردار شد از خوان نوال بوالعلا

چون توئی فرزند دلبند حبیب کبریا
خلق میگوید مرا شاہا بلال بوالعلا

حاصل ذکر مجرد بشنوا یحییٰ ز من
میکنم در روی خود سیر شمال بوالعلا

مظہر ذات کبریا سیدنا ابو العلا
آئینهٔ خدا نما سیدنا ابو العلا

صورت مصطفیٰ توئی معنی مرتضیٰ توئی
جلوهٔ شاه کربلا سیدنا ابو العلا

اصل اصول ہدیٰ سر رسول ہدیٰ
گوہر درج لافتیٰ سیدنا ابو العلا

نشاء احمدی توئی سکر محمدی توئی
مست حقیقت انا سیدنا ابو العلا

عز و وقار چشتیان رونق کار چشتیان
ناصر دین مصطفیٰ سیدنا ابو العلا

عزت نقشبندیان فخر زمین و آسمان
ابن امیر ابو الوفا سیدنا ابو العلا

مصدق صادقان توئی سرور عاشقان توئی
ای تو ورای ہر ورا سیدنا ابو العلا

مرشد کاملان توئی رہبر واصلان توئی
روح روان اولیا سیدنا ابو العلا

جان ابو العلائیان راحت روح عاشقان
جلوهٔ خود بمن نما سیدنا ابو العلا

نام تو حرز جان من مرہم دل فشان من
سیدنا ابو العلا سیدنا ابو العلا

ماه من و نگار من رونق و نگار من
در بر من بیا بیا سیدنا ابو العلا

عاجز تو اسیر تو خسته تو فقیر تو
بر در تست احمد شہا سیدنا ابو العلا

نامِ من اندرین غزل گشته زنامِ تو بدل
ای سرِ نامِ ما ہما سیدنا ابو العلا

[illegible]

عشق ورزیدم بنامِ بو العلا — ہست نامِ من غلامِ بو العلا

در ازل پیرِ مغان ما را چشاند — بادۂ وحدت بجامِ بو العلا

اقتدای او نماید مقتدا — اللہ اللہ احتشامِ بو العلا

تا شوم آزاد از قیدِ خودی — بستہ ام خود را بدامِ بو العلا

اسمِ اعظم از کلامش میچکید — گشتہ ام تا ہمکلامِ بو العلا

نردبانِ او بود گنبد آسمان — عرش اعلا ہست بامِ بو العلا

برتر از ادراکِ عقلِ کل بود — راست گر پرسی مقامِ بو العلا

جلوۂ حق آشکارا میکند — قامتِ محشر خرامِ بو العلا

عاشقان را میرسد ہر صبح و شام — بہرہ از انعامِ عامِ بو العلا

در لبِ لعلش شفای بیدلان — کامِ ما مخفی بکامِ بو العلا

ذکر و مذکور ست و ذاکر ہر سہ یک — میکنم ذکرِ مدامِ بو العلا

جن و انس و اسود و احمر ہمہ — تابعِ حکم اند و رامِ بو العلا

ہر نفس بیواسطہ یحیی رسد

وردِ درونِ من پیامِ بوالعلا

مظهرِ شانِ رسالت بوالعلا — مطلعِ نورِ امامت بوالعلا

یوسفِ مصرِ طریقت بوالعلا — حاکمِ ملکِ شریعت بوالعلا

ماحیِ ظلماتِ بدعت بوالعلا — حامیِ ارکانِ سنت بوالعلا

جام بخشِ بادۂ انی انا — ساقیِ صهبای وحدت بوالعلا

قائلِ انی انا الفرد الصمد — واقفِ سرِ هویت بوالعلا

لولوی شهوارِ دریای قدم — گوهرِ بحرِ حقیقت بوالعلا

هست سرورِ گروهِ اولیا — نائبِ شاهِ ولایت بوالعلا

باطنِ او باحق و ظاهر بخلق — خازنِ سرِ نبوت بوالعلا

روی وخوی مصطفی و مرتضی — یافته اندر وراثت بوالعلا

هست فرزندِ شهِ مشکل کشا — دافعِ رنج و مصیبت بوالعلا

آفتابِ آسمانِ سروری — اخترِ برجِ کرامت بوالعلا

سید القوم و شریفِ ابن شریف — دُرِ دریای سیادت بوالعلا

عارفِ اسرارِ لاریبی بود — عالمِ غیب و شهادت بوالعلا

ما گنهگاران نمیداریم بیم — هست ماذونِ شفاعت بوالعلا

عقدهٔ کارم شود مشکل اگر — بیند از عین عنایت بو العلا

میکنم در حضرت تو التماس — با همه عجز و ضراعت بو العلا

آمدم بر درگهت از راه دور — کن بسوی خود هدایت بو العلا

سوی یحیی از کرم فرما نگاه

ای سراپا شان رحمت بو العلا

دارد دل دیوانه تمنای تو مولا — خواهد سر شوریدهٔ من پای تو مولا

روحم ملک الموت کجا قبض تواند کرد — از تن بدر آید بیک ایمای تو مولا

زان روز که آمد به نظر جلوهٔ پاکت — گشته است یحیی عاشق و شیدای تو مولا

دریا شوم و شور انا البحر نمایم — نوشیم چو یک قطره ز دریای تو مولا

چون شیر خدای متصرف بدو عالم — باشند همه در پنجهٔ گیرای تو مولا

بیچون و چگون جلوهٔ ذات است نمایان — دانند که در چهرهٔ زیبای تو مولا

مشتاق جمال تو بصد شوق و تمنا

بر درگه تو آمده یحیای تو مولا

در ازل من بنده‌ای بو العلا — گفته‌ام در عالم وحدت بلی

بو العلاست آشکارا و هم نهان — گویم این سر هم خفی هم برملا

هیچ شیٔ از بوالعلا نبود تهی — بوالعلا هم در ملا هم در خلا

غیرِ الا الله گردید آشکار — هر دو عالم چون کشیدم خط لا

در تو سازد حضرتِ سید مقام — خانه را از غیر خالی کن دلا

أنتَ مولائی کریمٌ ابنُ الکریم — لا تحرم مستغیثاً سائلا

کی رود کس بی نصیب از درگهت — داده بر خوانِ جودِ خود صلا

بسکه هستم در غم و محنت اسیر — سیر شد از شش جهت بر من بلا

نیست اکنون وقت تاخیر و درنگ — گوشهٔ چشمی بسویم کن هلا

هر که حسنت را تماشا کرده است — قاله صلّ علی صلّ علی

از ازل یحیائی دیوانه شده است
بر جمالِ بوالعلائی مبتلا

راحتِ روح و روانم بوالعلا — طاقت و تاب و توانم بوالعلا

نیست از نام و نشانم سلسلے — بس بود نام و نشانم بوالعلا

من نیم والله یاران من نیم — رنگ و روی و جسم جانم بوالعلا

بوالعلا هم ظاهر و هم باطن است — در نهان و در عیانم بوالعلا

چون نباشم از شرابِ عشق مست — هست چون پیرِ مغانم بوالعلا

بو العلا سلطانِ عالیجاهِ من — خسروِ با عزّ و شانم بو العلا

هر چه این گویم بود این بو العلا — آنچه می اندیشم آنم بو العلا

هستیِ من گرچه باشد چون حباب — موجۀ بحرِ روانم بو العلا

ناله و آهم همه از بو العلاست — شورشِ قلبِ طپانم بو العلا

هر چه گویم هر چه اندیشم همان آنست — در درونم بر زبانم بو العلا

از خود ای یحیی نمیگویم هیچ
اینهمه ذکر و بیانم بو العلا

دلبرِ جانانِ من سیدنا بو العلا — شمعِ شبستانِ من سیدنا بو العلا

مرشدِ برنا و پیر سیدنا روشن ضمیر — هادیِ ایمانِ من سیدنا بو العلا

خسروِ والا گهر پادشهِ بحر و بر — حاکم و سلطانِ من سیدنا بو العلا

نسبتِ توحیدِ ناب اصلِ وی از بوتراب — یافت ز تو جانِ من سیدنا بو العلا

نورِ ظهورِ اتم سرِّ حدوث و قدم — واجب و امکانِ من سیدنا بو العلا

جلوۀ طورم توئی شعلۀ نورم توئی — موسیِ عمرانِ من سیدنا بو العلا

با همه شوقِ لقا آمده یحیی گدا
ای مهِ تابانِ من سیدنا بو العلا

دارد عشقم حضور مولا ‌ ‌ ‌ این بندهٔ پر قصور مولا

دریا رود از دو دیدهٔ من ‌ ‌ ‌ هستم ز در تو دور مولا

از جلوهٔ خود بدیده و دل ‌ ‌ ‌ افزا نور و سرور مولا

باشد ز تجلیات ذاتت ‌ ‌ ‌ دل رشک فزای طور مولا

از نسبت این طریقهٔ تو ‌ ‌ ‌ دارم ناز و غرور مولا

دارد بر لب انا سلیمان ‌ ‌ ‌ در سلسلهٔ تو مور مولا

غیر تو اگر کنم نظاره ‌ ‌ ‌ چشمانم باد کور مولا

اندیشه نبایدم ز عصیان ‌ ‌ ‌ شان تو بود غفور مولا

بیکسی دیوان مدحت تو

با خود ببرد بگور مولا

ای نور چشم سیده و سالار کربلا ‌ ‌ ‌ در روی تست جلوهٔ دلدار کربلا

زودم شفائی از مرض قلب کن عطا ‌ ‌ ‌ مولا بحق عابد بیمار کربلا

تابان جمال ذات و مشهود رخ صفات ‌ ‌ ‌ نگریستیم از در و دیوار کربلا

آنکو بدیده سرمهٔ انی انا کشید ‌ ‌ ‌ البته دید لمعهٔ انوار کربلا

والله بگذرد سرم از فرق فرقدین ‌ ‌ ‌ پا بر سرم نهند چو زوار کربلا

بر حال یاوری بستر التفات خاص | کو رانمودی آگاه از اسرار کربلا

یحیای خویش را برهان از همه بلا
یا بو العلا برای علمدار کربلا

سلام ای جای تو عرش معلی | پی پیشت از نورت یک تجلی

بود این مذهب تحقیق بنده | تبرا از خود و با تو تولا

گذر در کوی الا الله دادند | کشیدم بر دو عالم چون خط لا

گذشتم در رهت از نفی و اثبات | ندانم جز تو من این لا و الا

گذر آنجا نباشد هیچ کس را | مقامت حق نمود ارفع و اعلی

بدرگاه تو دست من فراز است | خدا دست تو مولا کرد بالا

جناب بو العلا از بحر توحید | بود الله چون لولوی لالا

مرا آزاد کرد از جمله تکلیف | بعشق بو العلا مولی تعالی

ز دین و مذهبم آزاد در عشق | نمیدانیم تسبیح و مصلا

زدم بر هر دو عالم سکهٔ خود | زنم در عشق او هر دم تلالا

بدرگاه تو یحیای تو آمد
نظر فرما بعین لطف مولا

بهر سلام آمده ام یا ابوالعلا
کن باز چشم لطف و کرم یا ابوالعلا

جز یاد لطف تو که رساند بساحلم
افتاده ام بورطهٔ غم یا ابوالعلا

خواهم ز تو عدم که نباشد مرا وجود
با هستیی بهری ز عدم یا ابوالعلا

به بستانِ خویش مرا جای کن عطا
تا کی خیالِ دیر و حرم یا ابوالعلا

امشب بیا بخانهٔ من هست عرسِ تو
از جلوه ساز رشکِ ارم یا ابوالعلا

نذر و نیازِ بنده پذیرا کن از کرم
بهر امیرِ عرب و عجم یا ابوالعلا

بهرِ علی و سیده و شبّر و شبیر
کن دور جمله درد و الم یا ابوالعلا

مهدی که خاص تست بدرگاهت آمدست
سویش نگر ز لطفِ اتم یا ابوالعلا

یحیای خویش را بجودی ارتباط بخش
تا کی سیرِ حدوث و قدم یا ابوالعلا

آورده ایم رو بسلامِ ابوالعلا
در آرزوی لطفِ کلامِ ابوالعلا

سرشار مست از مئی انّی انا الله
یک قطره ام نمود ز جامِ ابوالعلا

کی باز گردد این که شود چشمِ شوقِ من
پر نور از مزار و مقامِ ابوالعلا

خاصان نموده اند چه هنگامها بپا
از لذّتِ توجهِ عامِ ابوالعلا

از معنیِ دوامِ حضور اینقدر بدان
حاصل نما حضورِ دوامِ ابوالعلا

آزاد بیست و لذتِ اطلاق محض وان — خود را اسیر ساز بدامِ ابوالعلا

یحییٰ منال از غم و آزرده دل مباش
باشد دوائی دردِ تو نامِ ابوالعلا

دلدادهٔ جمالِ توام یا ابوالعلا — آشفتهٔ خیالِ توام یا ابوالعلا

تو ابنِ مصطفائی و فرزندِ مرتضیٰ — من قنبر و بلالِ توام یا ابوالعلا

مستِ شرابِ انّی انا اللہ ساعتم — لعلِ شکر مقالِ توام یا ابوالعلا

هر صبح و شام میرسدم فیضِ لایزال — از خوانِ پُر نوالِ توام یا ابوالعلا

ای قامتِ تو سروِ گلستانِ وحدت است — قمریِ آن نهالِ توام یا ابوالعلا

ذاتیم کز خیالِ دو عالم غنی تریم — بی‌حرف و صوت و قالِ توام یا ابوالعلا

یحییٰ منم گدای درِ عالیِ توام
وز جان فدای آلِ توام یا ابوالعلا

عشق دارم با جنابِ مستطابِ بوالعلا — سرمهٔ چشمم بود خاکِ جنابِ بوالعلا

لا اله الا انا انی انا الفرد الصمد — در درونِ من رسد هر دم خطابِ بوالعلا

عالمِ اسرارِ توحید و فنا شد بالیقین — هر که خواند حرف و لفظی از کتابِ بوالعلا

بوالعلائی مستم از خورشیدِ محشر نیست باک — سایه گستر بر سرم باشد سحابِ بوالعلا

فیض او جاری شود بر جن و انس و خلق و ام — هر که گردید از دل و جان فیض یاب بو العلا

شاه وجه الله پیر دستگیر و والدم — حظ وافر یافت از توحید ناب بو العلا

چیست یحیی عاشق دیوانه وحشی مزاج

نیست لا یعقل ز خود رفته خراب بو العلا

ای مست جام ساقی کوثر ابو العلا — ما را بده از آن می اطهر ابو العلا

جامی بده از می انی انا الحق — بهر جناب حیدر صفدر ابو العلا

توحید ناب در دل من جوش تا زند — ده جام عشق سبط پیمبر ابو العلا

دارم دلی که چون شب دیجور تیره است — فرما بنور خویش منور ابو العلا

بی پرده کن تجلی و بنما جمال خود — برکش نقاب از رخ انور ابو العلا

امروز روز عرس تو هست اندکی بمن — ده باده طهور و مطهر ابو العلا

یحیای تو گدای تو امیدوار هست

ای پادشاه با حشم و فر ابو العلا

ردیف الیاء التحتانیه

ای مظهر شان مصطفائی — بنمائی کرشمه خدائی

در شکل محمدی نمائی ‏ تو جلوهٔ خاص کبریائی

محبوب علی مرتضائی ‏ فرزند شهید کربلائی

سبحی خوشتر ز بادشاهی ‏ بر در گه بوالعلا گدائی

دلها ببری بیک کرشمه ‏ الله الله چه دلربائی

ادراک بذات تو نگنجد ‏ ای شاه ورای هر ورائی

زیبد بتو ای امیر بیشک ‏ دعوای انا و ما سوائی

در یک نگهت شدم خدابین ‏ لاریب امیر ابو العلائی

محمدی که بود یگانهٔ عصر ‏ بر درگه تو کند گدائی

در سلسلهٔ علیهٔ تو ‏ هرگز نبود توئی و مائی

از دولت بو العلا امیرم ‏ داریم اگرچه بینوائی

از جاه و جلال ما مپرسید ‏ یاران مائیم ابو العلائی

سبحی آهنگ اکبر آباد
دارد با این شکسته پائی

یا سیدنا سوی من انداز نگاهے ‏ فرما بنگه شاد دل غمزده گاہے

در هجر تو هر روز کنم ناله و زاری ‏ در دوری تو کار شبم ناله و آهے

جز عشق تو ای سیدنا بندہ ندارد
ای ہادی مطلق کہ نماید رہِ توحید
ہمہ در گہِ تو بندگی و عجز و نیازم
بردار سر از خاک شہا تا کی و تا چند

سرمایہ اگر طاعت اگر ہست گناہے
جز تو بمن گم شدہ و و زر راہے
ای شاہِ شہان ہست زہی عزت و جاہے
باشیم بایں خستگی و حال تباہے

یحییٰ بدرت آمدہ ای سیدِ سادات
با حالِ تباہی و بایں روی سیاہے

الا ای بو العلا فردِ زمانی
تو غوث عالم و قطبِ جہانی
نمیگنجی تو اندر فہم و ادراک
مریدِ خاص تو ہستیم ای شاہ
ہمہ در قبضۂ تو ہست شاہا
توئی درمان دردِ دردمندان
گدائی آستانِ پاکت اے شاہ
اگر خواہی بقا ای سالکِ راہ

نمیداری تو در کونین ثانی
تو بیشک بادشاہِ انس و جانی
کہ بیرونی ز یقین و از گمانی
مرا از لطف دہ خطِ امانی
من و کارِ من و باقی تو دانی
تو بیتابِ توانا را توانی
چہ سازد تخت جم تاج کیانی
بعشق شاہ خود را ساز فانی

قطعہ

بشیخ بو العلا شد محو و منصی	ز روح سینه ام علم معانی
چه خوش فرمود شیخ جام جامی	چو عشق آید الف یا تا ندانی

زیحیی ای صبا در بزم سعید
به لحن دلکش این اشعار خوانی

که ای محبوب رب دو جهانی	شهنشاه زمین و آسمانی
بتو ما راست عیش و کامرانی	شها هیچ است بی تو زندگانی
مرا ای خسرو کونین حاصل	ز ذکر تو شده شیرین زبانی
کنون حسرت رود از سینه من	اگر روزی به بزم خویش خوانی
خدارا عقده کن از کار من حل	مرا از رنج و ایذا وارهانی
نظر فرما که جان تازه یابم	خدارا رحم کن بر نیم جانی
بهجرت آنقدر گشتیم لاغر	که جان هم میکند بیرون گرانی
گران چون کوه بودم کاه گشتم	فزون گردید از حد ناتوانی
نه بینم گر جمال پاکت ای پیر	چه کار آید مرا عهد جوانی
بتو آورده ام روی ارادت	ز صدق قلب و اقرار زبانی
شها بر زار نالیهای من رحم	بکن از راه لطف و مهربانی

بعشق بوالعلا جان داد یحیی
شدش حاصل حیات جاودانی

بوالعلا سید ناسید ذیشان مددی
دستگیر من سرگشته و حیران مددی

گشت مجروح دل و جان من از نشتر غم
مرهم خسته دلان عیسی دوران مددی

خسته جانم نظر رحم بحالم فرما
جان جانان مددی جلوهٔ رحمان مددی

من و روح و دل و جان جمله از آن تو شدند
خواجهٔ روح و دل و بادشه جان مددی

جان و ایمان همه در راه تو کردیم نثار
قبلهٔ جان مددی کعبهٔ ایمان مددی

شب تاریک بود روز من تیره درون
ماه تابان مددی مهر درخشان مددی

درد من هرز علاج دگران نتوانست
ای شفابخش دل و جان علیلان مددی

گشته ام چون گل پژمرده ز تشویش خزان
ای بهار چمن عالم امکان مددی

چند دور از تو باین بی سروسامانیها
ساز و سامان من بی سروسامان مددی

این گدا از تو جدا چند همی خسته بکا
حالیا آمده با حال پریشان مددی

بدر درت آمده یحیی بامید کرمت
شاه شاهان مددی رحمت یزدان مددی

مددی یا بوالعلا مددی | مددی ابن مرتضی مددی

دہ ز کرب و بلا نجات مرا — از پئے شاہ کربلا مددے

دیو گردون ہمین کشد بیکار — دور کن این بلاہا مددے

بندہ با وفائے تو ہستم — از برائے ابوالوفا مددے

دردمندم علیل و رنجورم — بنظر ست از کرم دوا مددے

سینہ ام تنگ شد زمین برسن — دہ فراخی بکار ما مددے

بدر آمد فقیر تو یحیی
صاحبا بالجود و العطا مددے

رحم کن بر حال زارم سیدی — خوار و زار و بیقرارم سیدی

چند باشم در نگاہ خلق خوار — از کرم دہ اعتبارم سیدی

در غم و رنج و بلا گشتم اسیر — نیست جز تو غمگسارم سیدی

بسکہ مجبورم ز جور آسمان — نیست بر خود اختیارم سیدی

تا کجا باشم ذلیل و بیوقار — بخش عز و اقتدارم سیدی

التفات تو بود شاہا ضرور — چون غلام جان نثارم سیدی

ہمچو یحیی دور از شمع رخت
شب ہمہ شب اشکبارم سیدی

ای مونس و غمگسار یحیی — کن رحم بحال زار یحیی

آسان ز تو مشکل دو عالم — افتاده گره بکار یحیی

بی روی مبارک تو باشد — مانند خزان بهار یحیی

در دیدهٔ عارفان ز عشقت — ده چند شد اعتبار یحیی

یا سیدنا ابوالعلا هست — در دست تو اختیار یحیی

یابد تسکین بیک نگاهت — این وحشت و انتشار یحیی

در کار خود استعانت ای شاه — با غیر تو هست عار یحیی

در دوری تو چو شمع گردید — این دیدهٔ اشکبار یحیی

یحیی شده بر رخ تو قربان
گشت ارض و سما نثار یحیی

یا امیر ابن امیر ادرکنی — شد یتیم بنده اسیر ادرکنی

اوفتادیم ز پا و اغوثاه — سیدی دست بگیر ادرکنی

نصرت و عون من از تو باشد — تو معینی و نصیر ادرکنی

بازگشتم نبود جز سویت — جز در تست مصیر ادرکنی

چند در پستی و خواری باشم — ای شه عرش سریر ادرکنی

عزتم بخش و وقارم بسزا | گشته‌ام خوار و حقیر آدینگی

خسته جان بیدل غمگین یحیی
بر درِ تست فقیر آدینگی

بوالعلا هست کمین بندهٔ حضرت یحیی | یافت از بندگیت عزت و شوکت یحیی
کی بغیرِ تو کند حاجتِ خود را اظهار | تو غیوری بود صاحب غیرت یحیی
مال و جان ساخته قربان بهوا شاها | در رهِ عشق بود صاحب همت یحیی
اندرین شهر بود کلفت و وحشت ما را | اکبرآباد بود جای مسرت یحیی
هست امید که حاضر بحضورِ تو شود | یابد از حضرت و آلای تو دولت یحیی
از لبِ لعلِ تو ناکام دلِ خویش بود | یافت در نظم بیان طرفه ملاحت یحیی

سیدی کی شود از ذکرِ تو یحیی خاموش
از ثناخوانی تو یافته شهرت یحیی

مسیحا کن علاجِ دردِ یحیی | تماشا ساز روی زردِ یحیی
رخِ چون نورِ خود ای مه برافروز | برای دفع آهِ سردِ یحیی
زخاکِ درگهت شد غازه پیدا | نگر این چهرهٔ پر گردِ یحیی
زمهر و کینِ دهر آزرده دل هست | بکن تدبیرِ حر و بردِ یحیی

بمدح بو العلا محبوب کبریات

کلام آمد و آورد یحیی

بو العلا محبوب حق شان نبی جان علی
گوہر یکتائی توحید ارکان علی

ہر کہ عرفان جناب بو العلا پیدا نمود
بی مشقت حاصل او گشت عرفان علی

بو العلا چون ہست فرزند جناب مرتضی
آشکارا از جمال بو العلا شان علی

ہست اویسی علی مرتضی مولای من
موجزن اندر طریقش ہست فیضان علی

دیدم اندر روی وجہ اللہ حسن بو العلا
در جمال بو العلا انوار تابان علی

ہر کہ شد اندر طریق سید و الا مرید
حصہ او را میرسد روز و شب از خوان علی

با مریدان جناب بو العلا باشد مدام
لطف و انعام و عطا و جود و احسان علی

تند باد حادثہ سازد کجا شان ہلاک
چون چراغم کردہ در زیر دامان علی

مستحق رحمت خاص جناب سیدم
ہستم ای یحیی غلامی از غلامان علی

در عمر خویش ہیچ نکردیم طاعتی
در حشر ما و حسرت و اشک ندامتی

انجا کہ جمع صلحا باشد و کنند
اعمال عرض ما و ہزاران خجالتی

کاری نساختم کہ شود توشۂ سفر
باشد مرا ز نسبت پیر خود کفایتی

نشستم آه سر بگریبان بیاد حق — عمرم تمام گشت بحرف و حکایتی
نبود امید غیر ازینم که بو العلا — سازد به پیش خالق اکبر شفاعتی
عفو گناه من کند ایزد بعد رضای او — سازد عنایتی و نه بیند شناعتی
آری جناب سید والا ابو العلا — زآیات خاص حضرت حق هست آیتی
در جمع اولیاست ذوی العز و العلا — باشد درین گروه مراو را کرامتی
ما را کجا معطل و مهمل گذارد او — بر حال بندگان خودش هست عنایتی
در دو جهان عنایت آن شاه دوسرا — سازد ز جمله درد و مشقت کفایتی
سازد عنایت و کرم و لطف خاص او — از جمله درد و رنج و مصیبت حمایتی
کارم ثنای آن شه هر دو سرا بود — سازم سپاس شاه و نمایم طلاقتی
یا بو العلا کنون من و شغل ثنای تو — وین شغل هست خوشترم از هر عبادتی
ما آنچه یافتیم ز نعت تو یافتیم — علم و کمال و عزت و جاه و جلالتی

یحیی ز شغل نعت تو در نظم و نثر یافت
طرفه طلاقتی و عجائب فصاحتی

راحت جان و دل عاشق ناکام توئی — خود تو بردی دل و خود یار دلارام توئی
ظاهر و باطن و پنهان و عیان ذات تو هست — اول و آخر و آغاز و سرانجام توئی

چون نه در دام تو مرغ دل من صید شود
گر خود ای شاه شکار افگن و خود دام توئی

اینهمه مستیم از بادهٔ توحید تو است
بوالعلا آنکه نهد بر کف من جام توئی

درد ما را ز کرم ساز دوا ای عیسیٰ
کاشف رنج توئی دافع آلام توئی

آب و رنگ چمن شرع بود ذات شریف
رونق دین توئی و عزت اسلام توئی

هست مداح تو تحسینی بزبان تقصیر
وانکه بر هر غزلم میدهد انعام توئی

بوالعلا ای خلف ساقی کوثر مددی
قرة باصرهٔ احمد و حیدر مددی

مستغیث آمده ام بر درت ای سید ما
گشته ام خوار و زبون عاجز و مضطر مددی

صد قیامت است بسر من رفت و قیامت باقیست
مالک روز جزا شافع محشر مددی

میگریزد دلم از شر و فساد عالم
ای شه جن و بشر سید سرور مددی

مشکل من همه آسان شود از یک نگهت
جلوهٔ شیر خدا حیدر صفدر مددی

سیدی جد شریف تو بود شاه شهید
من غلام و یتیم ای سید اطهر مددی

لیل تاسع بود از ماه محرم امشب
بهر عباس و علی اکبر و اصغر مددی

از پی سیدهٔ پاک و جناب حسنین
مددی ای گل گلزار پیمبر مددی

بوالعلا ابن حسین ابن علی سبطینی
قاسم نار و جنان ساقی کوثر مددی

کمترین بندهٔ درگاه توام ای مولا — از همه بهتری ای بهتر بهتر مددی

آمده بر درِ پاک تو ثنا خوان یحییٰ
ای ثنا خوانِ تو خود خالقِ اکبر مددی

مستِ ابو العلا شو از فیضِ مرتضائی — انگاه ساز یحییٰ دعوای کبریائی
روی ابو العلا بین تصویرِ مصطفیٰ بین — این حسنِ مرتضیٰ بین با جلوهٔ خدائی
بی نفی و با ثباتم بیرون ز شش جهاتم — بیکیف هست ذاتم هستم ابو العلائی
در صورتِ محمد بنگر ابو العلا را — در حسنِ بو العلا بین انوارِ مصطفائی
عالی بود مقامم اِنّی اَنَا کلامم — هر نام هست نامم واللہ ما سوائی
ما و ابو العلا ہم مست از مئی اَنا ہم — دیگر کجا بگنجد ای مردِ بی روائی

یحییٰ حقیقتِ اجزا ما دگر ندانم
جز بو العلا نباشد واللہ فی ثنائی

مشکلِ من ساز آستان سیدی — گشته ام زار و پریشان سیدی
نفسِ من گبرست از دین بیخبر — از کرم فرما مسلمان سیدی
میکنم ہر شب ز درد ہجرِ تو — ناله و فریاد و افغان سیدی
از پئی دردِ دلِ زارم بود — در لبِ لعلِ تو درمان سیدی

حسنِ وجه الله دیدم در رخت — زان چنین هستیم حیران سیدی

قطعه

تا قبولِ تو نصیبِ من شود — در رهت کردیم قربان سیدی

دولتِ دنیا و زادِ آخرت — دین و ایمان عشق و عرفان سیدی

قطعه

بنده یحیی ابر گلِ رویت بود — عندلیب آسا غزل خوان سیدی

سال و ماه و روز و شب شام و پگاه

هست مداح و ثنا خوان سیدی

خداوندا بشانِ بوالعلائی — که پیدا شد ز شانِ مرتضائی

جمالِ بی‌مثالِ مصطفائی — بحسنِ خاص وجه الله نمائی

دلا کن بهرِ ریستی گدائی — گدائی خوشتر است از پادشائی

دلا بگزین طریقِ بی‌ریائی — که اینست اصل راهِ پارسائی

شود عالم جبین سا بر درِ تو — اگر بر آستانش جبهه سائی

ز فیضِ بوالعلا پر نور گردی — بسرّ السر چو سازی آشنائی

تعالی شانه شانِ تو مولا — چکید از شانِ تو شانِ خدائی

چو نبود ماسوی الله هیچ موجود — ترا زیبد کلام ماسوائی

بود از راز تو آگاه مهدی — غلامم خاص شاه کربلائی

مرا من هست اندر کیش یزدان — گذشتم از طریق پارسائی

تعالی الله یحیی شان پاکم
که هستم صاحب شان ابوالعلائی

ابوالعلا لخت دل حیدر کرار توئی — پسر پاک بود وش شه ابرار توئی

در جمال تو عیان جلوه ستر اسرار — گنج اسرار توئی مطلع انوار توئی

در خرابات ازل از محی نایب توحید — مست وبیخود توئی وباخود وهشیار توئی

هستی محض تو بس هستی مطلق باشد — وانکه بر خویش کند هر نفس اقرار توئی

تو سمیعی تو کلیمی علی الاطلاق شها — قوت سامعه وطاقت گفتار توئی

منم آن بنده بدکاره و پر عیب تمام — مگرم با همگی عیب خریدار توئی

هست مداح تو یحیی بزبان تقصیر
وانکه بخشد صلهایش بدین اشعار توئی

ای از رخت هویدا آثار کبریائی — وز جبهه تو روشن انوار مصطفائی

فیض نبی و حیدر از تو رسد بعالم — در شکل مصطفائی در حسن مرتضائی

برتر ز هر دلی هست شاها مقام پاکت — والله ابو العلائی والله ابو العلائی

سرّ عبودیت را هر کس کجا بفهمد — عبدیت تو شاها عین سنا با خدائی

از آب دیدهٔ خود کردیم شست و شویش — در خانه‌ام کرم کن در چشم من درآئی

ای دل بر آستانت عالم جبین بساید — گر بر در جنابت یحیی جبین بسائی

یحیی که ز فیضت سلطان تیره بخت است

وارد بچشم ظاهر هر چند بینوائی

زهی جاه و جلال بو العلا محبوب یزدانی — امیر دستگیر دو جهان سلطان ذیشانی

اویسیّ علی مرتضیٰ حلال مشکلها — علی گوی علی خوانی علی دانی علی ثانی

بپرس از من دلیل و حجت توحید ای نادان — که عشق بو العلا اندر دلم هست برهانی

پیمبر خواست اجر خویش حب اهل بیت خویشش — محبت هست با اولاد حیدر اصل ایمانی

شود هر مشکلم آسان ز ذکر آن ولی حق — پی درد دل من نام پاکش هست درمانی

دل و جان مرا روشن نموده نسبت پاکش — بود این نسبت ماه تابان مهر رخشانی

تو بی‌سامان بروز حشر ای یحیی چرا باشی

که آید بو العلا در عرصه بهر یار سامانی

زهی عزّ و جلال بو العلائی — کند در بندگی کار خدائی

چکید از جبهٔ نورانیِ او — تجلّای جمالِ مرتضائی
بروی سرورِ گلستانِ امامت — گلِ رنگینِ باغِ مصطفائی
باولادِ عبیدالله احرار — شده مِن بعد پیدا حق‌نمائی
پی حلِ مهماتِ دو عالم — نماید جلوهٔ مشکل‌کشائی
تعالی شانهٔ الله الله — ز شانِ او هویدا کبریائی
کسی کو اقتدا ایش می‌نماید — کند بر هر دو عالم مقتدائی
جبین سا بر درِ من عالمی شد — نمودم پرورش تا جبهه‌سائی

بیا یکچندی ز خود بیگانگی گیر
بآن حق آشنا کن آشنائی

ای ولایت بود مرا کافی — نامِ تو بهرِ دردِ دل شافی
طمع از دیگران نمیدارم — لطفِ تو هست کافی و وافی

قطعه

واعظا من بعشق دارم کار — پیشِ ما این همه چه میلافی
طعنه بر عاشقان روا نبود — چکنم چون نه ز اهلِ انصافی
سره از ناسره شناسم من — سکه‌ام در سلوک صرافی

بردو عالم کشد خط ثانی	عاشق ذات والتوحید

بُود الله رهنمائی اہل صفا
بندهٔ یحیی ست صوفی و صافی

شود جائے من اکبرآباد الٰهی	بکن خاطر غمزده شاد الٰهی
دلم هست ویرانه از هجر آن شهر	کن از وصل او شاد و آباد الٰهی
درین شهر بنشسته‌ام خوار و غمگین	کنم در جناب تو فریاد الٰهی
بصد رنج و غم قید گشتم درین شهر	ز قید غمم ساز آزاد الٰهی
رسان زود در اکبرآباد خاکم	مکن اندرین شهر برباد الٰهی
من و اکبرآباد و در مدح سید	غزلهای سازیم انشاد الٰهی

شود باده پیمای آن شهر یحیی
بکن امداد الٰهی کن امداد الٰهی

ز اکبرآباد مرا ای دل بمضطر جائے	که چنین عیش و طرب نیست میسر جائے
هست گوشهٔ دانا بخدای اکبر	کز پی خویش چه خوش ساخته اکبر جائے
اندران شهر اگر گوشه ببخشند مرا	باز هرگز نرود بندهٔ احقر جائے
نور حق هست درخشان ز در و دیوارش	اکبرآباد بود چون مه انور جائے

خاکساران جهان عزت و حشمت یابند ‏ ‏ ‏ ‏ الکه آباد بود با حشم و فرجایی
بو العلا کرده دران شهر معلی آرام ‏ ‏ ‏ ‏ الکه هست زهی برتر و عالی جایی

راست گو راست تو هیچی که بجائی دیدی
زالکه آباد مقام خوش و بهتر جایی

بو العلا محبوب حق آرام جان مصطفی ‏ ‏ ‏ ‏ جلوهٔ شیر خدا و شان مصطفی
السلام ای آنکه در بازار هستی نامده ‏ ‏ ‏ ‏ گوهر نایاب مانندت ز کان مصطفی
از لب تو میشود انی انا الله کامیاب ‏ ‏ ‏ ‏ چون زبان تو کلید آب دهان مصطفی
کیست تا با تو نماید ادعای همسری ‏ ‏ ‏ ‏ قوت تو هست از تاج توان مصطفی
بنده را جز بندگی نبود مجالی یا امیر ‏ ‏ ‏ ‏ فرض بر من شد ولایت از بیان مصطفی
بر فغانم گوش نه کن چارهٔ دردِ دلم ‏ ‏ ‏ ‏ زار نالی میکنم بر آستان مصطفی

السلام ای آنکه هیچی است مداح شما
هیچ چو حسان بود کو اندر زمان مصطفی

بو العلا مشکل‌کشای من توئی ‏ ‏ ‏ ‏ غم زدا حاجت روای من توئی
چون ننالم از غم دل پیش تو ‏ ‏ ‏ ‏ زانکه مولا غم زدای من توئی
درد هجرت بسکه رنجورم نمود ‏ ‏ ‏ ‏ ای مسیح من دوای من توئی

هرکسی را ربطه باشد باکسی
ز اوّل و آخر نصیدا ام خبر
هست حسنت آشکارا و نهان
در جالت دیده ام حق آشکار
سید هی در خلوتِ اِنّی اَنا

ای کسِ بیکسیم ای من تو ئی
ابتدا و انتها ی من توئی
هم ظهور و هم خفائی من توئی
الله الله حق نمای من توئی
رهست گو بیم آشنای من توئی

هیچ یحیی چون نباشم مستِ حق
هوالعلا شورش فزای من توئی

کجائی دلنوازِ من کجائی
نظر کن بر نیاز و عجز بنده
ازین پستی مرا ده سربلندی
زهجر شد بیقراری های جانم
بجو د عاشق بجو د معشوق هستی
زغم کو کرد هجرت قمری اشا

کجائی چاره سازِ من کجائی
کجائی بی نیازِ من کجائی
کجائی سرفرازِ من کجائی
ببین سوز و گدازِ من کجائی
کجائی عشق بازِ من کجائی
کجائی سر و نازِ من کجائی

بود یحیی یای تو بیکس درین ملک
شه بیکس نوازِ من کجائی

بیا ای عشق کن مشکل‌گشائی
دمی از خویشتن ده ما رهائی

بده یکجرعه‌ام از بادهٔ وصل
نمی‌دارم کنون تاب جدائی

شود هر مشکلم ای عشق آسان
دمی گر بر سرِ الطاف آئی

جبین بر من شود چون ماه روشن
کنم بر درگهت از جبهه‌سائی

رهانیدی مرا الحمد لله
ازین قیدِ توئی دوام مائی

پس من از من فقیر عشق هستم
همی‌دارم نشان میرائی

بیا بیدل الٰهی گدا باش
گدائی خوشترست از پادشائی

یا سیدنا فداک روحی
ای شانِ خدا فداک روحی

چندیکه نفس نماند در من
هان زود بیا فداک روحی

تا پردهٔ غیریت نماند
بی پرده درآ فداک روحی

تا جان بکنم نثارِ رویت
یک جلوه نما فداک روحی

در لعلِ لبت شفای ماهست
دردِ تو دوا فداک روحی

پُر کن مئے بیخودی در ده
در جامِ انا فداک روحی

بیچیاری تو از تو عشق خواهد

عشقش بفزا فدای وی

نگهی یا ابوالعلا نگهی ‌‌‌— نگهی بر من گدا نگهی
نور عینین مرتضی نگهی — مظہر شاہ کربلا نگهی
سلام آدم سلام علیک — یا جدا یم ببخش یا نگهی
از پی عشق پیر و مرشد من — مست شکر تر انا نگهی
سوی من ساز بہر وجہ اللہ — ای اسیر خدا نما نگهی
ای اسیر ای فدای تو جانم — سوی من ساز از ادا نگهی
دردمندیم خسته احوالیم — هست درد و مراد و دوا نگهی
شب عرس تو امشب است شها — سوی من بہر مصطفی نگهی
نذر سوز و گداز میسازم — بکنی تا ببوی ما نگهی

بر درت آمدست پیا پیت
است تجلای کبریا نگهی

بر در سید نشستم یللی — دست از کونین شستم یللی
گشتم آزاد از کمند کفر و دین — دل بزلف یار بستم یللی
از نگاه سید مست انا — مست هستم مست هستم یللی

کی حریفان آگه اند از مستیم — بنده یک مے پرستم یا علی

من نمیدارم خبر از غیر یار — مست از جام الستم یا علی

هستی او کرد جا اندر دلم — هست هستم هست هستم یا علی

کس چه داند شوکت شان مرا — من غلام شاه هستم یا علی

دین و اسلام من آمد بو العلا — دل ز کفر و دین گسستم یا علی

امشب ای یحیی ز فرط اشتیاق
بهر نذرش دل بدستم یا علی ؛

ای بدرماندگی از تست پناه یحیی — خاک درگاه شریف تو کلاه یحیی

گر شبی سیدنا جلوه کند اندر دل — صبح امید شود شام سیاه یحیی

جز تو یا سیدنا مرشدنا مولانا — که کند رحم برین حال تباه یحیی

سجده‌ها چهره زیبای تو وجه الله هست — نور وجه تو بود شمع براه یحیی

گر کند جلوه گری رحمت تو ای مولا — رنگ طاعت چکد از جرم و گناه یحیی

خاکساری بدر سیدنا مولانا — هست لاریب سبب عزت و جاه یحیی

بو العلا سیدنا ابن علی شیر اله
سید و خواجه یحیی مه شاه یحیی

الله الله چه دلبری داری — جلوه و شانِ حیدری داری

از ازل دلبری بتو دادند — نورِ حسنِ پیمبری داری

اولیا اند دوستانِ خدا — اندرین جمع سروری داری

الله الله جمالِ حق تمثال — رشکِ خورشیدِ انوری داری

بطفیلِ ابو العلا یحیے

در طریقت قلندری داری

السلام ای گلِ گلزارِ رسولِ عربی — انت مولائی و ملجائی بامّی و ابی

پدرت حیدر و جدِ تو بود پیغمبر — چه مبارک حسبی و چه معلی نسبی

چه لقبها که ندادست ترا ایزد پاک — آنکه بر نامِ خوشت ناز کند خوش لقبی

تا نمودی رخ و دیوانهٔ خویشم کردی — ایشهٔ حسن چگوئیم ازین بو العجبی

منصبِ عقده کشائی بتو ایشاه رسید — در وراثت ز علیّ و بسیادت ز نبیّ

درد مندیم علیلیم جگر سوخته ایم — آمدم بر درِ تو از پی درمان طلبی

جگرم سوخته از آتشِ غم و اسفاه — رشحاتِ کرمت چارهٔ این تشنه لبی

دلِ چون سنگِ من از دردِ فراقت نالید — گر این شیوه بیاموخت ز جسمِ حطبی

بندهٔ عشقم و دارم ز تو امیدِ معاف — در رهِ عشق بسا رفته ز من بی ادبی

گردد رسلسلهٔ پاک تو از طفلی قید | رحمت الله ابد الدهر علی روح ابی
هست امشب شب عرس تو و من در سفرم | بپذیر آنچه بیارم زره بے ادبی
مطلب این سفرم بر تو عیانست و عیان | وارهان از شر دین از غم دنیا طلبی

بندهٔ یحیای تو هر شب بفراقت نالد
گوش کن امیهٔ من زمزمهٔ نیم شبی

از قید دین و دنیا آزاده است یحیی | بر آستان پاکت افتاده است یحیی
تا بوالعلاء بیند از چشم لطف سویش | بر آستان پاکش استاده است یحیی
از دست قدرت خود نقش نا بدل زنان | مانند لوح طفلان بس ساده است یحیی
بر یک ندای جانان با جان شود روانه | هر آن هر زمان بس آماده است یحیی
در کوی عشق خود تقلید هیچ مذهب | بیرون ز کفر و اسلام این جاده است یحیی
در بزم میکشان آجامی بنوش و نوش است | زنار ره کلاه و سجاده است یحیی

یاران بحال یحیی انکار نیست حالم
دیوانه است یحیی دلداده است یحیی

ای آنکه تو ئی شمع شبستان تجلی | تابان ز رخت نیر تابان تجلی
جز شمع جمال تو ندیدیم منور | ای نور سر طور در ایوان تجلی

سرتا قدمت نورِ الٰہیست کہ دیدم — گویا کہ سراپات بود کانِ تجلّی

تا غیر نگر در بخت کرد نظارہ — افزود ز لبس آ ہِ من شانِ تجلّی

ہر کس کہ تجلائی جمالِ رخِ تو دید — چون آئینہ شد ششدر و حیرانِ تجلّی

دیدیم تجلاے تو از علم مجرد — آنجائی کہ خود نامدہ امکانِ تجلّی

در زلف و رخِ ہمچو گل و سنبلت ای گل — دیدیم بہارِ چمنستانِ تجلّی

یا سیّدنا میرسد از فیضِ تو ہر دم — صد لقمۂ نورانیم از خوانِ تجلّی

مسیحا ئی تو در وصفِ جمالِ تو نظر کرد
صد مطلع پر نور بدیوانِ تجلّی

السّلام ای نورِ چشمِ سبطِ پیغمبر توئی — قرة العین نبیؐ وحیدِ صفدر توئی

السّلام ای تو گلِ گلزارِ پیغمبر توئی — در ریاضِ شاہِ مردان نخلِ بار آور توئی

آیۂ تطہیر نازل شد پی آبائے تو — در حسب اعلا توئی و در نسب اطہر توئی

السّلام ای در گروہِ اولیائے باصفا — اکرم و اعظم توئی و افضل و اکبر توئی

از وجودت یافتہ دینِ متین تازہ حیات — محیِ دینِ مصطفیٰ ای شاہِ دین پرور توئی

کیست تا با تو نماید ادعائے ہمسری — از ہمہ بہتر توئی و از ہمہ برتر توئی

السّلام ای در کفِ تو انتظامِ کائنات — بو العلا مشکل کشائے خلق چون حیدر توئی

جلوهٔ معشوقی از سر تا بپا یا بو العلا ۔ دلربا دلنواز و دلده و دلبر توئی

این شبِ عرسِ تو باشد پرده از رخ برگشا ۔ ای نظر فرما بحالِ عاشقِ ششدر توئی

بهرِ دیدِ تو آمدم با بیقراریهای دل ۔ ای تسلی بخش این آشفتهٔ مضطر توئی

نذرِ تو آورده ام هر آنچه در جیبِ من است ۔ ای مجیبِ دعوتِ این فقیرِ احقر توئی

از زمین من وارهان یا بو العلا بهرِ انا ۔ از خود و خود آشنا کن بیخودم اندر توئی

السلام آنکه یحیی را چرا باشد هراس
حامیِ روزِ قیامت شافعِ محشر توئی

السلام ای نورِ عینِ ساقیِ کوثر توئی ۔ راحتِ جانِ نبیؐ وحیدِ صفدر توئی

که بشکلِ مصطفیٰ ظاهر شوی یا بو العلا ۔ آشکارا گاه در شانِ شهِ خیبر توئی

دیدم از علمِ مجرد نورِ تو بیکیف و کم ۔ شاهبازِ روح را یا بو العلا شهپر توئی

ای شهِ ملکِ خودی سلطانِ اقلیمِ انا ۔ بر سپهرِ علمِ سر السر مهرِ انور توئی

در کتابِ اولیائی اولین و آخرین ۔ ای ولیِ مجتبیٰ سرخیل و سردفتر توئی

ای ولایت فرض از حکمِ خدا و مصطفا ۔ واجب التجلیل اندر مصحفِ اکبر توئی

چون نیاید بر درت یحیی فقیرِ بینوا
زانکه ای سلطانِ دین شاهِ گدا پرور توئی

شاہا اگر بجانب یحییٰ کرم کنی — ویرانہ اش ز مقدم رنگین ارم کنی

از فرق فرق دین سرم بگذرد بشہا — پا ہی بزرگ خویش اگر بر سرم کنی

من طرز دلکشت بشناسم تو جلوہ ہا — خواہی بدیر خواہ بہ بیت الحرم کنی

در دوری تو خانۂ چشم شدہ خراب — از مہر پاک اشک ز چشم ترم کنی

ای دل تو آرمیدہ بذکر خدائے شو — آہو نمط بوادئ دنیا چہ رم کنی

دل کعبہ ایست عرش خداوند کبریا — یاد خدا درین حرم محترم کنی

یحییٰ ز بسکہ در غم دنیا بود اسیر چہ
فارغ دلش ز خواہش سیم و درم کنی

بزم بوالعلا سے جاتے یحییٰ — زہی این قسمت والائے یحییٰ

در پاک جناب سید پاک — ہمین ہے جنت الماوائے یحییٰ

تماشائے جمال بوالعلا ہست — غرض لابدلہ اسرائے یحییٰ

جناب بوالعلا السید اللہ — ملاذ و ملجا و ماوائے یحییٰ

بود از دستگیر پہلے سید — جہان در پنجہ گیرائے یحییٰ

اگر پا بر سرا و افگند شاہ — فلک سر افگند بر پائے یحییٰ

یکی بین و یکی دان و یکی گو — ہمین رمز ست از اسرائے یحییٰ

چراغان شد چراغان شد چراغان — پروانهٔ عشق سر تا پای یحیی

چرا یحیائی تو گردد هراسان
تو چون هستی کرسفر مای یحیی

نظری یا ابو العلا نظری — گر نه بسیار اندکی قدری
جلوهٔ تو ز ذره هاست عیان — گو نه بیند کدام بی بصری
با وجود تو هستیم انهست — از وجودم نمانده است اثر
آن قدر گم شدم بهستی تو — نیست از هستیم کنون اثری
جز در تو که ما منم باشد — نه هر آستانهٔ نه دری
دارم از دیده و دل وحشی — در بغل آرسیدهٔ جگر و بری

وقت آنست کز جهان گذرد
سوی یحیائی خویش کن گذری

ای ز هر ذره آشکار توئی — جلوهٔ ذات کردگار توئی
وحدتت هست در همه ساری — یک توئی ده توئی هزار توئی
از تو هست انتظام کون و مکان — حاصل جمله اعتبار توئی
هست توحید اصل نسبت تو — صاحب هشت و چار توئی

[illegible]

ای زیادِ تو زندگانیِ من	دل بیتاب را قرار توئے
نرسد صدمۂ خزان اینجا	ای بگلزار من بہار توئی
نیست از کثرتِ غم و ہم ہم	زانکہ غمخوار و غمگسار توئی
چیست در کارہای من تاخیر	صاحبِ حکم و اختیار توئی

دامن شاہ گیر ای ...
نیست بیم ار گناہگار توئے

یا امامِ ہمام ادرکنے	شاہِ عرش احترام ادرکنی
ست فرما زیادۂ توحید	ای انا الحق کلام ادرکنی
از کرم دہ مقام بردرِ خویش	سیرِ والا مقام ادرکنی
در رہِ عشق پختہ کارم کن	من وسودائے خام ادرکنی
از پی قتلِ دشمنان برکش	ذو الفقار از نیام ادرکنی
از برائے حسینِ ابنِ علی	این ثالث امام ادرکنے
بہر عباس و اکبر و اصغر	رحم کن بر غلام ادرکنے
نعرۂ ماست یا امام حسین	سید تشنہ کام ادرکنے
گوش فریاد من کن از رہِ لطف	وہین صلوٰۃ و سلام ادرکنی

نعتِ تو یا بوالعلا باشد | کارِ من صبح و شام اے کریمی
یعلیک السلام عزت بخش | من و عرضِ سلام اے کریمی
شب عرس تو امشب ست بیا | سوئی من خوش خرام اے کریمی
این ہمہ نذر من پذیرا کن چو | از رہِ لطفِ عام اے کریمے
با امید عطائے تو آمد | عاجز مستہام اے کریمی

بر درآمد فقیر تو تنہا
شاہِ ذی الاحتشام اے کریمی

الصلوۃ و السلام اے حی دینِ مصطفیٰ | وارثِ شیرِ الٰہی جانشینِ مصطفیٰ
بوالعلا را حق عطا فرمودہ است علم لدن | صاحبِ اسرار باب العلم امینِ مصطفیٰ
حسنِ وجہ اللہ دیدم در جمالِ بوالعلا | بوالعلا فرزند فرزندِ حسینِ مصطفیٰ
انچنان توحید جاری ساختہ مولائے ما | کز زبانِ حق شنیدہ آفرینِ مصطفیٰ
رحم کن بر حالِ زارم یا امیر ابن امیر | از برائے اہلبیتِ طاہرینِ مصطفیٰ
تا کجا باشیم در شرکِ طریقت مبتلا | بوالعلا تا کے چنین بندہ ساز دینِ مصطفیٰ
تا بکی باشد دلم تاریک از زنگارِ شرک | کن دل ما روشن از نورِ یقینِ مصطفیٰ
مرز و بوم ہند ما را سیک شد یا بوالعلا | قالبِ خاکم رسان در سرزمینِ مصطفیٰ

با همه شوق و تمنا بهر دربر والا تو
آمده یحیی غلام کمترین مصطفےٰ

السلام ای آفتاب آسمان سروری
وی بملک سروری با تاج و تخت و افسری

السلام ای از جمال حق مثال آشکار
طلعت پیغمبری عز و جلال حیدری

آفتاب روی تو عکس فروغ ذات ست
مشتری نور جبینت را مهر و ماه مشتری

سکینی در قلزم ای آشنای خودشنا
الله الله ای ز رحمت چه والا گوهری

سکینی صید نظر ای نور چشم بوتراب
دل بری از دلبران چشم مستت دلبری

دامن آل عبا شد سایه افکن بر سرت
فی الحقیقت ذات حقی لیک زیر چادری

چرخ کج رفتار با من میکند جور و جفا
ای شه ارض و سما دستگیر من گر داوری

چشم بر راهیم و در شوق لقا افتاده ایم
تا بیائی مهر وار از راه ذره پروری

بر درت آورده ام فرزند دلبند خودم
سایهٔ لطف و عنایت بر سرش گستری

نذر تو سوز و گداز قلب خود آورده ام
بو که فرمائی قبول از راه عاشق پروری

هر کسی گیرد غلام صاحب جوهر شها
آن توئی ما را گرفتی با همه بیجوهری

کی توان گفتن هیچ لائقت یا ابو العلا
در ثنایت هرچه اندیشم ازان بالاتری

قطعه

چیست سلطانِ من پیشِ گدایانِ درت … شوکتِ دارا و جاه و حشمتِ اسکندری
این گروه از فیضِ تو مستغنی الاحوال اند … ذاتِ ایشان از اعتبارات حدوث آمد بری

آمده یحیای مسکین بر درت یا سیدنا
از کرم یا بو العلا بر حالِ زارش بنگری

ای رونق و آرایشِ کاشانهٔ یحیی … پر نور شد از مقدمِ تو خانهٔ یحیی
شاهی که بود مسندِ او عرشِ معلّی … آمد ز رهِ مهر به ویرانهٔ یحیی
آن ست که جز قصهٔ توحید نداند … خوش آمده تا بشنود افسانهٔ یحیی
بی دیدنِ رویش نرود شورشِ سودا … ای اهلِ خرد از دلِ دیوانهٔ یحیی
یا سیدنا کن نگهی از نظرِ لطف … بر جوششِ اخلاصِ مریدانهٔ یحیی
ای مستِ میِ حسن بیا پرده بر انداز … بشنو ز کرم نغمهٔ مستانهٔ یحیی

یا سیدنا آمده یحیی به درِ تو
بنگر ز کرم حالِ فقیرانهٔ یحیی

سلام ای مالکِ مختارِ یحیی … سلام ای آشنای کارِ یحیی
سلام ای سرورِ سالارِ یحیی … سلام ای سید و سردارِ یحیی
منوّر در رخت اِنّی انا الله … بود اِنّی انا دلدارِ یحیی

شنیدہ از لعل تو حرفی بلا صوت | ازان شد موج زن اسرار حیی
بتو اقرار شد از قلب زبان | زغیر تو بود انکار حیی
نباشد غافل از یادت تو یکدم | دل دیوانہ ہشیار حیی
بدل ذکر و بلب یادت تو باشد | ہمین ست وہمین بس کار حیی
شہا از پنجۂ مشکل کشائی | بکن وا عقدۂ دشوار حیی
ہمہ از نام والائے تو باشد | شہا این رونق بازار حیی
مسلمانی کن سلمان کن مسلمان | شکن این سبحہ و زنار حیی
زبس درماندہ و رنجور گردید | بیا بنگر بحال زار حیی
مسیحا در لب لعل تو باشد | مداوائے دل بیمار حیی
شہا باشد کہ شرم پیش تو کم | رواکن حاجت بسیار حیی
بیا سایہ دلم از یادت ایماہ | خیال تو بود غمخوار حیی
شب عرس تو باشد جلوہ فرما | منور کن در و دیوار حیی
منم صوموا بوجہ اللہ دائم | بود دیدار تو افطار حیی
پذیرا کن نیاز مانہ سر مہر | بحق نالہائے زار حیی
بود از بادۂ اسقی انا اللہ | بدورت مستی سرشار حیی

سپردم مهدی خود را بتو چون — بذاتت هست استظهار یحیی

ز تو خواهم مراد دین و دنیا — سوال از غیر باشد عار یحیی

بیا مدد بر درت یحیای مداح

بیا و گوش کن گفتار یحیی

یحیی ببابت آمد با چهره سیاهی — یا بوالعلا نگاهے یا بوالعلا نگاہے

در ذکر اسم اعظم شد رفع از عطایت — میدانستیم مولا هر آنچه اشتباهے

والله که من ندیدم والله که من نبینم — چون تو بملک هستی شاهی بعز و جاهی

چشم عطا و رحمت سوئے من از عنایت — گر پی بپی نباشد آن شاه گاه گاہے

از درد هجر یارے هستم بیقراری — با هم و سوز سینه دل هست درد و آهی

امشب بود شب عرس مقبول کن نیازم — بی پرده ام خدا را بنما رخ چو ماہے

یحیی گدای مسکین با حال زار و غمگین

آمد بر آستان والائے چون تو شاہے

بوالعلا سید و مولائے — بوالعلا قبلتی و ملجائی

در لب لعل بوالعلا باشد — اثر معجز مسیحائی

چون تو یک کس نباشد ای محبوب — با چنین دلبری و رعنائے

راست از دست خویش حق جو — برقع تو حجاب یکتائی

گر نه بینم جمال بی مانند — چه بود حاصلم ز بینائی

تا شود نور در دلم پیدا — میکنم بر درت جبین سائی

حاضر آستانهات گشتم — با تن زار و آبله پائی

همچو سعدی ستاده بر در تو — هست یحیی گدای شیدائی

همه گوشیم تا چه فرمائی
همه چشمیم تا برون آئی

بر حال زار یحیی یا بو العلا نگاهی — بهر خدا نگاهی بهر خدا نگاهی

گوهرفشان ز لعل در بار خویش مولا — چشمان نرگسین را بگشا شها نگاهی

بی برگ و بینوائیم در رنج مبتلائیم — از لطف کن بحال این بینوا نگاهی

مشتاق یک نگاهت بنده بپیش آمد — ای مست شراب باقی آنا نگاهی

امشب بود شب عرس نذر و نیاز بیکس — ای رحمت دو عالم للمصطفی نگاهی

آمد بر آستانت مهدی فقیر عظیم — بر روی ز چشم رحمت ای شاه ما نگاهی

مشتاق رویت تو یحیی که روزه دار است
ای شاه روزه داران بهر خدا نگاهی

بقعر رنج و غم افتاده ام یا بو العلا دستی　　خدا را ابن شاه بل تنی دست خدا دستی

ز پا افتاده ام از بار غم مشکل که برخیزم　　ز فضل خود ده آن دستگیر و سرا دستی

ز کوته دستیها گم خود هم بس درو بیم　　که آویزد بدامان شیخ تو مرا دستی

کنی حاجت روا بخشی مراد عاشقانا　　بر آرد گر بدرگاه کریمت بینوا دستی

چو شد اثبات توحید تو جان را بر دم　　شکستیدم خط لا و آنکه زدم بر ماسوا دستی

بیا اشناها یا افتادگان را دستگیری کن　　بنه بر فرق ما از لطف بهر مصطفی دستی

عنان انجم و افلاک در کف آید یحیی را
زدم در دست پاک بو العلا از شوق تا دستی

بو العلا بر فلک علم خودی ماه توئی　　ساقی میکده عشق انا الله توئی

در صف اهل ولایت زعطای حیدر　　صاحب عزت و مجد و شرف و جاه توئی

حسن روی تو بود نور نبی و حیدر　　اختر مجد توئی مهر توئی ماه توئی

ای حدوث تو قدم کیفیت تو بیکیفی است　　سر الله توئی معنی سیواه توئی

حل همه مشکلم از گوشه چشم تو شود　　من بقربان تو شان اسد الله توئی

کار من صبح و مسا یاد گل روی تو هست　　ناله نیم شب و آه سحرگاه توئی

طی نمودیم ره عشق با آسانیها　　هادی و راهبر و خضر درین راه توئی

منم آن بنده که از یادِ تو غافل همه دم — وز من و کارِ من و حالِ من آگاه توئی

بندهٔ خاص درِ پاکِ تو سیحی باشد
سیّد و مالک و سلطان و شهنشاه توئی

سیّدی مستندی عمدتی خذ بیدی — جنتی فی حضرتکم خذ بیدی خذ بیدی

بیخود افتم پریشان تا بکنارِ مقصود — چند مانم بگرداب خودی خذ بیدی

ظلم بر نفسِ خود از سهو هزاران کردم — بس گنه ساخته ام من احمد خذ بیدی

وقت آنست که ایمان نبود جز سهمی — آمده دورِ ده و چار صدی خذ بیدی

بشفاعت بگشا لب بحضورِ داور — گنهم آمده فوق العدد خذ بیدی

مطلبم حرفِ قبول تو بیاید محسب — تا گذشتیم ز نیکی و بدی خذ بیدی

پا شکسته بدرت آمده مسکین سیحی
یا بلاذی بحضور الصمد خذ بیدی

مخمسات

مخمس غزل حضرت مولانا نورالدین عبدالرحمن جامی
قدس اللہ سرہ السامی

ما بلبلِ باغِ بو العلائیم | با طائرِ سدرہ ہمنوائیم
بر درگہِ او ہمین سرائیم | ہر چند تو شاہ و ما گدائیم
دامن مفشان کہ مبتلائیم

بر مسندِ عشق شہریاریم | مشہور و عزیزِ روزگاریم
چون یوسفِ صاحب اقتداریم | تا داغِ غلامیِ تو داریم
ہر جا کہ رویم بادشائیم

در عشق یگانہ ایم و فردیم | خونین جگریم و روے زردیم
با این ہمہ سوز و درد مردیم | ہر جا الحق تو مرد دردیم
ہر جا قدمِ تو خاک پائیم

ما ساکنِ گنجِ لامکانیم | بیرون ز زمین و آسمانیم
فارغ ز تعلقِ جہانیم | دربستہ بروے این و آنیم
بنشستہ بگوشۂ بلائیم

با خلوتیان انس انیسیم
در مجلس عاشقان جلیسیم
ہر چند کہ سادہ و سلیمیم
گر نکتۂ عشق می نویسیم
گر نغمۂ درد دے سرائیم

از ہند و عراق و ترک تا چیک
مشتاق تو عالمے بد و نیک
عشق تو روا نداشت تشریک
بود و بنظارگے بسی لیک
آنکس کہ ترا شناخت مائیم

از عورتے طالعیم مغموم
دادند مرا ہر انچہ معلوم
در دست تو ہست امر مقسوم
از طوق سگان مدار محروم
گر خلعت خاص را نشائیم

در راه نسیم نوبہاری
با نالہ و آه و اشکباری
استادہ بصد امیدواری
بیا گفتی کہ در چہ کارے
کس بیتو بیاد در دعائیم

یحیی بنود بنالہ تاثیر
در عشق گذر ز فکر و تدبیر
چون کار آمد بحکم تقدیر
جامی بجفا و جور خو گیر
دانی کہ نہ در خور وفائیم

مخمس غزل حضرت منصور ثانی مخدوم حکیم شاه محمد مهدی مسعود باب الله ابوالعلائی قدس الله سره وافاض علینا بره

برتر بود ز عرش برین جای تو شها
باشد مقام و منزلت از عقل ما ورا
خوش گفت حسب حال تو منصور وقت ما
شهباز آشیانهٔ وحدت ابوالعلا
قمری سرو قامت سلطان انبیا

باشد جناب سید نا نور پنجتن
از نور اوست نور چه در سر چه در علن
منصور ست او شد و خوش گفت این سخن
سرمست عشق حضرت خلاق ذوالمنن
از دست بوتراب چشیده می انا

ارفع نمود است خدا شان ذکر او
سید اشتی نبی و علی ذکر و فکر او
بر هر دو عالم آمده احسان نبرّ او
مدهوش شد ز جام انا الله سر او
تا دید حسن عارض سلطان کربلا

یا سیدی علیک صلوٰة مع السلام
بر درگه تو آمده مشتاق تشنه کام
از گردش نگاه عطا ساز یک دو جام
در ساغر تو بادهٔ وحدت بود مدام
سکر انا همیشه بود بنده ترا

اے مہر و ماہ پرتوِ نورِ تو آمدہ | قایم جہان ز لطف و فیضِ تو آمدہ

مسیحای تو بباب سرورِ تو آمدہ | مہدی بدین امید حضورِ تو آمدہ

از لطفِ خویش جامِ اناالحق بکنی عطا

مخمس غزل حضرت مولوی شاہ آل حسن ابو العلائی خلف اوسط حضرت مخدوم حلیم شاہ محمد مہدی مسعود باب اللہ ابو العلائی قدس اللہ اسرارہما

یا سیدی توئی کہ کنی از کرم عطا | ہر آنچہ ہست مطلب و مقصود و مدعا

بشنو کلامِ آل حسن بہرِ مرتضیٰ | اے شاہباز اوجِ سیادت ابو العلا

عنقائی قافِ وحدت و عرفانِ کبریا

از فرش تا بعرش بہر شے نمودِ تست | موجود آنچہ ہست ہمہ فیضِ وجودِ تست

در کائنات نورِ وجود و شہودِ تست | شمعِ حریمِ عشقِ الٰہی وجودِ تست

پر نور از فروغِ تو قندیلِ اولیا

اے آنکہ ذرہ ذرہ ز فیضِ تو کامیاب | داریم در طریقۂ پاکِ تو انتساب

امیدوار آمدم اے ابنِ بوتراب | از نورِ نسبتِ تو شود ذرہ آفتاب

سنگی شود بیک نگہت لعلِ بے بہا

یا بوالعلا خلیفهٔ خاص خدا شدی ‏ ‏ ظاهر بشکل حیدر مشکل‌کشا شدی

گفتن نمی‌توان که چه ای بوالعلا شدی ‏ ‏ یا سیدی تو قلزم اِنّی انا شدی

تا ریخت رشحه در دهنت لعل مصطفا

ای از جبین تست عیان نور بوتراب ‏ ‏ وی مقتبس ز نور تو مهتاب و آفتاب

وجه اللهست وجه کریم تو بی‌حجاب ‏ ‏ محجوب طور کرد تجلی بی‌نقاب

تا بر سر تو دست نهاد مرتضا

ای ذره را کند نگه مهرت آفتاب ‏ ‏ دین متین ز نسبت تو یافته شباب

تنها نه از تو اهل حجاز اند فیضیاب ‏ ‏ تا آمدی بهند تو ای ابن بوتراب

این خاک هند از قدمت گشت کیمیا

درکارهای خویش نداریم انتشار ‏ ‏ دامان پاک تو بگرفتیم استوار

ای شان حیدری ز جبین تو آشکار ‏ ‏ نام تو در نبرد کند کار ذوالفقار

عقده‌کشای ظاهر و باطن توئی تنها

ای ذات تو بکشور توحید هست شاه ‏ ‏ جبین بشر فگند بدرگاه تو جباه

اندر طریق پاک تو هر کس که یافت راه ‏ ‏ واصل بحق کنی و بخشی بیک نگاه

عرفان و عشق و ولوله و مستی ابا

بہ درگہِ تو آمدہ یا سیدی رہی
درکشتِ زارِ قلب چو تخمِ انا نہی
ستر مرا بساز رقیدِ خودی تہی
حق الیقین علم انا الحق ہمید ہی

از غیرِ حق طہارتِ کامل کنی عطا

بر خستگانِ بیسر و سامان نگاہ کن
بر بندگانِ خستہ و حیران نگاہ کن
بر عاشقانِ حالِ پریشان نگاہ کن
از بہرِ چند بسوی غلامان نگاہ کن

تا چند خوابِ ناز بشنگوی دلربا

آمد بر آستانۂ والائے تو رہی
یا ابو العلا برائے جنابِ محمدے
یا ابو العلا بحقِ حسین ہمہ وسے
یا ابو العلا بحرمتِ شیرِ خدا علے

بہرِ حسین یک نگہی کن بسوئے ما

بہرِ نبی و بہرِ علی و بہرِ حسن
کن حاجتم روا و رہان از غم و محن
بہرِ امام تشنہ دہن شاہِ گلبدن
گفتی کہ بی نصیب نیاید حضورِ من

من با مراد از کرمِ خود کنم ورا

شاہا بجالِ آلِ حسن از رہِ کرم
سیحا ہمی ستمند کند عرض دمبدم
کن یک نگاہ تا رہد از جملہ درد و غم
ظلِ ہمای ایں فتی انا اللہ سرہ ولم

افتد بلطفِ تو کہ سلیمان شود گدا

مخمس غزل جناب لاثانی مولوی غلام امام شہید رحمۃ اللہ تعالیٰ رحمۃ واسعۃ

هست همیشه در سرم آرزوی لقای تو — شام و پگاه میکنم ناله شها برای تو
ای شه من بپای تو در سر من هوای تو — سیدنا ابو العلا جان و دلم فدای تو

دیدهٔ مهر و ماه را سرمهٔ خاکپای تو

طرفه نمود بی نمک گردش چشمهای تو — قوت روح من فزود از لب جانفزای تو
معجز عیسوی عطا کرد ترا خدای تو — در تن مرده جان دمد نرگس مستهای تو

تاب و توان جان برد سنبل حلقه زای تو

حسن محمدی توئی جلوهٔ حیدری توئی — مظهر ایزدی توئی محو خودی خودی توئی
مهدی مهتدی توئی منعم منعمی توئی — عکس رخ نبی توئی آئینهٔ علی توئی

والی هر ولی توئی مرضی حق رضای تو

هست همه امور ما سیدنا بدست تو — یافت نظام کار ما جمله ز بند و بست تو
هستی من هست تو هستم از الست تو — نرگس چیره دست تو محو نگاه مست تو

ساغر مل بدست تو جام جهان نمای تو

داد ترا خدای پاک معجزهٔ پیمبران — حسن و جمال مصطفیٰ هست ز چهره‌ات عیان

نکتهٔ قُم باذنی است در دهنت نهان — از تو نصیبِ مردگان گشت حیاتِ جاودان

معجز عیسوی عیان از لبِ جانفزای تو

شهر بشهر کو بکو ساخته ایم جستجو — شور و فغان و ہاؤہو کرد دلم برای تو

سوی تو کرده ایم رو با تو کنیم گفتگو — باغ و بہارِ آرزو از تو گرفت رنگ و بو

مستِ نسیم آنچو شیفتهٔ ہوائے تو

بهرِ خدا و مصطفیٰ بهرِ علیِ مرتضیٰ — حاجتِ بنده کن روا عقدهٔ مشکلم گشا

سیّد یا حبیبنا بر درت آمد این گدا — دردِ شهیدِ خویش را از مهر کن دوا

از درِ تو رود کجا خستهٔ تو گدائی تو

مخمس غزل خودم

یارب بحقِ خواجهٔ بهر و سرا مرا — یارب بشانِ حیدرِ خیبرگشا مرا

یارب بذاتِ خامسِ آلِ عبا مرا — یارب جمالِ سیّدِ والا نما مرا

مست ساز از می الستِ انا مرا

این خواهشم نه گر که مرا گو نمی شود — زیرا که در کدام حسابیم و در چه حد

روحِ ابوتراب ولیکن کند مدد — تا کحلِ چشمِ اهلِ صفا خاکِ من شود

کن خاکِ راهِ سیدنا بوالعلا مرا

هستم غریب و عاجز و مسکین و بیوطن | کن رحم بر فقیری و بر عاجزیِ من
دستِ نیازِ ماست بدامانِ پنجتن | محشور روزِ حشر کن ای ربِّ ذوالمنن

در اولیائے اُمّتِ خیر الورا مرا

پُر از خیالِ خام بود هر رگ و پیم | شایان برائی مجلسِ خاصانِ تو کیم
نالان ازین خراش گلوسوز چون نیم | من لایقِ تقرّبِ اهلِ صفا نیم

پاکم کن از کدورتِ حرص و هوا مرا

در عمرِ خود صواب نکردیم جز خطا | هر چند نیست فایده زو و اَیَکْ اَمّا
لیکن امیدِ فضلِ تو داریم ای خدا | یارب جبان رسم بحضورِ ابوالعلا

می آیدم ز بسکه حجاب و حیا مرا

یارب تمام زندگیم گشت در قصور | داریم آه آه و لے بسکه بحضور
در قلبِ من ز نورِ ولایت بخش نور | یارب منم گدا و فقیر از حضور دور

ده در بساطِ انجمنِ شاه جا مرا

دیگر هر انچه بر سرِ من گور و در رود | لیکن مرادِ بندهٔ عاجز همین بود
در شعر التماس نمائیم یا احد | یحیی کمینه بندهٔ تو عرض میکند

یارب بجنِ سیّدنا کن فدا مرا

ایضاً مخمس غزل خودم

کسی کہ نشأ توحید ہمچو ما دارد
کسی کہ رابطہ و عشق مرتضےٰ دارد
کسی کہ حب و تولای مصطفےٰ دارد
کسی کہ لذت یادِ ابو العلا دارد
بجان علاقہ و پیوند با خدا دارد

زراز وحدت و اسرارِ عشق آگہ شد
بملک روح اولی الامر گشتہ و شہ شد
بر آسمان تجلای کبریا مہ شد
کسی کہ جرعہ کشِ بادہ انا اللہ شد
بدل محبتِ اولادِ مرتضےٰ دارد

ولای آلِ نبی کافیست بہرِ نجات
ولای آل نبی خوشتر از ہمہ طاعات
بکار آمدنے ایدل ست در عرصات
کسی کہ در دل او نیست الفتِ سادات
کجا علاقہ بتوحید مصطفےٰ دارد

دمی بمجلس من رستہ گن قدم بنشین
شنو اگر بدل تو بود حلاوت دین
بود نصیحت و اندر زمین بعقل قرین
بیا و سلسلۂ پاک بو العلا بگزین
کہ این طریقہ عجب نازکی دلا دارد

بساز کار کہ آید بکار بعدِ وفات
نہ بعدِ موت فقط بلکہ ہم بقیہ حیات

گذار پستی و کن فکرِ رفعتِ درجات ‌‌‌‌ فروتنی بدرِ پاکِ سیّد السّادات

بلند رتبه ولا هر کجا ترا دارد

ز ذرّه ذرّه جمالِ خدا هویدا هست ‌‌‌‌ بهر طرف که نگه ساختیم پیدا هست

ببین اگر نظرت یا ببین چو یحییٰ هست ‌‌‌‌ جمالِ ذات ز هر ذرّه آشکارا هست

ببیند آنکه بدل نزهت و صفا دارد

چه چیز هست دلا مال و منصبِ دنیا ‌‌‌‌ که چون حباب شود در دمِ بقا و فنا

اگر مرادِ تو باشد علی الدّوام بقا ‌‌‌‌ گدای سیّدِ ما شو که عاقبت یحییٰ

غلامیِ درِ او نشار آنا دارد

ایضاً مخمّس غزل خودم

بوالعلا سروِ خرامانِ گلستانِ علی ‌‌‌‌ زیبِ دامانِ علی و نورِ چشمانِ علی

ماهِ تابانِ علی و صبحِ خندانِ علی ‌‌‌‌ بوالعلا محبوبِ حق شانِ نبی جانِ علی

گوهرِ یکتای توحید است از کانِ علی

هر که من حسبتاً لِلّٰه صمد بر عرفان کشود ‌‌‌‌ لذّتِ توحید ذوق و عشق در جانم فزود

راست میگویم یاران این سخن باید شنود ‌‌‌‌ هر که عرفانِ جنابِ بوالعلا پیدا نمود

بی مشقّت حاصلِ او گشت عرفانِ علی

بوالعلا نورِ نگاهِ حضرتِ خیر الوریٰ — جانشین و وارثِ بابِ علومِ مصطفیٰ
از وجودِ مرتضیٰ باشد ظهورِ بوالعلا — بوالعلا چون هست فرزندِ جنابِ مرتضیٰ

آشکارا از جمالِ بوالعلا شانِ علیؑ

آستانِ او بود ماوای و ملجای من — بیگمان با بوالعلا در خلد باشد جای من
هست فرزندِ شهِ خیبر کشا آقای من — هست او سبطِ علیِ مرتضیٰ مولای من

موجزن اندر طریقش هست فیضانِ علیؑ

شاهِ وجه الله باشد والدِ پیرِ ما — مستِ عشقِ بوالعلا و مرتضیٰ کرده مرا
ساختم تا بیعت از شیخِ یحییٰ سالها — دیدم اندر روی وجه الله حسنِ بوالعلا

در جمالِ بوالعلا انوارِ تابانِ علیؑ

بوالعلائی بوالعلائی باش ای مردِ سعید — هست از خاصانِ حق این سلسله آنکو گزید
لذتِ حبِّ علی باشد درین مسلک مزید — هر که باشد در طریقِ سیدی الامرید

حصه او را میسر در وفورِ شانِ خوانِ علیؑ

بوالعلائی هر که شد از بادهٔ هوش گشت مست — ای خوشا آنکس که خود را در طریقِ شاه بست
ده بدستِ حق پرستِ بوالعلائی دست — با مریدانِ جنابِ بوالعلا مخصوص هست

لطفِ انعام و عطا و جود و احسانِ علیؑ

بوالعلا باشد سرم قربان تو روحی فداک	بودم افتاده اگرچه در مقام هولناک
در دلم نور علی دادی بود اکنون چه باک	تند باد حادثه سازد کجا شاها هلاک

چون چراغم کرده در زیر دامان علی

مست چون منصور از توحید ناب سیدم	بادهٔ وحدت عطا فرمود باب سیدم
یا علی گویم خوش افتاده بباب سیدم	مستحق رحمت خاص جناب سیدم

هستم ایکی غلامی از غلامان علی

ایضاً مخمس غزل خودم

بوالعلا از همه پیوند گسستم شادم	از همه قطع نمودم بتو بستم شادم
مست در عشق تو از جام الستم شادم	بوالعلا بندهٔ درگاه تو هستم شادم

از همین حب و تولای تو هستم شادم

در نگاهم نبود غیر تو یا سید ما	هست اندر سر شوریدهٔ من سکر انا
کی رود از دل من لذت عشقت بجدا	از دماغم برود نشهٔ توحید کجا

مست یا سیدی از جام الستم شادم

واعظا بر سخنت گوش کجا بنده نهد	ستم و قول تو در شهر مستان همه رد
صحبت باده کشان ترک کنم چون گردد	الفت پیر مغان از دل من کی برود

بنده از روزِ ازل باده پرستم شادم

خانه پیرِ من از فضلِ خدا باد آباد — که مرا ساخته در سلسلهٔ تو ارشاد

نسبتِ مطلقِ او بر دلِ من چون افتاد — خویش را از همه تقیید نموده آزاد

اندرین سلسلهٔ پاکِ تو بستم شادم

منِ شوریده چها غصه نخوردم از غم — هر طرف در طلبِ دوست نهادیم قدم

وانگر دید سجاے گرهٔ مقصودم — عمر برباد نمودم سبرِ دیر و حرم

بر درِ پاکِ تو اکنون بنشستم شادم

با تو آمیخته و طرفه بشاشت دارم — با تو آمیختم و نشاهٔ وحدت دارم

با تو آمیختم و طرفه مسرت دارم — با تو آمیختم و بس که حلاوت دارم

ستیاہی از همه پیوند گسستم شادم

صد در اندر طلبِ دوست شودم سیجیا — بر درِ دیر و حرم ناصیه سودم سیجیا

خبری بود کی از بود و نبودم تیجیا — خرقهٔ هستی خود پاره نمودم تیجیا

کامده دامن آن شاه بدستم شادم

ایضاً مخمس غزل خودم

ای مقامت ز عقل بیرون ست — در سپاس تو خامه وارون ست

حسنِ تو هر که دید مجنون ست ... ای رُخت عکسِ حسنِ بیچون ست

بر تو خود خالقِ تو مفتون ست

بو العلا شاهِ بی نظیر توئی ... ما مرید توایم پیر توئی

دستِ من گیر دستگیر توئی ... بمقامی که یا امیر توئی

از گمان و قیاس بیرون ست

سجدِ ابو العجب بود شانت ... من و آنچه از من ست قربانت

میرسد قوتِ بنده از خوانت ... دل و جانم بجیلِ احسانت

از ازل یا امیر مرهون ست

در طریقت مرید فرمودند ... بکمندِ تو قید بنمودند

دردلم عشق و شوق افزودند ... والدم نیز عاشقت بودند

عشقِ من با تو فضل مسنون ست

بنما روی خویشتن ما را ... نظرِ رحم سوی من شهرا

بسکه رنجور گشته ام شاها ... دل و جانم ز دوریت مولا

آن یکی آب و دیگری خون ست

ای مقامِ تو از همه بالا ... فرضِ حبِ تو آمده بر ما

نعتِ تو نیست ممکن از یحییٰ   حدِّ من نیست وصفِ تو شاہا

در ثنای تو خامہ وا زدن ست

ماندایم قدرِ شعر اصلا   عشق شورے فگند در دلہا
ہست دیوانِ من پر از سودا   وارداتِ دل ست این یحییٰ

نہ درین شاعری نہ مضمون ست

ایضاً مخمس غزل خودم

مددی شاہِ حق نما مددی   مددی شانِ کبریا مددی
مددی اے امیرِ ما مددی   مددی یا ابوالعلا مددے

مددی ابن مرتضیٰ مددی

من واز ہر طرف ہجوم بلا   چند سازیم آہ و واویلا
ساز مارا ازین شکنجہ رہا   دہ ز کرب و بلا نجات مرا

از پئے شاہِ کربلا مددی

بو العلا ابن حیدرِ کرار   نیست پیش تو حاجتِ اظہار
فلکم دادہ است بس آزار   دیو گردون بمن کند پیکار

دور کن این بلا ہلا مددی

از شرابِ محبّتت مستم — خویش را در کمندِ تو بستم
آمده بر درِ تو بنشستم — بندهٔ باوفائے تو ہستم

از برائے ابو الوفا مددی

بی جمالت چراغِ بینورم — ای مسیحا ز درگہت دورم
از درت بسکه دور و مہجورم — درد مندم علیل و رنجورم

بحضرت از کرم دوا مددی

از غریبی زبون ترست وطن — چون بود در وطن بلا و محن
میدہد تازہ رنجِ چرخِ کہن — سینه تنگ شد زمین بر من

ده فراخے بکارِ ما مددی

گوش کن گوشِ التماس مرا — نظرِ لطف سوئے من فرما
مبتلا در ہزار رنج و بلا — بر در آمد فقیرِ تو یحیی

صاحب الجود والعطا مددی

ایضاً مخمس غزل خودم

کہی بصورتِ زیبائی مصطفیٰ دیدم — کہی بشانِ علی شاہِ ل الی دیدم
ز ذرّه ذرّه جمالِ تو بو العلا دیدم — بہر طرف که نگه ساختم ترا دیدم

ز دیدن تو چگویم من چها دیدم

خیال و ذکر تو ذکر و خیال مصطفوی ست	شود که مثل تو مثلت مثال مصطفوی ست
کمال شان تو شان کمال مصطفوی ست	بروی تو که شبیه جمال مصطفوی ست

جمال شاهد انی انا انا دیدم

بود جمال تو آئینه خدای کریم	بمهر و ماه کنی نور حسن خود تقسیم
چها که می نمائی شها ز سر کلیم	تجلئی که بسر طور دید بود کلیم

بیک ادای تو ای میر بو العلا دیدم

ترا که بر همه مهر التفات بود	شوند تیره و تار این همه جهات بود
جمال پاک تو عکس فروغ ذات بود	جمال ذات که در پرده صفات بود

بحسن پاک تو الله پیر را دیدم

منم ز روز ازل عشقباز سر الست	چها که ما نکشیدیم ناز سر الست
کنون ز فیض تو ای دلنواز سر الست	چرا نه من شوم آگه ز راز سر الست

درین طریقه همه فیض مرتضی دیدم

ز غیب غیب مدد اندرین طریقه مدد	زهی نصیب کسی کو مرید شاه شود
حلاوتی که درین یافتم دلم داند	ابو العلائیه یاران عجب طریقه بود

کہ اندرو فنا اللہ و بقا دیدم

شہا زخوانِ نوالِ تو خلق زلہ ربا — کریم ابن کریمی قسم بذاتِ خدا
کرم نما و ز قیدِ غمم بساز رہا — برآستانِ تو ہیچی ابوالعلائی را
فقیر و عاجز و افگندہ سر گدا دیدم

ایضاً مخمس بر غزل خودم

ہمہ جا نورِ کبریا دیدم — آشکارا و برملا دیدم
بوالعجب طرفہ ماجرا دیدم — ہر طرف جلوۂ خدا دیدم
ہر چہ دیدم ابوالعلا دیدم

نسبتِ بوالعلا رسد بخدا — نسبتش ہست عشقِ آلِ عبا
ای دلِ گم شدہ بیا و بیا — بندگانِ جناب سیدنا
مستیِ عشقِ مرتضیٰ دیدم

بوالعلا ہست امیر ہرش مسیر — بوالعلا ہست بے مثال و نظیر
صحبتش ہست در اثر اکسیر — درگاہِ اسیر ابن امیر
قوتِ شاہِ ہل اتیٰ دیدم

بوالعلا ہست عکسِ روئے نبی — بوالعلا ہست جانشینِ علی

حق بحسن ابوالعلاست جلی | بو رازِ او راست انچہ خفی

دررخ شاہ بر ملا دیدم

عشقِ او کافیست بہرِ نجات | عشقِ او خوشتر از ہمہ طاعات
گزران بر درش و روزہ حیات | خاکِ درگاہِ سیّد السادات

از پئے دردِ دل دوا دیدم

مدّتے ما و خاکِ دیر و حرم | گہ بکعبہ گہے بہ بیتِ صنم
تا زفیضِ ابوالعلا دردم | یافتم در خود انچہ می جستم

خویشتن را خدا نما دیدم

بوالعلا ہست ماہِ اوجِ علا | نور پاشد ز فرق تا بپا
ہست آئینۂ جمالِ خدا | در جمالِ ابوالعلاست بپا

جلوۂ شاہدِ انا دیدم

ایضاً مخمّس غزل خودم

زلہ رباست خلق زخوانِ تو یا امیر | قند است لعل شہد فشانِ تو یا امیر
پُر از حلاوت است زبانِ تو یا امیر | شہد و شکر چکد ز دہانِ تو یا امیر

شانِ حسین شکست بیانِ تو یا امیر

قاصر بود بوصفِ تو پاسخ زبان | یا بد نشانت آنکہ کند گم ہمہ نشان
بر آستانۂ تو جبین سا شہنشہان | ای نردبانِ طارمِ قدرت آسمان
برتر بود ز عرش مکانِ تو یا امیر

مہر و مہ ست ناصیہ فرسا بحضرتت | حسنِ محمدیست درخشان ز طلعتت
انوارِ ذاتِ بحتِ خدا نور نسبتت | آئینۂ جمالِ الٰہیست صورتت
شانِ خداست صورت و شانِ تو یا امیر

منصور تا شنید ز لعلِ لبت انا | شورِ انا الحق از دلِ وجوش زد شہا
قرآن کلامِ تست بتحقیق ہمسرا | دانم حدیثِ قدسی و الہامِ کبریا
ہر آنچہ بشنوم ز زبانِ تو یا امیر

در طاقِ ابروی تو نماز و دعا کنند | در روی تو نظارۂ حسنِ خدا کنند
در حضرتِ تو عرضِ تمنّا شہا کنند | اہلِ نظر ہمیشہ بر و سجدہ ہا کنند
جائیکہ بنگرند نشانِ تو یا امیر

در دستِ حق پرستیِ تو خوش دادہ ایم دست | از بادۂ محبتِ تو گشتہ ایم مست
یکجائی تو ز ہستیِ خود صاف و پاکدست | ایمان و جان و مال من و آنچہ از من ست
واللہ ہست جملہ ازانِ تو یا امیر

نامت گرفته حق مہمات میکند | از قوت تو کشف و کرامات میکند
این کار اوّل از ہمہ طاعات میکند | یحیی ہمیشہ عرض تحیات میکند

از جان و دل بروح روان تو یا امیر

ایضاً مخمس غزل دوم

بر در پاک تو یحیی آمدست | با ہمہ شوق و تمنا آمدست
جبہہ فرسا ناصیہ سا آمدست | بندہ ات یحیای شیدا آمدست

عاشق روئے تو مولا آمدست

کن نگاہ رحم از بہر خدا | در بدر تا چند ماند این گدا
وا رہان از محنت و رنج و بلا | مفلس و عاجز فقیر و بینوا

در حضور ای شاہ والا آمدست

بر جمال بو العلا پروانہ | از شراب عشق تو مستانہ
دل بتو بستہ ز خود بیگانہ | عاشق خود رفتہ دیوانہ

با چنین القاب و اسما آمدست

آسمان سنگدل چرخ نژند | صدگرہ در کارہائے من فگند
ای امیر ذی الکرم رحمت پسند | رحم فرما کین گدائے دردمند

باچنین آشفتگیها آمدست

ای امیر بی نیاز دلنواز
ای مرا با ناز تو باشد نیاز
داستانِ هجر تو باشد دراز
جلوه فرما کین گدائی عشقباز

آرزومندِ تو شاها آمدست

عاشقِ دیوانه دلداده
با تو بسته وز همه آزاده
بر درت با صد ادب استاده
از سرِ شوق این ز پا افتاده

کرده سر را در رهت پا آمدست

ای ستم مایل دلِ بسته باشد نهان
تم باذنی گوی ای مهرِ روان
زار و بیمار و نزار و ناتوان
بنده یحییٰ دردمندِ مرده جان

بر درِ تو ای مسیحا آمدست

مسدس

چون گهی در اکبرآباد ای صبا روزی گذر
کن طوافِ روضهٔ ذالاکشاه بحر و بر
بو العلا نورِ نگاهِ حضرتِ خیر البشر
در ریاضِ حیدرِ کرار بار آورد ثمر

وز منِ مهجور یاد آری کن عرضِ سلام
ساز با عجز و تمنّا التماسِ مِن کلام

کای شهِ ملکِ خودی سلطانِ اقلیمِ انا — جانشینِ مصطفیٰ و نایبِ شیرِ خدا

نورِ چشمِ خواجهٔ احرار ابنِ بوالوفا — حاکمِ روزِ جزا و زینتِ ارض و سما

در عظیم آباد جیسا ئی تو زاری میکند
دور از درگاهِ پاکت بیقراری میکند

هر نفس از یاد رسانش هست این جیبِ درهم — از سرش بگذشت سیلابِ غم و رنج و الم

از برای مرتضیٰ ماهِ عرب میرِ عجم — رحم کن بر حالِ زارش از رهِ لطف و کرم

دستگیرا دستگیری ساز با او شکست
کن رها از قیدِ غم ای سیدِ بالادست

آن تویی کاندر زمین و آسمان انوار گشت — آن تویی چرخِ برین فرمانبرِ سرکار گشت

آن تویی کز دورِ دستانت حل و کردن کار گشت — آن تویی بر حالِ مسکینان کرم کردار گشت

آن تویی کاندر لباسِ فقر شاهی میکنی
آن تویی ظاهر ز خود شانِ الٰهی میکنی

آن تویی کز نورِ تو شمس و قمر پر نور شد — آن تویی کز هستیِ تو هستِ حق منصور شد

آن تویی ذی قدرتا از فیضِ حسن معمور شد — آن تویی آمرز امر و نهیِ تو مامور شد

آن تویی کز تو بود دلشاد سلطانِ رسل

آن توئی کز دولت شُد انتظام جزو کُل

آن توئی کز فیضِ تو پیدا شود راهِ نجات — آن توئی کز تست شاها انتظامِ کائنات

آن توئی کز هستی تو هست هستی اثبات — آن توئی کز نورِ تو بر قلب تابد نورِ ذات

آن توئی کز گردشِ چشمت فنا راهم بقاست
در جمالِ تو هر انظاره حُسنِ خُداست

آن توئی کاندر طریقِ عالیِ تو هست طیر — سالکانِ این طریقه را بود در طیر سیر

ای ثناخوانِ تو شیخِ کعبه و رهبانِ دیر — هر چه می بینم محیط آن توئی کس نیست غیر

آن توئی پاک از همه آفت نمودی سلسله
پیشرو از جمله باشد رهروِ این قافله

آن توئی کز خوانِ احسانِ تو عالم فیضیاب — چون نباشد کیست جدت شاهِ مردان بوتراب

یافته حلاج از میخانهٔ عشقت شراب — کین همه شوری فگنده اندرین دارِ خراب

الله الله کیستی و الله الله چیستی
الله الله چیستی و الله الله کیستی

آن توئی کز پرتوِ لطفت گردد نار نور — آن توئی کز تو ریاضِ دهر از رنگِ ظهور

آن توئی در حضرتِ جدت ترا دائم حضور — آن توئی کز حق لقب باشد ترا عبدِ شکور

آن توئی باشد شها احسان تو بر دو جهان آن توئی نور تو باشد از زمین تا آسمان	
وان منم کز عهد طفلی عاشق نام توام وان منم تا عهد پیری قید در دام توام	وان منم کز عهد طفلی مست از جام توام وان منم پرورده احسان و انعام توام
آن منم کارم بود مداحی تو روز و شب میکشم از صدمه هجران تو صد تاب و تب	
وان منم دامان پاک تو گرفتم استوار چون چشیدم از شراب غیرتت رنج خمار	خرقه هستی خود کردم بشفقت تار تار وحدت تو آمده در روح من کرده قرار
وان منم کز نشأه توحیدت این سان مستقیم باشد اندر هستی ذات تو فانی استیم	
وان منم دادم بدست شاه وجه الله دست از مئی توحید تو یکجرعه داد و کرد مست	شاه وجه الله دست من بدامان تو بست جنبش سر مو ندارا از سر بالا دست
آن منم دیوانه تو خلق میگوید مرا خلق میگوید مرا دیوانه ات یا ابو العلا	
چشم رحمت بر گشا سویم نظر کن ای کریم	رحم فرما یا کریم یا لطیف یا رحیم

لطفِ تو باشد قدیم و جودِ تو آمد عمیم | کیستم من خانه‌زادت از غلامانِ قدیم

بندهٔ خود را مکن خوار ای غیور ابن غیور
از عظیم آباد ما را کن طلب اندر حضور

آمدم بر درگهت امیدوار ای بوالعلا | با تنِ رنجور و جانِ سوگوار ای بوالعلا
سینه‌ام از دشنهٔ غم شد فگار ای بوالعلا | حاجتِ ما را ز لطفِ خود بر آر ای بوالعلا

مستمندم دردمندم بینوایم سیدی
در غم و رنج و مصیبت مبتلایم سیدی

سیدی از دوریت بیمار گشتم الغیاث | بسکه از دردِ فراقت زار گشتم الغیاث
در نگاهِ اهلِ عالم خوار گشتم الغیاث | بر دلِ اربابِ دنیا بار گشتم الغیاث

حالیا در حضرتِ خود کن مرا شاها طلب
تا شوم آزاد ازین قیدِ غم و رنج و تعب

ای خوش آن وقتی که پا از فرق سر کرده شها | آیم اندر بارگاهِ تو بشوق و التجا
حاضرانِ روضهٔ دلکش بمانم دائما | در ثنای تو غزل‌خوانی کنم صبح و مسا

ای خوش آن وقتی که بر درگاهِ تو حاضر شوم
روضهٔ پاکِ ترا از جان و دل ناظر شوم

حاصلم یا بوالعلا گردد نشاطِ زندگی　　گر کنم بر روضهٔ پاکِ تو سر افگندگی

تا بعمر خود بجا آریم شرطِ بندگی　　وا رهد جان و دلم از قیدِ چون و چندگی

زیستن هم در حضورت مردنم هم در حضور
هرچه باشد در حضورِ تو شود اے نور نور

می نمایم این مسدس ختم شاہ بر دعا　　یا الهی از برائے مصطفےٰ و مرتضیٰ

از برائے خامس آلِ عبا گلگون قبا　　هم بجاهِ بوالعلا در بارگاهِ بوالعلا

جانِ یحییٰ ای حزینت چون برید آید از بدن
قبضش در پناه کن ای خدائے ذوالمنن

رباعیات

یا سیدنا ابوالعلا المددے　　ای واقفِ اسرارِ خدا المددے

عمریست که در سلسلهٔ تو قیدم　　ای سلسله دار این گدا المددے

و له

قربانِ جمالِ بوالعلا شو یحییٰ　　خواهانِ وصالِ بوالعلا شو یحییٰ

خواهی که شود خاکِ تو کحلِ چشمان　　خاکِ رهِ آلِ بوالعلا شو یحییٰ

وله

در بند هوای نفس هستیم اسیر
عذرم بپذیر یا امیر ابن اسیر
بر در گہت افتاده ام ہمچو فقیر
یا سیدنا ابو العلا دستم گیر

وله

از بسکه گرفتار هوا و هوسم
نالان از خبث نفس همچون جرسم
از حسن توجه تو یا سیدنا
من نیز بمقصد حقیقی برسم

وله

هر چند که ناکاره و ناچیز ترم
از دائره صلاح و تقوی بدرم
لیکن تو کریم ابن کریمی شاها
از تست مرا امید هر گونه کرم

وله

دارم من خسته سر و کار بتو
وابسته همه کار من زار بتو
ذات تو که هست مظهر اسم غفور
خود را بسپرد این گنهگار بتو

وله

یارب با خویش آشنا کن ما را
راهی بنما و رهنما کن ما را
تا سرمه کشند اهل نظر از خاکم
خاک در پاک بوالعلا کن ما را

ولہ

از بادهٔ عشق بو العلا مستی ماست
در مستی او هستی این هستی ماست
من کیستم اندر چه شمارم یحیی
از نسبت عالیشان بر دستی ماست

ولہ

از عشق ابو العلا دلم چاک خوش است
بودن به رهش فتاده چون خاک خوش است
هر لحظه نظارهٔ رخ او یحیی
از بهر علاج جان غمناک خوش است

ولہ

ای طالب و سالک رهِ عشق خدا
مطلوب تو هست اگر بقا بعد فنا
بی پرسش و بی حساب یحیی چون یحیی
در سلسلهٔ ابو العلائیه بیا

ولہ

جز مهر ابو العلا دگر یارم نیست
با غیر سر و کار دل زارم نیست
چون جلوه گر است در دلم مهر رخش
یحیی اندیشه از شب تارم نیست

ولہ

از خود رستم ابو العلائی هستم
در خود بستم ابو العلائی هستم
با خود هستم ابو العلائی هستم
بیخود هستم ابو العلائی هستم

وله

ای راحتِ آغوشِ پیمبر مددی	وی مایۂ روشنی دو چشمِ مضطر مددی
از بهرِ حبیبِ خاصِ خود وجه الله	بر بندۂ بیقرار و مضطر مددی

وله

دیدیم ز دیده تربتِ سیدنا	گشتیم قرینِ حضرتِ سیدنا
حاصل شده نعمتِ دو عالم در دم	یحیی ایمن از زیارتِ سیدنا

وله

آن کیست که از عنایتِ الطاف و کرم	در حضرتِ بوالعلا رساند خبرم
یک لحظه کند حدیثِ حالِ من زار	گوید ز دلِ خون شده و چشمِ ترم

وله

فرعیم و ابوالعلا بود اصل	باشد با اصل فرع را وصل
یحیی چون پارۂ وصلے	در ما و ابوالعلا کجا فصل

وله

از بسکه خیالِ بوالعلا میدارم	در دیده مثالِ بوالعلا میدارم
قربانِ دلِ خود نشوم چون یحیی	گو محوِ جمالِ بوالعلا میدارم

ولہ

یک قطرهٔ شراب بو العلا مستم کرد
فارغ از قید نیست و هستم کرد
تا دست زدم بدست پاکش یحیی
بیعت جمعی کثیر بر دستم کرد

ولہ

در روی ابو العلا خدا را دیدم
در وجه الله مصطفیٰ را دیدم
از نصب العین برخ وجه الله
بی پرده جمال بو العلا را دیدم

ولہ

از عشق ابو العلا بود زنده دلم
ایزد بولای او سرشته آب گلم
دوریم بظاهر از جنابش یحیی
لیکن از قرب معنوی متصلم

ولہ

اندر دل من ابو العلا باشد و بس
در منزل من ابو العلا باشد و بس
ترکیب عناصرم از و یحیی است
آب و گل من ابو العلا باشد و بس

ولہ

خاک من و کوی بو العلا باشد و بس
چشم من و روی بو العلا باشد و بس
هر قوم بقبله‌گراینده است یحیی
روی من و سوی بو العلا باشد و بس

وله

یحیی ز طریق عشق آگاه شویم ‌ ‌ افتاده اگر در رهِ آن شاه شویم

در محفل بوالعلا اگر یابیم بار ‌ ‌ آگاه ز راز لی مع الله شویم

وله

مائیم و ابوالعلا سر او در سرش ‌ ‌ چون خاک فتاده ایم در رهگذرش

در کوی ابوالعلا صبا گر گذری ‌ ‌ از حال من زار نمائی خبرش

وله

آنکس که درش ز راه عشق است آگاه ‌ ‌ در کوچهٔ توحید بود او را راه

طی منزل خویش می‌نمایم چون ماه ‌ ‌ نور رخ بوالعلا بود وجه الله

وله

بیچون و چگون ابوالعلا را دیدم ‌ ‌ بی شبه و نمون ابوالعلا دیدم

در عین ظهور ابوالعلاست عیان ‌ ‌ در کنز بطون ابوالعلا را دیدم

وله

از دوری بوالعلا دل من خون است ‌ ‌ چشمیست که رشک قلزم و جیحون است

دریاب الا میر ابوالعلا یحیی را ‌ ‌ یحیی بفراق تو بسی محزون است

وله

در وصفِ ابوالعلا قلم واژون ست | زاندازهٔ من ثنای او افزون ست
اینجا چو چراغ دار و شو ما خمش | یحیی ز انز وکه شاهِ ما بیچون ست

وله

در هجرِ ابوالعلا فگارست دلم | جانی تپد و درد و سوگوارست دلم
ای میرِ ابوالعلا خدا را دریاب | دور از قدمِ تو بیقرارست دلم

وله

فرزندِ علیِ مرتضی را دیدم | نورستهٔ باغِ مصطفی را دیدم
والله جمالِ کبریا را دیدم | یحیی در دلِ ابوالعلا را دیدم

وله

یحیی اگرچه بادشاهی خوب ست | بودن در شانِ کبریائی خوب ست
گویم سخنی چو بیریائی خوب ست | بر درگهِ بوالعلا گدائی خوب ست

وله

دل عاشق زار و مبتلا خوب ترست | بر میرِ ابوالعلا فدا خوب ترست
اخذا سر و پا و بندگی ای یحیی | بر درگهِ پاکِ بوالعلا خوب ترست

ولہ

در ذاتِ ابوالعلا فنا باید شد — از ہستیِ خویش رہا باید شد

مقصود ازین فنا چہ باشد یحییٰ — یعنی عینِ ابوالعلا باید شد

ولہ

من مظہرِ شانِ کبریائی ہستم — مستجمعِ اوصافِ خدائی ہستم

یحییٰ ز حقیقتم [illegible] — اللہ اللہ ابوالعلائی ہستم

ولہ

در کوے ابوالعلا فنا دل خوش ست — در رہِ ابوالعلا ستادن خوش ست

زین ہر دو اگر یکے میسر نشود — سر بر درِ پاکِ او نہادن خوش ست

ولہ

کاریست بزرگ کبریائی کردن — بر عالم امرِ پادشاہی کردن

یحییٰ من این حوصلہ ام از ہمہ خوب — خوش بر درِ بوالعلا گدائی کردن

ولہ

در سلسلۂ ابوالعلائی بستیم — از قیدِ تعلقاتِ عالم رستیم

از جاہ و جلالِ ما چہ پرسی — ما خاصِ الخاص ابوالعلائی ہستیم

وله

از هرچه که هست بی نیازی خوبست — در عشق امیر جانگدازی خوبست
گویم بتو پرسی از زمین بازمین — با سید پاک عشقبازی خوبست

وله

خوش سلسلهٔ ابو العلائی باشد — در بندگیش چه کبریائی باشد
کمتر نبود ز بادشاهی یحیی — گر بر درِ ابو العلا گدائی باشد

وله

ای سیدنا المددی المددی — ای شانِ خدا المدد المددی
جز سوی تو رو سوی که آرد یحیی — ای قبلهٔ ما المدد المددی

وله

در دیدهٔ خلق اقتدارم گردید — در چشم ملائک اعتبارم گردید
این جمله همین از چه سبب یحیی — در محفل بو العلا گذارم گردید

وله

هر چیز که ماورای ادراک بود — بید غدغه حاصل همین خاک بود
این جزئی و کلی اختیارات مرا — احسان جناب سید پاک بود

ولہ

یحیی ز نالہ رنج دوری تا کے ‌ ‌ دوری تو کند صبوری تا کے

در محفل خود بار کرامت فرما ‌ ‌ دوری تا چند بے صبوری تا کے

ولہ

یحیی سخن از حقائق و راز کنم ‌ ‌ ابواب علوم و معرفت باز کنم

خود بدلم ہراس ازین قال و مقال ‌ ‌ بر سیدنا ابو العلا ناز کنم

ولہ

در کوچہ عاشقان گذر نیست ترا ‌ ‌ از عشق اثر نیست خبر نیست ترا

یا سیدنا سوی من انداز نظر ‌ ‌ جز ذات مقدست دگر نیست مرا

ولہ

یحیی ز چہ غمگین و پریشان باشم ‌ ‌ از سرکشی نفس گریزان باشم

چون ہست معین و یاورم سیدنا ‌ ‌ از جور فلک چرا ہراسان باشم

ولہ

در عشق ابو العلا گرفتاری خوب ‌ ‌ در دوری و مہجوری او زاری خوب

آہی و فغانے بخیال بدرش ‌ ‌ یحیی ز اندیشہا بیکاری خوب

ولہ

خواهی اگر از رنج و تعب آسودن   جام می عیش و خرمی پیمودن
خوب است دلا ابوالعلائی بودن   بر درگه بوالعلا جبین فرسودن

ولہ

یا محمد یا علی یا ابوالعلا   گوشهٔ چشمی بسوی این گدا
هست یحیی ای ثنا اندر بلا   وارهانید از بلا بهر خدا

ولہ

نوشیدن بادهٔ محبت خوب است   پیمودن جام مے وحدت خوب است
گویم با تو سخن نصیحت خوب است   با میر ابوالعلا عقیدت خوب است

ولہ

هرچند دلا گوشه گزینی خوب است   از خلق جهان کناره گیری خوب است
گویم سخن از تنبیه پذیری خوب است   بر درگه بوالعلا فقیری خوب است

ولہ

حالی دگر از حالت سید دارم   کیفیتی کیفیت سید دارم
یحیی با هیم نور شمع لاهوت   نوری بدل از نسبت سید دارم

وله

یاران ما چیزی از شما میخواهیم ‏— آن از شما بالتجائے خواهیم
گوئیم که چیست آن ورا می خواهیم ‏— خاک در پاک بوالعلا میخواهیم

وله

بر دست ابوالعلا چو کردم بیعت ‏— گشتم مخمور از شراب وحدت
المنة لله که اکنون یحیی را ‏— حالی داریم بزرگ منصور صفت

وله

آنکس که ولا ابوالعلائی گردید ‏— آگاه ز اسرار خدائی گردید
بر درگه بوالعلا فقیری ما را ‏— یحیی بهتر ز بادشائی گردید

وله

رو از هوس و حرص و هوا تافته ایم ‏— بسیار براه عشق بشتافته ایم
تا عاقبت از عنایت وجه الله ‏— بس سیر که از ابوالعلا یافته ایم

وله

بحر است ابوالعلا و من قطرهٔ آن ‏— مهر است ابوالعلا و من ذرهٔ آن
چون نسبت بوالعلا بود در دل من ‏— یحیی داریم ناز بر غرهٔ آن

وله

یا سیدنا ابو العلا بس شغف است
ما را ز مریدیش هزاران شرف است
عشقم به ابو العلا بنا شد بوجیه
من سیدم این نسبتم ز شاه نجف است

وله

یا سید پاکم تو بسی شیفته است
دل هست که تیر نسبتش را هدف است
آنکس که محمدی بود فهم کند
کین ولوله‌ام ز عشق شاه نجف است

وله

هر چند منم ضعیف و بیتاب و توان
درمانده‌ام از جفای چرخ گردان
با این همه هستیم قوی دل یحیی
داریم ابو العلا معین در دو جهان

وله

در دل هوس کعبه و دیری نبود
در خاطر ما هوای سیری نبود
خوش میگذرد روز و شب یحیی
تا همدم ابو العلا و غیری نبود

وله

خوبست بعشق بو العلا زندگیم
بر در گدا و عبادت و بندگیم
یحیی سر من بلند سازد در حشر
بر عتبهٔ عالیش سر افگندگیم

ولہ

هر چیز که در ذاتش نهان بود نهان
در جلوهٔ بو العلا عیان گشت عیان
این سلسلهٔ ابو العلائی یعنی
بی شبهه و لا ریب جوانست جدا

ولہ

خوش است دلا ابو العلائی بودن
از نسخهٔ عشق سر وحدت خواندن
دامن ز کدورت دوئی افشاندن
در وادی توحید فرس راندن

ولہ

بر حالِ خراب خواریِ من بنگر
بر ناله و آه و زاریِ من بنگر
از بهرِ مبارک ای امیرانِ امیر
بر زاری و بیقراریِ من بنگر

ولہ

قربانِ تو ای سیدنا جان و تنم
باشد ذکرِ تو در دل و بر دهنم
این است وصیتم چو میرم ز احباب
نامِ تو نمایند رقم بر کفنم

ولہ

ما هم ابو العلائی با نسبت
داریم ز فیضِ بو العلا کیفیت
کیفیتِ این سلسله گر مطلوب است
چندی کن اختیار با ما صحبت

وله

عرفان و کمالم همه جا مشهور است — آفاق بذکرِ خیرِ من معمور است

وجه این ز درد و شور گویم یحییٰ — از نورِ ابوالعلا دلم پر نور است

وله

محسودِ ابوالعلائیان یحییٰ است — محمودِ ابوالعلائیان یحییٰ است

چون هست ظهورِ بوالعلا در یحییٰ — مقصودِ ابوالعلائیان یحییٰ است

وله

یحییٰ غمِ نان مخور چو دونِ زمان — تا چند کنی شور و فغان همچو زنان

دل دار قوی و باش مردِ میدان — کافی بودت بوالعلا در دو جهان

وله

یحییٰ هر چند نزد یاران خوار است — در دیدهٔ نادیدهٔ ایشان خار است

گویند یاران ز زبانِ یحییٰ — من هیچ نیم ابوالعلا بسیار است

وله

یا سیدنا سفارشِ ما را کن — از والدِ من برائے من ایما کن

کز نعمتِ خاصِ تو کنید پرورم — گوئی که نگاهی بسوئے یحییٰ کن

وله

یا سیّدنا قبول اشعارم کن	مقبول جناب خویشتن گفتارم کن
خواهم صلهٔ بزرگ از حضرت تو	از لطف عطا دولت دیدارم کن

وله

در شعر و سخن کیست نظیرم یحییٰ	بالا رود از عرش صفیرم یحییٰ
یابم صلها در عوض این ابیات	من شاعر و مدّاح امیرم یحییٰ

وله

بر اہل سخن مفتخر اکرام منست	مشہور جہان کلام فرجام منست
داریم مساوات بحسّان یحییٰ	مدّاح امیر ابو العلا نام منست

وله

در شاعری و سخنوری یکتاییم	در کشور نظم خسرو ذی رائیم
ہمپایۂ ما کہ بود و اکنون کہ بود	مدّاح امیر ابو العلا یحیائیم

وله

ماییم حقیقت صفات و اسما	در ہر نام است نام من جلوه نما
شادیم باین کہ خلق خواند ما را	دیوانۂ ابو العلا محمد یحییٰ

ولہ

هستیم تبر ز دولت بسیار اسیر — از فکر گذشته ام زار و حقیر
از پا افتاده ایم لا قوة لی — یا سیدنا خذ بیدی دستگیر

ولہ

پابستهٔ اوهام و خیالم مددی — در فکر و تصور محالم مددی
ای پیر ابو العلا میان خالص — یا سیدنا شکسته حالم مددی

ولہ

یا سیدنا غلام خادم تو منم — مستی حب جام خاص تو منم
دارد اثری چو اسم اعظم نامم — تا ذاکر ذکر نام خاص تو منم

ولہ

یحیی بخدا آنچه ترا مقصود است — در سلسلهٔ ابو العلا موجود است
کن جهد که با سلسله اش گیر ربط — پس بعد ازان عاقبت محمود است

ولہ

دردی دارم که ناتوان جانست — درمان بیرون ز خدا امکانست
از لطف و کرم شربت دیدار بخشا — یا سیدنا وصل تو درمانست

وله

از فیضِ ابوالعلا دلم پر نور است — وز لطفِ حضور جان و تن مسرور است
در حضرتِ او حضورِ باطن دارم — هر چند بظاهر تنِ خاکی دور است

وله

خود را بکمندِ عشقِ پیوستم — از ساغرِ شرابِ عشق سرمستم
یحیی بر ذاتِ خویش نازست مرا — کز روزِ ازل ابوالعلائی هستم

وله

یک قطره ز باده‌اش چشیدن نتوان — زین دیده جمالِ پاک دیدن نتوان
یحیی ز رهِ عشقِ ابوالعلا بی تابم — بی دیدنِ او صبر گزیدن نتوان

وله

من بنده و میرِ ابوالعلا مولایم — من خادم و آن شاهِ هدی آقایم
داریم بدل همین تمنا که جبین — بر خاکِ درِ مزارِ پاکش سایم

وله

قربانِ ابوالعلا دل و جان سازم — جان چیست فدای شاهِ ایمان سازم
جان و دل و ایمان چه بود ای یحیی — من هستیِ محضِ خویش قربان سازم

وله

ای سید پاک آل شاه لولاک	بیرون نسبت مقام تو ز فهم و ادراک
با حال تباه آمده یحیی بدرت	از رحمت خود نواز بردار ز خاک

وله

یارب به محمد نبی الحرمین	یارب به علی فاتح بدر و حنین
از عشق ابو العلا دلم کن پر نور	بهر خاتون پاک و بهر حسنین

وله

ای سید پاک نور چشم حیدر	وی نخبهٔ اولاد رسول اطهر
بر حال من از عین عنایت بنگر	دارم نظر آنکه نیفتم ز نظر

وله

یارب به ابو العلا بجاهم بخشا	بر حال بد پر اختلالم بخشا
تصحیح خیال اصل فقیری باشد	تصحیح خیالات و کمالم بخشا

وله

باشد به ابو العلا تعلق مارا	ربطی محبت و تعشق مارا
یحیی شده در زمرهٔ پاکان حاصل	از نسبت بو العلا تفوق مارا

ولہ

از مستیِ جامِ بوالعلا مستم — آزاد ز قیدِ نیست و هست منم

در زمرهٔ بوالعلائیان ای یحیی — از نسبتِ خالصش زبردست منم

ولہ

یا سید از غم و رنجم محبوس — بر حالِ تباهِ خویش سازم افسوس

بردار سرِ بندهٔ خود را از خاک — از غیر رها ساز و بخود کن مانوس

ولہ

یا سید نظر بحالم فرما — با عیش و طرب بدل الم فرما

بر درگهِ تو آمده ام سائلِ تو — از لطف و کرم روا سوالم فرما

ولہ

کس ناز بعز و مالِ دنیا سازد — کس فخر بزادِ راهِ عقبیٰ سازد

یحیی لقبا سے جنابِ سید — نازش بپیش خدا تعالی سازد

ولہ

ای آنکه بهر رنگ نمودار توئی — گنجِ خفی و سترِ هر اسرار توئی

در ناطقه ام قوتِ گفتار توئی — بیشی و کمی اندک و بسیار توئی

ولہ

شاہنشہِ بنی مختار توئے	در شانِ علی حیدرِ کرار توئی
مقصود و مرادم توئی غیر تو نیست	در جلوۂ مختلف نمودار توئے

ولہ

در کوچۂ توحید سبک سیرم	گاہی در کعبہ گاہ در دیر منم
دارم از نورِ بو العلا وحدت بحت	واللہ کہ بے نظیر و لا غیر منم

ولہ

ای آنکہ ترا در ہمہ جائے بینم	در حسنِ تو انوارِ خدا مے بینم
در خویش چو میکنم بامعان نظری	واللہ یا سیدی ترا می بینم

ولہ

در دل تپش و بلبان آمدہ ام	عاجز از جورِ آسمان آمدہ ام
یا سیدنا بر آستان آمدہ ام	بر درگہِ تو سجدہ کنان آمدہ ام

ولہ

اینجاست شبیہ ابو العلائی یحییٰ	اینجاست جمالِ کبریائی یحییٰ
اینجا بصد ادب بیائی یحییٰ	در پیشِ جنید جبہہ سائی یحییٰ

ولہ

اینجاست تماشائے جمال رحمٰن	اینجاست تماشائے حبیب یزدان
اینجاست نشان پیشانی یحییٰ	اینجاست شبیہ پاک شاہ دو جہان

ولہ

اینجاست دلا محل خیر و برکت	اینجا بجنبش سر شراب وحدت
اینجاست ابوالعلا تجلی فرما	گاہی بحقیقت و گہے در صورت

ولہ

اینجاست کہ کوشش عبادت باشد	اینجائے مقام ذکر و طاعت باشد
یحییٰ اینجا عجب خلوت باشد	گاہ اینجا ورد و ورجام وحدت باشد

ولہ

اینجاست کہ لذت نماز است اینجا	اینجاست کہ نماز حق نیاز است اینجا
اینجاست کہ سوز عشق و ساز است اینجا	اینجاست کہ محمود و ایاز است اینجا

ولہ

اینجاست کہ ذکر خاص تسبیح اسلام	اینجاست کہ یاد حق تعالی لازم
اینجاست کہ با ابوالعلا می نازم	اینجاست کہ شاد خویشتن را سازم

ولہ

اینجاست کہ صفات پر تو مصطفویست — اینجاست کہ آئینۂ حسن نبویست
اینجاست شبیہ بو العلائی تشبیہ — شکل نبوی تجلی مرتضویست

ولہ

اینجاست حضور قلب ما را حاصل — اینجاست سرور قلب ما را حاصل
اینجاست فروغ طور و انوار خدا — اینجاست شد نور قلب ما حاصل

ولہ

اینجاست کہ از نور خدا معمور ست — اینجاست کزو خانۂ من پر نور ست
اینجاست کہ با ابو العلایم یکجای — اینجاست کہ خادم از ان پر نور ست

ولہ

این کوشک من مطلع انوار خدا ست — این کوشک من معدن اسرار خدا ست
این کوشکم از فیض جناب سید — لا ریب و لا منظر انظار خدا ست

ولہ

این خلوت من مقام ذکر و یاد ست — این خلوتم از ذکر خدا آباد ست
این خلوتم از ذکر جناب سید — جائی فیض ست و منزل ارشاد ست

وله

این جا مخصوص ہست بہر طاعت — اینجاست مجرد بے ذکر وحدت

اینجاست کہ از آئینہ زدی زنگ کسی — یحیی داریم طرفہ لطف و حیرت

وله

اینجا طرب نشاط دارم یحیی — اینجا بس انبساط دارم یحیی

اینجا ستر کسست از لغو و فضول — بیش از پیش احتیاط دارم یحیی

وله

اینجاست کہ آثار سلف ہست درو — اینجاست کہ سود خلف ہست درو

اینجاست پی ابو العلا مخصوص — انوار رخ شاہ نجف ہست درو

وله

جاروب کش و خادم اینجا ہستم — من بندۂ سید معلی ہستم

داریم نہان بجان شبیہ شاہی — قربان شبیہ شاہ یحیی ہستم

وله

قربان نثار این مقام از جان — از جان برین مقام ہستم قربان

یا سید نا توئی مقیم اینجا — در اصل نثار تو نہانیم و عیان

وله

فرزندِ نبی احمدِ مختار توئی ‌ ‌ ‌ دلبندِ علی حیدرِ کرار توئی
قوم اند که فاش سرِّ وحدت کردند ‌ ‌ ‌ یا سیّدنا بر همه سردار توئی

وله

هر کس از سلکِ عشق رمزی گفتست ‌ ‌ ‌ در سلکِ بیان گوهرِ وحدت سفتست
یحیائی تو نیز جنبِ ایشان بنشست ‌ ‌ ‌ تا خاکِ درت ز نوکِ مژگان رفتست

وله

آنها که غلامے درِ تو دارند ‌ ‌ ‌ گنجِ توحید و مخزنِ اسرارند
دیوانهٔ حسنِ احمدِ مختارند ‌ ‌ ‌ مست از مئے عشقِ حیدرِ کرارند

وله

شاها بغلامیِ تو ممتاز شدم ‌ ‌ ‌ از شهرتِ عشقِ تو سرافراز شدم
رازِ دلِ خویش بسکه گفتم با تو ‌ ‌ ‌ تا صاحبِ سرّ و واقفِ راز شدم

وله

در عشق عجب مستی و حال ست مرا ‌ ‌ ‌ پیچیده بسر طرفه خیال ست مرا
در عشقِ ابو العلا فنیم بشنو ‌ ‌ ‌ یحیی ز برادران سوال ست مرا

وله

در مسلک تو عاشقی پا بنهاده	در زمرهٔ عاشقان خود جا بنهاده
یا سیدنا عاشق تو هست خود بی	معشوق تو لیک عشق خود آرم ده

وله

شاها حسنت جمال وجه الله هست	پیدا از تو کمال وجه الله هست
تشبیه و تشبیه و تشبیه بهم گم	والله شلت مثال وجه الله هست

وله

جانان لبم از ذکر تو خاموش مباد	یاد تو ز خاطرم فراموش مباد
هر جا که رود ذکر تو یا سیدنا	بیجای فقیر تو بجز گوش مباد

وله

شاها نعت تو کار روز و شب ما	وصف تو بود از دل و هم لب ما
لفظی حرفی کن قبول از ره لطف	از شعر و سخن همین بود مطلب ما

وله

کی هر کس ازین طریقه آگاه بود	نه شغل و نه کسب اندرین راه بود
گویم سخنی مختصر ای سیدنا	در سلسله ام مجدد الله بود

وله

در سلسله ام نسبت توحید بود — این سلسله پاک از تهمت تقلید بود
اینجا نه ریاضت و نه کسب شغل — الله بود و صفت تفرید بود

وله

از نزد خدا بهر خدا آمده ام — در عشق نموده فرق پا آمده ام
یحیی ابراهیم یافت مقصود مراد — در بارگه ابو العلا آمده ام

وله

یحیی بود این حجره زبس با برکات — باشد دو طرف درود از بهر نجات
از لا اله است بخلوت الا الله — یکساعت ساز ذکر نفی و اثبات

وله

ای نور محمد و ظهور احمد — ذات تو بود مظهر آیات صمد
بر دعوی بنده قل هو الله گواه — یا سیدنا الیک [illegible]

وله

آنی که قرار بیقراران ز تست — تسکین دل امیدواران ز تست
از تیر جگر خراش گردون چه غم — چون مرهم ریش دلفگاران ز تست

وله

قومی شاها صنم پرستم گویند | جمعی از خود رسیده مستم گویند

آزرده ز اقوال عزیزان نشوم | خلق انچه بعلم خلق هستم گویند

وله

یا سیدنا ابوالعلا کسے آمد | بر درگه تو بهر گدائی آمد

بیچارے ترا نامده کارے لیکن | بر گلرخ تو غزل سرائی آمد

وله

گر در سفرم یاد تو کارم | ور در حضرم یاد تو کارم

اندر طلبت بکو بکو میگردم | جز تو نبود مراد و مقصود دگر

وله

با حال تباه بر درت آمده ام | با روی سیاه بر درت آمده ام

بر بار گناه من ببخشا مولا | با بار گناه بر درت آمده ام

وله

ای ابن رسول عربی المدد | فرزند حسین ابن علی المدد

ای میر ابوالعلا خدا را دریاب | ای سید والی و ولے المدد

ولہ

فرزند امام کربلا المددے | دلبند جناب مرتضیٰ المددے
جامی بمن از لطف و کرامت فرما | امی مستے الٰی آنا المددے

ولہ

امی حضرت میر ابو العلا بر تو سلام | ز اللہ و نبی و علی و جملہ امام
از بہر سلام آمدہ ام بر در تو | امید علیکست مگردان ناکام

ولہ

یا سیدنا ابو العلا بر تو سلام | از ایزد پاک کبریا بر تو سلام
از حضرت شاہ انبیا بر تو سلام | وز بندہ یحییٰ گدا بر تو سلام

ولہ

آمد بسلامت اے امیر ابن امیر | یحییٰ حقیر دردمند دلگیر
گر از لب لعل خود جوابش بدہی | با بلبل فردوس شود گرم صفیر

ولہ

یا سیدنا گناہگار آمد است | بر درگہ تو امیدوار آمدہ است
کن شاد دل حزین غم آلودہ | یحییٰ فقیر سوگوار آمدہ است

وله

یا سیدنا بندهٔ مسکین آمد
با جان حزین و قلب غمگین آمد
کن شاد دلِ حزینش از رحمت خویش
یحییٰ علیل حسرت آگین آمد

وله

یا سیدنا بر آستان آمده ایم
با جملهٔ ابوالعلائیان آمده ایم
از لطف نگاهی بسوی ما همه کن
با عجز و نیاز از دل و جان آمده ایم

وله

یا سیدنا گناهگارم کرمی
از بسکه ذلیل و خوار و زارم کرمی
از طعن لسانِ اهلِ صورت اکنون
گردید دل و سینه فگارم کرمی

وله

ای یادِ تو روزه و نمازم باشد
با تو هر لحظه صد نیازم باشد
در وصل تو هر دو لذت و حظ دارم
در هجر تو این سوز و گدازم باشد

وله

در بحرِ گناه غرق یحییٰ آمده
نالان از غم چوبق یحییٰ آمده
جمعیتِ رحمتِ تو بخشد تسکین
کز درد گنه بغرق یحییٰ آمده

وله

امشب بعرس تست یا سیدنا — بی پرده نما رخ و عروسانه بیا

مشتاق بر آستان تو آمده ایم — سویم بنگر از نگه مهر و عطا

وله

ای ماه که خورشید ضیا یافت ز تو — وی شاه که سلطنت گدا یافت ز تو

یحیی گرفتار به پندار خودی — ای سید حق نما خدا یافت ز تو

وله

بیمار دوا یافت شفا یافت ز تو — شاهی محتاج و بینوا یافت ز تو

یحیی که ز قید دو جهان آزاد است — اندر خودی خویش خدا یافت ز تو

وله

یک جرعه ز میخانهٔ اسرار بده — نوری بمن از مطلع انوار بده

یا سیدنا یوسف مصر وحدت — در کوچهٔ توحید مرا بار بده

وله

ای قال صحیح و اسم اعظم مددی — نور ازلی و سر آدم مددی

بهر جفر و مصحف و علم توحید — سویم نظری بحال زارم مددی

ولہ

یا سیدنا بجمالِ زانم نظری — ای جلوهٔ خاص کردگارم نظری

آمد بدرت بندهٔ بگریختهٔ ات — ای خواجه بیا باضطرارم نظری

ولہ

لختِ جگرم علیل و زار است شها — یحیی از رنج سوگوار است شها

ای در لبِ لعلِ تو شفا داد خدای — صحت طلب از تو این نزار است شها

ولہ

یا سیدنا بنورِ چشم صحت — از لطف ده و مرا بده جمعیت

خبر حضرتِ تو رو بکه آرد یحیی — زان رو که ز تو روا شود هر حاجت

ولہ

فرزندِ مرا شفا کرامت کردی — راحت بمن از لطف عنایت کردی

قربان چنین فضل و عطایت مولا — کز صحت او شفا طبیعت کردی

ولہ

آمد بدرت عاجز و مسکین یحیی — بی صبر و بی قرار و غمگین یحیی

هر چند بود لائق نفرین یحیی — از تست امیدوار تحسین یحیی

ولہ

بی پردہ نما جمال یا سیدنا — دہ جام مئے وصال یا سیدنا

فرزند رسول کبریائی لاریب — یحییٰ باشد بلال یا سیدنا

ولہ

اینست رباعیات من قابل دید — گنجیست کہ کس ندیدہ است و شنید

در فہم اگر نیاید آزردہ مشو — یحییٰ است سر میان پیر و مرید

تمت الرباعیات

مقطعات

منکہ دادم سیدی دیوانہ است خود را لقب — زین لقب باشد مرا در قوم عز و افتخار

گرچہ فی الواقع نیم دیوانہ است یا بو العلا — زانکہ شیدائی تو مقبول ستایش کردگار

من نہ پیچم ندارم مایۂ علم و عمل — تا بچشم خلق باشم مردم ذی اقتدار

وضع من از وضع ابنای زمانہ دیگر است — گیستم من ہر رند و عاشق دیوانہ وار

نہ خبر دارم نہ وضع و نہ طرز مردم آگہی — میکنم شاہد در عاشقی لیل و نہار

بعضی از اربابِ ظاهر طعنه بر من می‌زنند — کای تو مرد هوشیاری یا جنون داری چه کار

خویش را دیوانه گوید که سیدانی دروغ — این دروغ بی‌فروغ تو نسازم اعتبار

این سخن زان قوم ظاهر بین چو در گوشم رسید — اشک خونین ریختم از دیدهٔ خود زار زار

این سخن اندر حقیقت سوخته ما را تمام — نشترِ اندوه کرده در رگِ جانم گذار

عرض من زان منکران عیب بین با چشم تیز — با همه عجز و تمنا و نیاز و انکسار

کز سخنهای شما بود مرا هرگز ملال — نایدم بر قلبِ صافِ از جانبِ کس هیچ بار

هست صاف آئینه‌ام از صیقلِ اهلِ صفا — کی نشیند زین سخنها بر دلم گرد و غبار

از برای مصطفیٰ و هم بحقِ مرتضیٰ — هم بحقِ چار یار و از برای هشت و چار

از سرِ من دست بردارید دیگر از کرم — پند و اندرز هم نفرمائید اکنون زینهار

ما و کارِ ما سپرده حقِ یزدان کنید — سازد آنچه هست بهتر بهرِ من پروردگار

بعد ازین بهرِ خدا سر در گریبان افگنید — روز و شب باشید بر احوالِ خود هم اشکبار

این نماز و روزه‌ها کز ما کسی سازد و بس — هست فعلِ خوب یا ناخوب گوید آشکار

نیست کس آگاه از احوالِ کس غیرِ خدا — طعنهٔ نازیبا و تشنیع ست امرِ ناگوار

از خدا ترسید ای حق ناپسندان آشتی — از خدا ترسید ای ناتصفانِ بیوفا

چیست این تشنیع و طعن و چیست این بیداد ملا — کور باشد چشمها هیچ نیاید در شمار

جبه ولق تو شما باشد سزاوار شما
منکه یاران خرقه خود را نمودم تار تار

صیقل و زنگار عشق آمد ملامت دوستان
مشرب رندی بصد رغبت نمودم اختیار

وقت آن آمد که چشم حق پسندی کور گشت
جز نصیب خورده بینی نیست اندر روزگار

وقت آن آمد که گوش حق شنو کر ساختند
آنکه هستند از اولی الابصار اہل اعتبار

ان همه کاندر ره عشق و ولای بوالعلا
مال و جان خویش را قربان نمودیم و نثار

با خیال بوالعلا از کس نمیدارم غرض
گر بباغ دهر خوش آید خزان یا نوبهار

از جناب بوالعلا گردد رواحاجات ما
هم بدنیا هم بعقبی بی حساب و بیشمار

دارم استغراق تام اندر شهود بوالعلا
این همه کثرت نمائی ها ندارم اعتبار

سیدی بر درگهت دیوانهٔ تو آمده
با همه عجز و تمنا و نیاز امیدوار

کی رود از گفتهٔ این قوم از جانم جنون
عروة الوثقای عشق تو گرفتم استوار

هر که از خود بیخبر دارد خبر از جزو کل
هست مجنون تو نزد اہل عرفان هوشیار

عشق تو شوری فگند اندر حواس خمسه ام
عشق بر آورد از جان و دل یحیی دمار

عشق تو آزاد کرد از قید کفر تنها مرا
ساخته روح مجرد فارغ از ده صد هزار

بر درت هستم گدا شاهان گدای درگهم
هستم امروز از غلامان غلام نامدار

بر دو بیتی گو دعا باشد برای خویشتن
بس کن ای یحیی که خاموشی بود نیکو شعار

رحم کن بر من خداوندا بحق پنجتن — هم برای چار یار و هم بجاه هفت و چار

بو العلا در جمع خاصان تو باشد عزیز — حاجت یحیی بجاه بو العلا یا رب برآر

قطعهٔ دیگر

آمد از شهر روح پرور تو — آن ولی اللہ خدا آگاه

آن ولی اللهی که حاضر هست — بر درت یا امیر سال و ماه

آن ولی اللهی که می دارد — از حضورت بکوی وحدت راه

آن ولی اللهی که می باشد — بصد اخلاص حاضر درگاه

ما و او از فقیری در تو — سیدی یافتیم عزت و جاه

گشته ایم از گدای در تو — در جهان شاه بلکه شاهنشاه

از غبار مزار تو داریم — بر سر خویشتن شهانه کلاه

از ملاقات راحت آیاتش — قلب من یافت لذت دلخواه

یافتم از لقای جان بخشش — آنچه میخواستم خداست گواه

یاد کیفیت حضور آمد — بمن بحضور حال تباه

میکنم دور از حضوری تو — روز و شب ناله و فغان و آه

گشت دور از حضور پر نورت — جان من تیره قلب من سیاه

دور از آستانهات دارم | بر لب خویش شور واویلاه
هستم ای شاه در عظیم آباد | دور از شهر تو بصد اکراه
چکنم ریخت بال و پر از غم | ما و رنج و مصیبت جانکاه
صدمهٔ دوری تو چون کوه است | من بعجز و ضعیفی همبر کاه
بخت او یاوری نمود که هست | روز و شب در حضور تو ای ماه
با همه عجز و گریه و زاری | میکنم عرض در جناب اله
نام پاکت شفیع می آرم | گرچه هستیم غرق بحر گناه
بر در پاکت ای امیر کبیر | برسانند بزودیم تا باه
الغیاث ای مغیث آمده ام | بحضورت مستغیث و اغوثاه
آستان مبارکست مرا | از همه رنج و درد جای پناه
کار یحیی ابوالعلائی تو | گفتن نعت تست شام و پگاه
صلهٔ مدح خوانیت بینند | در جمال تو حسن وجه الله
گر نه این دید دائمی باشد | هست مولا غنیمتم گه گاه
وارهانی ز کرب بلا مارا | برسان در حصار الا الله
سخنم گشت صبغ بیرنگی | تا بکی ما و این سپید و سیاه

بو العلا ابن مرتضی سجدا	سوی یحیای خویش سانگاه

قطعهٔ دیگر

رسید این خبر دوش در گوش یحیی	که شاه مکرم اخینا المعظم
علی بعد ادا اسم شریفش	محمد مکرم معظم مفخم ؛
ز انوار عهدے هادی مسعود	تجلی کند بر دلش حق دمادم
بجمعی که باشند ارباب معنی	دران جمع باشد ز جمله مقدم
صفاتی که دارند انسان کامل	بود در وجود شریفش مسلم
ز اسرار فیضان شاه ولایت	دلش بحر مواج باشد دمادم
اگرچه منم بلبل مدح خوانے	بوصف جمیلش زبانست ابکم
پی طوف درگاه شاهی نموده	درین ماه ذیقعد عزم مصمم
چه شاهی که شاهان عالم بپیشش	کمر میکنند از نیاز و ادب خم
شه بو العلا شاه اقلیم هستی	شه بو العلا خواجه هر دو عالم
ولایت فتوت امامت رسیدش	بمیراث از سید ولد آدم
کرامات او هست همرنگ اعجاز	ولیی چو او افریده خدا کم
حبیبست و محبوب خاص الٰهی	بود عاشق و عشق و معشوق خود هم

مکرم همه اولیا بیند لاریب   به پیش خدا بوالعلا هست اکرم

بود در نهانخانهٔ کنت کنزاً   ز اسرار احببت آن شاه محرم

انا الحق ز لعل لبش یافت مستی   مسیحا کند مرده را زنده از دم

بود ذات آن لعل کان سیادت   بذات نبی و علی عین و باهم

منم واله و جان نثارش ز طفلی   ولایش بجانم نشسته است محکم

بود دور از آن بارگاه مقدس   دو چشم من از حسرت آلوده پرنم

سخن مختصر میکنم کان برادر   چو دارد و سر طوف قبر مکرم

مرا نیز با خویشتن می‌برباید   شادم باشم از این مژده توام

چسان زین نوید مبارک نگردد   دل گلفته آگین من شاد و خرم

برین مژده گر جان نفشانم روا است   ازین مژده بالید بر خویش جانم

ز فرط بشاشت نداریم یارا   که طول سخن اندرین بحر سازم

کنون بوالعلا میکنم عرض با تو   که بهر علی و نبی مکرم

چو در بارگاه تو آییم از سر   تفضل علینا علینا ترحم

بخوانیم این شعر لبیب جامی   که گفته ست در نعت خیر عالم

جگر تشنگانیم از ره رسیده   ترحم علینا بماءٍ ترحم

مناجات

خدایا بحقِ رسولِ کریم — نبیُّ الوریٰ شافعِ روزِ بیم

بہ عبداللہ و آمنہ یا خدا — بحوّا و آدم اب و امّ ما

بحقِ علی حیدرِ نامدار — امیرِ عرب صاحبِ ذوالفقار

خدایا پئے مادرِ اولیا — کہ او آمدہ بضعۂ مصطفےٰ

بحقِ حسن نورِ عینِ رسول — جگر بندِ حیدر سرورِ بتول

بحقِ حسین شہِ کربلا — کہ او آمدہ ختمِ آلِ عبا

بحقِ امامِ چہارم علی — کہ ہست آدمِ اہلبیتِ نبی

بحقِ محمد کہ باقر بود — بہ امرِ مختار و قادر بود

بجعفر کہ صادق خطاب آمدہ — جگر گوشۂ بوتراب آمدہ

بموسیٰ کاظم امامِ ہمام — بروحش ز یکّی صلوٰۃ و سلام

بشاہِ خراسان علی رضا — شہِ اولیا سرورِ اوصیا

بحقِ محمد تقی نقی — بحقِ علی نقی متقی

خدایا بحقِ حسن عسکری — بمہدی کہ باشد ز چشمم خفی

بحقِ ہمہ اہلبیتِ رسول — باولاد و احفاد زوجِ بتول

بشیخین عثمان علی نامدار — که زین چار یار ست دین استوار

بازواج حضرت رسالت مآب — که باشد ثنا شان بام الکتاب

بدیگر بنات رسول خدا — که فرض ست تعظیم ایشان بما

خدایا بحق همه انبیا — همه اولیا و همه اصفیا

بکروبیان تقدس مآب — که نبود از ایشان حساب و کتاب

خصوصاً بجبرئیل روح الامین — که آورد از حق کلام مبین

خدایا باعزاز بیت الحرام — به بیت المقدس بدار السلام

خدایا بشهر مدینه تمام — مقام محمد علیه السلام

ببغداد پاک و نجف کربلا — باجمیر و دلکش بخارای ما

بشهرے که نام اکبر آباد هست — دل و جانم از یاد او شاد هست

خدایا بعرش برین جای تو — بکرسی که باشد برو پای تو

بافلاک و انوار خورشید و ماه — که دارند هر یک بسوی تو راه

بتوریت و انجیل و خط زبور — بقرآن کلام خدا جمله نور

بحق صحائف که نازل شدند — پی ناقصان وجه کامل شدند

بآن دایه مصطفی شاه دین — که نامش حلیمه بود بالیقین

بعباس و حمزه بباب علی | ابیطالب جان نثار نبی
باصحاب انصار شاه رسل | که بس جزو ایشانم ایشان چو کل
بحق کسائی که وقت وغا | گرفتند دامان شیر خدا
ز قوم مخالف غزا ساختند | بحب علی رایت افراختند
بحق شهیدان راه خدا | که بودند با سید کربلا
بعباس ابن علی ولی | علمدار فوج حسین علی
به اکبر به اصغر به قاسم حسن | به حر عاشق خاص پنجتن
خدایا بحق بلال نبی | به قنبر غلام علی ولی
بحق اویس علی رامرید | که گردید در جنگ صفین شهید
خدایا بعشاق جاندادگان | که در راه عشق تو دادند جان
خدایا بغوث زمان و زمین | که او زنده فرمود دین متین
خدایا بحق شه بو العلا | که یحیی برو هست از جان فدا
خدایا بحق شه نقشبند | بحق معین خواجه دلپسند
بشاه شرف آفتاب بها | بشیخ مظفر شه نامدار
خدایا به انوار جیلانیان | بعرفان و اسرار جیلانیان

الٰہی بآنان کہ در نقشبند — بکلی فنا خویش را ساختند

خدایا بسوزِ دلِ چشتیان — بخوبیتِ خاصِ فردوسیان

بشیخ شہابِ بہ اتباعِ شان — بشاہِ مدار و بہ اتباعِ شان

بمنصور مستِ شرابِ انا — کہ می یابد از وے دلم فیضہا

بہ عبد اللہِ قطبِ ارض و سما — بنور العلا و بہ فیض العلا

بتاج العلا تاجِ اہلِ صفا — بنور اللہِ نورِ ارض و سما

بشہ عبدِ ماجد بہ فولادِ ما — بمیر اکرم الدین شہِ باخدا

بحقِ امیرِ علے مقام — بہیں از دست کاید محمد بنام

بجعفر بہ افضل بصوفی علا — بسید محمد بخواجہ وفا

بیکیک مریدانِ مولائے ما — کہ دارند با بو العلا رازہا

بفرہاد و برہانِ دینِ متین — بہ اسد اللہ و سنیمِ پاک دین

بہ عشق و حسن باعلی شاہِ ما — بشاہِ رضا سیدِ پارسا

ببرکات و ہم پورِ او بو الحسین — بشاہِ قمر سیدِ الثنائتین

بہ یحییٰ علی شاہِ مظہر ولی — باشرف علی حسین علی

بجدم کہ نام احمد اللہ ہست — بعبد الصمد از مئی عشق مست

به عبد الله و جدّ جدم شرف — با جداد من آل شاه نجف
به یحیی و مظهر شد با صفا — به اظهر و ابنائے آن باخدا
به یحیائی اوّل بخواجه حسین — کز و یافتم این همه زیب و زین
بوجیه الله والد و پیر ما — به سید مبارک شه حق نما
بشمس الضحیٰ و به بدر الدجیٰ — به لطف الله و قدرت الله ما
به امّ و به جدّات و عمّات ما — که باشند با بضعۂ مصطفیٰ
بدیگر بزرگان مادر پدر — کز ایشان شدم ای خدا بهره‌ور
بنذر محمد که در کاهنور — مزارش دهد جلوۂ نور طور
اویسیّ خاص علیّ ولی — مرا هست هادی عقیدت دلی
به استادهای من خاکسار — که در علم از ایشان شدم استوار
خصوصاً جناب محمد سعید — که احسان او هست بر من مزید
بمهدی و هادی بشاه علیم — بسید تجمل حسین کریم
به آل حسن هم بفرحت حسن — بمخدوم با بندۂ پنجتن
بسجاد و قاسم شه اهل راز — که این هر دو را بود با تو نیاز
بشیخ زمانه غلام حسین — که از اولیا بود بی ریب و مین

بحق امین احمد پاک ذات — که در شعر دارد تخلص نجات

بساقی غلام شه کربلا — که با بو العلا بود از جان ولا

بشاهی که نامش میا نجان بود — مرا بهتر از جان و جانان بود

به اقران و اخوان و احباب من — بجملہ مریدان و اصحاب من

بمهدی که فرزند دلبند ماست — بود بر قدش خلعت عشق راست

بیاری که نامش الف خان بود — تسلی ده این پریشان بود

به پیچیای دیوانهٔ بو العلا — بپیچیالی پروانهٔ بو العلا

به پیچیای از خویشتن بیخبر — به پیچیای دیوانهٔ بی اثر

به پیچیی غلام شه بو العلا — بپیچیای مست شه انبیا

مرا عشق ده با شه بو العلا — مرا خاک کن در رهش ابتدا

ز سنگ حوادث دلم پاره گشت — دل از کثرت رنج و غم خاره گشت

خدایا نجاتم ده از قید غم — مرا وارهان از همه غم و هم

مرا ساز از فرقهٔ ناجیه — امان بخش از طبقهٔ هاویه

نیاید اگر هیچ ز من جز خطا — تو عفو گناهم بکن از عطا

گناهم ز حد گرچه بیرون تر است — مگر رحمت از قهر افزون تر است

مرا لذت دینِ احمد بخش — حلاوت ز شرعِ محمد بخش

مشو بُوالعلا رکنِ دینِ نبی — ز فیضش دلم ساز پُر یا علی

جمالِ پُر انوارِ ایمان نما — بہ رویم درِ معرفتہا کشا

مرا رہبری کن ز ہر گمرہے — ز ہر گمرہے کن مرا رہبری

دلم از ہوا و حسد پاک کن — مرا در رہِ عشقِ خود خاک کن

شد از ظلمتِ کفر تیرہ جہان — ازین ظلمتم زود یا رب رہان

ز بس گشت از دیدہا حق خفی — ز چشمم بکن نورِ حق مختفی

ترحم علینا بفضلٍ عظیم — تفضل علینا بلطفٍ جسیم

کسانی کہ ریزند از دیدہ آب — بغمہاے آلِ رسالت مآب

الٰہی خنک دار چشمانِ شان — درود و ثنا باد بر جانِ شان

ترقی بدہ جمعِ صوفیہ را — کہ این قوم ہستند پاک از ریا

ہمہ عاشقانِ تو اند اے ودود — ترقیِ این طائفہ ساز زود

شود ہر طرف حلقۂ ذکرِ تو — نمایند ذکرِ پُر از سرِّ تو

بشفقت شود وجد و ذوقِ سماع — بنامِ تو سازند قربان متاع

الٰہی عطا ساز این قوم را — تسلی و جمعیت از ما سوا

نگه دار از چشمِ اہلِ حسد دما دم بہ ایشان رسانی مدد
تفضّل علی عزّة المؤمنین فراغت عطا کن بہ اہلِ یقین
خدایا اسلام شد ضعف‌ہا بدہ قوّت و شوکت اسلام را
کجا ہست مہدی امامِ زمان کہ از شرِّ کفرم بخشد امان
خدایا بجاہِ محمد سنی بشانِ علی شاہِ مردان ولی
کشا بر دلِ من درِ معرفت بدہ جائے در کشورِ معرفت
مرا مست کن از مئی عاشقی کہ گردیم از خود خدایا تہی
شوم دستدارِ علی ولی بجانِ عاشق زارِ آل نبی
مرا لذّت عشقِ سید بخش خدایا بہ آلِ محمد بخش
مرا در رہِ بوالعلا خاک ساز ہمین عرض داریم با صد نیاز
ز توحید پرنور فرما دلم کند وحدتت جا بآب و گلم
مرا بخش آگاہی زان مقام کہ بےحرف سازیم با تو کلام
نہ گنجایش صورت باشد دران فقط ہستیِ محض باشد دران
نہ بینم غیرِ تو در دو جہان بہ بینم ترا یا الہی عیان
بجز و آشنا کن مرا القدر کہ از خود نیابیم اصلا اثر

زند جوشش در معنی جان ما
مئی ناب توحید انّی انا

ببینم در حسن انّی انا
عیان جلوهٔ ذات بو العلا

مرا از مئے بو العلا است کُن
بری از غم نیست و هست کُن

مرا کار با بو العلا هست و بس
نجاتم ده از هر هوا و هوس

کنم اختتام این مناجات را
بنام شه نامور بو العلا

علی سیدی الله الله سلام
کنم بر سلام اختتام کلام

شجرات

شجرهٔ نسبی

الٰهی بمحبوب تو مصطفےٰ
بمحبوب محبوب تو مرتضےٰ

بمحبوب محبوب محبوب تو
حسین علی خاص مطلوب تو

بآن آدم اهلبیت رسول
که او هست همنام زوج بتول

بعبد الله باهر با خدا
بسید محمد شه حق نما

بهمنام ابن خلیل حسین
بعبد الله شاه با زیب و زین

بسید علی امیر کبیر
بسید محمد شه بے نظیر

به عبد الله نیّر مشرقین
بسید محمد بسید حسین

بسیّد حسن نورِ خاصِ الٰہ — بسیّد کہ نامش بود بادشاہ

بگیلانی و سیّدِ مجتبیٰ — بسیّد شرف سرورِ راہِ خدا

بسیّد اعز و بہ اشرف امیر — بسیّد نظام و علیِ کبیر

بسیّد عماد اشرف الحاج ما — بمحمودِ سردارِ سرتاجِ ما

بسیّد تقی شاہِ کرمان مقام — بہ باسط بعبد الملک نیکنام

بسردارِ دین میر عبد السلام — بآن بوالوفا باد بر وے سلام

بنورِ نبیؐ و علی بوالعلا — تجلیِ خاصِ شہِ کربلا

بسیّد محمّد ملقب بدوست — بفرہاد کو ہستِ توحید پوست

ببرہانِ دین کو بود حق نما — برکنِ جہان عشقِ عشق آشنا

ببرکات و وجہ اللہ پیرِ ما — مرا خاک کن در رہِ بوالعلا

نہ بینم بجز بوالعلا ہیچ شے — سلوکِ مرا کن برین دید طے

ندارم سوال از تو جز بوالعلا — بحقِ جہان بوالعلا کن عطا

خدایا ز تو ہست مطلوبِ ما — کہ محبوبِ خود ساز محبوبِ ما

مناجاتِ یحییٰ تو فرما قبول — بجاہِ نبیؐ و علیؐ و بتول

شجرۂ بیعت

خدایا بحقِ نبیِّ رحیم
کہ خود خلق او را تو خواندی عظیم

بحقِ علیؓ شاہِ دلدل سوار
امیرِ عرب صاحبِ ذوالفقار

بحقِ حسینِ علیِّ ولی
بحقِ علیِّ حسینِ علی

بحقِ محمدؐ چہارم امام
کہ دینِ نبیؐ یافت از وی نظام

نسبت صدیقیہ

بحقِ ابوبکرِ یارِ نبیؐ
امام بحق یارِ غارِ نبیؐ

بسلمان کہ در اہلبیتش جا با
نمودہ جنابِ رسالت مآب

بقاسم کہ ابنِ محمدؐ بود
بدینِ محمدؐ مجدد بود

مرج البحرین یلتقیان

بحضرتِ اصدق الصادقین
کزو یافتہ رونق اسلام و دین

ز صدیق و حیدر بود نسبتش
بود خاص نزد خدا حرمتش

بمستِ شرابِ خودی بایزید
نہ پیرست چون او نہ چون او مرید

بآن بندۂ خاصِ حق بوالحسن
کہ حق گفت با او نہ تو گو نہ من

بہ بوالقاسمِ خواجہ گرگان وطن
کہ خلوت ہمی داشت در انجمن

بغوث زمان بوعلیؒ ولے | بیوسف اویسی خاص نبیؐ

بشاہی کہ در غجدوان داشت جا | درین سلسلہ سید و مقتدا

بعارف بمحمود خاصان حق | کہ بُدند ز اہل ولایت سبق

بخواجہ محمد شہ بے نظیر | بخواجہ کلال آن امیر کبیر

بسر خیل این سلسلہ نقشبند | کہ حق را پسندید و حقش پسند

بیعقوب چرخی شہ اولیا | بخواجہ عبید اللہ احرار ما

بعبد الحق و خواجہ یحیائے ما | بعبد اللہ قطب والائے ما

بمولا و ملجائے من بوالعلا | کہ نازد بر ایجاد او خود قضا

بسید کہ نامش محمد بد و ست | بفرہاد کو جلوہ خاص ہوست

ببرہان دین و برکن جہان | کہ عشقش بود نام در عاشقان

ببرکات آن خواجہ پارسا | بوجہ اللہ والد و پیر ما

بمعصوم ذاتی مبارک حسین | بہ یحییٰ کہ داد و بدل شور و شین

عطا کن مرا عشق یا بوالعلا | حبیبا تو دہ شرف اولیا

بود بوالعلا شمع بزم رسول | سر و سرور جمع اہل قبول

ز نور علی و حسین و حسن | شدہ نور افشان درین انجمن

بخواجه معین نسبتی خاص داشت | علم بر سرِ عرش و کرسی فراشت
بود ذاتِ او در ورای الورا | منزه زا دراک ما و شما
خدایا مرا عشقِ آن شاه ده | بدل نوری از فیضِ آنشاه ده
کنم زندگی در تمنای او | دهم جانِ شیرین بسودای او
منم پرورت طالبِ بوالعلا | مرا کن عطا بوالعلا ای خدا
ندارم دیگر خدایا هوس | که با بوالعلا کارِ من هست و بس
خدایا بفضل و باحسانِ تو | که جان و دلم باد قربانِ تو
نمائی مرا طلعتِ بوالعلا | که مائیم بر بوالعلا مبتلا
بو عبد اللهِ سیدِ پاکباز | که دارد بتو خاص راز و نیاز
مرا قرب با بوالعلا کن نصیب | که یحیای تو هست مسکین غریب
نباشد بجز بوالعلا دیگرش | بود بوالعلا ناصر و یاورش
بود بوالعلا جانِ ایمانِ او | دل و جان یحیی ست قربانِ او
امید از تو داریم ای ربِ ما | که کن مستجاب التماسِ مرا
کنم بعد ازین اختتامِ کلام | که با بوالعلا کارِ من والسلام

توسل و استشفاع به پیران عظام

سلسلۂ عالیہ ابوالعلائیہ نفعنا اللہ ببرکاتہم

بمولائے من بوالعلا کے خدا — بنور العلا سیدِ مقتدا

بفیض العلا نائبِ مرسلین — بتاج العلا زیبِ اسلام و دین

بنور اللہِ سیدِ پاکباز — بماجد شہِ ملکِ عرفان و راز

بفولاد آن خواجۂ خواجگان — بپیر اکرم الدین قطبِ زمان

بہ اسد اللہِ اہلِ حق و یقین — بمنعم امامِ زمان و زمین

بہ قطبی کہ نامش حسن علی باست — کراماتِ او آشکار و جلی ست

بسید رضا شاہِ ملکِ رضا — با آن شمسِ دین ماہِ اوجِ علا

بحقِ حسن دوستِ حق نما — بمظہر حسینِ ولیِ خدا

بسید قمر ماہِ اوجِ شرف — بو حجۃ اللہ صبرِ خلف

بوجہ اللہ نورِ ذاتِ سبحٰ — بسید مبارک حسینِ ولی

بمہدی و ہادی کہ از بوالعلا — بود ہر دو را نسبت و فیضہا

بچیپاسے دیوانۂ بوالعلا — بمہدی جگر بندِ فرزندِ ما

کہ از نسبتِ عالیِ بوالعلا — مراہست فرمازراسے آنا

طلب حاجت بتوسل بزرگان نسبی من جهت الاب و الام

الٰہی خدا از برائے وجہ اللہ
والد این حقیر نامہ سیاہ

از پئے مادر من و عمات
وز پئے عصمت ہمہ جدات

از برائے جناب لطف اللہ
عم مرحوم بندۂ درگاہ

وز پئے قدرت اللہ شیدا
بود کان شاہ عم اوسط ما

از پئے احمد اللہ حق بین ما
جد این خاکسار بے تمکین

از برائے ہدایت اللہ شاہ
کہ ز دل میکشید دایم آہ

بہر شمس الضحیٰ و بدر دجے
کین دو بودند آفتاب ہدے

از پئے جد من عباد اللہ
ہم بہ آل حسین حق آگاہ

بطفیل جناب عبد اللہ
عم مرحوم جد این گمراہ

بہر عبد الصمد شہ حق بین
ہم پئے شاہ خواجہ شرف الدین

بطفیل و وسیلہ مقصود
کہ بنودش ورا نو شہود

ہم پئے شاہ خواجہ عبد رشید
کہ شد اندر رضائے دوست شہید

از پئے آفتاب دین شیخے
جد والائے والدین ست

بطفیلِ جنابِ مظہرِ حق — بود در بحرِ ذات مستغرق

بہرِ ظاہر مظاہر و اظہر — بہرِ سید مناظر و منظر

بہرِ یحییٰ امام و غوثِ زمان — بہرِ خواجہ حسین قطبِ جہان

وز پئے خواجہ یوسف و مہدی — کین دو بودند اوصیِ نبوی

وز پئے خواجہ بھیک و ابراہیم — کہ بپا کردہ راہِ حق تسلیم

از پئے بندگیِ خواجہ نظام — کہ ور انارنول بود مقام

پئی اُستاذ ہاے ذی علم — کہ از ایشان شدم بعلم اعلم

بطفیلِ اقاربِ یحییٰ — پئی مہدیِ نورِ دیدۂ ما

کین ہمہ بندگانِ خاصِ تو اند — بندگانِ پُر اختصاصِ تو اند

کن عطا عشقِ بوالعلا بدلم — عشقِ او کن خمیرِ آب و گلم

من نباشم بوالعلا باشد — دل و جانم برو فدا باشد

غیر ازین نیست مطلبِ یحییٰ — ایں دعا حاجتم روا فرما

مثنویات

در عرضِ سلام

سلامٌ علیک ای شہِ بوالعلا — سلامٌ علیک ای حبیبِ خدا

سلامٌ علیک ای امامِ هدیٰ | سلامٌ علیک آفتابِ انا
سلامٌ علیک ای سرورِ رسول | سرورِ رسول ابتهاجِ بتول
جمالِ کمالِ شهِ لافتیٰ | تجلیِ خاصِ شهِ کربلا
سلامٌ علیک ای وصیِ علی | سلامٌ علیک ای امینِ نبی
سلامٌ علیک ای جمالِ حسن | بحق وارث و نایبِ پنجتن
سلامٌ علیک ای امیرِ عجم | نه تنها عجم جز عجم نیز هم
سلامٌ علیک ای شهنشاهِ هند | سلامِ خدا بر تو ای ماهِ هند
سلامٌ علیک ای شهِ خوش صفات | بود ذاتِ تو رونقِ کائنات
سلامٌ علیک ای خبیر و علیم | سمیع و بصیر و کریم و رحیم
خبیری و علیمی باسرارِ حق | سمیع و بصیری بانظارِ حق
کریم و رحیمی باحوالِ ما | توئی مظهرِ کاملِ مصطفا
سلامٌ علیک ای امیرِ کبیر | درِ پاکِ تو هست جنت نظیر
خدارا بسویم نظر یا امیر | منم در غم و رنج و محنت اسیر
اگر نیکم و گر بدم یا امیر | بسلکِ سگانِ تو هستم اسیر
روم از درِ تو کجا سیدی | چو نبود دگر جا مرا سیدی

پی عاشقان خوشتر از جنت است | پی عاشقان نعمت و راحت است
منم کمترین از غلامان تو | مریدم مرید و ثناخوان تو
چنین خوار تا چند باشم شها | چنین زار تا چند باشم شها
بهر سال تو در اکبرآباد آه | نگشتیم حاضر من روسیاه
ازین غم دل و جان من شد حزین | بصد رنج و افسوس گشتم قرین
بود داستان غم من دراز | که میدانی ای سرور اهل راز
چو در حضرت تو رسیدن نشد | ز وصلت می حب چشیدن نشد
بغمخانهٔ خود ز ذکرت شها | کنم شاد و خرم دل خویش را
بحق نبی و علی و بتول | بجاه همه اهلبیت رسول
بحق معین خواجهٔ دوجهان | به وجه الله پیر این ناتوان
بحال من خسته یحیی نظر | نظر از کرم ای شه بحر و بر
سلامت کنم سیدی صبح و شام | بعجز و نیاز و تمنای تام
سلام علیکم علیکم سلام | بده یک جوابم ز لطف تمام

ایضاً مثنوی دیگر در عرض سلام

السلام ای امیر ابن امیر | سید بی نظیر عرش سریر

السلام ای ولیِ عشق پسند ۔۔۔ مستیت شور در جهان افگند
السلام ای وصیِ شاهِ نجف ۔۔۔ مرتضیٰ را تو ئی وصیِ خلف
ای جگر گوشهٔ رسولِ امین ۔۔۔ نایبِ مصطفیٰ و محی الدین
ای تو ئی نورِ عینِ ماهِ عرب ۔۔۔ عینِ عینِ تو هست باقی رب
ای بحق جانشینِ شاهِ شهید ۔۔۔ مثلِ تو کس ندید و کس نشنید
سیدی خلقِ تست خلقِ حسن ۔۔۔ نیست کس را درین مجالِ سخن
پرتوِ طلعتِ رسول الله ۔۔۔ سید و شاهِ نورِ مهر و ماه
تو گلِ باغِ احمدِ مختار ۔۔۔ سروِ بستانِ حیدرِ کرار
ای جگر بندِ خواجهٔ احرار ۔۔۔ مظهرِ عشق حاملِ اسرار
بو العلا ابنِ بو الوفا مددی ۔۔۔ مددی سرِ مصطفیٰ مددی
بر درت آمدم بعجز و نیاز ۔۔۔ رحم کن رحم اے غریب نواز
آمدم بر درِ تو گریه کنان ۔۔۔ ده ز تیرِ جفای چرخ امان
کمترینِ سگانِ تو هستم ۔۔۔ زله بردارِ خوانِ تو هستم
روز و شب ما و ذکرِ تو شاها ۔۔۔ ذکرِ تو هست و فکرِ تو شاها
سنم ای شاهِ ابنِ وجه الله ۔۔۔ خاص و مقبول بندهٔ درگاه

مستحقِ عطائے تو ہستم — درجہان از برائے تو ہستم

آرزومندِ دیدنِ رویت — از ازل تر دماغم از بویت

کعبه و قبله ام بود کویت — هست محرابِ طاعت ابرویت

از پیِ مصطفےٰ و شیرِ خدا — رحم کن بر منِ فقیر گدا

از برائے دو گوشوارهٔ عرش — سرِ ما را رسان بعرش ز فرش

از پئے رضا منِ عباد الله — مددی ساز اے حبیبِ الله

از پئے خواجهٔ معین الدین — رحم کن رحم بر منِ مسکین

چه معین آفتابِ هندستان — ذاتِ آداب و تابِ هندستان

از پئے والدینِ رنجور — سینه ساز قلبِ من پرنور

تا کجا عرضِ حالِ خود سازم — که تو خود واقفی ز هر رازم

این شبِ عرسِ خسرواند گشت — لطف فرما که خانه خانهٔ تست

این شبِ عرسِ تست سیدنا — که بهر ماه مے کنم آن را

لیلة القدر این شبم بخداست — چون گذرگاهِ تو بخانهٔ ماست

طرفه سوز و گداز می دارم — طرفه ناز و نیاز میدارم

مرحبا مرحبا تعال تعال — خانهٔ بندہ ساز عرش مثال

جلوه فرمائی جانانه / کن منوّر تمام کاشانه

هان بچشم بیا و خود را بین / خود تماشای خویش شاها بین

کن قبول این نیاز من مولا / شعر و سوز و گداز من مولا

میکنم ختم بر صلوٰة و سلام / این کلام ای امام ابن امام

بر تو بادا سلام خاص خدا / از زبان محمد یحییٰ

سیدی سیدی السلام علیک / اِنَّ قلبی لدیک ثم لدیک

ایضاً مثنوی در عرض سلام

الصلوٰة والسلام ای شه العلا / ای دُرِ دریای شاهِ لافتیٰ

السلام ای جلوه‌گاهِ حسنِ ذات / نورِ عین نورِ شمعِ شش جهات

دلبرِ شاهِ نجف شیرِ خدا / جانشینِ مصطفیٰ و مرتضیٰ

کنزِ مخفی سرِّ وحدت رازِ حق / هستیِ بیکیف و بیچون نازِ حق

دلنوازِ قائلِ اِنّی انا / نشاءِ توحیدِ سکرِ کبریا

احمدِ جان حسین ابن علی / ای ولی ابن ولی ابن ولی

بر درِ تو آمده یحیای تو / چیست یحییٰ محوِ سر تا پای تو

چیست یحییٰ بندهٔ درگاهِ تو / چیست یحییٰ خاکِ خاکِ راهِ تو

چیست یحیی بلبلِ شوریده سر — چیست یحیی عاشقِ بی بال و پر

رحم کن بر حالِ زارم یا امیر — یا امیر افتاده‌ام از پا دست گیر

عاشقم دیوانه‌ام مستانه‌ام — بر جمالِ پاکِ تو پروانه‌ام

عرس است امشب ای جمالِ ذاتِ مست — بر درت استاده‌ام بهرِ تو من مست

هان بیا در چشمِ من خود را ببین — خویش را بین گر مرا مولا ببین

کن منور خانهٔ ما را تمام — ای امام ابنِ امام ابنِ امام

هست وجه الله امشب پیروا — آشکارا از در و دیوارها

هست وجه الله نهان پس پسر — کن بسوی او گهی سویم نظر

تا کجا طولِ سخن سازم کنون — گرچه سیدارم ز بس جوشِ جنون

می فرستم بر تو ای مولا سلام — ده جوابِ این غلامِ خسته کام

الصلوة والسلام والثنا — از زبانِ مصطفی و مرتضی

ایضاً مثنوی در عرضِ سلام

السلام ای معنی انی انا — السلام ای سرِ قولِ مصطفی

السلام ای موجِ دریای قدم — السلام ای مالکِ ملکِ کرم

السلام ای مستی قالِ صحیح — کامیاب از لعلِ تو آمد مسیح

السلام ای دلنوازِ مرتضیٰ ۔ آشکارا از تو نازِ مرتضیٰ

ای فزود سرمایهٔ وحدت السلام ۔ وی بہارِ باغِ کثرت السلام

ای حبیبِ اہلِ توحید السلام ۔ شہریارِ ملکِ تفرید السلام

شاہبازِ اوجِ مستی السلام ۔ لشکرِ اہلِ عشق و مستی السلام

السلام ای رازِ اللہ الصمد ۔ السلام ای سرِّ اللہ الصمد

واقفِ اسرارِ قرآن السلام ۔ سرِّ عرفان نورِ ایمان السلام

ابوالعلا شاہنشہِ ملکِ خودی ۔ ابوالعلا آئینۂ حسنِ نبی

اسمِ اعظم ہست نامِ ابوالعلا ۔ مستیِ وحدت بجامِ ابوالعلا

ابوالعلا ای بادشاہِ خودپسند ۔ مستیِ تو در جہان شوری فگند

ای کہ وجہ اللہ دیدم بیگمان ۔ در جلالت آشکارا و عیان

بر درِ تو آمدم یا ابوالعلا ۔ رحم کن بر حالِ زارِ این گدا

کیستم من دردمند مستمند ۔ جورِ چرخِ دون ز پا ام افگند

رحم فرما ای پناہِ خستگان ۔ بر سرِ کین ست با من آسمان

کیست جز تو تا کند غمخواریم ۔ کیست جز تو تا کند دلداریم

حاجتِ حاجتمندان کن روا ۔ ای امیرِ باوفا ذی العطا

هست امشب عرس فخر خاندام | روشن از نور تو کاشانه‌ام

نذر تو سوز و گداز آورده‌ام | با همه شوق دراز آورده‌ام

در حضور تو نیاز آورده‌ام | پیش تو ای دلنواز آورده‌ام

کن قبول و جلوه فرما بی‌نقاب | بندگان خویش را کن کامیاب

در جمال خویش وجه الله نما | محو کن اندر لقای خود مرا

میرسم دربارگاهت عنقریب | گر رسائی میکند شاها نصیب

آیم اندر حضرتت یا بوالعلا | جان و دل پر از تمنای لقا

گاه گریم گاه خندم در حضور | گریهٔ من نیز باشد از سرور

بیقراریهای خود سازم بیان | دلفگاریهای خود سازم عیان

هرچه دارم آرزو و مدعا | یک بیک سازم بیان یا بوالعلا

تا نگاه لطف تو کارم کند | وارهم از رنج و کلفت تا ابد

بعد از آن ما و فقیری بر درت | همچو بیچی اگوشه گیری بر درت

این پسر کز فضل خود کردی عطا | شاد فرمودی دل غمدیده را

لطف فرما هم باو عمر دراز | همچو من دیوانهٔ خویشش بساز

چون شود حاصل باو ستی تمیز | گردد اندر چشم حق بینان عزیز

در حضورِ تو رسد از فرقِ سر — با همه شوق و تمنا چون پدر

یک برادر دارم آشنای شهان — از لطیف و از علی نامش عیان

بر درِ پاکت گدائی میکند — الله الله بادشاهی میکند

از میِ عشقِ تو مستانه بود — همچو یحیی بر تو دیوانه بود

میکند جاری طریقِ پاک را — پاک سیازد ز فیضت خاک را

ای مسیحا هست رنجور و نزار — ده شفایش حاجتِ یحیی برآر

ناطقه را بند سیازم کنون — گرچه دل پُر آرزو ها از جنون

میکنم ختم این سخن را بر سلام — السلام ای بو العلا تم الکلام

ایضاً مثنوی در عرضِ سلام

السلام ای امیرِ نام آور — نورِ ذاتِ علی پیمبر

ای تجلیِ حسنِ ذاتِ رسول — ای مکمل انای حق مکحول

السلام ای ولای تو فرض ست — وی ولایت بذمه ام قرض ست

السلام ای محب و محبوبی — طالبِ خویش گشته مطلوبی

مایهٔ نازِ هستیِ مطلق — سخن اینست حق که ذاتِ تو حق

السلام ای جمالِ تو مرآت — که کند اندرو تجلا ذات

السلام ای حسین محسن حسین ‌ ای منور بنور تو قمرین

ای معین شکسته احوالان ‌ بدر پاکت آمدم نالان

رحم کن رحم بر من مسکین ‌ ای مجیب دعای مضطرین

منم اندر هوا و حرص اسیر ‌ نیست اندر دعای من تاثیر

من غلام توام ترحم کن ‌ بلب لعل خود تکلم کن

ای قضا امر تست امری ساز ‌ خاطرم را بلطف خود بنواز

شب غم من تو هستی ای مولا ‌ بیقرارست دل بسینه ما

اندر تو مال و جان دادیم ‌ هرچه باشد میان امکانم

بی نیازا نیاز من بپذیر ‌ بو العلا سوز و ساز من بپذیر

جلوه فرما بکفش خانه خاص ‌ که بود زاید تو دل رقاص

بنگر بیقراری یحیی ‌ بشنو آه و زاری یحیی

بنگر حال زار یحیی را ‌ بنگر اضطراب یحیی را

از پی بو العلا بیان مددی ‌ مددی شاه انس و جان مددی

او فتادم بپای دستگیر ‌ دستگیرا سے امیر عرش سریر

بسکه دارم درین زمان کلفت ‌ بسکه دارم مصیبت و محنت

وارہان زین ہمہ بلا شاہا — دہ مرا زین عنا غنا شاہا

جز تو شاہی دگر نمیدارم — جز تو ماہی دگر نمیدارم

رحم کن رحم سید ذیجاہ — از پی جد خود رسول اللہ

از پی جد خود شہ مردان — رحم کن ای امیر عالیشان

پی اجداد خویش کن مددم — پی اولاد خویش کن مددم

از پی بادشاہ ہندستان — پی وجہ اللہ علی الشان

المدد المدد زبس زارم — الغیاث الغیاث بیمارم

گشتہ ام بسکہ در عظیم آباد — خوار و جمعیتم شدہ برباد

المدد المدد مددگارم — من بجز تو دگر نمیدارم

عمر پر نور و ظہور ما را بخش — از حیاتش سرور ما را بخش

میکنم ختم این سلام و کلام — السلام ای امیر عرش مقام

ایضاً مثنوی در عرض سلام

سلام ای بو العلا محبوب احمد — تجلی احد شان محمد

سلام ای ناز محبوبانہ حق — سلام ای دلنواز ناز مطلق

سلام ای قائل انی انا اللہ — ز راز لی مع اللہ تو آگاہ

سلام ای نو گُلِ گلزارِ توحید — زجامِ مرتضیٰ سرشارِ توحید

سلام ای سروِ بستانِ رسالت — گُلِ گلزارِ توحید و امامت

سرورِ خاطرِ شاهِ ولایت — ظهورِ جلوهٔ خاصِ امامت

سلام ای نورِ ذات و سرِّ مطلق — دُرِ نایابِ دریائے انا الحق

سلام ای بوالعلا فرزندِ حیدر — گُلِ نورستهٔ باغِ پیمبر

سلام ای آب رنگِ باغِ اسلام — زدرگاهِ تو یکس نیست ناکام

سلام ای بوالعلا سلطانِ ذیشان — حبیبِ مصطفیٰ محبوبِ یزدان

سلام ای آفتابِ چرخِ هستی — بلندی بخشِ هر بالا و پستی

سلام ای شعلهٔ طورِ تجلّی — سلام ای جانِ عاشق التسلّی

سلام ای عشق مرجع واصلِ تو عشق — سلام ای عشق و اصل و صلِ تو عشق

سلام ای نورِ وجه الله نورت — زوجه الله می یابم حضورت

سلام ای بوالعلا نورِ مبارک — بود شانت تعالیٰ و تبارک

سلام ای بوالعلا فرزند خواہم — زعشقت من بخشید بخشش

سلام ای مظهرِ ایزد تعالیٰ — سلام اے شعلهٔ طورِ تجلّا

سلام ای مهدیِ من از تو هادیست — سلام ای هادیِ من از تو مهدیست

سلام ای بادشاهِ جن و انسان ‌‌ سلام ای ما چو مور و تو سلیمان

سلام ای بیقراران را قراری ‌‌ بملکِ روح صاحب اختیاری

سلام ای چاره سازِ ما علیلان ‌‌ سلام ای عیسیِ دردِ دل و جان

سلام ای گلرخِ غنچه دهانم ‌‌ بنامِ خویش گویا کن زبانم

بود در دستِ پاکت اختیارم ‌‌ بتو بسپرده ایزد جمله کارم

بلطفِ خویش آسان مشکلم کن ‌‌ شها فارغ ازین سودا دلم کن

غریبم عاجزم درمانده هستم ‌‌ هم از دنیا هم از دین رانده هستم

ندارم جز درت دار الامانی ‌‌ من و یک جان و آن شوریده جانی

ز هر سو در غم و دردم گرفتار ‌‌ فلک با ما بود سرگرم پیکار

اگر در حضرتت کردم خطائی ‌‌ شها کردم بامیدِ عطائی

گنهگارم گنهگارم گنهگار ‌‌ تو مولا شانِ خاص الخاصِ غفار

شفیع المذنبینا تو به پذیر ‌‌ مران از درگهِ خود زار و دلگیر

بود این شب شبِ عرسِ تو مولا ‌‌ کرم کن جلوه آرا رحم فرما

مهِ میلادِ شاهِ انبیا هست ‌‌ شها ماهِ سرورِ اولیا هست

بحقِ جدِ خود بر من ببخشا ‌‌ نظر فرما بحالِ زارِ یحیی

نیاز من بپذیر از کرم کن — بیا و خانه ام رشک ارم کن

تنها گرد عظیم آباد هستم — بذکر یاد تو دلشاد هستم

وسے از دست ابنائے زمانه — منم تیر ملامت را نشانه

ازین آشوب ده مارا رهائی — کنم تا بندر پاکت گدائی

برائے شاه وجه الله پیرم — زپا افتاده هستم دستگیرم

منم دیوانه ات مشهور عالم — منم مستانه ات مشهور عالم

بکن دیوانه خود فی الحقیقت — مرا کن مست صهبائے محبت

باسرار حقیقت آشنا ساز — بانوار طریقت دیده وا ساز

براه شرع و دین بخشا ثباتم — بده در عشق خود طول حیاتم

بیا بخشان آنکه جان ماست مولا — شفایش ده بکن خرم دل ما

زفضل خویش فرزندم که داو — بروی من در شادی کشادی

دو اسم آن سرور نور عینین — محمد مهدی و هم فضل حسنین

ترقی حیات و علم و عرفان — ده اورا اے امیر مرتضے شان

کنند تا پرورش پاکت فقیری — زفضل خویش فرما دستگیری

تنها تا چند سازم عرض احوال — کرم باشد بپیشت تو نا هم حال

علاج دردِ ما هم کن مسیحا
رها کن از همه رنج و بلاها

سلام الله اعداد الرمال
علی روحِ النبی و کلّ آلِ

خصوصاً تا قیامت تا قیامت
بروحِ بوالعلا یارب سلامت

ز یحیائی ضعیفِ دردمندی
بباب بوالعلا نالان زخیدے

سلامے از سلامے بر سلامے
برین مصرع کنم ختم کلامے

ایضاً مثنوی در عرض سلام

السلام ای امیر ابن امیر
سید و بادشاهِ عرش سریر

السلام ای گلِ ریاضِ نبی
سروِ نوخیز باغ مرتضوی

السلام ای بهارِ باغِ حسین
افضل الخلق سیدِ الکونین

السلام ای گلِ حدیقهٔ عشق
عاشقان را تو سلیقهٔ عشق

السلام ای درِ تو کعبهٔ ما
آستانِ تو قبلة العرفا

السلام از لبِ تو قالِ صحیح
شد عیان همچو معجزاتِ مسیح

السلام ای انا حدیثِ لبت
هست توحیدِ مایهٔ طریقت

الله الله ابوالعلا الله
نیست کس را که به ذاتت ره

تا شگفتا لعلِ تو آمد
وحدتِ ذات جوشِ هستی زد

برسرِ سایہ گسترست شہا | دامنِ مصطفیٰ و شیرِ خدا
ای بعشقِ تو عاشقان مسرور | دلِ عاشق زیادِ تو پر نور
دردمندم علیل و رنجورم | ز آستانِ تو دور و مہجورم
بردرِ خویشتن طلب مارا | وارہان از غم و بلا و عنا
خوار گشتیم در زمانۂ خویش | کن سرم سنگِ آستانۂ خویش
عسرِ ما را بیسر ساز بدل | ساز ہر عقدہ کہ دارم حل
می توحیدِ خود چشان مارا | بیخبر کن ز دنیا و عقبیٰ
مذہبِ من بود محبتِ تو | کیشِ من عاشقی بوحدتِ تو
خاکِ درگاہِ تو شدن خوشتر | کز بلندی بعرش سایم سر
سرمہ ام خاکِ آستانۂ تو | دلِ من زخمیِ نشانۂ تو
شبِ عرسِ تو ہست ای مولا | جلوہ فرما بخانۂ یحییٰ
چیست یحییٰ غلام و بندۂ تو | بندۂ خاص سرفگندۂ تو
چیست یحییٰ علیل و رنجوری | از حضورِ تو دور و مہجوری
بی حجابانہ کن تجلیہا | بخش عشاق را تسلیہا
کن پذیرا نیازِ من مولا | عشقِ سوز و گدازِ من مولا

آنچه در بارگاہِ تو آرم — کن پذیرا از راہِ لطف و کرم

بر درت آوردہ ایم مہدی را — عمر و اقبال دہ باو مولا

ہست چشم و چراغِ من مہدی — گلِ نوخیز باغِ من مہدی

ہست روح و روانِ من مہدی — ہست نام و نشانِ من مہدی

نامِ ما را بلند کن از وے — بختِ من ارجمند کن از وے

عشقِ خود کن باو عطا شاہا — بر درِ خویش کن گدا شاہا

دہ بہ وارث حسین آ مولا — آنچہ دارد بدل تمنا ہا

نظرے کن بسوئے او والا — ہست وارث غلامِ تو مولا

بسکہ از گردشِ فلک گردید — مبتلائے غمے کہ گاہ ندید

یک نگاہِ تو کاشفے و وافیست — یک نگاہِ تو وافی و کافیست

ہست الفت سگِ درت شاہا — رحم بر حالِ زارِ او فرما

تا کجا عرضِ حالِ خود سازم — شرحِ رنج و ملالِ خود سازم

تو کہ خود واقفی ز سوزِ درون — شاد کن شاد خاطرِ محزون

عرضِ بیجائی خود پذیرا سان [?] — بندۂ خویش را بلطف نواز [?]

ختم این مثنوے کند بیدلے [?] — بر صلوٰۃ و سلام اے مولا

السلام ای حبیب خاص خدا	مست از جام عشق و سکر انا
السلام ای امیر ساز نگاه	از نبی مصطفیٰ رسول الله

ایضاً مثنوی عرض سلام مسمّی بنام تاریخی شورش عاشق که بحسب تقاضای وقت حال وقتاً فوقتاً دران زیادت هم کرده شد

بسم الله الرحمن الرحیم

السلام ای بو العلا ای بو العلا	السلام ای حق نما ای حق نما
السلام ای نور چشم مصطفیٰ	السلام ای جان جان مرتضیٰ
السلام ای قبلهٔ قدوسیان	السلام ای تکیه گاه لامکان
السلام ای نور حیدر السلام	السلام از جمله بهتر السلام
السلام ای آفتاب اولیا	السلام ای قدوهٔ اهل صفا
السلام ای فخر آل خواجگان	السلام ای فیضیاب تو جهان
السلام ای پیشوای ماتوئی	السلام ای مقتدای ماتوئی
السلام ای قبلهٔ دنیا و دین	السلام ای کعبهٔ اهل یقین
السلام ای حاکم امر قضا	السلام ای مالک هر دو سرا
السلام ای ذکر تو تسکین من	السلام ای اقتدایت دین من

السلام ای عذرخواهِ ما توئی | السلام ای بادشاهِ ما توئی

ای محیطِ رحمتِ حق السلام | ای حبیبِ حقِ مطلق السلام

ای شهٔ دنیا و دینم السلام | رهبرِ ملکِ یقینم السلام

السلام ای مقتدای سلسله | السلام ای پیشوای سلسله

السلام ای روحِ جبریلے توئی | السلام ای سرِ تنزیلے توئی

السلام ای خوی تو خوی نبی | السلام ای بوی تو بوی نبی

السلام ای روی تو روحِ حسین | السلام ای موی تو موی حسین

رونقِ دینِ محمد السلام | مطلعِ انوارِ سرمد السلام

السلام ای راحتِ جانِ رسول | جلوهٔ حسنِ علی زوجِ بتول

السلام ای شرعِ اکبر السلام | السلام ای نورِ انور السلام

پیروِ شرعِ محمد السلام | واقفِ اسرارِ احمد السلام

السلام ای شمعِ دوران توئی | السلام ای شیخِ انس و جان توئی

السلام ای رکنِ دینِ مصطفیٰ | السلام ای نائبِ خیر الوریٰ

السلام ای قطبِ دوران السلام | زیب بخشِ بزمِ پاکان السلام

سرورِ اربابِ عرفان السلام | شمعِ جمعِ حق شناسان السلام

السلام ای نور رحمن السلام — السلام ای خاص یزدان السلام

السلام ای رہنمائے خاص و عام — السلام ای سید عالی مقام

السلام ای مظہر انوار حق — السلام ای واقف اسرار حق

السلام ای نور ایمان السلام — زبدۂ ارباب ایقان السلام

السلام ای خود شناس و خود نما — السلام ای روئے تو روئے خدا

ای کلام حق کلامت السلام — وحی جبریلے پیامت السلام

آفتاب انما بر تو سلام — نور شاہ ہل اتی بر تو سلام

السلام ای حیدر عالی مقام — السلام ای شافع یوم القیام

السلام ای مرتضی را نور عین — نائب خاص نبی المشرقین

السلام ای عیسی بیچارگان — السلام ای خضر آوارگان

السلام ای موسی عمران من — السلام ای ذکر من قرآن من

السلام ای دین من ایمان من — السلام ای درد من درمان من

ای طلسم گنج لاہوت السلام — شاہباز اوج ناسوت السلام

شان لاہوتی بناسوت السلام — حسن ناسوتی بلاہوت السلام

السلام ای سر آدم السلام — السلام ای جان عالم السلام

السّلام ای روح جسم السّلام — السّلام ای سرّ اسم السّلام

السّلام ای سیّد سادات من — السّلام ای از تو شد اثبات من

السّلام ای جان من روحی فداک — السّلام ای نیست در چشمم سواک

السّلام ای فرحت جان حزین — السّلام ای عزّت اسلام و دین

السّلام ای مهدی حبیبی توئی — السّلام ای سرّ خاص با توئی

السّلام ای مهدی ہادی توئی — السّلام ای ہادی و مہدی توئی

السّلام ای قبلهٔ ما عاشقان — السّلام ای آدم سویت دوان

السّلام ای در دل من جاوه‌گر — السّلام ای صورت خیر البشر

السّلام ای رونما در ذات من — السّلام از تو همه آیات من

السّلام ای راز دار کبریا — السّلام ای ذکر تو ذکر خدا

بی نشان یابد نشانت السّلام — کس چه دریابد مکانت السّلام

السّلام ای مایهٔ این بی‌نوا — السّلام ای بادشاه این گدا

السّلام ای قبلهٔ من سوی تو — السّلام ای کعبهٔ من کوی تو

السّلام ای از تو شد آگہ چشم — نقشبندیه و چشتیه همه

السّلام ای نقشبندی السّلام — السّلام از تو سلوک من تمام

السلام ای خواجۂ ابراہیم — السلام ای مظہر فیض اتم

السلام ای اقتدار چشتیان — السلام ای افتخار چشتیان

السلام ای چشتیان را از تو ناز — بر در تو حلقه زن اہل نیاز

السلام ای نخبۂ آل علی — ای حبیب خواجۂ ہند الولی

السلام ای سید عالی نسب — السلام ای خواجۂ والا حسب

السلام ای مظہر نور احد — ای محمد دوست محبوب الصمد

السلام ای نور ذات کبریا — وز تو فرہ دست معشوق خدا

السلام ای حجة الله المتین — ای معین ملت و برہان دین

السلام ای از دو عالم برتری — در نیستان احد شیر نری

السلام ای نور وجه الله توئی — السلام از اہل حق آگه توئی

السلام ای نور عین بوتراب — ای انا الحق از لب تو کامیاب

السلام ای قائل انی انا — سجده در ابروی تو باشد بجا

ای طبیب علت روح السلام — ای نشۂ قدوس سبوح السلام

ای مبارک از تو بر نور السلام — قابشس از فیض تو معمور السلام

السلام ای فخر دین ای فخر دین — یک نظر سوی من مسکین ببین

ای قمر از تو منیرست السلام — از تو عالم مستنیرست السلام

السلام ای ماهتاب فرشیان — السلام ای آفتاب عرشیان

ای توئی انسان کامل السلام — بادشاه کشور دل السلام

السلام ای قاسم از تو فیضیاب — یافت از تو نور فیض بوتراب

ای علیم سر یزدان السلام — ای امام جن و انسان السلام

السلام ای مرشد و ای پیر من — السلام ای مالک تقدیر من

السلام ای امت جد را پناه — ای دو عالم را بسوی تست راه

السلام ای روی تو بدر منیر — شاهدی و هم بشیر و هم نذیر

السلام ای جاه و اقبالم توئی — السلام ای دولت و مالم توئی

السلام ای ماه کامل السلام — السلام ای عرش منزل السلام

السلام ای مهر انور السلام — السلام ای نور اکبر السلام

السلام ای روی تو آئینه ام — السلام ای فیض تو در سینه ام

السلام ای بنده پرور السلام — السلام ای لطف گستر السلام

السلام ای ورد تو آرام من — السلام ای باده ات در جام من

السلام ای غمزهٔ تو دلربا — السلام ای عادت تو خوشنما

السّلام ای صبح از تو شامِ من — السّلام ای کاکلِ تو دامِ من

ابتدائے بندہ از تو السّلام — انتہائے بندہ از تو السّلام

السّلام ای ہستیِ یحییٰ توئی — السّلام ای زندگیِ ما توئی

مالکِ کونینِ یحییٰ السّلام — عزّتِ دارینِ یحییٰ السّلام

شاہِ یحییٰ ماہِ یحییٰ السّلام — جاہِ یحییٰ راہِ یحییٰ السّلام

وردِ یحییٰ ذکرِ یحییٰ السّلام — عشقِ یحییٰ فکرِ یحییٰ السّلام

حالِ یحییٰ قالِ یحییٰ السّلام — ماہِ یحییٰ سالِ یحییٰ السّلام

السّلام ای مہربان بر حالِ من — یک نظر بر زشتیِ اعمالِ من

ای طبیب و عیسیِ روحانیان — از تو خواہم چارۂ دردِ نہان

ای حسن را با علی آمیختی — شورے از وے در جہان انگیختی

دی رضا از فیضِ تو فیاض گشت — در زمین و آسمان و کوہ و دشت

وی ابوالبرکاتِ شیخ الشیخِ ما — دید در حسنت جمالِ مصطفیٰ

شمسِ دین شد شمسِ دینِ خیرِ تو — دید در وجہِ منیرت حسنِ ہو

اللہ اللہ من ندانم چیستی — چیستی ای جانِ جانم چیستی

بیشالی بنظرے یا امیر — عاصیان را دستگیری یا امیر

من غلامِ خاصِ درگاهِ توام / بندهٔ افتاده در راهِ توام

چشمِ رحمت برگشا یا سیدی / روی خود ما را نما یا سیدی

کیستم من بنده ات یا بوالعلا / چیستم من بنده ات یا بوالعلا

راست کردم قبله شاها سوی تو / آمدم از دور اندر کوی تو

سرمه کردم خاکِ کویت یا امیر / سیدیم جان را بجویت یا امیر

آمدم بر درگهت فریاد رس / دور کن از سینه ام زنگِ هوس

سیدیم بر قبرِ پاکت بوسها / اعطنی از خرمنِ خود خوشها

از برای مصطفیٰ و مرتضیٰ / وز برای حضرتِ خیر النسا

از برای سبطِ اکبر مجتبیٰ / وز پیِ شاهِ شهیدِ کربلا

ذرهٔ دردِ محبت کن عطا / جان خود را تا کنم بر تو فدا

از پیِ خواجه بهاءالدینِ ما / در طریقِ خویش کن تلقینِ ما

از برای پادشاهِ چشتیان / کن بسویم واگشاهِ امتنان

از پیِ نور العلا فیض العلا / یا امیر ارحم لنا ارحم لنا

از برای عبدِ واحد یا امیر / در دو عالم باش ما را دستگیر

از برای خواجهٔ فولادِ ما / روزِ بعث و نشر کن امدادِ ما

از پئے تاج العلا یا بو العلا ‌‌ ده ز علتہاے عصیانم شفا

بہر نور اللہ نورِ نورے الجلال ‌‌ کن نظر بر این فقیرِ خستہ حال

از براے اکرم الدینِ ولی ‌‌ رحم کن ای ابنِ مولانا علی

بہر وجہ اللہ اسے عالی جناب ‌‌ بادہ ام دردہ ز جامِ بو تراب

رحمتِ تو عام فیضانِ تو عام ‌‌ لطفِ تو عام است و احسانِ تو عام

شرمسارم شرمسارم شرمسار ‌‌ زشت کارم زشت کارم زشت کار

مستغیثم مستغیثم مستغیث ‌‌ الغیاثی ای مغیثان را مغیث

انتَ روحی انتَ قلبی یا امیر ‌‌ المدد افتادگان را دستگیر

گوشۂ چشمی بسوے این گدا ‌‌ الغیاث ای خواجۂ ہر دو سرا

الغیاث ای بو العلا محبوبِ ما ‌‌ ای تو ئی مطلوبِ ما مرغوبِ ما

غرقِ دریاے عنایم الغیاث ‌‌ من گرفتارِ بلایم الغیاث

موج بر من میزند طوفانِ غم ‌‌ تا کجا باشم گرفتارِ الم

یا امیرِ بے نظیرِ دستگیر ‌‌ رحم کن بر حالِ زارِ این فقیر

ده نجات از فکر و غمہا ‌‌ الغیاث ای خواجۂ ما میرِ ما

از رہِ توحید دوریم اہدنا ‌‌ ما ز سر تا پا قصوریم اہدنا

ذرهٔ دردم عطا کن یا امیر — چهرهٔ زردم عطا کن یا امیر

دارم اندر سر خیالت یا امیر — یک شبم بنما جمالت یا امیر

بر زبانم نامِ پاکِ تو بود — حرزِ جانم نامِ پاکِ تو بود

کن عطا شاها دلِ دیوانهٔ — کان دل از غیرت بود بیگانهٔ

هست یحیی مردِ دل جانش بخش — حبِّ خود شاها فراوانش بخش

کن عطا ما را کمالِ بی‌زوال — شادیِ بی‌رنج اندوه و ملال

یافتی یا سیدی اندر شام — خرقه و عمامه ز آبای کرام

یافته دینِ نبی از تو نظام — یک نگاهِ تو کند کارم تمام

کن دلم بیزار از خویشتن — از برای بوالحسین و بوالحسن

جز جمالِ تو نه بیند چشمِ من — جز حدیثِ تو نباشد در دهن

غیرِ تو ما را نیاید در نظر — حسنِ تو بینم همه جا جلوه‌گر

منزلِ خاصِ تو باشد جانِ من — عیشگاهت کلبهٔ احزانِ من

قطعه

بر گناه و زشتیِ اعمالِ من — بر زبان کارست دید احوالِ من

منگر و از لطفِ خود کن سرفراز — تا شوم من بی‌نیاز و پاک از آز

نیست جز تو کس مرا یا سیدی — بس توئی درد و سرا یا سیدی

نفس شیطان کنی مغلوب من — دشمن جان را کنی مغلوب من

نفس کش بد نیست و من درمانده ام — از خجالت فرقِ خود افگنده ام

تو مرا این بدکیش را مغلوب ساز — پاک گردد تا دلم از حرص و آز

مالکِ دنیا و دین شاها توئی — حاکمِ ما خواجه و آقا توئے

اکبرآباد ست جای پاکِ تو — ای سرِ من بستهٔ فتراکِ تو

داشتند آباد اجدادم وطن — اندران دلکش فضا رشکِ چمن

اکثر از اجدادِ من در پای تو — شاد و مسرورند با علای تو

ناگهان از گردشِ گردونِ دون — در عظیم آباد می باشم کنون

گرچه این جا هم غلامانِ تو اند — اکثرے مرهونِ احسانِ تو اند

سید حیدر نجم ولے این بعدِ راه — در فراقت میزنم هر لحظه آه

از طفیلِ حاضرانِ بارگاه — بندهٔ خود را مکن زین غم تباه

زیبِ دیوارِ خودم ده باز جا — دولتِ قربم عنایت کن شها

کرده ام از هر طرف سوئے تو رو — چون تو هستی نیست هیچم آرزو

قدرت الله قدرت الله بود — قلبش از نورِ تو همچون ماه بود

بود عمّم اوسط این خاکسار / یافتم عشق تو از وی یادگار

بهر تو لطف الله جان قربان نمود / گوی فخر و عزت از یاران ربود

بود عمّم و مهربان بر حال من / داد ما را اطلاع از هر سخن

کرد با من کشف راز و سرّ تو / گوش من پر ساخته از ذکر تو

عشق من با تو بود احسان او / هست این ایمانم از ایمان او

روح او از رحمتت خرسند باد / قدر و جاهش نزد خود فرما زیاد

شاد باشند اقربایش تمام / در دو عالم کارشان باید نظام

تا که باشم اندرین عالم شها / آبرو و عصمتم ماند بجا

باد فرزندم عزیزم در جهان / از حوادث وز نوائب در امان

نام او بنهاده مهدی شها / کن چو مهدی بندهٔ آل عبا

فیض تو جاری شود از سینه‌اش / یا امیر از سینهٔ بی‌کینه‌اش

بر امیدت آمدم از راه دور / گوشهٔ چشمی بمن فرما ضرور

تو حبیب کبریا یا سیدی / تو ولی حق‌نما یا سیدی

سوی این پابند کثرت کن نظر / وحدتت خود در دلم کن جلوه‌گر

چیستم من بندهٔ خاص توام / بندهٔ دیگر نیم ای محتشم

تو حبیبِ مصطفائی یا امیر
نورِ حسنِ مرتضائی یا امیر

با تو دارم از ازل عشق و شغف
رحم کن بر من پی شاهِ نجف

گرچه حالا دورم از بزمِ حضور
هستم از دستِ بلا مجبور و قصور

لیکن ای محبوبِ ربّ العالمین
با توام هر لحظه در باطن قرین

هر نفس دارم خیالِ روی تو
سینه‌ام یا هوسے تو یا هوئی تو

مستیم از چشمِ مستِ تو بود
مستیم از مهستِ هستئ تو بود

آبرو و عزتم در دستِ تست
خواری و هم ذلتم در دستِ تست

هرچه خواهی کن تو مختارِ منی
سیدِ سر دار و سالارِ منی

ساز حاجاتم روا تا خیریت
خود تو سیدائی که با راهبرِ تو کیست

نیست کارم با جحیم و با نعیم
هرچه باشد خواهشِ تو ای کریم

ساختم فانی رضائی خویش را
در رضائی پاکِ تو ای مقتدا

نامِ تو تسبیح وقتِ خاص ماست
ذکرِ تو آرامِ جانِ این گداست

هرچه اندیشی برائے این گدا
بهتر از اندیشه‌ام باشد شها

کارِ خود در بر تو مفوض ساختم
نقدِ خود اندر رهِ تو باختم

یک غزل خوانیم ای شاهِ غیور
در حضورِ پاک هم دور از حضور

غزل

نیست در چشمم سوائی بوالعلا | در دلم نبود ورای بوالعلا

کی خرد او بادشاهی را بجو | هر که شد از جان گدائی بوالعلا

اقتدایم مقتدایان میکنند | زانکه دارم اقتدای بوالعلا

گشت زارِ قلب من سیراب باد | از یم فیض و عطای بوالعلا

دیده باید کی منور میشود | چشم از نورِ لقای بوالعلا

نالها سر میکنم از دردِ دل | دور از دولتسرای بوالعلا

از هوا و حرصِ دنیا ایمنم | چون بسر دارم هوای بوالعلا

از عدم اندر وجود آورد حق | این گدا را از برای بوالعلا

عرشیان یابند کی ماوای او | هست فوق العرش جای بوالعلا

یا اله العالمین یوم القیام | من شوم زیرِ لوای بوالعلا

پای من تاجِ سرِ شاهان شود | گر دهم بوسه بپای بوالعلا

ابتدا الشی انتهای جمله هست | کس چه یابد انتهای بوالعلا

می برد دل از کفِ عاشقان | غمزه و ناز و ادای بوالعلا

من چه رای خود بکارِ خود زنم | هست رایم انچه رای بوالعلا

هر دو ای را کہ جوئی جمع ہست	جملہ در دار الشفائی بو العلا
پیش حق ہر کس برد حسن عمل	من بہ پیش حق ولائے بو العلا
یا الہ العالمین این بندہ را	ساز فانی در رضائے بو العلا
یافت وجہ اللہ را تابان دلم	در جمال پر ضیائے بو العلا
چون نگہ وا کرد بر حسن خوشش	خود شدہ شیدا خدائے بو العلا
ما نمیگوییم از دل بر زبان	خود بخود آید ثنائے بو العلا

ہست از روز ازل شیدے دلم
جان نثار و مبتلائے بو العلا

گہ رباعی خوانم از تکلیف دل	در خیال روی خوبت متصل

رباعی

یا سیدنا ابو العلا المدد	ای واقف اسرار خدا المدد
عمریست کہ در سلسلۂ تو قدیم	ای سلسلہ دار این گدا المدد

مثنوی

الغرض در عشق تو ای بو العلا	بندہ معذورست در بیانی مرا
بر تو شاہا میفرستم صد سلام	بر امید یک جوابت صبح و شام

صد سلام از ما بشوق یک جواب ‏ ‏ بر تو بادا ای سید عالیجناب

این سلام و این کلام خانه زاد ‏ ‏ در حضور عالیت مقبول باد

گوش نه بر عرض این مسکین فقیر ‏ ‏ واردات دل نوشتم یا امیر

گرچه نبود این سزاوار قبول ‏ ‏ کن قبولش حرمت جان رسول

شاه ما بشنو سلام این غلام ‏ ‏ ده جوابے از لب یاقوت فام

بو العلائی میکند بر تو سلام ‏ ‏ از تو امید قبول این کلام

صد سلام از ما و از تو یک جواب ‏ ‏ یک جواب تو نماید کامیاب

از طفیل بندگان خویشتن ‏ ‏ ساز با من از لب خود یک سخن

کان سخن مست از ولائے تو کند ‏ ‏ خائفم اندر رضائے تو کند

باز میگویم شها سلام ‏ ‏ جز سلامت نیست کار این غلام

یک سلامم گر کنی شاها قبول ‏ ‏ شاد از بنده شود روح بتول

هم علی و هم حسین و هم حسن ‏ ‏ هم نبی و هم خدائے ذوالمنن

السلام والسلام والسلام ‏ ‏ بر تو از من باد تا روز قیام

آن قیامت کش نباشد انتها ‏ ‏ ابتدایش هم ورائے منتها

از خدا و از نبی و از علی ‏ ‏ بر تو رحمت هم خفی و هم جلی

بر تو وجہ اللہ میگوید سلام	عرض میسازد بحق این غلام
الصلوٰۃ والسلام ای سیدی	از من مسکین غلام ای سیدی

تمام شد مثنوی شورش عاشق

چو این سلام کلام نیاز انضمام را بمقام اکبر آباد بر مزار پر انوار حضرت شیخ کامل حسنا البرکات شاہ محمد قاسم ابوالعلائی و عارف واصل مظہر الآیات سید شاہ علیم الدین بلخی فردوسی منعمی ابوالعلائی قدس اللہ سرہما و افاض علینا برکاتہما شنیدند این عبارت سراسر بشارت حقیر ابوالا... این سلام برکات انضمام و کلام بلاغت انجام کہ از نتائج طبع مولوی شاہ محمد یحییٰ ابوالعلائی ادام عرفانہ ست لاریب فیہ کہ در بارگاہ حضرت محبوب جل و علا امیر ابوالعلا رضی اللہ عنہ بدرجہ اجابت رسیدہ تا مقبول دلہای ابوالعلائیان گردید حق سبحانہ و تعالی سلامی را از نعمای فیوض آن حضرت مالا مال گرداناد بالنون والصاد۔ راقم آثم محمد قاسم ابوالعلائی۔

هو المنعم بالسلام بسم اللہ الرحمن الرحیم

من توسل بهذا السلام فادخل فی دار السلام فلا بد للعبد ابوالعلائی ان یحصل ورد الطریق الذکر والشغل لانہ وسیلۃ لعرفان التوحید الاحمدیۃ والحقیقۃ المحمدیۃ ثم اللهم ارزقنا وکل من یتوسل بالسلام علیم الدین بلخی فردوسی منعمی ابوالعلائی

مثنوی در حسرتِ عدمِ حضورِ اکبرآبادِ شریف در عرسِ حضرتِ ایشان سلام اللہ علیہ و علی آبائہ الطاہرین

بوالعلا ای سیدِ عالی‌جناب ‌ ‌ ‌ هر نفس یحیی ز ذاتت فیض‌یاب

بوالعلا اے سروِ باغِ مصطفےٰ ‌ ‌ ‌ بوالعلا چشم و چراغِ مرتضےٰ

بوالعلا فرزندِ دلبندِ حسینؓ ‌ ‌ ‌ مرتضیٰ را نورِ نورالخافقین

بوالعلا ای عز و فخرِ کائنات ‌ ‌ ‌ بوالعلا ای آفتابِ اوجِ ذات

بوالعلا ای جلوۂ خاصِ خدا ‌ ‌ ‌ جام‌بخشِ بادۂ انّی انا

بوالعلا محبوبِ حق مطلوبِ رب ‌ ‌ ‌ ای سرورِ سینۂ ماہِ عرب

بوالعلا ای در ازل همرازِ حق ‌ ‌ ‌ ای نیازِ تو بود با نازِ حق

بوالعلا ای ماہِ اوجِ اصطفا ‌ ‌ ‌ بوالعلا اے مهرِ برجِ اهتدا

بوالعلا ای چاره‌سازِ دردِ ما ‌ ‌ ‌ بوالعلا ای وجهِ رنگِ زردِ ما

بوالعلا شافعِ عصیانِ من ‌ ‌ ‌ بوالعلا ای دردِ من درمانِ من

بوالعلا ای واقفِ اسرارِ حق ‌ ‌ ‌ ای جبینت مطلعِ انوارِ حق

هست قرآن نکته‌ای از لعلِ لبت ‌ ‌ ‌ کس چه داند جز تو شاها مطلبت

بو العلا ای سِرِّ یکیفو انا ‌‌‌‌‌ با انا در خلوتِ ہو آشنا

از لنا و انت لطاوقت جدا ‌‌‌‌‌ عکسِ حسنت در ورا ثم الورا

بو العلا ای رونما در حسنِ تو ‌‌‌‌‌ جلوۂ ہو حسنِ ہو ہم ہوئے ہو

ھا و ہو وہی ز دستت جام یافت ‌‌‌‌‌ دی انا الحق از لبِ تو کام یافت

بو العلا اے نیست ذراتِ تو جا ‌‌‌‌‌ عقل را عرفانِ اہل اللہ را

جز تحیر نیست عارف را حصول ‌‌‌‌‌ حیرتم افزاسے ای ابنِ رسول

ہم تحیر را تحیر ہا بود ‌‌‌‌‌ عقدۂ این کار مشکل کے شود

بو العلا ای بو العلا در حق فدا ‌‌‌‌‌ بو العلا ای نیست جز شیخم سواک

بو العلا قربانِ تو یحییٰ شود ‌‌‌‌‌ بو العلا قربانت این شیدا شود

ذکر یحییٰ وردِ یحییٰ نامِ تو ‌‌‌‌‌ مستیِ یحییٰ ز صہبا از جامِ تو

روحِ یحییٰ را ز نامِ تو سرور ‌‌‌‌‌ سینۂ یحییٰ ز فیضت غرقِ نور

جانِ یحییٰ را ز عشقت زندگی ‌‌‌‌‌ قلبِ یحییٰ را ز فیضت تابندگی

جلوہ ات در خواب و در بیداریم ‌‌‌‌‌ ساخت بیتاب ای امیرِ ذوالکرم

عشقِ تو در جان و دل منزل نمود ‌‌‌‌‌ مہرِ تو منزل با آب و گل نمود

ساختم ای سید سر را قدم ‌‌‌‌‌ بر مزارِ پاکِ تو حاضر شدم

یافتم از فیضت انچه یافتم ‏ ‏ در دلِ خود یافتم نورِ قدم

هست احسانِ علیم الدین که او ‏ ‏ با مزارت ساخت مارا روبرو

آن علیم الدین که بلخی آمده ‏ ‏ نسبتِ او بو العلائے آمده

چند مه با او حضوری شد نصیب ‏ ‏ از مزارِ پاکِ تو بودم قریب

بود حاصل هر تمنائے دلم ‏ ‏ بود حل یا شاه جمله مشکلم

آسمان با گفته ام دمساز بود ‏ ‏ موج زن در سینه بحرِ راز بود

در دلِ من گنجِ عرفان جمع بود ‏ ‏ سینه ام روشن بسانِ شمع بود

سر بمهر و کشف از من بشمار ‏ ‏ بودم اندر خلق صاحب اعتبار

عقده میکردیم وا از کارِ خلق ‏ ‏ بود وابسته بمن تیمارِ خلق

بودم حاجت روائے عالمی ‏ ‏ بوده ام مشکل کشائے عالمی

آه بخت نارسایم دور کرد ‏ ‏ دور کرد ای سیدی مهجور کرد

از مزارِ پاکِ تو گشتیم دور ‏ ‏ در علیم آباد ای شاهِ غیور

روز و شب جز آه و ناله کار نیست ‏ ‏ در دلم جز حسرتِ دیدار نیست

نعره یا بو العلا یا بو العلا ‏ ‏ کارِ عجیبی در خلا و در ملا

جستجویت میکنم در غرب و شرق ‏ ‏ جلوه ات کاید نظر مانندِ برق

ما بمهجوری و حرمان یا امیر — آه آه از دست هجران بلا ام

بیتو باشد تلخ شاها زندگی — باشدم زین زندگی شرمندگی

خلق میدانند که درمن عشق تو — میبرم هر روز و هر شب ما و مهر

واقعی هر روز و هر شب نالها — در فراقت می کنم یا بوالعلا

اینقدر لیکن بدل آید که گر — بر فغان من نفرمائے نظر

آه گردد ها و هویم جمله لاف — بیقراریهای من لاف گزاف

راست فرما لاف من یا بوالعلا — جانب من چشم واکن از عطا

شاه وجه الله پیر و والدم — والدم هم مرشدم هم سیدم

جان و دل در عشق تو قربان شود — انچه میبایست شاها آن شود

وقت بیعت گفتی کا جان بدی — زین وصیت باش دائم با خبر

از زبان و دل بگو یا بوالعلا — با جناب بوالعلا بگزین ولا

در دو عالم عشق او شادت کند — نام آن محبوب امدادت کند

گفته اش یا بوالعلا یادست یاد — هست از ذکرت زبان و قلب شاد

بر خیالت میکنم جان را فدا — گر جمالت ننگرم سازم جها

خواستم در عرس تو یابم حضور — گر مزار تو شود دل را سرور

سرمه سازم خاک قبر انورت / جان هم پیش ضریح اطهرت

نارسائیهاے بخت نارسا / بے نصیبم داشته یا بو العلا

مهدی دین عاشق پردیت شها / هست اندر چهره در عشق شما

مهدی آن مهدی که در آخر زمان / نایب تو هست ای شاه شهان

آن غلام خاص شاه کربلا / همدم و همراز تو یا بو العلا

میشود در عرس تو او را حصول / از نگاهت فیض اولاد رسول

هم بچهره شد حضوری بس عسیر / آه از دست نصیب ای دستگیر

هادی ابن مهدی دین اولی / یافته از تو تمناے دلی

با تو شاها نسبت خاصش بود / با تو شاها وحدت خاصش بود

هست امروز از جنابت کامیاب / مستی دارد ز جام بو تراب

سید امداد علی مهدوی / بو العلائی مرتضائی منعمی

نسبت پاک تو جاری میکند / طالبان را فیضت از وی میرسد

عشقها او راست با تو یا امیر / یا امیر ابن اسیر قلعه گیر

جمله اولادش ز احسان شما / بهره یابند از خوان شما

آن ولی الله با شوق و طرب / بر مزارت با همه ذوق و طرب

هست از فیضت دلش دریای نور — با همه جمعیت و ذوقِ حضور
من بچشم چشم خود در وطن — گم رها سازم بحالِ خویشتن
دوستان را باحسان یاد کن — طبع با حسرت نصیبان شاد کن
تو کریم ابنِ کریمی یا امیر — تو رحیم ابنِ رحیمی یا امیر
همت و جود و سخا در کار ما — لطف و انعام و عطا کارِ شما
جرعهٔ افشان بسوی این گدا — تا شوم مستِ مَیِ اِنّی اَنَا
هست مرشدزاده ام سید منیر (سلمه) — سینه اش از نورِ پاکت مستنیر
اشتیاقِ حضرتِ تو یا امیر — بسکه بوده در دلِ او جاگیر
جذبهٔ تو بغتةً او را کشید — فرقِ خود پا ساخته سوی تو دوید
بر مزارِ پاکِ تو شاها شتافت — وز زیارت دولتِ کونین یافت
التفاتِ خاص بر حالش بساز — هر نفس دارد بتو راز و نیاز
حاصلِ این گفتگویم هست این — یا مُعینَ العاجزین القاصرین
چونکه سیدی ماند مهجور از حضور — هم ز تیره قسمتِ او شد دور
میشود حاضر بشوق و جذبها — در مکانِ عشقِ معشوقِ خدا
عشق رکنِ ملت و دینِ نبی — عشق رکنِ الدین اویسی علی

عشق گردی تشفیعِ عاصیان
فیضِ تو گردید جاری در جهان

عشق پیرِ پیرِ پیرِ من بود
عشق پیر دستگیرِ من بود

تا بدرسِ خانقاهِ رکنِ دین
سینهٔ یحیی شود گنجِ یقین

از تو دارم آرزوای بی‌نظیر
از کرم بنگر بسوی این حقیر

جلوه است بینم بچشمِ قلب و سر
غیرِ تو هرگز نیاید در نظر

هر چه بینم آن تو باشی یا امیر
جز تو نبود در دلِ من جاگیر

هست مداحِ امیرِ بو العلا
نامِ یحیی ای امیر الاولیا

کارِ یحیی گفتنِ مدحِ شما
کارِ او در سفتنِ مدحِ شما

شد سرشته مهرِ تو در آب و گل
عشقِ تو جا کرد اندر جان و دل

خوشه‌چینِ خرمنت یحیی بود
چون گیاهِ گلشنت یحیی بود

چیست یحیی عاشقِ شوریده سر
چیست یحیی در تلاشت دربدر

چیست یحیی مبتلای روی تو
چیست یحیی بستهٔ گیسوی تو

چیست یحیی عاشقِ زارِ شما
چیست یحیی محوِ دیدارِ شما

چیست یحیی بر درت شاها فقیر
چیست یحیی در خمِ زلفت اسیر

چیست یحیی بر جمالت مبتلا
چیست یحیی بر رخِ پاکت فدا

چیست یحیی شیئاً لله میزند ‌‌ بر در تو وز تو میخواهد مدد

چیست یحیی مست از جام شما ‌‌ چیست یحیی عاشق نام شما

چیست یحیی مدح گوی بوالعلا ‌‌ چیست یحیی مست بوی بوالعلا

همچو حسان هست مداح شما ‌‌ مدح خوانت ای امیر حق نما

بود حسان مادح خیر الوری ‌‌ بنده ام مداح ابن مصطفی

تو غیور ابن غیوری یا امیر ‌‌ بندهٔ خود را مکن زینسان حقیر

وا رهان یا سیدی از هر بلا ‌‌ ای تو ای ابن شه مشکل کشا

یا امیر ابن امیر ابن امیر ‌‌ رحم کن بر حال زار این اسیر

کن قدم رنجه درین غمخانه ام ‌‌ اندرین کاشانهٔ ویرانه ام

دیده ام وقف جمال تو شود ‌‌ چشم من محو وصال تو شود

در خم زلفت دلم گردد اسیر ‌‌ غمزه ات سازد بدل جا چو تیر

چشم تو سازد نگه یا بوالعلا ‌‌ وا رهاند از خیالات و هوا

کمترت وهمی شود از دیده دور ‌‌ دل شود مسرور از لطف حضور

من نمانم جای من جایت شود ‌‌ این سر ما و کف پایت شود

سرمه سازم خاک کویت یا امیر ‌‌ جان فدای حسن رویت یا امیر

آن خودیِ خود که بر خود بسته است | فارغ ست از نیستها از قید هست

خوشتر آن باشد که قربانت کنم | در شبی شاها که مهمانت کنم

وحدتت در جانِ دل منزل کند | علم غیر از سینه‌ام بیرون رود

با جنابِ جهدیِ خود گوشها | تا کند بر حالِ یحیی اعتنا

مست از فیضِ تو یحیی را کند | باده ایسے آتا اورا دهد

روزِ عرسِ تو نهم ماهِ صفر | از خیالت میشود حالم دگر

دردِ عشقِ افزون همیگردد مرا | روزِ عرسِ تو ز دیگر روزها

این دو بیتِ شور انگیز از غزل | میسرایم حسبِ احوال و محل

سوی جانان باز جانم میکشد | دل بسوی دلستانم میکشد

می پرستان آمده فصلِ بهار | الفتِ پیرِ مغانم میکشد

هرچه در مقصد به بین باشد تها | میکنم نذرِ تو با صد التجا

بر امیدِ آنکه بینم روی تو | مست گردد جانِ من از بوی تو

در دلم آید که گر بینم ترا | جان کنم قربانِ تو یا بو العلا

یک برادر دارم از جان دوستتر | از سلوکِ این طریقه با خبر

نامِ او باشد میان‌خان یا امیر | بر درِ پاکِ تو هست او هم فقیر

آنچه خواهم بهر خود هم بهر او　　یک بود لفظ انا و لفظ هو

هست ای مولا شبیهت پیش ما　　مرهمی از بهر قلب ریش ما

داد فیض الدین ذی المجد الاتم　　از حیا بش چون تمنا ساختم

دیده حال اشتیاق این گدا　　کرد از لطف و عنایت با عطا

باد از فیض تو نورانی دلش　　حب تو ممزوج با آب و گلش

آن شبیه بی مثالت یا امام　　هست تسکین بخش این قلب حقیر

عرض حال خویش با وی میکنم　　نالهای زار چون سر میکنم

در فراقت موجب تسکین بود　　موجب تسکین این غمگین بود

موجب صبر دل حیران بود　　باعث آرام این نالان بود

باعث تسکین این شیدا بود　　وجه آرام و قرار ما بود

بینم و گویم مصیبتهای خود　　سینه می مالد دل شیدای خود

خلق گوید تو مگر دیوانهٔ　　از ره عقل و خرد بیگانهٔ

آنچه احوال و چه اعمال تو هست　　بیخبر از خویش هستی محو هست

آنچه حال تو خلاف شرع هست　　عقل و شرع و دین همه یکجا زدست

چیست این حال تو یحیی هوش کن　　هوش کن بر گفته ما گوش کن

کارِ من با تست ای جانانِ من ‏— دینِ من شرعِ من و ایمانِ من

عاشقِ دیوانہ پُر درد و غم ‏— ہست عند الشرع مرفوع القلم

من بعشقِ تو شہا دیوانہ ام ‏— روی تو شمع است و من پروانہ ام

من نہ ترسم از ملامت یا اسیر ‏— ہست در شفقت سلامت یا امیر

وان شہیہ پاک ادارم بجان ‏— ہمچو جان در جسم ای مولا نہان

ہر شبا روزی راز دل سازم بیان ‏— میرسانم نالہا بر آسمان

ہر کہ بیند حالِ من حیران شود ‏— ور محبت بیخبر خندان شود

نیست کار از گریہ و خندہ مرا ‏— یا د سہو و محو در ذکرِ شما

کارِ یحیی ذکرِ تو یا سیدی ‏— ذکرِ تو یا فکرِ تو یا سیدی

در خموشی با خیالت گفتگو ‏— وان شبیہ پاک دایم روبرو

من تیم شاہا توی و اللہ توی ‏— من تیم یحیی توی و اللہ توی

گفتہ ام در شعر حالِ خویشتن ‏— رحم کن بر من بحقِ پنجتن

پنجتن کا واسطہ امیر شاہ ‏— کیجیے مجھپر عنایت کی نگاہ

پنجتن کا واسطہ یا بو العلا ‏— کیجیے مجھپر عطا بہرِ خدا

میکنم ختمِ سلام و عرضِ خویش ‏— مرہمی دہ از پی این سینہ ریش

بر تو باد از نبی و از علی	صد صلوٰۃ و صد تحیات اے ولی
ہم ز وجہ اللہ پیر دستگیر	بر تو آلاف التحیات یا امیر
ہم ز خواہش مرشد و مولائے ما	ہم ز لطف اللہ ہم این گدا
از شہم سید بشیر الدین حسین	عین انسان است و ہم انسان عین
از غلامان جناب پاک تو	از ہمین سیاح حسرت ناک تو
از جناب مہدی عالیجناب	ہم ز ہادی ست و جام کوثر آب
از شہم آل حسن فرحت حسن	ہم ز مخدوم ہم غلام پنجتن
از مریدان جناب مہدیم	کوست در عشق تو شاہا بادیم
از علیم الدین بلخی اے ولی	از شہ سجاد و شیخ متقی
از عطائے سبط پیغمبر حسین	مشتہر در مشرقین و مغربین
از اخ ذی المجد امداد علی	کوست شاہا محو در یاد علی
از میان جان و ہمہ اخوان من	و ز ہمہ اقران من یاران من
از علی کش نام باشد با حسین	سیر دو در راہ تو بی شور و شین
از نصیر و قاسم و واحد شہا	از مظفر از ولی سیر یا
از عزیز و از شرف ہم از رضی	از امیر و از نظیر و از ولی

از حبیبی اکبر ذیشان ما　　از بلال و از نثار با صفا

از حبیب بنده نجم الدین حسین　　عاشق نامش بدر و حنین

از وحید و ناز و بدر الدین ما　　از علی بخش غلام مرتضی

از الهی بخش داود فقیر　　از امین احمد شبابت بی نظیر

از الف خان و عمر خان عزیز　　از محی واجد صاحب تمیز

هم ز ابن اخت من وارث حسین　　صانه الله الاحد عن کل شین

از عزیز جان و دل عابد علی　　کو بود در حضرت تو ملتجی

هم ز باقر ارز و مسند لقا　　بسته اندر دام تو یا بو العلا

از همه اصحاب و احباب فقیر　　بندگان بندگانت یا امیر

از مریدان جناب والدم　　وز همه مسترشدان مرشدم

از فرید و اصغر مهر علی　　ساکنان اکبرآباد ای ولی

از امیر الدین و نخیر الله خان　　هم ز امداد علی بی زبان

از مجاور ما که بر درگاه تو　　روز و شب باشند خاک راه تو

از خدا بخش آنکه بر درگاه پاک　　میکند مجرا بصوت دردناک

از سرور سینه و آرام جان　　مهدی ابن این گدائی ناتوان

بستیا زین عاشقِ دیوانه ات	عاشقِ دیوانهٔ پروانه ات
السلام ای السلام ای السلام	یا امیر الآن فاتم الکلام

تمت المثنویات

التواریخ

قطعه مشتمل سال ظهور پرنور از لاهوت بناسوت در سنه نهصد و نود از هجرت

بو العلا ابن حسین ابن علی	گل گلزار رسولِ انعام
یا شد از نام علی الاعلی	این مبارک لقب و عالی نام
چون بناسوت ز لاهوت آمد	یافته زندگی نو اسلام
بود تسعین عملی تسعمائه	که ظهورش شده با فیض تمام
لب نهاده بلب او حیدر	گشت از لعل لبش شیرین کام
روی جد و پدر دیده بگفت	سالِ وهبت تجلّی امام ۹۹۰

تاریخهای وصال حضرت ایشان سلام الله علیه و علی آبائه الطیبین الطاهرین فی اواخر شهر صفر روز سه شنبه بهنگام تمام صبح هزار و شصت و یک از هجرت

بو العلا آنکه کند صبح و مسا	جبهه سائی بدرش ملک ملک

هست قربان مزار پاکش — مه و خورشید و نجوم ارض و فلک
حکم او هست روان بر علیین — تا فتد از رشش سما تا بسمک
جلوهٔ معشوق یقین تحقیق — گشته از نسبت پاکش بشبک
گرد در نزهت بیکیف مقام — که در آنجا نبود دود و نه یک
صوری و معنوی آمد تاریخ — بود با الف سنه شصت و یک
۱۰۶۱ھ

دیگر

ابو العلا است سید تا قبلتنا مولانا — که بود عرش معلی پی میرش یک جای
یافت با حیدر و زهرا بجنان قصر رفیع — در جمال نبوی یافته دیدار خدای
وقت هر روز و مه و تاریخ وفاتش هشت — نهم ماه صفر صبح سه شنبه الوای
۱۰۶۱ھ

دیگر

ابو العلا نور خدا است سید تا — هست با حیدر و زهرا به بهشت
بنده تاریخ وصال آن شاه — بوالعلا نور خداوند نوشت
۱۰۶۱ھ

دیگر

مولای من امام من و ابو العلای من — شد در بهشت خاص رسول خدا مقیم
سال وصال شاه چو پرسند عارفان — گو شد ابو العلا بود او را مقیم
۱۰۶۱ھ

دیگر

چون سیدنا ابو العلا را | غالب شد شوق ملاء اعلی
بگذاشت این سرای فانی | خوش یافت بقای جاودانی
در ماه صفر وفات فرمود | آسود بوصل خاص معبود
شد سنه تمام سی و چار | از رحلت آن امیر احرار
تاریخ چو گفت آهسته | سر دفتر اولیا شد بهشت
۱۰۶۱

دیگر

پیشوای سابقین و لاحقین | سید السادات امیر بو العلا
سبطی از اسباط ختم المرسلین | قرة العینین شاه ولی
در حسب بالغ جناب سیده | نور چشم خامس آل عبا
بود امام الشرع والمرشد الطریق | فی الحقیقت حق شناس و حق نما
یافت خرقه از علی و از حسین | در منام صادقه سبط المجتبی
باقی بود گرچه شد نسبت عالمی | کرد حاجات خلائق را روا
شد ز تاثیر نگاه پاک او | دیده دل را ضیا و انجلا
بر جناب او امامت ختم شد | چون خلافت بر علی مرتضی

کمترین خادمان آنجناب | بهترین اولیای باصفا
در سلاسل فیض او ساری شده | عالمی از خوان او زله ربا
ابتدائیش انتهای منتهی | انتهائیش را نباشد انتها
شد از آن شاهنشه ملک یقین | در نگاه طالبان کشف غطا
آنکه میخواهی کمال بی‌زوال | در طریق بوالعلائیه بیا
بی‌مشقت فتح باب تو شود | سهل تا کی بر دیا و جبهه سا
مدعا از حضرتش حاصل شود | گر کنی ترک جمیع مدعا
خاک درگاهش بود اکسیر دل | از پی بیماریت خاک شفا
ای هوس گر در راهش آمده | کیمیا و کیمیا و کیمیا
بنده یحیی کمترین بندهاش | در رخ او دید وجه الله را
وحدتش در دلش چون جا نمود | کرد مطلق از قیود ما سوا
میکند هر شب ز درد هجر او | نعره یا بوالعلا یا بوالعلا
منتت خاکش را بنهاد رسان | چون شود با خاک یکسا ای صبا
شد بجا در از حد خود قیل و قال | سوی اصل مدعا اکنون گرا
چون گذشت از عمر شه هفتاد و یک | غالب آید بر مزاجش انزوا

صبح سه‌شنبه نهم شهرِ صفر
زین جهان شه عازمِ ملکِ بقا

در مقامِ قربِ او ادنیٰ رسید
هستیِ او گشت هستیِ خدا

روحِ او آمیخت با روحِ نبی
عین شد در عینِ ذاتِ کبریا

خواستم سالِ وصالِ آن امام
گفت دل سرخیلِ جمعِ اولیا

مادّه

ابو العلا جانشینِ مصطفیٰ علیه السّلام
۱۰۶۱ھ

قطعه مشتمل بر سالِ میلاد و سنینِ عمرِ شریف و سنهٔ وصال

جانم ای یحیی فدای نامِ پاکِ بو العلا
بو العلا قطبِ جهان نورِ زمین و آسمان

خواستم تا سالِ میلاد و وصال و عمرِ شاه
نظم سازد این گدای عاشقِ شوریده جان

سبط و محبوبت سالِ عمرِ شه هفتاد و یک
شد ظهورِ شاه در نه صد نود از لامکان
۹۹۰

وسیم یحیی ذاکرند شیخِ بی نیاز
۹۹۰
تحتِ عمرِ صبحِ فیض است آشکار و نهان
۹۹۰

سالِ وصلِ شاه محبوبِ خدا حق نام
۱۰۶۱ھ
لفظِ ذیشان هم ز تاریخش بدیدار آن نشان
۱۰۶۱ھ

تاریخهای حضورِ پر نور مزارِ سراسر انوار که بیاوری طالعِ یارِ ما
اتفاق شده است و میشود و خواهد شد

قطعۂ تاریخ حضوری در سنہ ہزار و دو صد و ہفتاد و ہفت از ہجرت

اکبرآباد رسیدم یکے
سہو از خاطرِ من گشت وطن

از حضوریِ مزارِ سید
گشت نورانی و روشن دلِ من

خامہ تاریخِ حضوری درگاہ
زد رقم چشمِ دلم شد روشن

۱۲۷۷ھ

قطعۂ تاریخ حضوری بمعیت حبیب فی ایشان پروانۂ شمع جمال شاہ شہیدان نواب نجم الدین حسن صاحب ابوالعلائی و دیگر ابوالعلائیان

سر نہادیم بدرگاہ اسے کہ بود
نامِ او رونق و آرائشِ عرشِ اعظم

بوالعلا سیدنا قبلتنا مولانا
دستگیرِ پدر و جدِ من از فضل و کرم

ہست دامن بکفم جبہ بزمین از سرِ عجز
آسمان بہرِ سلامش ز ازل آمدہ خم

ہست در سلسلہ نسبتِ پاکش ساری
فیضِ آن قبلۂ خلق ست محیطِ عالم

ذوالفقارِ اسد اللہ بود نسبتِ او
کہ نماید صفِ اعدای دو لی را درہم

ہمرہِ ساقی خود حاضرِ درگاہ شدیم
یافتم نور و ضیا مجد و شرف فیضِ اتم

للہ الحمد ہر آن چیز کہ خاطر میخواست
یافت الحال بتائیدِ خدای اکرم

چون نظر آمده آن درگهِ والا ما را — بچه شد رنگ روئی نو نشان حسن قدم
بود مشہود ہمین آنجا ہمہ سو وجہ اللہ — چہرۂ بود خدا جلوہ گر آنجا ہمہ دم
بود جمعیتِ مطلق ہمین آنجا حاصل — نہ تعلق نہ تردد نہ تفکر نہ الم
سالِ تاریخ زیارت بسرِ روضہ جان — مدعای دلِ خود یافتم انشا کردم

۱۳۰۰ھ

قطعۂ تاریخ سفر اکبرآباد بقصد زیارت حضرات اینان در سنہ ہزار و سہ صد و یک از ہجرت

رفت سوی اکبرآباد از وطن خویش میکشم — بر مزار ابو العلا الحال حاضر میشویم
مصرع تاریخ یکی از درون آمد برون — بہر طوف آستان بو العلا ما میرویم

۱۳۰۱ھ

دیگر

میروم سوی آگرہ امروز — طبع پژمردہ تا شود خرم
از طوافِ مزار سیدنا — دور گردد ز خاطرم ہمہ غم
روز و تاریخ و ماہ و سالِ سفر — روز جمعہ ششم صفر گفتم

۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ حضور در سنہ ہزار و سہ صد و یک از ہجرت

سر نہادیم بدرگاہ شہی کش نام است — بو العلا سید السادات ولیِ اعظم

بو الملک و سیدنا قبلتنا مقصدنا   بی نصیب از در او نیست کسی در عالم
نجبهٔ آل نبی زبدهٔ اولاد علی   قدرتش هست جلی نور ازل حسن قدم
سر پاکش سر عرش برین کرد بلند   تا نهاده بسرش دست رسول اکرم
بو العلا آنکه ز فیض اسد الله کند   نسبتش حرف دوئی از دل و جان محو و عدم
بو العلا آنکه عمامه بسر او بنهاد   شیر حق شاه نجف ماه عرب مهر عجم
بو العلا آنکه قمیصش ز کرم در بر کرد   خامس آل عبا سبط نبی فخر امم
همه فضل و همه احسان همه جود و همه فیض   همه رحمت همه نورست ز سر تا بقدم
چه مبارک لقبست و چه معلا نامست   دل و جان هر دو فدای لقب و نام بهم
شد به یحیای حزین دولت عظمی حاصل   آنچه از درگه او یافت نیاید برقم
گل مقصود و مراد آمده در دامن من   یافتم آنچه ز درگاه شریف او جستم
جلوهٔ پاک نمودند به بیداری و خواب   لمعهٔ نور بنظر آمده بی کیف و کم
الله الله چه مزارست سراپا انوار   شعلهٔ طور درخشان بود اینجا همه دم
شد ز نظارهٔ درگاه شریف آ یحیی   از دلم دور همه رنج و قلق حسرت و غم
چه مبارک سحری هست که آید در جان   از گل تربت او بوی گل باغ ارم
حبذا طالع بیدار زهی بخت بلند   که شده حاصلم از جذب دل این فیض اتم

سر نہادیم بدرگاہِ شریف و تاریخ
حبذا طالعِ بیدار مبارک گفتم
۱۳۰۱ھ

دیگر

یحیی است شرفِ حاضری درگہ سید — امسال و گر یافته از خوبیِ قسمت
درگاہ چہ درگاہ کہ ہر صبح ز افلاک — آیند ملایک پیِ تسلیم و تحیت
آن سیدِ والا کہ رسد سلسلۂ او — بیواسطہ تا شیرِ خدا شاہِ ولایت
سودیم چو بر درگہِ او ناصیہ یحیی — تاریخ شدہ بندہ مشرف بزیارت ۱۳۰۱ھ

گفتیم ہمی قسمتِ دلدادہ یحیی ۱۳۰۱ھ
تاریخ نواز ولولہ و جوشِ محبت

دیگر

باز ای یحیی بعرس بوالعلا حاضر شدم — دادم از خاکِ مزارش دیدہ و دل را ضیا
جلوۂ پاکش بہ بیداری گہی گاہی بخواب — دیدم و پروانہ سان بر شمع گردیدم فدا
یافتم از فیضِ جبہ اللہ آن مقصودِ خاص — کش ز درگاہِ خدا میخواستم صبح و مسا

دل گنجینۂ بجو و از شادی تاریخ آن
گفت حقا شاہدِ مقصود ما شد رونما
۱۳۰۱ھ

قطعہ تاریخ بر لوحِ مجلّدی کہ اینہمہ کلام دران بالا ترتیب مجموع و مشہود نوشتہ شدہ و آن کتاب در سنہ ہزار و دو صد و ہشتاد و یک از ہجرت مجلد شدہ بود

این کتابیست پُر از ولولہ و مستی و ذوق	مُخبِر از حالتِ دیوانگیِ ما انیست
اندرین نیست بجز منقبتِ سیّدنا	دوستان نسخہ مدحِ شہِ والا نیست

خامۂ تاریخ رقم ساختہ بر لوحِ کتاب

واردات دلِ دیوانہ یہی انیست

۱۲ ۸۱ ھ

تمت التواریخ متعلق بہذا المرام

دو غزل اردو کہ بزبانِ قوّالان جاریست

مستزاد

لیجیے میرا سلام ای شہ خورشید لقا	بو العلا سیدنا
اے اویسی علیِ ولی شیرِ خدا	قایل لی تے انا
سر انور پہ عمامہ ہے رسول حق کا	کلہ شیرِ خدا
کی قمیص اپنی تہیں شاہ شہیدان نے عطا	کیون نہ ساقی ہو فدا
ای گُلِ لالہ رخ سرو قد غنچہ دہان	رونقِ باغِ جہان

ماہِ تاباں و فا مہرِ درخشانِ علا — زینتِ ارض و سما

اسی ساماں نے کیا مجھکو ترا پروانا — کردیا دیوانا

آج حاضر ہے ترے سامنے بندہ تیرا — آرزو مندِ لقا

جلوہ فرمایئے اس شانِ مبارک سے حضور — تاکہ ہو دل کو سرور

کب تلک نالہ کرے آپکا شیدا یحییٰ — تو خبر جلد شہا

دیگر

مولا مرے امام مرے رہنما مرے — سید مرے امیر مرے بوالعلا مرے

درماندہ ہوں غریب ہوں محتاج ہوں بہت — دیکھو نگاہِ لطف سے حاجت روا مرے

گھیرا ہے مشکلوں نے مجھے چار سمت سے — مشکلکشا کی ہو تمہی ہو مشکلکشا مرے

کب تک رہوں بلا میں گرفتار الغیاث — ای دافعِ مصیبت و رنج و بلا مرے

تمسے نہیں کہوں تو کہوں کس سے یا امام — ای ابتدای کار مرے انتہا مرے

ہر چند یہہ سخن ہے خلافِ ادب تمام — عاشق ترا جہاں میں نہیں ہے سوا مرے

یحییٰ دوئی کی قید میں کب تک رہے اسیر
دکھلا دو حسنِ شاہدِ الّا انا مرے

مناجات برای وردِ ابوالعلائیان و بہذہ تم الدیوان

الٰہی بحرمتِ اللہ ابو العلا و اِنّی انائیِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ بسم اللہِ ابو العلا و لقائے
ابو العلا الٰہی بحرمتِ پاکبازیِ ابو العلا و پارسائیِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ
تفسیرِ ابو العلا و تصویرِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ ثباتِ ابو العلا و ثنائے
ابو العلا الٰہی بحرمتِ جمالِ ابو العلا و جلالِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ حُسنِ
ابو العلا و حُبِّ ابو العلا الٰہی بحرمتِ خُلقِ ابو العلا و خُلّتِ ابو العلا
الٰہی بحرمتِ دینِ ابو العلا و دردِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ ذکرِ ابو العلا و ذوقِ
ابو العلا الٰہی بحرمتِ رازِ ابو العلا و رحمتِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ زہدِ
ابو العلا و زاہدیِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ سیرتِ ابو العلا و سیادتِ
ابو العلا الٰہی بحرمتِ شکرِ ابو العلا و شفاعتِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ
صورتِ ابو العلا و صفوتِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ ضیائے ابو العلا و
ضمانِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ طینتِ ابو العلا و طریقتِ ابو العلا الٰہی
بحرمتِ ظرفِ ابو العلا و ظہورِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ عبدیتِ ابو العلا و
عینیتِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ غیوریِ ابو العلا و غرورِ ابو العلا الٰہی
بحرمتِ فتوتِ ابو العلا و فضلِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ قربِ ابو العلا
و قناعتِ ابو العلا الٰہی بحرمتِ کرمِ ابو العلا و کلمۂ ابو العلا الٰہی

بحرمتِ گریۂ ابوالعلا و گفتارِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ لذّتِ ابوالعلا و لا الہ
الا اللہ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ محبوبیتِ ابوالعلا و محمد رسول اللہ ابوالعلا
الٰہی بحرمتِ نازِ ابوالعلا و نیازِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ وحدتِ ابوالعلا
و وصلِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ ہدایتِ ابوالعلا و ہویتِ ابوالعلا الٰہی بحرمتِ
یادِ ابوالعلا و یافتِ ابوالعلا این دیوانۂ ابوالعلا محییِ ابوالعلائی ابن
وجہ اللہ ابوالعلائی را عشق و محبت ابوالعلا عنایت کن اللّٰھم بجاہ
سیدنا محمد و مولانا علی احیِنی ابوالعلائیا و امِتنی ابوالعلائیا
وابعثنی ابوالعلائیا واحشرنی فی زمرۃ الابوالعلا آمین آمین

قصۂ دردِ دل بات تمام	برمحمد و آلِ امجادش سلام

تمام شد فتوحاتِ شوق

تاریخہا و تقاریظ ترتیبِ دیوان کہ بسالِ ہزار و سہ صد از ہجرت
نقدِ فراغ از تہذیب و ترتیبش بکف آمد

از ناظمِ مسکین دیوانہ صاحبِ دیوان

چو ترتیبِ دیوان شد الحال	باید از مرغوبِ ترکیب نمود
بتاریخِ تبییض و تسوید و ترتیب	دلم بارک اللہ ترتیب فرمود

۱۳۰۱ھ

دیگر

چو شد مرتب مجموعهٔ نعت دیوانم — به نعت سید ما گشت خاطرم شادان

سنین جمع نمودم ز بهر عقل سوال — که تا بآخر دیوان شوم گهر افشان

نوشت خامهٔ من ای همین متعال — قبول درگه ممدوح باد این دیوان

۶۹۷ — ۶۰۴

۱۳۰۱ھ

دیگر

دیوان فقیر شد مرتب — منظور نگاه سیدم باد

تاریخ همین مراد یحیی است — نذر درگاه سیدم باد

۱۳۰۱ھ

دیگر

در نعت شاهی داده ام ترتیب این دیوان نو — کز جمع او مسرور شد هم روح من هم جان من

شاهی که نامش مع العلا بر عرش بنوشته خدا — مولا من ملجا من سلطان من ایمان من

دانند قدر سلسله هم شان شاه سلسله — بینند این دیوان من گر یک نظر اخوان من

یارب بدرگاهش شود مقبول سطرش یا نسیم — ممدوح گوید از زبان احسنت مدحت خوان من

تاریخ ترتیبش اگر خواهند ارباب نظر — گویم بنعت بوالعلا شد جمع این دیوان من

دیگر

سادس عشر و روز سه شنبه مه رجب بود
بسیار کشیدیم به ترتیب مصیبت
هر هفت عروسانه شد این شاهد رعنا
منظوم کلامم همه مجموع درین ابیات
اسرار طریقت بنوشتیم در اشعار
بیند اگر حالت عشق دل شیدا
در منقبت اوست که من بندهٔ آنم
محبوب خدا است بنا آیت حق
با خاطر شاد آمده تاریخ سوادش
۱

فارغ شدم از نقل غزلهای پر افسون
یکچند شده زهرهٔ من آب جگر خون
لیلی ست که بی حیی ست بر عاشق مجنون
در قیمت و وزن ست به از گوهر مکنون
در کوزه ببین قید بود قلزم و جیحون
هر بیت غزل از دیده رود اشک جگرخون
ز آتش نبی و به علی آمده مقرون
در صورت او جلوه نما شاهد بیچون
دیوان من بنده مرتب شده اکنون
۱۳۰۱ ھ

دیگر

مرتب کردم از احسان منعم
مه ذی الحجه روز شانزده بود
ره آورد من کم مایه اینست
و به هر بیت چشم عاشقان را
بدرگاه جناب بوالعلا یاد

به نعت بوالعلا دیوان پرنور
که از جمعش دلم گردید مسرور
اگر نزدیک یارانند و گر دور
جلای یا صد چون سرمه طور
کلامم ای خدا مقبول و منظور

غرض حرف قبول آنجناب ست
چه پروا گر نشد معروف و مشهور

نگردانم که این خورشید رویان
کجا باشد ولی محجوب و مستور

لحاظ شیوهٔ آداب کردیم
بایین دیوانگیها نامقدور

اگر حرفی خلاف شرع باشد
مرا اخوان من دارند معذور

دلی دیوانه داریم در عشق
منم معذور والمعذور مجبور

منم چون در پس آئینه طوطی
نیم آمر مرا دانید مامور

همین تاریخ جمعش حسب حال ست
که این سعیم شود مقبول و مشکور

۱۳۰۱ھ

دیگر

این مخزن سر عشق دیوان
در نعت امیر خوش صفات ست

نبود دیوان شاعرانه
از سر تا پا جمیع وارادات ست

باشد سرمایهٔ نجاتم
بهر آمرزش هم برات ست

حسب حال ست سال ترتیب
دیوان سرمایهٔ نجات ست

۱۳۰۱ھ

دیگر

مرتب شد این واردات حقیر
درین جلد بشگفته یک گلشن ست

به نعت ولی خدا بو العلا
ز اشعار هر قسم یک مخزن ست

نوشتیم تاریخ ترتیب آن
که گنجینهٔ واردات من ست
۱۳۰۱ھ

دیگر

یافت ترتیب تحفه دیوانی
که درو جمع نو بنو سخن ست

همه در نعت بوالعلا باشد
بصفا رشک لولوی عدن ست

بوالعلا جلوهٔ نبی و علی
بوالعلا نور حسن پنجتن ست

بوالعلا نخبهٔ حسین و حسن
ابن شیر خدای ذوالمنن ست

نالهٔ بلبل دل نالان
گل تازهٔ بهار صد چمن ست

سوز و ساز دل برشتهٔ من
شمع تابندهٔ در انجمن ست

تحفهٔ بوالعلائیان یحیی
از سر پاکشیده در کفن ست

سال ترتیب ناظم مسکین
گفت برهان پاک عشق من ست
۱۳۰۱ھ

دیگر

چو شد جمع در مدحت بوالعلا
درین ماه ذی الحجه ابیات شوق

چه دیوان شورش فزا جمع گشت
بود کافی از بهر اثبات شوق

غزلها ز باب الالف تا بیا
پیٔ عاشقان ست آیات شوق

بفهمند عشاق از لفظ لفظ
اشارات عشق و کنایات شوق

نوشتنیم بر لوحِ دیوانِ خود بتاریخ و نامش فتوحاتِ شوق ۱۳۰۱ھ

رباعی

در نعتِ امیرِ جلال و اکرام
دیوانِ فقیر یافتہ حُسنِ نظام
مجموعہ شد آنچہ گشت از غیب الہام
انوارالغیب ہست سال ہم نام ۱۳۰۱ھ

ولہ

دیوانِ فقیر یافتہ حُسنِ نظام
در عشقِ امیر گشتہ آغاز و تمام
جویند اگر سنینِ ترتیبِ کلام
گویم اثر التعلق ای یحیی نام ۱۳۰۱ھ

ولہ

دیوانِ من ست لالۂ باغِ بہشت
بین گر دلِ تو ز آتشِ عشق برشت
اینست مناجاتِ شب و روز و دلم
تاریخش شورشِ مناجات نوشت ۱۳۰۱ھ

از حضرت افضل علماء الانام جمال الملت والاسلام الولی الکامل
والعارف الواصل بحر العلم والعرفان وارث علم النبی صاحب البرہان
اولی القوۃ القدسیہ جامع کمالات الملکوتیہ والانسیہ
الشیخ الحاج والسراج الوہاج مولانا وملاذنا برکتنا وشیخنا وشاہ نا

شاہ محمد سعید حسرت انار اللہ برہانہ وافاض علی الخلق فیضانہ

بعشقِ بوالعلا یحییٰ رقم زد طرفہ دیوانی — کرامت گفتہ او را اگر گفتم عجب گفتم

فرستادش برای نطبع سالِ ترتیبش — مرتب کرد دیوان ابجح بوعلا گفتم

۱۳۰۱ھ

دیگر

شہ اقلیمِ عرفان مولوی معنوی یحییٰ — سخن گوئی سخن فہمی سخن سنجی سخن دانی

مرتب ساخت دیوانی پر از ہر گونہ شعر نغز — بمدحِ بوالعلا پیرِ طریقت بحرِ عرفانی

اگر پرسند حسرت از تو سالِ جمع و ترتیبش — بگو دادہ بمدح بوالعلا ترتیب دیوانی

۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ ریختۂ کلکِ بلاغت سلک سرِ دفترِ اہلِ عرفان آفتاب فردوسیان نوربخش حلقۂ ابوالعلائیان حضرت مولوی شاہ امین احمد صاحب متخلص بہ ثبات ادامہ اللہ بالفیوض و البرکات فرزند و جانشین حضرت مخدوم الملک و الملکوت شاہ شرف الدین بہاری قدس اللہ روحہ وافاض علینا فتوحہ

حضرتِ شاہ محمد یحییٰ — کہ برو بابِ معارف بکشود

از ہمہ اہلِ عظیم آباد است — صاحبِ معرفت و صاحبِ جود

سیدِ پاک جهان رهبر را / که بر او هدیه ز ما باد درود
یک جهان گرچه ستایشگر اوست / از رهِ دوستیِ ربِ ودود
نگرامی صفت و مدح و ثنا / لیک او حقِ ستایش بستود
در ستایشگری سنجیده / او ز حسانِ عجم گوی ربود
هست دیوان نکویش گنجی / در وی از جوهرِ اسرار نقود
جمله اوصافِ خوشش نزد خرد / به نجاتِ همه تار آمد و پود
غزلِ منقبتِ او بیشم / هست دینی ز فلک گشته فرود
بر درِ او ز رهِ عجز و نیاز / هفت افلاک بود سر بسجود
صیقلِ ذکرِ خوشش سینه‌ها / زنگ ز آئینهٔ دلها بزدود
شد معنبرکنِ جانِ عشاق / وصفِ او بر صفتِ عنبر و عود
کند از فرطِ حلاوت شیرین / دهن و کام چو حلوایی دود
بشنود گر ز لبِ گوینده / کس چو بازمزمهٔ رود و سرود
از دلِ خویش فراموش کند / سامع از لذتِ آن بود و نبود
یافت ترتیب چو دیوانش ثبات / هم بدانگونه که بود آن مقصود
سالِ آن خامه ز روی بهجت / دفترِ منقبتِ پاک سرود

قطعۂ تاریخ از نتایج افکار فیض آثار قدوۂ ابو العلائیان زمان قائم نعماء العرفان الساجد علی باب الرحمن بجمال الایقان جناب برادر عالیشان حاجی مولوی سید شاہ محمد اکبر صاحب ابو العلائی کرم اللہ تعالی بمزید العطایا والمواہب

شاہِ ذیشان ہن ستہ سجی
دارد از عشق بو العلا دل
جمع فرمودہ چہ دیوانے
ہست چون فیض طبع رنگینش
زان سخنش کلکِ معنی سلکم

رفعتِ ملک پیشش از جو کم
روشن او صد ہزار شمع قدم
کو با نوا رشد چہ مہر علم
مستزاکم بہ نگہا بہ کرم
فیضِ ابر بہار کرد رقم
۱۳۰۱ھ

مادّہا

نذر عارف
۱۳۰۱ھ

نذر عرفا
۱۳۰۱ھ

تقریظ رحیقۂ خامۂ مودّت ختامہ ابو العلائی عالیشان صاحب زہد و عرفان خواجہ شاہ امجد حسین صاحب عرف امیر میان

نخستین پور و اوّلین ثمر برادر مرحوم خواجہ لطیف علی عرف شاہ میان جان نقشبندی ابوالعلائی رحمہ اللہ تعالےٰ

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

بدہ ساقیا بادہ خوشگوار

برافروز از بادہ روئی نگار

حمد آن ذات جمال لایزال کہ با عشق حسن ذاتی خود بہر اشکال موجودست و نمایان و بہر آن و بہر زبان بکسوتہای رنگارنگ خود بخود مقصود است و جلوہ افشان ع

ہو اللہ موجود باشان خود	بہر جا تسلی کند ہیبد
بتنزیہ تشبیہ او جلوہ گر	احد احمد آمد بچشم بصر

و صلوات نامیات بر رسول ودود کہ در یگانگی من رآنی فقد رای الحق در سلک بیان و اسفت و گوہر معنی انا احمد بلا میم را از رمز شناسان حقیقت نہفت مقصود و ہمہ اوست ع

ہمہ جلوہ حسن رب علا	بشکل محمد شدہ برملا
جہان سر بسر پرتو نور اوست	ضیای ہمہ آفرینش بدوست

و بر آل عظام و اصحاب کرام ادیای بی پایان اما بعد میگوید سرفرو بردہ کوچہ نادانی شرمندہ اخوی امجد حسین نقشبندی ابوالعلائی کہ

از جاروب کشان آستانهٔ حضرت قدس سره العزیز که خوشترین ادا نیست
همین وطرفه طرب آمود هنگامیست همین که باشوق و ولا باز میگردد
و نسیم سر البستان لاهوت نفحهای محبت مشام جان نیازان میرساند و عندلیب
گلزار وحدت درین هنگامه کثرت با هزاران نوای دلربایانه نغمه ریز ست
و شاهد خلوت خانهٔ حسن لایزالی بدماغ سالکان حقیقت با صد طرز
و انداز جانانه عطر بیز ست چسان بر خویشتن ننازم که ناطقه با همه نازش
بیان شیفته من ست و چگونه ترانه سنج سرور نگردم که زیبا نگاری محبوب
جان من ست اینما تولوا فثم وجه الله شاهد این رمز ست و بفرمان
احسن کما احسن الله الیک سرمستان بادهٔ الست را نوید و معنی
شناسان حقیقت را مژده که سرمایهٔ انبساط اهل دلان و نالهٔ درد مشتاقان
یعنی دیوان پر از شوق و ولوله از فکر تازه هادی سبیل طریقت منهل حقیقت
و معرفت مشکلات حقائق را عقده کشا و سر السرار رازدان بیفن تاریخگوئی
بیعدیل مرشد زادهٔ جناب حضرت والد ماجد دستگیر دو جهانم قدس الله سره
العزیز والد شیفته جناب حضرت سیدنا جناب حضرت مولوی شاه محمد یحیی صاحب
در شان پاک جناب حضرت سیدنا ابو العلا رضی الله عنه حسن تحریر یافته فی بلی

شاہد حسن در کسوت مضامین دلفریب جلوهٔ ظهور گرفته ٥

سرت گردم ای ساقی مست ناز
می ده که گردد در حسن باز

جمالش چو بی پرده آمد برون
بهر سمت بانگ فلا تبصرون

مضامین هر شعر بس دلنواز
حقیقت نماید بشکل مجاز

چه الفاظ زان حسن معنی پدید
که عشاق یابند جان جدید

تتبع سر و قد ناز سرمایه
بود مصرعش هم بدان پایه

همه شوخیها از کلامش عیان
چو بلبل نواسنج در گلستان

نهان شاهد حسن معنی بناز
تجلی کند بر دل پاکباز

ز صورت اگر پی بمعنی برند
چو طاؤس طناز مستی کنند

غزلهای دیوان پر از سوز و ساز
فزاید همه اهل دل را نیاز

چه دیوان که دلهاست دیوانه اش
بدل بردگی کار جانانه اش

بهر لفظ از طرز نو بو العجب
گلستان گلستان مسرّه و طرب

چه دیوان همه شیوه اش دلبری
خوش اسلوب بنیش بطرز پری

سخن ناز دارد با اهل سخن
که ذکرش بود زود بهر انجمن

سخن گو نه آن شیخ عالیمقام
تخلص صحیحی کند در کلام

کلامش که از سوزِ دل می جهد ‌ — ‌ خبر از مقاماتِ او می دهد

بملکِ سخن سکه او شهی ‌ — ‌ مسلّم چو خاقانی او را همی

بمدحِ شه بو العلا گفته است ‌ — ‌ چه دُرہای معنی در آن سفته است

کلامش بدلہا اثر خوش نمود ‌ — ‌ همه شعر مقبولِ ربِّ ودود

ثنا ایش نگردد بدفتر تمام ‌ — ‌ زہی خوبیِ حسنہائے کلام

ثنا خوانیش را ندارد مجال ‌ — ‌ ازین احمدِ بینوا بس محال

چنان فکرِ تاریخِ او ساختم ‌ — ‌ کہ تا صوری و معنوی آورم

بس آشفته بودم چو در بندِ این ‌ — ‌ ندا کرد ہاتف ز عرشِ برین

که هان از سرِ درد تاریخِ او ‌ — ‌ ہزار و سہ صد یک ثنایش بگو

۱۳۰۱ھ

قطعہ

چو سر گرم گشتم پئے سالِ او ‌ — ‌ ندا داد ہاتف بگوشم تمام

نمودم رقم از سرِ انبساط ‌ — ‌ گلستانِ عیش و طرب لا کلام

۱۳۰۱ھ

تمت بالخیر

تقریظ عربی و فارسی نتیجۂ کلکِ فصاحت سلاک جامع علم و عرفان

حاوی کمالات انوع انسان عماد الاسلام نور اللیالی و الایام مجیب الدعوۃ الالٰہیۃ مظہر الکمالات النبویۃ مولوی سید شاہ محمد نذیر الحق صاحب فائز تخلص برادر زادہ خلیفہ حضرت مولانا شاہ امیر الحق قدس اللہ سرہ و افاض علی متبعیہ بره

تقریظ عربی

حمداً لک یا الٰہنا مولانا	شکراً لک یا منعم ذا الاحسانا
ہل ییأس الآثمون من غفرانک	والمغفرۃ اوسع من عصیانا

سبحانک یا من ہو فرد بدیوان القدم وشہد لہ بالوحدانیۃ مصابیح بنی آدم فتبارک الذی زیّنہ باعیۃ العناصر وشیّد ارکان وجودنا القاصر ونصلّی ونسلّم علی من ہو موج اول من بحر الخلق وعلی آلہ وصحبہ الذین منہم من ولد بالبیت العتیق فہو کالرابعۃ من الرباعی لا بل کالشمس علی رابعۃ النہار لا ستتارہ حقیقۃ منہم من تقدم بالتصدیق وخوطب بخطاب الصدیق ومنہم من ہو مطلع نجم العدالۃ ومقطع نظم الایالۃ ومنہم من کان ردیفا

للحیاء ثابتا فی الباساء والضراء رضی اللہ رب العلمین عنکلہم اجمعین
وبعد فان احسن مایوشح بہ نظم الکلام مدایح الاولیاء الکرام
واحری مایقام لہ الوزن فی میزان الافکار مناقب الکملاء الابرار
کیف لا وقد اعتنی بہ الائمۃ الاسلاف وسنوسنۃ حسنۃ للمہرۃ
من الاخلاف فلذلک انّی بہ خلیلی وحبیبی الاخ الاعظم والعارف
الافخم الجہبذ العریف والسمیدع الغطریف الذی خیم نفسہ من
الادناس وذہب سمعہ فی النّاس المولوی المعنوی شاہ محمّد یحیی
فسلک مسلکہم ففاز وتصدی لاحیاء سنتہم فاحیا حیث صنف
دیوانا فی مدیح امام الاقطاب فرد الاحباب شیخ الزّمان وحید
الآوان سلالۃ الدودۃ الحسینیہ ذو المفاخر السنیہ امیر
ابوالعلی الاحراری الاکبرادی افاض علینا من برکات روحہ
تہناذ والطول والایادی ورضی عنہ وارضاہ وجزاہ عنا و
ارتضاہ فلا یقال انہ دیوان من الدواوین لانہ توقیع النّجات فی دیوان
الحشر یوم الدّین لیس فیہ ابیات ولا بحور الاشعار بل جنّات تجری تحتہا
الانہار معاینہ فی حجب الاشعار ابکار تحت سرادقات الاستار ومبانیہا

فی ارکان الابیات دوحات من ریاض الجنات فطوبی لمن نسخ هذه
العرائس من نتائج طبعه وبشری لمن طبع هذا الدیوان بتشمیر
ذیله لطبعه تقبل الله مساعیهما الجمیله وجعلها عنده
اقوی ذریعه وابهی وسیله

قطعه تاریخیه

دیوان مدحی سوی فکر مرضی	هل فیها اشعار هم سیر مکتوم
قد خاض الفاضر فی تاریخ المطبع اذ	نادا له الهاتف قل الدر المنظوم

١٣١٥

وله بالفارسیه مثنوی فی التقریظ والتاریخ

بسم الله الرحمن الرحیم

ثنا جان و جانان آفرین را	نهان و هم نمایان آفرین را
ثنا فیض بخش آب و گل را	ثنا نور بخش جان و دل را
ثنا آبرو بخش سخن را	ثنا پر گهر سازِ دهن را
سخنور را چو از توفیق بنوخت	بحمد و نعت و مدح و منقبت ساخت
ولی حمدش بود از حصر افزون	تعالی ربنا عما یظنون
ازین پس نعت و هم مدح و مناقب	که میشاید علی قدر المراتب

نبیؐ و آل و صحب و اولیا را — کی آید از کس و کس را چه یارا
ندارد عقل تا اینجا کشودی — چه سازد جز سجود و جز درودی
بیا خائف بیانِ مدعا کن — زبان با حرفِ مطلب آشنا کن
که از تایید و توفیقِ الٰہی — چراغِ دودهٔ عرفان پناہی
محبے ملتجائے مقتدائے — جنابِ شاہ یحییٰ بوالعلائے
فدائے مصطفیٰ و آلِ پاکش — سرے اندر رہِ اہلِ صفاکش
امینِ فیضِ ابرارِ اجلہ — اَدامَ اللّٰہ فی الآفاقَ ظِلّہ
بمدحِ بوالعلا دیوان قلم زد — وزان پس بر خطِ عصیان قلم زد
چه دیوان دارویِ دیوانهٔ عشق — چه دیوان بادهٔ پیمانهٔ عشق
چه دیوان نالهٔ شبگیرِ عاشق — چه دیوان آهِ پُر تاثیرِ عاشق
چه دیوان قصهٔ دردِ دلِ زار — چه دیوان نامهٔ شوقِ طلبگار
چه دیوان موصلِ طالب بمطلوب — چه دیوان تحفهٔ مقبولِ محبوب
چه محبوب آنکه او محبوبِ بار است — محبتش را از جز وی رستگار است
امیرِ کشورِ دل خواجهٔ دین — امامِ خلق خضرِ راهِ تلقین
امیرِ بوالعلا آن سیدِ پاک — چراغِ دودمانِ شاهِ لولاک

کہ راضی باد از وی خالق وی — ہم او راضی ز عشق عاشق وی
کنون کز یمن عون سرمدان نظم — چو جان در قالب طبع آمد آن نظم
پئی تاریخ سالش کردم املا — شناسی بو العلا روشن یحیی
۱۳۰۲ھ

ایضاً لہ قطعۂ اخری فی التاریخ

یحیی رقم زدست چہ دیوان منقبت — گر دو ہمی روان سبب یار ابو درضا
تاریخ فائز ازپی تالیف و طبع آن — الہام شد قبول حضور ابو العلی
۱۳۰۲ھ

ایضاً قطعۂ تاریخیہ

کردہ مدیح بو العلا جمع معانی بلند — صوفی صاف مشربی شاہ حقائق آشنا
کرد چو فائز این بیان کہ بضبط آن — گفت خرد بگوش جان نذر برای بو العلی
۱۳۰۲ھ

قطعہ

شاہ یحیی ابو العلائی کو — رستہ از غیر حق ز خوب و ز زشت
تازہ دیوان رقم زدہ کہ برو — دل احباب چون کباب برشت
بمدیح امیر ملک رضا — رہنما از کنشت سوی بہشت
سید بو العلای احراری — خواجۂ خواجگان پاک سرشت
بزمین سخن ز فیض قلم — ہمگی تخم اعتقاد بکشت

کلکِ فاخر بطبع و تالیفش	تحصیص بهر ابوالعلائیت نوشت ۱۳۰۲ھ

صورۃ ما کتبہ الفاضل الادیب الکامل الطبیب المحدث الفقیہ الوجیہ النبیہ فرید عصرہ و وحید دہرہ مجمع البحرین ذو اللسانین حکیم مولوی شاہ محمد سلیمان صاحب ابن المرحوم حکیم محمد داؤد رحمہ اللہ تعالی مقرظا علی ہذا الدیوان و مورخا

تقریظ منثور عربی

یا من الیک ماٰلنا قد جئت عفوک جابرا	اسقنا سقیا اصلاحا فخزینا باکیا
فامح کتابا خطیئتی ولغفر ذنوبی کلھا	یا من الیہ المفزع نفسی فدی التعمالیا

الحمد لمن اید عنا من کتم العدم وشرفنا بالبیان والصلوۃ علی من ادبنا بافصح البیان واکمل التبیان وعلی الہ واصحابہ الذین ھم الفصحاء العربا والبلغاء النجبا مشیعی الاسلام والایمان حتی طارت صیت کلماتہم البلیغۃ فی القری والبلدان وبعد فقد طالعت مجموعۃ القصائد والابیات والرباعیات والدینیات والغزلیات والمثنویات التی الفت فی مدائح عمدۃ الاولیاء النجباء وزبدۃ العرفاء

الکملاء و اکمل اهل البیت فی عصره سیدنا ابو العلاء قدس نفسه
وطیب رمسه فوجدتها منظومة علی اصناف الصنائع ومحتویة
علی انواع البدائع قصائدها العقود المعقدة و غزلیاتها الدرر
النضید ولا والله بل غرر اللیالی ومصباح الدیاجی واللیالی
رقیقة معانیها رشیقة مبانیها لطیفة تلمیحاتها انیقة
محاوراتها بارعة استعاراتها رائعة اقتباساتها جلیة تجنیساتها
شهیة ترصیعاتها سواد الطور کسواد طرة المحبوب فی بیاض الصفحات
یسر القلوب کیف لا و منشدها سید العاشقین و سند الواصلین
مرجع الخواص و العوام منبع الشغف و الغرام الصوفی الاجل و الاوستاذ
الاکمل العارف بالعلوم النقلیة و العقلیة مهبط نوامیس الالهیة
البارع العلام و الادیب الهمام اللبیب المنطیق و الاریب الشفیق
الشاه محمد یحیی اطال الله ایامه باسمه الثغور و صانه عن کدرة
الدهور بحرمة سیدنا محمد الرسول و آله و صحبه الرحوم المقبول و قلعة [illegible]

شاه یحیی ادیب بے ہمتا	صوفی باکمال فخر کرام
وہ چہ تالیف کرد دیوانے	در مدیح امام ذی الاکرام

سید ابو العلا امیر زمان | اکمل الصوفین فی الاسلام
جملہ اشعار عشق آمیز ست | گفت ہر بیت در زبان غرام
چون مولف گل ریاض بود | ہست دیوان بہار باغ کلام
۱۳۰۲ھ

ایضاً

شدہ طبع دیوان یحییٰ ما | ادیب سخن سنج و عالی مقام
رقم کرد حاذق سن فصلیش | بمدح ولی نظم عالی کلام
۱۳۰۲ھ

ایضاً

شاہ یحییٰ کہ سخن سنج و ادیب ابا است | ہم بعرفان و سلوک ست موید از غیب
کرد دیوان چو مرتب پی تاریخ طبع | اے ہی مخزن اشعار نوشتم بی ریب
۱۳۰۲

القصیدۃ العربیۃ کانہا العقود الذہبیہ

بشری لکم یا معشر الحساد | بمللی حرضنا و فقد رقادی
مازلت اخشی طرفہ القتاد | حتی رنت فاصادنی بفوادی
واطار لبی لمع یاسم ثغرہ | فازال عنی خشیۃ الاحقاد
فالان باصبری علیات سلام | قد اقبلت لیدی السعاد قیادی

والله لا دع الغرام وذکرهم — لوان یفتتت جثتی واجسادی
ولا حقرن النصح والعذال — ولا سعدن لعیبه الوخاد
واحوم کل اللیل حول ذراها — وابکی حزینا کالحمام الشادی
یامن یفرق فی فراقك مقلتی — رفقا علی کمنة الصیاد
شوقی الیك نفی الهجوع وراحتی — فاللیل فینا اوثق الاطواد
یاعاذلی کیف القرار وبیننا — وجد الغرام مفتت الاکباد
لاشیء یحق لوعتی وتوحشی — الا مدیح امامنا السجاد
الاشجع البطل التقی الجهبذ — لیث الملاحم سید الاساد
نور الاله تشعشع لوجوده — من بعد ما نقله بالاجداد
اعلی لواء الرشد والعرفان — فی زمرة الاقطاب والاوتاد
خیر الزمان ابو العلاء امامنا — مقبول اهل الحق بالارشاد
هو نبذة الال الکرام نخبته — حب الرسول وسید الامجاد
فخر الانام محمد خیر الوراء — الهاشمی الابطحی الهادی
یاربنا سلم علیه وصل ما — یترنم الاجراس ثم الحادی
قد الف الابیات مداحا له — المشهور فی التنظیم والانشاد

وهو الحبیب اللوذعی الالمعی | زین الافاضل اکمل الزهاد
شمس الکمال توقد اوضیاءا | نور الهدی متفرد الافراد
حبر تقی فاضل متزهد | والمصقع الغطریف فی العباد
بلیغ ۱۲
السید المعروف یحیی اسمه | المتبارک فی الآل والاولاد
مبارک ۱۲
احیی الکلام بنفخه فی الهوی | فهو الاکل للناس والاوراد
رغبت کرده ۱۲
ومحی نقوش تفاخر عن قلبه | فنقی من الازهاد والاحقاد
جمع حقد کینه ۱۲
قد صادف الارشاد منه عمادهم | فنجو من الظلمات والالحاد
والفقر غایته مجده وبه امر | فلذا ان الدنیا له کجماد
افلاس ۱۲ | اعطاء ۱۲
من حامه متزودا املاقا | فازال صفر یدیه بالاصفاد
بزغت لکم شمس العلوم مکمّدة | فتشکروا من العظیم ایاد
یا ربنا احفظ سیدی عن اعین | الحسد اهل الزیغ والافناد
جمع فند بمعنی کذب ۱۲
وانا السلیمان اللبیب ابن الحکیم | الحاذق داود ذی الامداد
والقادری الوارث فی طریقنا | والهاشم المعروف من اجداد
والنصر مرشدنا الحبیب وشیخنا | واماما المحمود فی الاسناد

صورة ما قرظه العالم الادیب الحسیب النسیب

شمس الکمال هبکا العلوم ماهر المنطوق والمفهوم
مفسر القرآن ببیان فصیح وترجمان الحدیث بتبیان
صحیح المولوی ابوعثمان علی نعمت الفلواری
ابن الحاج المرحوم مولوی عنایت رسول علیه رحمة الله الباری

بسم الله الرحمن الرحیم

یا حبذا من عصبة الاشجان — الفوا الاسی ومکائد الاحزان
فقلوبهم کادت تقد من الجوی — اذ ذاک قد اکفوا علی النیران
ولعوا بحب الله وهو مرادهم — استبدلوا هذا بحبل امانی
ترکوا خیال الفانیات وقد نسوا — عهد الحمی ومرابع الاخدان
قد ودعوا خود الجمال له فما — فتنوا بها ویا ملح الغزلان
لم یبق منهم حبه شیئا سوی — شوق ینازعهم لکل اوان
وصلوا بذاک الحب رتبة الفنا — فوجودهم عدم وفرض الفانی
منهم حمید الوصف ینبوع التقی — المنتقی فی عالم الامکان
البالغ المتورع المتزهد — المحتظی بعنایت الرحمان

استحسر الفصحاء فی آوانه ... فاولاء فی نادیه کالصبیان

ما قدرهم ما سعرهم بازاء من ... قد اخرس البلغاء بالتبیان

فی العین ممتنع وجود مثیله ... ارایت هل شذین یجتمعان

کلا وان الدهر لم یظفر به ... من قال قاله بالبرهان

ان البیان اطاعه فجموحه ... سلس القیاد له بغیر عنان

الفضل لازمه ودام لزومه ... وکانه بیدیه رهن ضمان

کهف للمفاخر والفضائل والحجی ... فخر الاماثل فائق الاقران

المقتدی سامی المدی نامی العلی ... فی قوة التوحید والایمان

من اسمه یحیی الذی یحیی به ... ذکر الکرام عساکر العرفان

احیی بسفر نافع ذکر الذی ... یروی بکوثره صدی الظمآن

اعنی به فخر الوری وهمامه ... حقا وکامل عصره ذا الشان

شیخ الانام ابا العلی الاحراری ... جاده ربی حلیة الرضوان

امدحه نظما رائقا مترنما ... فی مدح ذاک العارف الربانی

فی طبعه نور یلوح ویلمع ... فیجده ببصارة العمیان

فی الله یرشدک المعارف حمله ... ان کنت تنظر فیه بالامعان

ونكاته هي لم تزل مستورة ... في سترة كخرائد الصمّان

النفس تسقط نحوها بتولع ... كتولع المتعشق الولهان

ابياته بيوت اسرار الصفا ... منظومة كقلائد العقيان

اسراره لو ان ظفرت بواحد ... كشف عليك مقاصد الايقان

فيه انطوى كلم رشيق طيّب ... اربى على الياقوت والمرجان

فظهره لفظ فصيح معجز ... يزرى بما يحكون عن سحبان

وبطنه سر فيعطي لذة ... لكل صاح القلب والسكران

ايات ان ترمى اليه بشبهة ... هذي العمرات ماله من ثاني

والى هنا الاتمم نظمي حامدا ... لله ربي مبدع الانسان

فهو الذي خلق العباد بمنه ... اكرم به من خالق منان

وهو الاله الحق ليس كمثله ... شيئ يماثله من الاكوان

وله الوجود المطلق المتنزه ... عن وصمة النقصان والحدثان

شتان بين وجوده ووجودنا ... ليسا هما والله يتحدان

ثم الصلوة على النبي الهاشمي ... المجتبى المختار من عدنان

داعي العباد الى عبادة ربهم ... ماحي الضلال وكاسر الاوثان

الابطحی ابی البتول محمد صلی اللہ علیہ وسلم — خیر البرایا مهبط القرآن
والہ الاطہار من دنس الہوی — سفن النجاۃ وسادۃ الاعیان
وصحبہ الاخیار اعلام الہدی — المتقنین مدارج الاحسان
وانا الہجین المسکین الاثم — المذنب الجانی ابو عثمان
عبد الالہ علی بن الفلواری — ذو خیبۃ ومذلۃ وہوان
اللہ ارشدہ بجاہ نبیہ — وہو الودود و معقلی وامانی

تمت القصیدۃ النونیۃ

قطعہ تاریخ از ابو العلائی با تمکین صاحب علم و یقین مولوی محی الدین صاحب متین وکیل منصفی سہسوان ام بالمجد والاحسان مرید سعید حضرت مخدوم حکیم شاہ محمد سعید محبوب اللہ ابو العلائی قدس اللہ سرہ

حبذا جانے کہ با سوز و لا — میکند خود را فدائے بوالعلا
سید عالی نسب محبوب رب — قبلہ دین مقتدائے اولیا
نیر برج سپہر معرفت — یافت از برق رخش نور و ضیا
تا ذات بہر کس کہ مہر فیض او — شد رہا از قید و بند ماسوا

جلوۂ نورِ خدائے ذوالجلال — نیست اندر جبہ‌اش غیر از خدا

حضرتِ شاہ یحییٰ چون بلال — گشت مشغوفِ جمالِ بوالعلا

ہست پیدا ازش اوجِ لامکان — سالکان را ذاتِ پاکش رہنما

آشکارا جملہ اسرارِ خفے — ریخت او در نظمِ مدحِ بوالعلا

از پئے تاریخِ جشنش چون متین — خوردہ در امواجِ فکرت غوطہا

از سرِ الہام آمد یک بیک — در دلِ من شد عیان سرِّ خدا

۱۰۳۱ھ

قطعۂ تاریخ چکیدۂ قلمِ مودت رقم شاہباز اوجِ نازک بیانی متکی اریکہ سخندانی چراغ دودۂ والا دودمانی الحبیب المبرا عن الشین سید حامد حسین صاحب نکہت ادام اللہ بالسرور والراحت

جنابِ شاہ یحییٰ مایۂ علم — حبیبِ ما و ممدوحِ انام است

بنظم و نثر دارد دستگاہے — ز تصنیفش عیان حسنِ نظام است

نکاتِ نظم را دانا و بینا — رموزِ نثر چون طائر بدام است

تبحر در فنِ تاریخ دارد — دگر را زعمِ این سودائے خام است

قناعت بہرِ او ادنیٰ کنیزے — توکل ہست دیرینہ غلام است

جنابِ ابوالعلا پیرِ طریقت — کہ سرخیلِ عظام ہم کرام است

فدائی نامِ او ہر آن و ہر دم — ولایش مے دلِ این شکستہ کام است

زبانِ او جز بمدحش نیست کارے — نفس صرفِ اطاعت صبح و شام است

رگِ جانِ او فراقِ اوست نشتر — خیالش چون شمیم اندر مشام است

عجب دیوان نوشتہ در ستایش — متین و پختہ و شیرین تمام است

چہ گویم مصرعے راز الفِ صوفی — خرد گوید سراسر الہام است

نمودہ ہر کجا ذکرِ رخ و زلف — بچشمِ عاقبت بین صبح و شام است

کنون خود جمع و ترتیبش نمودہ — برائی انطباع این اہتمام است

بہ نکہت اینچنین پیرِ خرد گفت — متاعِ معرفت تاریخ و نام است
۱۳۰۱ھ

قطعہ تاریخ از شفیقِ قدیم صفا قلبِ سلیم حاجی مولوی محمد عبدالحق صاحب متخلص بہ محب مرید با اخلاص حضرت سید شاہ غلام حسین ابوالعلائی قمری قدس اللہ سرہ العزیز

مرتب کرد دیوانی لطیفی حضرت یحییٰ — بمدحِ ابوالعلا پیرِ ہدیٰ دریائے فیضانے

بفکرِ سالِ ترتیبش بُدم کز ہاتفِ غیبی — ندا آمد فراہم با فصاحت شد چہ دیوانے
۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ از حبیب سخندان قاری خوشخوان حافظ عبد المجید خان صاحب ساکن رامپور دام اللہ بالنور والسرور

از فضل خدا جناب یحییٰ — دیوان لطیف جمع فرمود
دل خستۂ مجید سال جمعش — بنوشت گل ریاض مقصود
۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ از جامع بین العلم والیقین مولوی خواجہ عبد الکریم متخلص بقرین ساکن شہر گیا

کرد تصنیف چو زیبا دیوان — حضرت شاہ محمد یحییٰ
سال تصنیف قرین مشتاق — ثمرۂ ہمت عالی گفتا
۱۳۰۱ھ

دیگر

شاہ یحییٰ بوصف سید پاک — از رہ جذبۂ دل چہ گوہر سفت
سال تصنیف فی البدیہہ قرین — آیت دولت محبت گفت
۱۳۰۱ھ

دیگر

تصنیف نمود شاہ یحییٰ — دیوان لطیف احسن و فرد
بنوشت قرین بسال تصنیف — دیوان نفیس خوب پر درد
۱۳۰۱ھ

قطعهٔ تاریخ از شفیق ذی المجد والاحسان سخن شناس از دان افغان صاحب عرف آغا میان رزقه الله حلاوة التوحید العرفان

طرفه دیوان نعت سید پاک — یافت از فیض عشق حسن نظام

کیست ممدوح سید السادات — بو العلا در طریق عشق امام

باد بر روح آن امام اجل — از خدا و نبی صلوٰة و سلام

کیست مداح حضرت یحیی — عاشق آن امام عرش مقام

رضوی النسب جانب اب — گل شاداب باغ خیر انام

افضل بو العلائیان زمان — اوحد العصر واجب الاکرام

مست صهبای ناب سر السر — مَی توحید دارد اندر جام

جامع علم ظاهر و باطن — رونق دین و شوکت اسلام

حبذا آن مورخ یکت — بر کمالش کجاست جای کلام

از نغمهای عاشقانهٔ او — مست اهل طریقت اند مدام

از غزلهای او بمجلس عرس — میشوند اهل حال گرم قیام

شعرهایش تمام اسرارست — میتوان گفتنش ولا الہام

چون درین سال داد تبییضش — آن جمال لیالے و ایام

سرمۂ بہر عاشقان آورد | تا دہد دیدہ را جلائے تمام
چون کلفخان نیاز مند قدیم | خواست تاریخ آن بعجز تمام
در دلش بہ طریقۂ القا | نور چشم بصیرت آمد نام

۱۳۰۱ھ

قطعہ تاریخ از سعید کونین سید وارث حسین ابو العلائی ہمشیرہ زادہ مصنف سلمہ اللہ تعالی والقاہ وعن کل مکروہ وقاہ

پروانۂ جمال و کمال ابو العلا | فرزانہ خال من کہ بجمع آمدہ چو شمع
دیوان بہ نعت سیدنا مجتمع نمود | احسنت گفت حضرت مہدی چو دید جمع
دیوان دلپسند بنعت ابو العلا | شد جمع سال جمع غیب آمدہ بسمع

۸۸۴ | ۴۱۷

۱۳۰۱ھ

قطعہ تاریخ از سعید ازلی عابد علیخان محی الدین نگری تلمیذ و مرید فقیر سلمہ اللہ القدیر

حبذا دیوان بہترین بنعت بو العلا | جمع گردید و زبس مسرور شعر طبع شد

مصرعِ تاریخ ترتیبش چنین حامد نوشت
بااَدب دیوان پیر و مرشدِ ما جمع شد
۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ ترتیب و طبع از باقر علی ابوالعلائی مرید رشید م
ارشد اللہ تعالیٰ

بحسنِ ہمتِ ساقی چو این دیوانِ عشق افزا
مرتب گشتہ شد مطبوع چون لوحِ مذہب شد
برآمد از درونِ باقرِ دلخستہ تاریخش
الا یا ایہا الساقی دیوان مرتب شد
۱۳۰۱ھ

قطعۂ تاریخ از تعین اوّل و تجلی ثانی فقیر فرزند عزیز سید
محمد مہدی ابوالعلائی طول اللہ حیاتہٗ و حسن صفاتہ

بفضلِ خالقِ اکبر زِ فیضِ شافعِ محشر
چو جمعِ این دلکشا دیوانِ شاہ صد گلستان شد
تعالی اللہ کہ انوارِ کمالِ بوالعلا اوراق
لبالب انجم تابان و خورشیدِ درخشان شد
نہی دیوان حقیقت ترجمانِ مخزنِ عرفان
زِ ہر ہر شعرِ او حسنِ رخِ ایمان نمایان شد
بود پروانۂ شمعِ جمالِ بوالعلا ناظم
کہ در عینِ فنا باقی بذاتِ ربِّ سبحان شد
نہی پیر و درہر دو عالم دستگیرِ من
زِ ذاتِ پاکِ او مشکلکشائی مریدان شد
تجلیہائی او در قلبِ یاران پی بہ پی باشد
کہ اوّل شکل و شانِ من در عینِ عیان شد

رقم زد کلک مهدی مصرع تاریخ ترتیبش — بنعت بو العلا آراسته شد جامع دیوان نظم ۱۳۰۱ھ

دیگر

آرزوی این غلام آستان بو العلا — بود کین دیوان بیابد زود حسن اختتام

شانزده بود از صحیح روز پنجشنبه که گشت — از سواد و جمع فارغ ناظم عالی مقام

الله الله ناظم او کیست پیر و والدم — در کشیده از می عشق الهی صاف جام

عاشق و پروانهٔ شمع جمال بو العلا — عارف اسرار توحید خدا چون پیر جام

نام والایش بقرآن ذکر فرموده خدا — ہان بخوانی کاف ہا و یا و عین صاد تام

در رکوع اولین نامش بتصریح آمده — یا د یا زبیا یادش بر فرق فرزندان مدام

طالب عشق و محبت چون من شوریده سر — ہر سحر بر آستان عالیش سازد سلام

آرزوی جمع و ترتیب از زمانی داشتم — شد کنون از ہمتش مجموعہ با حسن نظام

خواستند احباب چون تاریخ ترتیبش زمن — گفت مهدی سال ترتیب آرزوہای غلام ۱۳۰۱ھ

دیگر

جناب والد ماجد مرتب — نمود این دلکشا دیوان عرفان

بآئین حسن تبییض فرمود — که باشد ہر ورق خورشید تابان

بنعت سرور اہل طریقت — بمدح بو العلا محبوب یزدان

بود شمعی سراج علم باطن — که یابند از ضیااش نور ایقان

غلامان جناب بو العلا را — فزاید عشق و شور اندر دل جان

الٰهی ذات پاکش سایه افگن — همیشه باد بر فرق مریدان

اگر پرسند مهدی سال ترتیب — تو با او این گو تبییض دیوان

۱۲۹۴ ۸

۱۳۰۱ ہجری

تمت بالخیر

خاتمة الطبع

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله و المنة که خاتمهٔ طبع از نقل این دیوان بیا هفت عنوان بتاریخ هشتم صفر روز
دوشنبه سنه ۱۳۲۳ هجری آسود و جمال این شاهد دلربا که هنوز در نقاب خفا محتجب بود
بمنصهٔ ظهور جلوه نمود طرفه ارمغان برای سالکان طریقت عموماً و از بهر رهروان
طریقهٔ علیهٔ ابو العلائیه خصوصاً بهم رسیده و عجب متاع گران بها ارباب ذوق و اصحاب شوق
را دستیاب گردیده لیکن حسرت بسیار و افسوس بیشمار است که جناب ناظم مصنف
این کتاب بحکم قضا و قدر بتاریخ بست و پنجم ذیقعده روز یکشنبه بعارضهٔ اسهال
دنیا مبتلا گشته بست و ششم روز دوشنبه وقت نواختن هشت ساعت نهار جان
شیرین بجان آفرین سپرد و رخت ازین عالم فانی بجنت جاودانی برد همراه آن
بسترشان دوستان و مانش برو سیاه نشستند و طلاب و اصحاب
و احباب از غمش دل و جگر به تیغ تیز رنج و الم خستند ۵

عشق چه آسان نمود آه چه دشوار بود		هجر چه دشوار بود یار چه آسان گرفت
حیف ازان گلشن خرم بیادے		دریغی ماند فریادے و یادے

انا لله و انا الیه راجعون روح الله روحه و افاض علینا فتوحه

شعرائی فخلت انتساب و سخنوران معنی یاب کہ تاریخ رحلت آن ناظم نامی و مؤرخ گرامی گفتہ اند و دُر ہائے آبدار بمثقب افکار سفتہ اند درین حسرتنامہ ثبت میکنم و آغاز بتاریخ پسر والا گہر و صاحب سجادہ آن مرحوم و مغفور کہ خدایش بسلامت دارا دمینمایم

شاہ محمد مہدی صاحب سلمہ اللہ الواہب رباعی

تاریخت فلک خاک یتیمی بسرم
تاریخ وفاتش من محزون گفتم
یعنی کہ گذشت والدم زین عالم
از روی بکا و قلق و رنج و غم
۱۳۰۲ھ

قطعہ

جناب ولی الدین کز محمد و یحییٰ
چوکرد نقل مکان زین جہان بباغ جنان
مرکب آمدہ اسم شریف آن اکرم
غم جناب پدر سال رحلتش گفتم
۱۳۰۲ھ

جناب مولانا محمد سعید صاحب حسرت مصنف قسطاس البلاغہ

یا اسفاہ مات محمد یحییٰ
آوردہ اللہ حیاض الجنۃ
قال لقلبی ملک تاریخا
اسکنہ اللہ ریاض الجنۃ
۱۳۰۲ھ

قطعہ فارسیہ

آہ رکن عظیم این بلدہ
شاہ یحییٰ کہ در عظیم آباد
صاحب ہمت و جواد و کریم
داشت قدر عظیم و شان فخیم

سهلش امروز آمد و فردا	کرد جان را بند و المنن تسلیم
دامن از خارزار دنیا چید	شد بجنت روان سبک چو نسیم
بود رکن عظیم بی شک و ریب	گفت تاریخ بود رکن عظیم
	۱۳۰۲ھ

قطعهٔ دیگر

شاه یحیی یگانهٔ آفاق	کرد رحلت ازین جهان الوای
بهر تاریخ رحلتش هاتف	زد ندا بود دوستدار خدا
	۱۳۰۲ھ

قطعهٔ اخری

در غم شاه محمد یحیی	گوهر اشک بمژگان سفتم
شهر و یوم و سنهٔ رحلت او	ماه ذیقعده دوشنبه گفتم
	۱۳۰۲ھ

قطعهٔ اخری

شاه محمد که بد یحیی بلند	اسم شریفش شده چون مهر و ماه
سید عالی نسب پاکباز	عارف حق واقف اسرار اله
شاعر خوش فکر فصیح و بلیغ	مرجع اهل بلد و دین پناه
در فن تاریخ عدیم النظیر	داشت درین صنع عجب دستگاه
چهره بجلباب کفن چون نهفت	خلق نشستند بروز سیاه

سالِ وفاتش دل پُر درد گفت | واقعۂ لبت و ششم آہ آہ ۱۳۰۲ھ

قطعہ اُخریٰ

یحییٰ کہ در زمانہ بتاریخ این و آن | گلہا بسی ز خامۂ رنگین او شگفت
ناگاہ کرد رحلت و تاریخ فوت او | تاریخ گوی بی بدل آہ اسد زش گفت ۱۳۰۲ھ

قطعہ تاریخ طبع سید شاہ عزیز الدین حسین صاحب دام فیضہ خلف الصدق میر مبارک حسین قدس سرہٗ مرشد صفا دیوان علیہ الرحمۃ والرضوان.

شاہ یحییٰ الفقر و زہد و ورع | شد چو زندہ بنور ذات قدم
تیرہ بمود عالم فانی | دیدۂ دل شد از غمش پُر نم
یکسر از موت آن خجستہ صفات | دفتر نظم و نثر شد برہم
بطفیل جناب رکن الدین | یافت نعمت ز منعم عالم
قمری و ابو العلائی بود | برکات و فیوض داشت اتم
از مبارک حسین قطب زمان | نسبت فقر داشت او محکم
یا الٰہی بحق آل عبا | نظرے کن باو ز لطف و کرم
بدعائے عزیز کن یارب | حشر با احمد شفیع امم

پئے تاریخ آن ولیِ خدا
عاشقِ خاص بود اُفتاد گفتم
۱۳۰۲ھ

مولوی حکیم محمد سلیمان صاحب خلف حکیم محمد داؤد مرحوم پھلواروی

کرد رحلت ز جہان و آسفا
صوفیِ اہلِ صفا صاحبِ درد

در فنِ شعر و عروض و تاریخ
او حدِ عصر بُد آن نیکو مرد

ہم بُد سند مریدان پیر خود
گوئیا بود درین عالم فرد

در غمش ہست رفیقم امروز
نالہ و شور و بکا آہِ سرد

سالِ تاریخ نوشتم عاشق
شاہ یحییٰ بجنان رحلت کرد
۱۳۰۲ھ

ایضاً

شفیق و ہمدمم شاہ یحییٰ
ادیب و زاہد و شیریں لب بود

بہ نغز و کلام و خوش بیانی
تو گوئی بلبلِ بزمِ طرب بود

بارسال مکاتیب و غزلہا
مرا از ذاتِ او لطفِ عجب بود

چو رحلت کرد از فصلی نوشتم
جوانِ نیک خصلت با ادب بود
۱۲۹۲ھ

ایضاً

شاہ یحییٰ عارفِ ظریف شیخ خوش کلام
کرد در ذیقعدہ رحلت وا دریغا حسرتا

بہر سالِ وصلِ او در زبانِ ہر کس ست
بود تاجِ شاعران دہر یحییٰ ہائے ہا
۱۳۰۲ھ

ایضاً

شاہ یحییٰ صوفیِ فرخندہ خوش شیرین مقال
ہاتفِ غیبی برائی سالِ رحلتش حافظ قا

وادریغا حسرتا دین حشم زین عالم نہفت
شاہ یحییٰ سید مورخ باکمال و زہد گفت
۱۳۰۲ھ

ایضاً

از وفاتِ شاہ یحییٰ حافظ قا
طبع من یا رنج و غم زین وقتِ
۱۳۰۲ھ

عالمے را ہست پیدا ہائے وائے
گفت واویلا و دریغا ہائے وائے
۱۳۰۲ھ

ایضاً اردو

شاہ یحییٰ ادیبِ لاثانی
میرے مشفق تھے مہربان تھے مگر
اونکا مداح ایک زمانہ تھا
اونکی تاریخ گوئی تھی مشہور
آج چھوٹے وہ مجھسے افسوس
سالِ رحلت مین انکے سب حافظ

واقفِ علمہائے سر و علن
دلکو بھاتے تھے اونکے راہ و چلن
خوبی و خلق و لطف سے تھے ہمہ تن
شہرۂ شہر انکا شعر و سخن
دیگئے دل کو داغِ رنج و محن
یہی کہتے ہیں ہائے شعر و سخن
۱۳۰۲ھ

قطعات تاریخ از شاعر خوش فکرت جناب حضرت شاہ شہرت

عالم و شاعر و مورخ رفت
زین جہان و بکنج مرقد خفت

مرگ در پرده کرد یا آمد | برد او را ز چشم خلق نهفت

وای در سلک نظم آن همه دان | از مضامین نو چه درها سفت

سال فوتش فرشته از در خلد | آه ما الشیخ شاه یحیی گفت

۱۳۰۲ھ

دیگر

شاه یحیی صاحب علم و عمل | ابن وجیه الله عالی خاندان

در فصاحت در بلاغت بی‌نظیر | شاعر عیسی نفس معجز بیان

نابلد صائب بفکر صائبش | روح قدسی بر کلامش مدح خوان

هر قصیده هر غزل سحر حلال | هر سخن هر شعر تیغ اصفهان

استعارات و کنایات و بدیع | داشت در نظمش عجب حسن عیان

بود هندی لیک از نظم بلند | گوئی سبقت برده از ایرانیان

در شریعت جامع تقوی و زهد | در طریقت همقدم با عارفان

حال پیشین گوئی او بشنوید | ناشناسی رتبهٔ آن با این نشان

این وصیت هفته قبل از وفات | با پسر فرمود از رطب اللسان

یعنی از دار فنا هر گه کنم | جانب ملک بقا نقل مکان

حضرت استاد مولانا سعید | زین خبر آیند دانم بیگمان

ورنه باشد از تکالیف مرض — خدمتش را طاقت و تاب و توان

هان بیرا از غسل و کفن تا بوت من — باید ای جان برد پیش آستان

یاد داری این سخن از گوش دل — تا نماز من کند فخر زمان

میر امیر جان بپیش آن جناب — اتفاقاً بود حاضر آن زمان

این سخن بشنیده در حیرت شده — گفت شاها نیست این هنگام آن

دور از جانت بود امراض مرگ — ظل تو بادا بفرق دوستان

گفتگوے یاس فرمودن چرا — نا امیدانیم ستر عارفان

حق بود الحق کلام اہل حق — کے پدید آید تفاوت اندر آن

بود از تائید علام الغیوب — در حقیقت کاشف سر نہان

واے ناکامی که در بحر فنا — غرق گشته کشتیٔ عمر روان

اشک ریزان در غمش اہل کمال — چاک داماں در فراقش نکته دان

مصرع تاریخ آن شہرت شنو — آفتاب برج وحدت علمدان

۱۳۰۲ھ

دیگر

آن شاہ دین که حضرت یحیی بنام بود — عزم سفر نمود و بیکدم سوے عدم

شہرت سنین رحلت آن قبلۂ انام — قطب زمانه داخل جنت نگاشتم

۱۳۰۲ھ

دیگر

شاہِ یحییٰ چو از جہان تہِ جان
یک جہان شد بماتم ہجرش
گفت تاریخِ رحلتش شہرت
سوئے دار البقا کمر بستہ
چشمِ تر غمزدہ جگر خستہ
آفتابِ علوم وا رستہ
۱۳۰۲ھ

دیگر

شاہ یحییٰ یگانۂ دوران
کہ مورخ چنین نشود پیدا
گشت بیکس بماتمش مضمون
گشت از مرگِ او جہان تاریک
شد بیکدم غریقِ رحمتِ حق
شہرت از روئے سالِ کرد رقم
صوفیِ با صفا و صاحبدل
کہ بود ناظمے چنان قابل
بندِشِ شعر در غمش بیدل
ہوش معدوم و رنجہا حاصل
از جہان آن محیطِ بے ساحل
روز دوشنبہ شاعرِ کامل
۱۳۰۲ھ

دیگر در اردو

شاہ یحییٰ قبلۂ اصحابِ دین
اونکی تیغِ نظم جوہر دار کا
تھی فصاحت اونکی ہر دم ہمنشین
مظہرِ اسرارِ انوارِ قدم
مانتے تو تھا فصیحانِ عجم
اور بلاغت بھرتی تھی اونکا دم

سنکے اوسکی نظم پہ تاثیر کو
تہی فدا روحِ نظامی ہمہ دم

نور کے اشعار اوسکے دیکھکر
گل چراغِ انوری تہا اک قلم

تہی تیغِ مضامین کا ذبیح
تہا قتیلِ ناخنِ رنگین رقم

آپکی شیرینیِ گفتار کی
روح سعدی کی بہی کہاتی تہی قسم

ہائے کیسی چل گئی تیغِ قضا
کٹ گیا نخلِ جوانی اک قلم

ایک دم میں اوس گل پر نور سے
ہو گیا گلزار گلزارِ ارم

مصرعِ تاریخ شہرت نے لکہا
عینِ عالم شاعرِ معجز رقم
۱۳۰۲ھ

دیگر

گئے جب شاہ یحیی اس جہاں سے
گلستانِ جنان میں مثلِ خوشبو

لکہا شہرت نے سالِ عیسوی یہ
سوئے جنت شاعرِ صوفی نکورو
۱۸۸۵ع

حافظ عبد المجید صاحب خلف حافظ عبد القادر مرحوم مغفور متوطن رامپور

شاہ یحیی ابو السلامی کرد
انتقال از جہان بباغ بہشت

الملک عبد المجید سالِ وصال
بود درویش حق پرست نبشت
۱۳۰۲ھ

سید عبد اللہ صاحب پسر تفضل حسین صاحب پہلواروی

شاہ یحییٰ سید عالی نژاد بد — فاضل پاکیزہ خوش شیرین بیان

بود الحق نور دو چشم سیادت او — نورِ وجہ اللہ پیدا و نہان

از وفورِ غم دلم شد داغدار — رخت از رحلت ببست چون سوی جنان

بود در تاریخ گوئی بے مثال — ہم بفنِ شعر او استاد زمان

گشت غمگین از وفاتش علم و فضل — ہم بلاغت از وفاتش نوحہ خوان

مخزنِ اخلاق ذاتش بود آہ — چون نالد در غمش پیر و جوان

عالمی را گشت از ہجرش قلق — نالہ و آہ ہرکجا شور و فغان

کلکِ عبد اللہ تاریخش نوشت — آہ رحلت کرد آن رطب اللسان

۱۳۰۲ھ

مولوی محمد ظہیر احسن صاحب نیموی متخلص بشوق

حضرت شاہ محمد یحییٰ — کرد رحلت چو سوی باغ بہشت

خامۂ شوق پئے تاریخش — ماہ ذیقعدہ دوشنبہ بنوشت

۱۳۰۲ھ

ولہ

شاہ یحییٰ کہ با دل پر درد — بود ہر شاہد ازل واللہ

روز بست و ششم چو یافت وصال — غم جانکاہ شد بہر کہ و مہ

شوق تاریخِ رحلتش گفتم — بدرِ ذو القعدہ آہ دو شنبہ

۱۳۰۲ھ

ولہ

چون سوی باغ جنان رحلت نمود ... شاہ یحیی پاک دین نیکو سرشت
سال تاریخ وفاتش کلک شوق ... بود دو شنبہ ز ذو القعدہ نوشت

۱۳۰۲ھ

مولوی محمد عبد الحق صاحب عظیم آبادی متخلص بمجیب خلف الصدق مولوی محمد واعظ الحق مرحوم مہاجر مکہ معظمہ

شاہ یحیی رفت چون زین دار فنا ... از فراقش خاطر احباب شد اندوہگین
مصرع سال رحلتش زد رقم کلک مجیب ... جایگاہ شاہ یحیی شد بفردوس برین

۱۳۰۲ھ

تمت بالخیر

محمد شمشیر خان سیتیمین

غلطنامہ دیوان فتوحات شوق ثنایہ صفحہ ۲۳

و نیز از صفحہ ۳۷ تا ۵۵۲

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۵	۹	اثبات	اثنات	۶۱	۱۲	نگاه	گناه
۸	۱۵	از	اثر	۶۲	۱۲	المناحب	المناصب
۱۹	۸	گشتیم	گسستیم	۶۴	۶	فتیاب	فتحیاب
۲۱	۲	جناب	بیاب	۶۶	۱۲	الیضاً	الیفاً
۲۳	۱۴	از سکر	سکر از	۸۰	۲	حضرت	یاد رو
۲۵	۸	حسن دیگر یار بیکجا	حسن دیگر بیکجا	۸۴	۶	در اکبرآباد	اکبرآباد
۳۰	۱۴	در ہمہ	ہمہ در	۸۸	۱۰	ستیم	از ستیم
۳۲	۸	ام علام	ام علام علام	۸۸	۱۳	بخت	بخت
۳۴	۷	مطرح	مطرح	۹۰	۱	موت حیات	موت و حیات
۳۷	۱۰	حضرت میر	حضرت خواجہ میر	۹۱	۴	عنایت	عطایت
۴۲	۷	حاجی مبین	حاجی معین	۹۴	۶	تقدید	تقید
۴۳	۱۲	عاشقان	عاشق	۹۵	۹	شور و نشور	شور نشور
۴۶	۳	شکر	سکر	۹۶	۱۵	سیدم از تو	سیدم است
۵۱	۹	لائق	لائق و	۹۷	۶	سای	فرسائے
۵۵	۱۰	لطف	لطفت	۱۱۲	۶	گم	کم

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۱۱۲	۱۰	بانزبان	بازبان	۱۵۹	۳	یمی	تن گدا
〃	۱۱	آب تاب	آب وتاب	۱۶۰	〃	گفت	گفت
۱۱۳	۱۳	جناب	جمال	۱۶۱	۸	سالار	سالارو
۱۱۶	۱	بجداوخدا	بجداوخدا	۱۶۲	۴	دربدر	دربدرو
۱۱۷	۳	جناب	جمال	۱۶۳	۲	شکر	سکر
〃	۷	شاه	شان	۱۶۴	۳	حلیم و	حلیم
۱۲۱	۳	کام	تمام	〃	۱۳	اہل	زاہل
〃	۹	ملاذازبینہ	ملاذازبینہ گر	۱۶۵	۳	اندوه	آزرده
۱۲۷	۱۰	روزشب	روزوشب	〃	۱۲	دلداده	دلداده را
۱۲۸	۸	جفاۓ	خفاۓ	۱۶۶	〃	سن	سیمین
۱۳۰	۱۳	ابوالعلا	بوالعلا	۱۶۷	۱۲	خوشش	خوشش و
۱۳۷	۱	ویراندام	ویرانه	۱۷۳	۴	ازدہر	ازگردش دہر
۱۳۸	〃	بکده	بلده	۱۷۵	۶	وحید	وحیدو
۱۴۶	۳	عرس	عرست	۱۷۶	۸	باوفا	بوالوفا
۱۴۷	۱۵	در	درین	۱۷۸	۳	نیاز	نیازو
۱۴۸	۱	کلام	کلام و	۱۸۰	۲	شکر	سکر
۱۵۵	۲	سہدشکر	شہدوشکر	۱۸۲	۹	اشک و	اشکسی
۱۵۶	۵	حیدرو	حیدر	۱۸۳	۱۱تا۱۴	محفوظ	محظوظ
۱۵۷	۷	مرادت	مرادات	۱۸۴	۱تا۳	الفیاء	الفیا

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط
۱۸۳	۱۳	چالاک	چالاک و	۲۷۸	۱	شان
۱۸۵	۶	قلعہ	قطعہ	۲۸۷	۶	[illegible]
۱۹۷	۵	حیدر	حیدرو	〃	۸	
۲۰۱	۱۵	جان	جا	۲۸۸		
۲۲۰	۶	یا	با	〃		
۲۲۲	۱	باید	بیابد			
〃	۱	اثر	ار			
۲۲۳	۳	گزینم	گزیرم			
۲۲۸	۱۳	کامرانی	کارما[illegible]			
۲۳۶	۹	درگاہ ہمتم	درگاہ[illegible]			
۲۴۱	۹	پایم	پا[illegible]			
۲۵۲	۵	آشکار اتو	آشکار[illegible]			
۲۵۹	۶	غمم	غم و[illegible]			
۲۶۵	۱	ابوالعلا	ابوال[illegible]			
۲۶۸	۲	بپیراختہ	بپیرد[illegible]			
۲۷۰	۹	من	من و			
	۱۵	علوم	علو	صفحہ		
۲۷۳	۶	نانز	یا ناز	۳۸۲	۱	
۲۷۶	۵	از	ار	۳۸۵	۷	